

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

DIALOGORVM

SELECTORVM

LIBRI DVO GRÆ-

COLLATINI.

Cum gratia & priuilegio Cæs. Maieſt.

D I L I N G Æ,

Formis Academicis.

Apud VDALRICVM REM.

ANNO MDCXXIV;

Bayerische
Staatsbibliothek
München

TYPOGRAPHVS LECTORI, S.

Vos hosce Luciani Dialogo-
rum selectorum libros eo con-
silio excudendos suscepimus,
ut iuuentus Gracarum literarum stu-
diosa sine morum honestatisq; pericula il-
lo auctore possit videretur, cuius alio-
qui dictionem ad Gracum sermonem
perdisseendum cum primis apiam do-
ctissimus quisq; iudicauerit. Quantum
enim detrimentum adulescentium ani-
mis afferant ipse, qui vel hunc, vel alios
id genus auctores sine rerum delectu in
huc edunt, aut legendos proponunt,
nostrorum temporum perquam corru-
ptis mores, quorum incusa lectio pa-
rens est, satis declamant. Habenda igitur
potior virtutis ratio neq; commi-
tendum unquam, ut illius iacturam,
vel maxima eruditionis praeceptum, in-
ueniri faciat. Vale amice lector, & no-
bis comatibus fano.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΔΙΑΛΟΓΩΝ
Βιβλίον πρῶτον.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ
Ποσειδῶν.

 πάτερ οἷα πέπονθα ὑπὸ
τῷ κατὰράτῃ ξένῳ, ὃς με-
θύσας ἐξετύφλωσέ με,
κοιμωμένῳ ὀπιχειρίσας. Ποσ. τίς
δὲ ὁ ταῦτα πολήσας, ὦ Πολύφη-
με; Κύ. τὸ καὶ πρῶτον, Οὐτὶν ἑαυ-
τὸν ἀπεκάλει. ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ
ἔξω ἦν βέλγας, Οὐλοστέυς ὀνομάζε-
σθαι ἔφη. Ποσ. οἶδα ὃν λέγεις, ὁ
Ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου δὲ ἀνέπληθ. ἀλλὰ
πῶς

LVCIANI SAMOSATENSIS DIALOGORVM

LIBER PRIMVS.

CYCLOPIS ET Neptuni.

Pater qualia passus sum
ab execrabili isto hospite,
qui me inebriatum exca-
cavit, somno grauatum aggressus.
NEP. Quis verò est, qui isthac face-
re ausus fuit, Polypheme? CIRC. Prin-
cipio quidem seipsum Neminem vo-
cabat, postquam autem effugit,
atque extra tela, vt dicitur, fuit,
Vlysses nominari se aiebat. NEP.
Noui, quem dicis, Ithacensis
est, ex Illo autem nauigabat. Sed

πῶς ταῦτ' ἐπράξεν, ὅδε πάνυ ἐν-
 θαρσὺς ὢν; Κυ. κατέλαβον ἐν τῷ ἄν-
 τρω ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνασπρέψας, πολ-
 λὰς πινὰς ἐπιβλάφοντας δηλονότι
 τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ
 τὸ πῶμα, τέτρα δέ ἐστι μοι παρμε-
 γόης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσά-
 μεν Θ. ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τῆς ὄρχης,
 ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτὰς πειρώ-
 μενοι. ἐγὼ δ' ἡ συλλαβὼν αὐτῶν πινὰς
 ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λησταίς ὄν-
 τας. ἐν ταῦθα ὁ πανεργότατος Θ.
 ἐκείν Θ., εἴτε Οὔτις, εἴτε Οδυσεὺς,
 δίδωσί μοι πικρὴν φάρμακόν τι ἐγχεί-
 ας, ἡδὺ μὲν καὶ ἔνδοξον, ὃ πρὸς λευτό-
 πειτον δὲ καὶ παραχωδέσσειν. ἀπαν-
 τή γ' εὐθύς ἐδόκει μοι παρὶ φέρεσθαι
 πόντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνέσπρε-
 φετο. καὶ ὥς ἐπ' ἔλας ἐν ἐμαυτῷ
 ἤμην.

quo pacto hæc peregit, cum alio-
qui non ita audax atque animosus
sit? C y c. Deprehendi in antro, è pa-
fuis domum reuersus, multos
quosdam, insidiantes videlicet gre-
gibus. Posteaquam autem apposui
fortibus operculum, (saxum autem
quoddam mihi est perquam ma-
gnum) atque ignem resuscitaui, ac-
censa arbore, quam de monte me-
cum ferebam, visi sunt abscondere
se se parare. Ego verò comprehensos
ipsorum quosdam, vt par erat, deuo-
raui, vt qui prædones essent. Hic i-
gitur verutissimus ille, siue Nemo,
siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infu-
so quodam veneno, dulci illo qui-
dem & fragranti, cæterum ad insidias
struendas præsentissimo, & maximè
turbulento. Nam statim omnia vide-
bantur mihi, posteaquâ bibissem, cir-
cū agitari, & antrū ipsum inverteba-
tur, & prorsum apud me amplius ipse

ἤμην. τέλει γ' ἐς ὕπνον κατισσά-
 σθην. ὃ γ' ἐποξύναις τὸν μοχλὸν, καὶ
 πυρώσας γε, περσέτι ἐτύφλωσέ με
 καθεύδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνης τυφλὸς
 αἰμί σοι, ὦ Πέσειδον. Ποσ. ὡς βαρὺν
 ἐκείμηθης ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες
 μέλαζ' τυφλόμενόν. ὃ δ' ἔν Ο-
 δυσεὺς πῶς διέφυγεν; ἔργον αὖ ἐν
 αἰδ' ὅτι ἐδιωθήτη δ' ἀποκινήσῃ τὴν πέ-
 τραν ἀπὸ τῆς θυρας. Κυκ. ἀλλ' ἐγὼ
 ἀφείλον, ὡς μάλλον αὐτὸν λάβριμ
 ἐξιώντα καὶ καθίσας πρὸ τῆς θυ-
 ραν, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας,
 μόνα παρεῖς τὰ πρῶτα ἐς τὴν νο-
 μῶν, ἐντὶ φλάμενόν τῷ κριῶ, ὅποσα
 ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῶ.
 Ποσ. μανθάνω, ὑπὸ ἐκείνοις ὅτι γέ-
 λαθεν ὑπὲρ ἐξελθὼν σε. ἀλλὰ τὸς ἀλ-
 λας γε κύκλωπας ἔδει ὀπιθοῆσαι

DIALOGI.

6

non eram. Postremo autem somno correptus iacui. Ille verò excuto vecte, eodemque igne succenso, insuper etiam excæcavit me dormientem. Et ex eo iam tempore cæcui tibi sum Neptune. NEPTVN. Vt altè nimis dormiisti ô fili, qui non interea exilueris, cum excæcareris. Vlysses igitur ille quo pacto effugit? Non enim, sat scio, potuit dimouere saxum à foribus. CYCLOP. At ego amoui ipsum, quo facilius illum comprehenderem inter egrediendum. At collocato meipso ad fores, extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ouibus, & arieti negotio dato, quænam ipsum sagere pro me oporteret. NEPTVN. Intelligo rem: sub illis latuit te, clam se subducens. At cæteros certè Cyclopas conueniebat te inuocare con-

ἐπ' αὐτὸν. Κύκ. ζῶε καλέσας, ὦ πά-
 τερ, καὶ ἤχον. ἐπεὶ δ' εἶροντο τῶ Ἰππικου-
 λίδου τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἐφίλῳ,
 ὅτι οὐ πρὶς ἐστὶ μελαγχολᾶν αἰηθύν-
 τεσ με, ἔχοντο ἀπιόντες. ἔτω κατε-
 συφίσκτο με ὁ καπέραι, τῷ ὀνό-
 ματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ
 οἰοδίζων ἐμοὶ τινὲς ζυμφορὰν, ἐδὶ
 ὁ πατήρ φησιν, ὁ Πασφιδῶν ἰάσεται σε.
 Πασ. θέρσῃ ὡς τέκνον· ἀμυνῆμαι γὰρ
 αὐτὸν, ὡς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πύρρως
 μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδελμύατον,
 πᾶσι τοῖς τῶν παλαιότερων τὸ σῶζεν αὐ-
 τὸς καὶ ἀπολλύει, ἐπ' ἐμὰ

πύρρως, πλᾶ
 ἵστα.

tra ipsum. CYCLOP. Conuocaui illos, pater, atque etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem; Neminem esse, insanire me arbitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maximè mihi doluit, contumeliosè obiecta mihi clade hac, ne pater quidem Neptunus, inquit, leuabit te hoc malo. NEPTVN. Confide fili, vlciscar enim ipsum, vt sentiat, etiamsi cæcitatem oculorum mederi impossibile sit, navigantes certè tamen seruare vel perdere, penes me esse: nauigat autem adhuc.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ

Πρωτίως.

Αλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ
 Προτεῦ, ὅκ' ἀπίθανόν, ἐνάλιόν
 γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν,
 καὶ ἐςλέοντα ὅποτε ἀλλαγείης, ὅμως
 εἶδ' ἐγὼ τὸ ἔξω πίσεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ
 γίνεσθ' ὀλωατὸν ἐν τῇ θαλάτῃ οἰ-
 κῆντα, τὸ πᾶν θαυμάζω, καὶ ἀπι-
 σῶ. Πρω. μὴ θαυμάσης ὦ Μενέ-
 λαε. γίγνομαι γάρ. Μεν. εἶδον καὶ
 αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεταί
 γ' ὡς πρὸς σε, γοητεῖαν τινὰ πρὸς σάην
 τῷ πράγματι, καὶ τὰς ὀφθαλμούς
 ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς δ'
 δὲν τοι εἶτο γινόμενον. Πρω. καὶ τίς
 αἰν' ἢ ἀπάτη ἐπὶ τῶν ἔτως ἐναργῶν
 γήοιτο; ἢ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς

MENELAI ET

Protei.

AT in aquam conuertì te Proteu,
incredibile adeò non est, mari-
nus vtique cum sis; etiam arborem
fieri, tolerabile; præterea & in leo-
nem aliquando muteris licet, ta-
men neque hoc supra fidem est.
Quod si autem & ignem fieri te pos-
sibile est, cum in mari habites, hoc
omnino miror, neque adducor, vt
credam. **P R O T E V S.** Ne mireris
Menelae, fieri enim soleo. **M E N E-
L A V S.** Vidi & ipse, verum tamen vi-
deris mihi (dicetur enim hic apud te)
præstigias quasdam adhibere rei;
atque intuentium oculos decipere,
cum interim ipse nihil tale fias.
P R O T E V S. Et quænam adeò
deceptio in rebus sic manifestis
fieri queat? An non apertis o-
culis

μοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεπίησιν ἐμασ-
 τίν; εἴη ἀπιστεῖς καὶ τὸ πρᾶγμα ψευ-
 δες εἶναι δοκεῖ. Φαντασία τις πρὸ τ'
 ὀφθαλμῶν ἵσταμένη, ἐπιδάσιν πῦρ γά-
 ρωμαι, προσένευκέ μοι ὡ γυναικαί τε
 τ' χεῖρα. αἴση γὰρ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ
 τὸ καί φημι τί μοι προσέειπες. Μεν. ὡς
 αἰσφάλης ἢ πείρα ὡ Πρωτέε. σὺ δὲ
 μοι Μενέλαε δοκεῖς εἶδέν τι πολύπην
 ἐωρακέναι πώποτε, εἶδέν τι πάχυν ὁ
 ἰχθύς ἔστας εἰδέναι. Μεν. ἀλλὰ τ' μὲν
 πολύπην εἶδαν, αἰ πάχυν δ' ἔγωγε, ἡδέως αἰ
 μάθαιμι ὅρα σὺ. Πρω. ὅπῃ αἰ
 πέτρα προσελθὼν αἰρμάσῃ τὰς κατύ-
 λας, καὶ προσφύς ἔχη καὶ τὰς πλεκ-
 τήνας, ἐκείνη ὅμοιον ἀπεργάζεσθαι εἰς
 σὺν, ἔμελα βάλει τ' χροῶν, μιμνήμε-
 νος τ' πέτραι, ὡς αἰ λάβη γὰρ αἰλιέας,
 καὶ διαλλάττων, μηδὲ φανερός ὢν διὰ
 τῶν

culis vidisti, in quam multa ipse
me transformauerim? Quod si verò
non credis, & res hæc tibi falsa vide-
tur, nempe apparentia quædam ina-
nis ante oculos obuersans, posteaquã
ignis factus fuero, applica mihi, heus
generose tu, manum. Nimirum sen-
ties, videar ne tantum ignis, an & v-
rendi vim habeam. MENEL. Peri-
culosum est experimentum hoc Pro-
teu. PROTE. Attus Menelae videris
mihi neque Polypum vidisse vn-
quam, neque etiam quid pisci huius
accidere soleat, scire. MENEL. Ve-
rum Polypum ipsum quidem vidi:
quæ verò accidant illi, libenter ex te
cognouerim. PROTE. Cuicumque
saxo accedens, acetabula sua applicu-
erit atque affixus inhæserit cirramen-
tis, illi seipsum similem efficit, mutat-
que colorem, imitando saxum, quo
videlicet lateat piscatores, nihil ab il-
lo varians, neque manifestus existens

τῆς, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. Μεν.
 Φασὶ ταῦτα. ὃ ἢ σὸν πολλῶν ὡδρα-
 δοξότερον, ὡ Πρωτεύ. Πρω. ὅκοι-
 δα, ὡ Μενέλαε. τίνι ἂν ἄλλῳ πι-
 στεύσας, τοῖς σεαυτῶν ὀφθαλμοῖς ἀ-
 πιστῶν; Μεν. ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ
 πρᾶγμα πρᾶσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ
 ὕδωρ γίνεσθαι.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ
 ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Εὗγε ὡ δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ φιλάν-
 θρωποιέετε καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς
 Ἰνῆς παιδίον ὅππῃ τὸν ἰσθμὸν ἐκομίσαιτε
 ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων
 μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν/, καὶ νῦν σὺ πῖν
 κιθαρῳδὸν τῆς τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀ-
 ναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ
 σκὰψι καὶ κιθάρα. καὶ οὐδε ποιεῖς κακῶς
 ὡς

ob hoc, sed assimilatus lapidi. M E N.
 Ferunt hæc. Sed tuum hoc multo
 magis omnem opinionem excedit
 Proteu. P R O T E. Nescio, Mene-
 lae, cuiam alteri facile credas, qui
 tuis ipsius oculis non credas? M E-
 N. E. L. Videns equidem vidi, sed ta-
 men res ipsa monstro similis est eun-
 dem videlicet ignem atque aquam
 fieri.

N E P T V N I E T Delphinum.

L Audo, rectè facitis Delphines,
 quod semper amantes hominum
 estis. Nam & olim Inonis filium in
 Isthmum portastis, exceptum à Sci-
 ronij scopulis, vnde cum matre præ-
 cipitatus fuerat. Et nunc tu citharæ-
 do isto Methymnensi, cum ipso or-
 natu & cithara recepto, in Tænarum
 enatasti, neque passus es indignè à
 nau-

ἐπ' αὐτὸν. Κύκ. Συνεκάλεσαι, ὦ πα-
 τερ, καὶ ἤχον. ἐπεὶ ὃ εἶροντο τῷ Ἰησοῦ-
 λούοντῳ τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην,
 ὅτι οὕτως ἐστὶ μελαγχολᾶν αἰηθέν-
 τες με, ἄχοντο ἀπτόντες. ἔτω κατε-
 συφίσκτό με ὁ κατέραι, τῷ ὀνό-
 ματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ
 οἱ κδίζων ἐμοὶ τὴν Συμφορὰν, ἐστὶ
 ὁ πατήρ φησιν, ὁ Πασφιδῶν ἰάσεται σε.
 Πασ. Ἰάσεται ὡς τέκνον· ἀμυνῶμαι γὰρ
 αὐτὸν, ὡς μάθη, ὅτι καὶ πύρωσιν
 μοι ὀφθαλμῶν ἰάσεται ἀσλυάτην,
 καὶ γοῦν τῶν πλεόντων τὸ σώζειν αὐ-
 τὸς καὶ ἀπολλύει, ἐπ' ἐμὰ

πύρεσι, πλῆ
 ὃ ἐλ.

nautis perdi illum. D E L P H. Ne mireris Neptune si hominibus benefacimus, nam & ipsi ex hominibus pisces facti sumus. N E P T. Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quod vos navali prælio superatos ita transformavit, cum deberet captivos solum in deditiōem accipere, quemadmodum & cæteros in potestatem redegit. Sed quo pacto, cum Arione hoc, quod accidit, sese habet? D E L P H. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sæpe illum ad se accersebat artis gratia. Ille autem diues iam factus à tyranno, concupiuit nauigando in patriam Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac conscensa ad traijciendum naui hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secū ferre, vbi ad mediū ferme Ægeum peruentū fuit, insidiari illi nauæ cepit.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ

Πρωτίως.

Αλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ
 Προτεῦ, σὸν ἀπίθανόν, ἐν ἀλίῳ
 γιγνόμενον, καὶ δένδρον ἐπὶ φορητόν,
 καὶ ἐςλέοντα ὅποτε ἀλλαγείης, ὅμως
 εἶδ' ἐγὼ ἐξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ
 γίνεσθαι δεινυατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰ-
 κόντα, τὸ τοῦ παύλου θαυμάζω, καὶ ἀπι-
 στῶ. Πρω. μὴ θαυμάσης ὦ Μενέ-
 λαε. γίγνομαι γάρ. Μεν. εἶδον καὶ
 αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεσθαι
 γὰρ πρὸς σε, γοητεῖαν τινὰ περὶ σάραν
 τῷ πράγματι, καὶ τὰς ὀφθαλμούς
 ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς δ'
 δὲν τοιοῦτο γιγνόμενον. Πρω. καὶ τίς
 ἀνὴρ ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν ἔτως ἐναργῶν
 γήνοιτο; καὶ ἀνεωγμένοις ταῖς ὀφθαλ-
 μοῖς

cœperunt. Ille verò (nam auscultabam omnia iuxta nauigium natando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, at me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem sinite præcipitare me ipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, & cecinit omnino lene, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego verò excepto atque imposito illo; enataui vnà cum ipso in Tænarum. NEPT. Laudo studium & gamusicam tuam, dignam enim mercedem retulisti ipsi pro eo, quod auscultaras.

ΒΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ

Νηρηίδων.

ΤΟ μὲν συνόν τ' ἄρ', ἐς ὃ ἡ παῖς κα-
 τ' ὤχετο. Ελλήσποντος ἀπ' αὐτῆς
 καλείστω. τὸ γ' νεκρὸν, υἱαῖς ὦ Νη-
 ρηίδες ὠδ' ἀλαδ' ὄσα, τῇ Τρωάδι
 προσενέγκατε, ὡς παφείη ὑπὸ τ'
 ὀπιχωρίων Νηρ. Μηδαμῶς ὦ Πόσ-
 δον, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπ' αὐτῶν πε-
 λάγῳ περὶ φθῶ ἐλεῖσμεν γὰρ αὐτήν,
 δικίσει ὑπὸ τ' μητρὶ αἶς πεπονθῆσθαι.
 Πόσ. τ' ἄρ' μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἔθ' ἔ-
 μεις, ἔσθ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα πρὸ
 κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτήν. ἀλλ' ὅ-
 περ ἔφην, ἐν τῇ Τρωάδι, ἐν τῇ Χερ-
 ρονήσῳ περὶ φθῶ ἐκείνο γ' ὠδ' ἀμύ-
 θιον ἔσται αὐτῇ, ὅτι μὲν ὀλίγον τὰ αὐ-
 τὴν ἔῃ ἢ ἢ πείσει, καὶ ἐμπισαῖ ὑπὸ τῇ
 ἄλγῃ.

NEPTVNI ET
Nereidum.

FRetum hoc quidem angustum ,
in quod puella delapsa submer-
sa est . Hellepontus ab ipsa vocetur .
Cadauer autem ipsum , vos Nereides
acceptum , in Troadem auferte , ut
ibi ab incolis sepeliatur . **N E R E I D .**
Nequaquam , Neptune , sed hic in
cognomini pelago sepeliatur . Mi-
feremur enim ipfius , ut quę miserabi-
lia maximè à nouerca passa fuerit .
N E P T V N . At hoc quidem , Amphi-
trite , fas non est , neq; etiam alias ho-
nestum hic illam alicubi sub arena
iacere : sed quod dixi , in Troade , in
Chersoneso mox sepelietur . Illud au-
tem pro solatio erit , quod paulò
post eadem , ipsa quoq; Ino patietur ,
& præcipitabitur , persequente illam
Atha-

τῷ, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. Μέν.
 Φασὶ ταῦτα. τὸ δ' ὅσον πολλῷ ὠδρα-
 δοξότερον, ὡς Πρωτεύς. Πρω. ὅκοι-
 δα, ὡς Μενέλαε. τίς ἂν ἄλλω πι-
 στεύσας, τοῖς σεαυτῶν ὀφθαλμοῖς ἀ-
 πιστῶν; Μέν. ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ
 πρᾶγμα πρᾶσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ
 ὕδωρ γίνεσθαι.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ
 ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Εὐγε ὦ δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ Φιλάν-
 θρωπίετε καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς
 Ἰνῆς παιδίον ὅππῃ τὸν ἰσθμὸν ἐκομίσαιτε
 ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων
 μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν/, καὶ νῦν σὺ πῖν
 κιθαρῳδὸν τῷ τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀ-
 ναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ
 σκῆπῃ καὶ κιθάρᾳ. εἴθε ὡς εἶδες κακῶς
 ὦπαι

Athamante, in pelagus ex summo
Citharone, qua in mare porrigitur,
vna cum filio, quem in vlnis gesta-
bit. N E R B I D. Sed & illam seruare
conueniet, gratiam hanc Baccho fa-
ciendo. Educauit enim illum Ino, ea-
demque nutrix illius fuit. N E P-
T V N. Non decebat, adeò prauam.
Sed tamen Baccho non gratificari
Amphitrite, indignum foret. N E-
R E I D. Sed quid accidit huic, quod
ex ariete decidit? frater autem
eius, Phryxus tuto vehitur? N E P-
T V N. Merito. adolescens enim est,
& contra imperum obistere potest.
Illa verò, eo quod insueta eius rei a-
rat, consensu videlicet vehiculo nò-
uo & inopinato, & despiciendo in
profundū inmensum, percussa animo,
& pauore pariter attonita, præter-
ea & vertigine correpta, præ vehemē-
tia & imperu volatus, retinere cornua
arietis amplius non potuit. quibus se

ὦν τίως ἀπείληπτο καὶ κατέπεσεν ἐς
τὸ πέλαγρον. Νη. ὅκ' ἐν ἐχρῶ μη-
τέρα τὴν Νεφέλῃν βοηθεῖν πιπί-
σῃ; Ποσ. ἐχρῶ, ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολ-
λῶ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ

Θαλάσσης.

Δέξαι με ὦ θαλάσσα, δὴνὰ πιπι-
θότα, κατέσβυσόν με τὰ τραύ-
ματα. Θάλ. τί τῷτο ὦ Ξάνθε; τίς
σε κατέκαυσεν; Ξάν. ΗΦαιστος.
ἀλλ' ἀπὴν θράκωμυ ὅλως ὁ κακο-
δαίμων, ὃ ζέω. Θάλ. Διὰ τί διέ-
σι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; Ξάν. Διὰ τὸν
ἕον τῆς Θετιδος. ἐπεὶ γὰρ φονεύον-
τα τὰς Φρύγας, ἐκτενύσα, ὅσ' ὅκ' ἐ-
παύσατο τὸ ἔργον, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν
ἐπέφραττό μοι τὸ ἔν, ἐλεήσας τὰς
ἀθλί-

eo vsque sustentauerat, atque ita in mare decidit. NER. An non igitur matrem ipsius Nephelen decebat opem ferre cadenti? NEPT. Decebat sanè, sed Parca, quam Nephela multò potentior est.

XANTHI ET

Maris.

SVscipe me, ô Mare, grauia enim passus sum, extingue mihi vulnera. MAR. Quid hoc rei est Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus, sed in carbones prorsus redactus sum miser, & effervesco. MAR. Cur autem iniecit tibi ignem? XANTH. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem, illū Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam obstruxit mihi alueam, ego misertus miseriorū, occurri,

αἰθλίης, ἐπῆλθον, Ἰπικλύσῃ θέ-
 λων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόχοιτο τῶν
 ἀνδρῶν. ἐνταῦθα ὁ Ἡφαιστος, ἔτυ-
 χε γὰρ πλεσίον παρ' ὧν, πᾶν ὅσον, οἴ-
 μῃ, πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ
 αἶποθι ἄλλοθι, φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ
 ἔκαυσε μὲν πρὸς Πιλέας, καὶ μυρिकास,
 ὤπλησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας
 ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας, αὐτὸν δὲ
 ἐμὲ ὑπερκαχλάσῃ ποιήσας, αἰ-
 κρῶ δὲ ὅλον ξηρὸν εἰργασαί. ὁρᾷς δὲ
 ἂν ὅπως Διόκειρα ὑπὸ τῶν ἐκ-
 καυμάτων; Θαλ. θηλερὸς ὦ Ξάνθε,
 καὶ θερμὸς, ὡς εἶχες. τὸ αἷμα μὲν ἀ-
 πὸ τῶν νεκρῶν, ἡ θερμὴ δὲ, ὡς φῆς,
 ἀπὸ τῆς πυρός. καὶ εἰκότως ὦ Ξάνθε,
 ὅς ἴπῃ τὸν ἐμὸν ὕον ὠρμησάς, οὐκ
 αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδ' ὦς ἑὸς ἑῷ.
 Ξάν. οὐκ ἔδῃ οὐὶ ἐλεῆσαι γείτονας
 οὐτάς

vt aquis mundarem atque inuoluerem illum, quo eo periculo absteritus, ab occisione virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus (aderat enim prope fortè existens) vniuerso igne, quantum opinor; vsquam habebat, quantumque & in Ætna, & si quibus alijs locis illius est, allato, processit obuiam, ac exussit equidem vltimos, & myricas, assauit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cum efferuescere fecisset, parum abfuit, quin totum aridum ac siccum reddiderit. Vides nimirum quo pacto exustionibus istis deformatus sim.

MAR. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, vt consentaneum est, cruore, à cadaueribus, calore autem, vt ais, ab igne veniente. Ac merito Xanthe, vt qui contra filium meum imperum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. XAN

An non igitur decebat misereri

ὄντας τὰς Φρύγας; θαλ. πὺν Ἡφαι-
 σον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι, Θείῳ δὲ
 ὕμνῳ ὄντα τὸν ἀχιλλέα;

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ
 Ἡρακλέους. Ζεύς.

Πλὺσκαθε ὦ Ασκληπιέ καὶ Ἡρά-
 κλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους
 ὥπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ ταῦτα,
 καὶ ἀλλότρια τῇ Συμποσίᾳ τῶν θεῶν.
 Ἡρακ. ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ τῷτονι
 τὸν Φαρμακέα προκατακλίνεισθαι
 μου; Ασκλη. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων
 γάρ εἰμι. Ἡρα. κατὰ τί ὦ εὐβρόν-
 τητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνω-
 σεν, αἰ μὴ θεμῖς ποιῶντα, νῦν δὲ
 κατ' ἔλεον αὐθις ἀθανασίας με-
 τέληφας; Ασκλη. Ὀπιλέλησθαι
 γὰρ καὶ σὺ ὦ Ἡράκλεις ἐν τῇ Οἴτῃ κα-
 τὰ φλεγείς, ὅπῃ μοι ὄνειδίζεις τὸ πῦρ.
 Ἡρακ.

ne Phrygum, viciatorum adeo meo-
rum? M A R. Vulcanum verò an non
contra decebat misereri Achillis,
Thetidis adeo filij?

IOVIS, ÆSCVLAPII,
& Herculis.

DEfinite ò Æsculapi & tu Hercu-
les, contendere inter vos iurgi-
js, perinde vt homines. Indecora
enim hæc, & aliena à conuiuio Deo-
rum. H E R. Ac vis, ò Iupiter, medica-
mentariũ istum priore loco accum-
bere, quam me? Ais. Quidni, per Io-
uem, melior quoq; enim sum. H E R.
In quo igitur, ò attonite, an quod te
Iupiter fulmine aliquando percussit,
eo quod quæ nefas erat, feceras. nunc
autem ex misericordia rerum im-
mortalitatis particeps factus es? Æ-
s c v l. Oblitus verò etiam tu es
Hercules, quod in Oeta conflagrasti,
quando quidem mihi ignem obijcis?

Αθάμαντος διωκόμενη εἰς τὸ πέλα-
 γος, ἀπ' ἄκρας ἔκ Κιθαριῶνος, καθό-
 περ καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα
 καὶ τὸν ἐπὶ τῇ ἀγκάλῃ. Νηρ. ἀλλὰ
 κακείνην σῶσαι θιέσθαι, χαρισάμε-
 νον τῷ Διονύσῳ. τροφὸς γὰρ αὐτῆς καὶ
 τίτθῃ ἦν ὡ. Ποσ. ὅπως ἔχρην ἔτι πω-
 τηραὶ ἔσται. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχα-
 ριστεῖν, ὡς ἄμφι τρεῖς τὴν ἔκ ἀξίον. Νηρ. αὐ-
 τὴν ἢ ἄρα τί παθῆσαι κατέπεισεν ἀπὸ
 ἔκκριτος; οὐδὲ λφὸς ἢ ὀφρύξος ἀσφα-
 λῶς ἀχρεῖται; Ποσ. εἰχρότως. νεανίας
 γὰρ καὶ θυμώτατος ἀντέχεται πρὸς τὴν φε-
 ραίν, καὶ δὲ, ὑπὸ ἀπείρας ὑπαικούσας ἐν
 χήματι. ὅπως δὲ ὅξυς, καὶ ἀπιδύσας
 εἰς βάθος ἀχαιῆς, ἐκπλαγείσας, καὶ
 τῷ θάμβει ἀμαχεθεῖσας, καὶ ἰλιγ-
 γισσάσας πρὸς τὸ φθορὸν τῆς πῆσως,
 ἀκραιφνὲς ἐχέουσι τὰ κεράτων ἔκκριτος,
 ὡς πῶς

HER. Nequaquam æqualia atque similia sunt quæ vterque in vita egimus, ut qui ipse quidē Iouis filius sim, tantos autem labores sustinuerim, expurgata vita, deuictis bestiis & hominibus contumeliosis vindicta ac poena affectis: tu verò radicum incisor es & circulator, agrotantibus fortassis hominibus utilis medicamentum adhibendo, virile autem nihil quicquam opere præstitisti. ÆS. Rectè dicis, quoniam & inustiones tuas curavi, quando nuper ascendisti ad nos semiustulatus corpore vtrinque corrupto ac perdito, & à tunica, & post illam, etiam à flamma. Ego verò etiamsi nihil aliud, tamen neque seruiui, quemadmodum tu, neque exercui lanificiū in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neque verò etiam insaniens occidi liberos & uxorem. HER. Nisi desinas conuiciari, statim admodum senties, quod non multum tibi

ὦν τέως ἀπείληπτο καὶ κατέπεσεν ἐς
τὸ πέλαγος. Νη. ὅκ' ἐν ἔχρῳ μη-
τέρα τὴν Νεφέλλην βοηθεῖν πιπί-
σῃ; Ποσ. ἐχρῷ, ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολ-
λῶ τῆς Νεφέλλης δυνατωτέρα.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ

Θαλάσσης.

Δέξαι με ὦ θαλάσσα, δὴνὰ πεποι-
θότα, κατὰσβείσόν με τὰ τραύ-
ματά. Θάλ. τί τέτοιο ὦ Ξάνθε; τίς
σε κατέκαυσεν; Ξάν. Ἡ Φαις.
ἀλλ' ἀπὴν θράκῳ μου ὅλως ὁ κακο-
δαίμων, ὃ ζέω. Θάλ. Διὰ τί οἴε-
σαι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; Ξάν. Διὰ τὸν
ἕον τῆς Θετιδός. ἐπεὶ γὰρ φονεύον-
τα τὰς Φρύγας, ἰκτενύσα, ὅσ' ὅκ' ἐ-
παύσατο τὸ ἔργον, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν
ἐπέφραγέ μοι τὸ ῥέον, ἐλεήσας τὰς
ἀφλί-

profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc, è cælo præcipitem dabo te, vt ne ipse quidem Pæon curauerit te, diminuto atque effracto tibi cerebro. I y p. Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut ambos hinc ablegabo vos è conuiuio. Quanquam etiam æquum est ô Hercules, priore loco accumbere Æsculapium, quippe qui & prior mortuus est.

MARTIS ET Mercurij.

AVdistin' Mercuri, cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter, quàm superba, quamque dictu absurda? Ego, inquit, si voluero catenam ex æthere demittā, vnde si vos suspensi me videtrahete conemini, inseritis operā, nunquā. n. me deorsum trahetis. Cōtra ego vos, si velim in altū attrahere,

αἰθλίας, ἐπῆλθον, Ἰπικλύσῃ θέ-
 λων, ὡς Φοβηθεὶς ἀπόχοιτο τῶν
 ἀνδρῶν. ἐνταῦθα ὁ ΗΦαιστος, ἔτυ-
 χε γὰρ πλεονεξίαν πᾶσι τῶν, πᾶν ὅσον, οἶ-
 μόν, πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ
 οἴποθι ἄλλοθι, φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ
 ἔκαυσε μὲν πᾶς πελέας, καὶ μυρίκας,
 ὥπλησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας
 ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγχέλυας, αὐτὸν δὲ
 ἐμὲ ὑπερκαχλάσας ποιήσας, αἰ-
 κρῶ δὲ ἴσον ὅλον ξηρὸν εἰργασας. ὅρᾳς δὲ
 ἔν ὅπως Διὰ κείρου ὑπὸ τῶν ἐκ-
 καυμάτων; Θάλλ. θηλερὸς ὦ Ἐάνθε,
 καὶ θερμὸς, ὡς εἰνός. τὸ αἷμα μὲν ἀ-
 πὸ τῶν νεκρῶν, καὶ θερμὸν δὲ, ὡς φῆς,
 ἀπὸ τῆς πυρός. καὶ εἰκότως ὦ Ἐάνθε,
 ὅς ὄπῃ τὸν ἐμὸν ὕον ὥρμησας, οὐκ
 αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἶ.
 Ἐάν. οὐκ ἔσθῃ οὐκ ἐλεήσας γείτονας
 ὄντας

non vos modò, verum etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublime sustulero. Ad hæc alia permulta, quæ tu quoq; audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribusq; superiorem, haud quaquam negauerim, verum vnum tam multis pariter in tantum antecellere, vt eum ne pondere quidem vincere queamus, etiamsi terram ac mare nobis adiunxerimus id neutiquam crediderim. MER. Bona verba Mars. Neque enim fatutum est ista loqui, ne quid fortè mali nobis conciliemus perulantia. MAR. Putas verò me apud quemlibet hæc dicturum? imò apud te solum id audeo, quem linguæ continentis esse sciebam. Sed quod mihi maximè ridiculū videbatur, tum cum hæc minitanti audirem, haud quæā apud te retigere. Etenim meminera, cum nō ita multò ante Neptunus, Iudō ac Pallas,

ἐπεβέβησαν ξυνοδῆσαι αὐτὸν λα-
 βόντες, ὡς παντοῖος ἰὼ δλεδιῶς, καὶ
 ταῦτα, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ ἔγε ὁ
 Θέτις κατελεήσατο, ἐκάλεισεν αὐ-
 τῷ ζύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχει-
 ρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῷ κεραιναῖ
 καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπήρ-
 μοι γελαῖν ὅτι τῇ καλλιρρήμοσυνῃ
 αὐτῇ. Εὐμ. Ζῶπα, εὐφήμει. ὃ γὰρ
 ἀσφαλές ἔστι σοι λέγειν, ἔτι ἐμοὶ ἀ-
 κχεῖν τὰ τοιαῦτα.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ Πολυδύκεος.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ὦ Πολύδυκες, ἐντέλλομαι σοι,
 ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης,
 σὸν γὰρ ἐστὶν οἶμας τὸ ἀναβιῶναι αὐ-
 ριον, ἰὼ παῖδης Μένιππον τὸν κύνα.

Εὐμ.

mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conijcere, quantoperè formidaret, vtque in omnem speciem sese verterit, idque cum tres duntaxat essent *Dij*. Quod si *Thetis* misericordia commota, *Briareum* centimanum illi auxilio non accersuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitruo victus esset. Hæc reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiâ iactantiamque. *M. & K.* Tace, bona verba, neque enim tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

DIOGENIS ET Pollucis.

DIOGENES.

○ Pollux, commendo tibi postquam celerrimè ascenderis (tuum enim est, ni fallor, cras reuiuiscere) vt sicubi videris *Menippum*, canē illum,

Ηρακ. ἔγωγε ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται
 ἡμῖν, ὃς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα ἢ
 πεποίηκα ἑκατάειρων τὸν βίον. θή-
 ρια καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπων
 ὑβριστὰς τιμωρόμενος. σὺ δὲ ῥιζοτό-
 μος εἰ καὶ ἀγύρτης. ὅσῳσι μὲν ἴσως αἰ-
 θρώτοις χρῆσιμος ἐπιθήσῃ τῶν φαρ-
 μακῶν, ἀνδρῶδες δὲ ἔδεν ἐπιδεδειγ-
 μένος. Ασκλη. εὐ λέγεις, ὅτι σὺ τὰ
 ἐγκαύματα ἰασάμεν, ὅτε πρῶτον ἀ-
 νήλθης ἡμίφλεκτος, ὑπὸ ἀμφοῶν
 λεοθαυμένῳ τῷ ζώματι, τῷ χι-
 τῶν. καὶ μὲν τῷ πυρός. ἐγὼ δὲ
 εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔπεδόμενος ὡς περ
 σὺ, ἔτε ἔξαίρον ἔρια ἐν λυδία, πορ-
 φυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παρόμενος ὑπὸ
 τῆς οὐράλης χρυσῶ σπανδάλῳ, ἀλλ'
 ἔδε μελαγχολήσας ἀπέκλινα τὰ τέ-
 κνα, καὶ τὴν γυναῖκα. Ηρακ. εἰ μὴ παύ-
 ση λοιδωρόμενός μοι, αὐτίκα μάλα
 εἴσῃ, ὡς

illum, inuenies autem ipsum Corin-
thi, circa Craneum, aut in Lyceo
deridentem contententes istos inter
se Philosophos, dicas illi, Menippe,
inquiens, mandat tibi Diogenes, si
satis ea, quæ super terram sunt, deri-
sisti, ut & huc ad inferos descendas,
ubi multò plura, quæ rideas, habitu-
rus es. Illic enim ambiguo tibi adhuc
risus fuit, & frequens illud obijci po-
tuit, Quis enim omnino scit, quæ
post vitam futura sint? Hic autem,
non desines constanter atque perpe-
tuò ridere, quemadmodum ego quo-
que nunc facio. Et maxime post-
quam videris, diuites istos ac satra-
pas & tyrannos ita humiles & obscu-
ros esse, soloque eiulatu ab alijs di-
gnosci: tum quod & molles &
ignauī sunt, reminiscētes eorum
quæ in vita geruntur. Hæc illi
quæso ut dicas, & ut præterea eti-
am perà veniat impletā multo lupi-
no, & sicubi in triuio positam inue-
niat

εἶσθῃ, ὥς ἔπλυσέ σε ὀνήσῃ ἡ ἀθανασία,
 ἐπεὶ ἀράμενός σε ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν
 ἐκ τῶ ἔραν ἔῶ μετ' ἔ πατήονα ἰά-
 σαοθαί σε τὸ κερανίον σωτρεθέντα.
 Ζεὺς. παύσαοτε Φημί καὶ μὴ ἐπιτα-
 ράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἡ ἀμφο-
 τέρες ἀποπέμψομαι ὑμᾶς ἐς Κυπα-
 ρίαν. καὶ τοι εὐγνωμον ὦ Ἡρακλῆς
 προκατακλίνεοθαί σε τ' ἀσκληπίου,
 ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ

Ερμού.

ΗΚεσας ὦ Ερμῆ, οἷα ἡπέλυσεν
 ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὥς ὑπεροπικὰ καὶ
 ἀπίθανα; ἣν ἐθελήσω, Φησὶν, ἐγὼ
 μὲν ἐκ τῶ ἔραν ἔσθραν καθήσω, ὑ-
 μεῖς δ' ἣν ἀπικρεμασθέντες, κατα-
 σαῶν βιάζεσθε με μάτην πονήσε-
 τε. ἔγὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δ' ἐγὼ θε-
 λήσωμι ἀνελκύσαι, ἔ μόνον ὑμᾶς
 ἀπὸ αἰ

niat Hecates coenam, aut ouum ex
lustratione relictum, aut simile quip-
piam. POL. At renuntiabo hæc, ô
Diogenes. Sed quo melius illum ag-
noscere queam, cuiusmodi facie est?

DIOG. Senex est, caluaster, pallio in-
dutus lacero. & vento cuius peruiro,
præterea & diuersorum pannorum
assumentis variegato. Ridet autem
semper, ac plerumque arrogantes
istos Philosophos acerbè perstringit.

POL. Facile erit inuenire illum, ex
his utique signis. DIOGEN. Vis ne
ut ad ipsos quoque philosophos il-
los aliquid tibi mandem? POL.

Mandes licet, non enim grave hoc
mihi fuerit. DIOG. Inuictum,

adhortare illos, ut desistant à nugis
suis, neque de toto contendant, ne-
que cornua sibi mutuo affigant, ne-
que crocodilos faciant, neque hu-
iusmodi sterilia atque ieiuna in-
terrogare, animum instituant.

POL. At indoctum me & inruditum
esse

ἀλλὰ καὶ τὴν γαῖαν ἅμα καὶ τὴν θά-
 λασαν συναρτησας μετωριῶ, καὶ
 πᾶσιν, ὅσας καὶ σὺ ἀκήχθας. ἐγὼ δὲ
 ὅτι μὲν καθ' ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ
 ἰσχυρότερός ἐστιν, σὺ δ' ἂν δέξηθῃς.
 ὁμᾶ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν,
 ὡς μὴ καταβῇ σεν αὐτὸν καὶ τὴν
 γῆν, καὶ τὴν θάλασαν προσλά-
 βωμεν, σὺ δ' ἂν πεισθῇς. Ερμ.
 εὐφραμαι ὡς ἄρες. ὃ γὰρ ἀσφαλὲς
 λεγόντα τοιαῦτα, μὴ καὶ ἡ κακὸν
 διπλαῖσάμεν τῆς φλυαρίας. Α-
 ρης. οἷός γε με πρὸς πάντας ἀν-
 ταῦτα εἰπεῖν, ἔχι δὲ πρὸς μόνον σε,
 ὃν ἐχεμυθῶν ἠπιστάμεν, ὃ γαῖαν
 μάλιστα γαλιῶν ἐδοξέ μοι, ἀκί-
 οντα μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς σὺ δ' ἂν δι-
 ναίμεν βιωπῆσαι πρὸς σε. μέμνημαι
 γὰρ ὅτι πολλὰ ἐπὶ τῷ Ποσειδῶνι, καὶ
 ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπ' ἀνὰ πάντας,
 ἐπε-

esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. D I O G. Tu verò plorare illos meo nomine iube. P O L. Et hæc nuntiabo illis. D I O G. Diuitibus autem, ô lepidissimum caput, hæc nostro nomine annunties quæso. Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid autem cruciatis vos ipsos, cogitantes vsuras, & talentum aliud super aliud accumulantes, quos non plus quàm vnum obolum habentes, venire huc paulò pòst oportet? P O L. Dicentur & hæc ad illos. D I O G. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Dau oxeno palæstritæ, quod apud nos neque flaua coma, nec cærulei nigriue oculi, neque rubor faciei amplius vllus est, neque humeri laborum tolerantes, sed omnia vnus pulvis, vt aiunt, nobis, calcaria forma nudata scilicet. P O L. Non molestum erit, hæc

ἐπεβάλασαν ξυωδήσαι αὐτὸν λα-
 βόντες, ὡς παντοῖος ἰὺ δολιῶς, καὶ
 ταῦτα, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μὲν ἦ
 θέτις κατελήσασα, ἐκάλεσεν αὐ-
 τῷ ζύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχει-
 ρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῷ κεραινῶ
 καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ, ἐπήρ-
 μοι γελαῖν ὅτι τῇ καλλιρρήμοσυνῃ
 αὐτῇ. Εὐμ. Ζῶπα, εὐφήμει. ὃ γὰρ
 ἀσφαλὲς ἔπει σι λέγῃ, ἔπει ἐμοὶ ἀ-
 κέειν τὰ πιαῦτα.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ
 Πολυδάκτυς.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ὦ Πολυδάκτυς, ἐντέλλομαι σοι,
 ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης,
 σὺν γὰρ ἐστὶν οἷμά μοι τὸ ἀναβιῶναι ἄν-
 ριον, ἰὺ πρὸς ἰδῆς Μένιππον τὸν κύνα.

Εὐφ. 17

hæc ad formosos & robustos illos dicere. **DIOG.** Etiam pauperibus, ô Lacor, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) ut neque lachrymentur, neque plorent, exposita illis æqualitate hac, quæ hîc est, & quod videbunt, eos qui illic diuites sunt, nihilo meliores, quam sese hic esse. Lacedæmonijs autem tuis, hæc si videtur, nomine meo obijcias, molles & enervatos ipsos esse dictitans. **POL.** Ne de Lacedæmonijs, Diogenes, quicquam dicas. non enim feram. Sed quæ ad ceteros mandasti, ea illis renuntiabo. **DIOG.** Missos igitur faciamus hos, quando tibi ita videtur. Tu verò ad illos, quos antea dixi, sermones hos meos deferas.

ΠΑΡΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ

ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΚΡΟΙΣΟΣ.

Οὐ φέρομεν, ὦ Πλάτων, Μένιπ-
 πον τυχρὴν τὸν κινῶα παροικουῦ-
 ντα. ὥς τε ἡ ἐκείνόν ποίκατα ἔσῃσιν, ἡ ἡ-
 μῖς μερικῆσάμεν εἰς ἕτερον ἔπος.
 Πλού. τί δὲ ὑμᾶς διονόν ἐργάζεσθαι,
 ὁμόνεκρῶν; Κροῖσ. ἐπειδὴν
 ἡμεῖς οἰμίζομεν καὶ σένομεν, ἐκείνων
 μεμνημένοι τῶν ἀνῶ, Μίδας μὲν καὶ
 τοὺς τῶν χρυσοῖς, Σαρδανάπαλ. δὲ
 τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν θη-
 σαυρῶν, Ὀπιγελαῖ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀν-
 δράποδα καὶ καθάρματα ὑμᾶς ἀπο-
 καλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων, ἐπιταράτ-
 τει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς καὶ ὅλως λυ-
 πηρός ἐστι. Πλού. τί ταῦτά φασιν, ὦ
 Μένιππε; Μέ. ἀληθῆ ὦ Πλάτων. μι-
 σῶ γὰρ

PLUTO, SEU CONTRA
Menippum.
CROESVS.

Non poterimus ferre Pluto Menippum hunc canem, cohabitantem nobiscum. Quapropter aut illum hinc a motu alio loco collocas, aut nos hinc alio commigrabimus.

PLUT. Quid autem vobis mali adeo facit, quando eodem modo mortuus est ac vos? **CROE.** Postquam nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscētes, quæ apud superos habuimus, utpote, Midas hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego verò thesaurorum, irridet, & cum ceniicijs exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam cantando, conturbat ploratus nostros: & in summa, valde nobis molestus est. **PLUT.** Quid hæc audio de te, Menippe; **MEN.** Vera Pluto. Odi

C

enim

τριῶδω ἑκάτης δι᾿ ἔπνον κείμενον, ἥ
 ὦν ἔκ καθαρίσας, ἥτι ποιῶ. Πολυ.
 ἀλλ' ἀπαγγελῶ πάντες, ὡς Διόγνεες.
 ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὅπῃς τις ἐστὶ
 τῷ ὄψιν; Διο. γέρων Φαλακρὸς, τρι-
 βώνιον ἔχων πολυθύρον, ἀπαντὶ ἀνέ-
 μω ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ὀπιπυ-
 χαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον. γελᾷ δὲ
 αἰεὶ καὶ τὰ πολλὰ τὰς ἀλαζόνας τέχνας
 φιλοσόφους ὀπισθώπει. Πολ. ῥα-
 δὸν εὐρεῖν ἀπὸ γε τέτων. Διο. βάλαι
 καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνας ἐπὶ εἰλωμάτι
 τὰς φιλοσόφους; Πολυ. λέγε, εὐβα-
 ρύνῃ δ' ἐδὲ τέτω. Διο. τὸ μὲν ὅλον, παύ-
 σαι δὲ αὐτοῖς παρεγγράφηται, καὶ
 πρὸς τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα
 φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδεί-
 λους ποιῶσι, καὶ τιαῦτα ἀποραέρωτα
 διδάσκουσι τὸν νοῦν. Πολυ. ἀλλ' ἐμὲ
 αἰμαθὴ καὶ ἀπαίδετον εἶναι φήσας,
 κατη-

enim ipsos, ignavi ac perditum adeo
 cum sint: quibus non satis fuit vix ille
 malè, sed etiam mortui, insuper cogi-
 tatione atque animo illis inhaerent,
 quæ apud superos sunt. Delector ita-
 que ægrè ipsis faciendo, P L V. Sed nō
 decet. Dolent enim non exiguis re-
 bus priuati. MEN. Etiam tu deliras
 Pluto, qui gemitus istorum tuq quo-
 que calculo approbas? P L V. Haud
 quaquam, verum nolim vos discor-
 des ac seditiosos esse mutuo. MEN. At
 verò, ô pessimi Lydorum, Phrygū, &
 Assyriorum, ita de me cognoscite, vt
 qui neq; vnquam desiturus sim. Nam
 quocunq; abieritis hinc, eodē sequar
 egrè faciendo, cantando atq; irriden-
 do vos. CROES. An non hæc contū-
 melia est? MEN. Nō, sed illa cōtumelia
 erant, quæ facere solebatis, quando &
 adorari vos volebatis, & hominibus
 liberis pro libidine abutebamini, neq;
 tum mortis quæquā memores eratis.

πατηγοῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο.
 σὺ δὲ οἰμῶζεν αὐτοῖς παρ' ἐμῶ λέγε.
 Πολυ. καὶ ταῦτα, ὦ Διόνυμμε, ἀπαγ-
 γελῶ. Διον. τοῖς πλοῦστοις δὲ, ὦ
 Φίλπετρον Πολυδῶκιον, ἀπαγγε-
 ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὦ μάταιοι τὸν
 χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ ἡμωρεῖσθε
 ἑαυτὸς λογιζόμενοι τὰς πόκας, καὶ
 πόλαιτα ὅππῃ παλάντεις συντηθέντες,
 ὥς καὶ ἓνα ὄβολον ἔχοντας, ἤκειν
 μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦ-
 τα πρὸς ἐκείνους. Διο. εἰ καὶ τοῖς κα-
 λεῖς καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τῷ
 κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαι-
 σῇ, ὅτε παρ' ἡμῖν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη ἔτε
 τὰ χαροπὰ, ἢ μέλαινα ὄμματα, ἢ
 ἐρύθημα ὅππῃ τῷ προσώπῳ ἔλινξιν, ἢ
 νεφραῖς ἔχοντα, ἢ ὦμοι καρτεροὶ, ἀλλὰ
 πάντα μία ἡμῖν κένις Φασί, κρανία
 γυμνατὴ κάλλους. Πολυ. ἔχαιλεπόν
 ἔδδ'

Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliati. CROE. Multis certè, ô Dij, & magnis possessionibus. MI. Quanto equidem ipse auro? SAR. Quanta verò ego voluptate? MEN. Rectè sanè, ita facite, lugete vos quidem, ego verò tritum illud. Nosce teipsum, identidem connectendo, vobis occinam. decet enim huiusmodi ploratus, si crebro illis accinatur.

MENIPPI, AMPHILO- CHI, & Trophonij.

MENIPPVS.

VOs nimirum Trophoni atque Amphiloche, cum sitis mortui, tamen haud scio quonam modo fanis estis donati, vatesq; credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitratur. TRO. Quid? an nobis igitur imputandum, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? MEN.

ἀλλ' ὅσα ἂν εἰδὼς ᾶζον, εἰ μὴ ζῶντες,
καὶ ὑμεῖς τριαῦτα ἐπερατῶεθε, ὡς
πρὸς μέλλοντα προειδότες, καὶ προει-
πεῖν διωκόμενοι τοῖς ἐρομένοις. Τρο-
ῖ δὲ μένιππε, Ἀμφίλοχ' ὅ μιν οὕτως
ἂν εἰδεῖη, ὅτι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ
αὐτῶ. ἐγὼ δ' εἰ, ἥρως ἄμι, καὶ μαν-
τιόμορα, ἵψ' τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ
δ' εἰοικας ὅσα δ' ἔτι δεδημηκέναι Λε-
βαδείᾳ τὸ πᾶν. εἰ γὰρ ἠπίσθης
οὐ πύρις. Μέν. τί φῆς; εἰ μὴ ἐς
Λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλ-
μὲν ὅ ταῖς ὁφόναις, γελοίως μά-
ζαν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων, ἐσερπύσω
διὰ τοῦ σομίου ταπῆνοῦ ὄντ' εἰς τὸ
σπήλαιον, ὅσα ἂν ἐδωκίμην εἰδέ-
ναι ὅτι νεκρὰς εἰ ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ
τῇ γοητείᾳ διὰ φέρων. ἀλλὰ πρὸς
τῆς μαντικῆς. τί δ' εἰ ὁ ἥρως ἐπὶ;
ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἐξ ἀνθρώπων π

Atqui non ista fuissent opinati, ni vestrum cum viueretis eiusmodi quadam potentia ostentassetis, tanquam futurorum fuissetis præscij, quasiq; prædicere potuissetis si quæ percontarentur. TROPHO. Menippe, nouerit Amphiloehus hic, ipsi profese respondendum esse. Cæterum ego Heros sum, vaticinorque si quis ad me descenderit. At tu videre nunquã omnino Lebadiam adijisse. neque enim alioqui ista non crederes. MEN. Quid ais? equidem nisi Lebadiam fuisset profectus, ac linteis amictus, offam ridicule manu gestans, per angustum aditum in specum irrepissem, nequaquam fieri potuisset, vt te defunctum esse cognoscerem perinde atq; nos, solaque præstigiatura reliquos antecellere. Sed age per ipsam diuinandi artem, quid tandem est Heros? neque enim intelligo. TROPH. Est quiddam partim ex homine, partem

ΠΑΡΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ

ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΚΡΟΪΣΟΣ.

Οὐ Φέρομεν, ὦ Πλάτων, Μένιπ-
 πον τυχρὸν τὸν κινῶα παροικουῦ-
 τα. ὥς τ' ἢ ἐκείνόν ποίκαταίησον, ἢ ἡ-
 μεῖς μερικῆσμεν εἰς ἕπερον ῥήπον.
 Πλού. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεταί,
 ὁμόνεκρ' ὦν; Κροῖσ'· ἐπειδὴν
 ἡμεῖς οἰμίζομεν καὶ σένομεν, ἐκείνων
 μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν καὶ
 τοσὶ τ' ἄλλοις, Σαρδανάπαλ' δὲ
 τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν θη-
 σαυρῶν, ὅπι γε λάτ' καὶ ἐξονειδίζει ἀν-
 δράποδα καὶ καθάρματα ὑμᾶς δόπο-
 καλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων, ἐπιταράτ-
 τει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς καὶ ὅλως λυ-
 πηρός ἐστι. Πλού. τί ταῦτά φασι, ὦ
 Μένιππε; Μέ. ἀληθῆ ὦ Πλάτων. μι-
 σῶ γάρ

DIALOGI.

ex Deo compositum. MEN. Nempe quod neque sit homo quemadmodum audio, neque Deus, verum pariter vtrumque. Ergo dimidia illa tui, ac diuina pars, quo nunc reces-
sit? TROPH. Reddit oracula Menippe, in Boeotia. MEN. Haud intelligo quid dicas Trophoni, nisi quod illud planè video, te totum esse mortuum.

MERCVRII, ET Charontis

MERCVRIVS.

Rationem supputemus, portitor, si videtur, quantum mihi debeas iam, ne denuò aliquando de eo inter nos cõtendamus. CHA. Supputemus Mercuri. Satiùs enim est, maturè id agere, deinde & minoris negotij. MER. Anchoram vt mandaras, comparaui tibi quinque drachmis. CHA. Caro dicis, MER. At per Plutonem quinque

οὐ γὰρ αὐτὰς ἀγνοεῖς, καὶ ὁλεθρίαν
 ὄντας, οἷς ὥς ἀπέχρησε βιώναι κα-
 κῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντας ἐπιμέ-
 νωται, καὶ πείνουνται τῶν ἀνω.
 χαίρω τοι γάρ ἐν ἀνιῶν αὐτὰς. Πλου-
 τὸν δ' ἔχρη. λυπῶνται γὰρ ἡμικρῶν σε-
 ρούμενοι. Μέ. καὶ σὺ μωραίνεις ὡς
 Πλούτων ὁμῶς ἡφ' ὧν τοῖς τέτων
 στεναγμοῖς; Πλού. ἔσθλα μὲν, ἀλλ'
 ὥς ἂν ἐθελήσωμι σασιάζειν ὑμᾶς.
 Μέ. καὶ μὲν ὧς κακίστοι Λυσίων, καὶ
 Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἔτω γινώ-
 σκετε, ὡς οἱ δ' ἐπαυσμένον μου. ἔνθα
 γὰρ ἂν ἴητε, ἀπολαβήσω ἀνιῶν, καὶ κα-
 τὰ δυνάμει, καὶ κατὰ γὰρ. Κροῖ. ταῦτα
 ἔχ' ὕβρις; Μένι. οὐκ. ἀλλ' ἐκείνα ὕ-
 βρις ἔστιν, ἃ ὑμεῖς ἐπαιεῖτε, περὶ
 κείνων ἀξιοῦντες, καὶ ἐλαφτέροις
 ἀνδράσιν ἐν τρυφῶντες, καὶ τῶν
 αἰσίου τὸ πᾶν ἔμνημονεύοντες.

emi illam, & præterea eorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas, & obolos duos. MER. Et pro acu ad refarciendum velum quinque obolos ego exolui. CHA. Etiam hos appone. MER. Et cerâ ad oblinendas nauigijs rimas tibi emi, & clauds præterea, & funiculum, vnde hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. CHA. Rectè, laudo, hæc vili emisti. MER. Hæc sunt, quæ tibi exposui, nisi quid reliquum sit quod me fugit inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri non possum. Si verò pestis aliqua, aut bellum, confertos & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid falsa supputatione in multitudine exigendo portoria. MER. Proinde ego nunc sedebo, pessima quæque ut eueniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. CHA. Fieri aliter non potest,

57 LUCIANI

Ερμῆ. νῦν δ' ὀλέγοι ὡς ὀράς ἀφικ-
 νῶνται ἡμῖν. εἰρήνη γάρ. Ερμ. ἀμει-
 νον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν ἀδρατεῖνοι ἔσσι
 σθ τὸ ὄφλημα. πολλὴ ἀλλ' οἱ μὲν πα-
 λαιοὶ, ἀ Χάρον οἷα θάοιοι παρεγένον-
 τος, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματι αἰ-
 νάτωλεω, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί.
 νῦν δὲ ἡ Φαρμάκω ἡς ὑπὸ τῷ παι-
 δὸς δαποθανῶν, ἡ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἡ
 ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τιμὴ γαστέ-
 ρα, καὶ τὰ σκέλη. ὥχθοι γὰρ ἅπαντες,
 καὶ ἀγνέεις, ἔδε ὅμοιοι ἐκείνοις, οἳ ἢ
 πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρέματ' ἤκυσιν,
 ὅτι βλάδοντες ἀλλήλοισι, ὡς εἰόκα-
 σι. Χάρ. πάνυ γὰρ περὶ πόνητ' ἐστὶ ταῦ-
 τα. Ερμ. σόκου' ἔσθ' ἐγὼ δ' ὀξαιμι
 ἀν' αἵμαρτάνειν, πακρῶς ἀπαγ-

τῶν τὰ ὄφ' ἰδόμενα

πρὸς σθ.

ἔξ (ο) ἔξ

ΠΑΟΥ.

Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos descendunt. Pax enim est. MER. Satiusest ita esse, etiamsi ob hoc abs te prorogetur nobis debiti istius solutio. Verum enimvero prisci illi, Charon, nosti quales aduenire solebant, quam fortes atque animosi omnes, cruore madidi, & vulneribus pleni plerique. Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut præ nimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adueniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque similes prioribus illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, mutuò sibi insidijs. CHA. Omnino enim expetibiles illæ sunt. MER. Proinde neque ego videar peccare gravius aliquid, si vel acerbius abs te exigam, ea quæ mihi debes.

☞ (O) ☞

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ

Ερμῆ

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγη-
 ραχότα λέγω, τὸ πλεῖστον Εὐκρά-
 τῳ, ὃ παῖδες μὲν ἔκ εἰσιν, οἱ τὸ κλη-
 ρον ἢ θηρῶντες, πεντακισμύριοι ἢ
 Ερμ. γαί τὸν Σικυώνιον Φῆς. τί ἔν;
 Πλού. ἑκείνον μὲν ὃ Ερμῇ ζῶ ἔασον
 ὅτι τοῖς ἐννεύκοντα ἔτισιν, ἀβεβίω-
 κεν, ὅτι μετρήσας ἄλλα τοσούτοι,
 εἶχε οἷόν τε ζῶ, καὶ ἔτι πλείω. τὰς δὲ γε
 κόλακας αὐτῷ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ
 Δάμωνα, καὶ τὰς ἄλλας κατάσπασον
 ἐφεξῆς ἅπαντας. Ερμ. ἄρτιπιν ἀνδρά-
 ξειε τὸ ριζόν. Πλού. ἔμενεν, ἀλλὰ
 δικαίότατον. τί γάρ ἑκείνοι παθόν-
 τες, εὐχονται ἀποθανεῖν ἑκείνον; ἢ
 τῶν χρημάτων ἀνληποῦνται, εἰδέν
 προσήκοντες; ὁδὲ πάντων ἐστὶ μιανώ-
 μετον,

PLUTONIS ET
Mercurij.

S Enem ne nosti, istum ætate omni-
no confectum dico. Eucratem di-
uitem, cui liberi quidem nulli sunt,
hæreditatis autem captatores plus
quàm quinquaginta millia. **MERC.**
Noui, Sicyonium illum dicis. Sed
quid postea? **PLV R.** Viuere illum
quidem, Mercuri, sine vltra eos no-
naginta annos quos ætate peregit,
alteris totidem accumulatis, si modo
possibile sit, atque etiam pluribus.
Adulatores autem ipsius Charinum
adulescentem, & Damonem, & cæ-
teros abripehuc ordine omnes. **MER.**
Atqui absurdū hoc videri queat. **PLV.**
Haudquaquā, imo iustissimum. Quā
enim ob causam illi adeò optant illū
mori, nisi quia pecuniā illius ambiūt,
nulla propinquitate iuncti? Quod
autem omnium sceleratissimum est,
inte-

ἀλλ' ὅτε ἂν ἐδιδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες, καὶ ὑμεῖς τριαῦτα ἐπερατάρχεσθε, ὡς περ μέλλοντα προειδίότες, καὶ παρ-
 πεῖν δεικνύμενοι τοῖς ἐρομένοις. Τρο-
 ῶ Μένιππε, Ἀμφίλοχ' ὅ μιν οὗτος
 ἂν εἰδέη, ὅτι αὐτῷ δοποκριτέον ὑπὲρ
 αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἥρως ἐμὶ, καὶ μαν-
 τείομα, ἵπτις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ
 δ' εἰκότας ὅτε δ' ἴπτι δ' ἐδημηκέναι Λε-
 βαδίαι τὸ περὶ πάν. ἔ γ' ἡπίστ' ἐς
 σὺ πύρις. Μέν. τί φῆς; εἰ μὴ ἐς
 Λεβαδίαν γ' παρέλθω, καὶ ἐσταλ-
 μέν' ὅ τ' αἷς ὀφόναις, γυλοῖσιν μά-
 ζαν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων, ἐσερπύσω
 Διὰ τὸ σμίου παπῆνοῦ ὄντ' ὅτ' ἐς τὸ
 ἀπὸ ἡλαμον, ὅτε ἂν ἐδιδυάμην εἰδέ-
 ναι ὅτι νεκρὸς εἰ ὡς περ ἡμεῖς, μόνῃ
 τῇ γητεῖα Διὰ φέρων. ἀλλὰ πρὸς
 τῆς μαντικῆς. τί δὲ ὁ ἥρως ἐπὶ;
 αἰγνοῶ γάρ. Τρο. ἐξ ἀνθρώπων πε-

interea cum talia precantur, tamen
obseruant & colunt manifestè utique
illum. Ac quæ ægrotante illo apud se
consultent, nemo ignorat: attamen
sacrificaturos se se promittunt, si con-
ualescat denuò: & in summa varia
quædam adulandi ratio illorum ho-
minum est. Quamobrem ipse quidē
immortalis sit, illi autem præ ipso ab-
eant, frustra hiantes. M E R. Ridicula
patientur, scelerati cum sint. Sed ta-
men & ille admodum scite lactat il-
los, & spe pascit inani: & in summa
semper morituro similis, multò vali-
dior est, quàm quisquam iuuenis. Illi
autem hæreditate inter se diuisa, pa-
scuntur, vitam quandam beatam se-
cum ipsi animo præcipientes. P L V.
Proinde ipse iuxta senectute, quem-
admodum Iolaus ille, in iuuenem re-
deat. Illi autem in ipsa media spe, di-
uitijs illis, quasi per somnum specta-
tis, destituti abeant iam huc, mali ma-
le

καὶ θεῶ σκυώθεται. Μέν. ὁ μήτε ἄνθρω-
 πός ἐστιν, ὡς Φῆς, μήτε θεός, ἢ σκυάμ-
 φότερόν ἐστι; νῦν ἔν περ τοῦ θεοῦ
 ἐκείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; Τρο-
 χεῖα, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτία. Μέν. ἔκ
 οἷσ' αὖ, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι ἐλέγξας, ὅτι
 μέντοι ὁ λ' ὅτι νεκρός, ἀκριβῶς ὁρῶ.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ

ΚΑΡΩΝ.

ΕΡΜΗΣ.

Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ
 δοκεῖ ὅπως μοι ὀφείλεις ἤδη,
 ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι πρὸς
 αὐτῶν. Χα. λογισώμεθα, ὦ Ερ-
 μῇ, ἀμεινὸν γὰρ ὠρίσασθαι πρὸς αὐ-
 τῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. Ερμ.
 ἄγκυραν ἐντὸς φλαμένῳ ἐκόμισα
 πέντε δραχμῶν. Χα. πολλοῦ λέ-
 γης. Ερμ. νῆ τὸν Αἰδωνεῖα τῶν πέντε
 ὠνη-

4ē mortui. MER. Alias res cura, Plu-
to, iam enim accersam tibi illos alium
super alium ordine, septem autem,
opinor, sunt. P L V T. Deducas licet.
Ille autem mittat singulos præ se, ex
sene iterum in adolescentem con-
uersus.

TERPSIONIS ET Plutonis.

Iustumne hoc est ô Pluto, me qui-
dem è vita abiisse, triginta cum sim
annorum, Thucritum verò senem
nonagenarium, & ultra, adhuc viue-
re? P L V T. Iustissimum quidem ô
Terpsion. Nam & si ipse viuit, certè
ad nullius tamen mori è affectus est;
tū verò omni tempore illius hæredi-
tatē expectans, cum mori auidissimè
cupiebas. TERP. Nonne opus fuerat,
cum senex sit, nequeatque de cætero
suis uti diuitijs, locū dare iuuenibus?

P L V T.

ὀνησάμεν, καὶ τροπικῆρα δύο ὀβο-
 λῶν. Χάρ. τίθῃ πέντε δραχμας καὶ
 ὀβολὸς δύο. Ερμ. καὶ ἀκίσσαν ὑπὲρ
 ὧς πέντε ὀβολὸς ἐγὼ κατέβαλον.
 Χάρ. καὶ τὰς περὶ στίβου. Ερμ. καὶ
 κηρὸν, ὡς ὀπιπλάσαι τῷ (καφιδίῳ
 καὶ ἀνεωγόντι, καὶ ἤλας διὰ καὶ κα-
 λώδιον, ἀφ' ἧς τὴν ὑπὲρ ἑποίη-
 σας, δύο δραχμῶν ἀπαντα. Χάρ. εὖ-
 γε ἄξια ταῦτα ὀνήσω. Ερμ. ταῦτά
 εἰσιν εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ
 λογισμῷ. πότε δ' ἐν ταῦτ' ἀποδώ-
 σθαι φῆς; Χάρ. νῦν μὲν ὡς Ερμῇ ἀδύνα-
 τον. ἢν ὅλοιμός τις ἢ πόλεμος κα-
 τὰ πέμψη ἀθρόος ἰνας, ἐνέσται τότε
 ἀποκερδαίνειν ἐν τῷ πλῆθει τῶν
 λογιζόμενον τὰ προθμία. Ερμ. νῦν
 ρυῖ ἐγὼ καθεστῶμαι, τὰ κάκιστε
 εὐχόμεν ὅτι γινέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τῆτων
 καταλαύωμι. Χάρ. εἴ ἐστι ἄλλως ὡς

Ερμῇ

PLV. Nouas. ò Terpsio, statuis leges, cum ad voluptatem diuitijs vti nequeat, ipsum è vita decedere. Aliter autem & Parca & natura statuisse videtur. **TER.** Proinde hanc ob huiusmodi accuso ordinē, decebat enim has res successionē graduque fieri, senem primò, deinde qui in ea ætate sequeretur, mori: haudquaquam autem ordinem inuerti, aut viuere senectute decrepitum, qui tres duntaxat dentes habet, cui vix deserviunt oculi, qui curuatus à quatuor famulis deducitur, deguttantes nares, lipposque oculos habens, nihil denique voluptatis degustans, haud aliter existens, quam animatum quoddam sepulchrum, ab ipsa iuuentute derisum: & contra mori optimos atque robustissimos adolescentes: Nam hoc perinde esse videtur, ac si flumina fursum deferantur. Aut saltem scire necesse foret, quando & senum qui-

Σ Λ Υ Κ Ι Α Ν Ι

Ερμῆ. νῦν δ' ὀλέγοι ὡς ὀρᾷς ἀφικ-
 νῶνται ἡμῖν. εἰρήνῃ γάρ. Ερμ. ἀμει-
 νον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν ἀδρατεῖνοι ὑπὸ
 σὺ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν πα-
 λαιοί, ἀ Χάρων οἵ θ' αἰετοὶ παρεγίνον-
 τ'· ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματι αἰ-
 νάπλεω, καὶ τραυματῖα οἱ πολλοί.
 νῦν δὲ ἡ Φαρμάκω τις ὑπὸ τῷ παῖ-
 δος δαπανῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναῖκος, ἢ
 ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τιμὴν γασέ-
 ρα, καὶ τὰ σκέλη. ὥχθοι γὰρ ἅπαντες,
 καὶ ἀγχνεῖς, ἔδ' ὅμοιοι ἐκείνοις, οἳ ὅ-
 τ' αὖτις αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκησιν,
 ὅττι βλάδοντες ἀλλήλοισι, ὡς εἰκόκα-
 σι. Χάρ. πάνυ γὰρ πεπότηται ἔστι ταῦ-
 τα. Ερμ. σκουῖ ἔσθ' ἐγὼ δ' ὀξαιμι
 ἀν' ἀμαρτάνειν, πεκρῶς ἀπαγ-

τῶν τὰ ὄφ' ὀφλόμενα

ὡς δ' αὖ σὺ.

ὡς (ο) ὡς

ΠΛΟΥ.

quilibet obiturus esset, ne frustra quosdam colerent. Nunc verò illud accidit, quod prouerbio dici solet, Quadriga bouem sæpissimè ducit. PLUT. Hæc quidem ô Terpsio, prudentius fiunt, quam tibi profectò videntur. Verùm & vos quid passi estis, quod rebus alienis gaudetis, & senibus filiis orbatis, vosmet tantopere in adoptionem traditis? quamobrem in derisum adducti, ab illis sepelimini, quod quidem plurimis fit periucundum. Nam quanto vos magis mori illos peroptatis, tanto plus omnibus quàm gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim nouā quandam artē excogitatis, decrepitos cum amatis, præsertim si liberi sint orbati: qui verò liberos habēt, illorū vobis nō est cura. At qui ex ijs qui amātur plurimi, minimè vestri ignari astus, etiā si ipsis liberos habere cōtingat, illos tamen odisse simulant,

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ

Ερμῷ

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγη-
 ρακότα λέγω, τὸ πλεῖστον Εὐκρά-
 πτω, ὃ παῖδες μὲν ἔκ εἰσιν, οἱ τὸ κλη-
 ρον ἢ θηρῶντες, πεντακισμύριοι ἢ
 Ερμ. ναὶ τὸν Σικυώνιον Φῆς. τί ἔν;
 Πλού. ἑκείνον μὲν ὡς Ερμῇ ζῶν ἔασσο
 ἵππῃ τοῖς ἐννευέχοντα ἔτεσιν, ἀβεβίω-
 κεν, ἵππι μετρήσας ἄλλα τροῦντα,
 εἴ γε οἶόν τε ζῶ, καὶ ἔτι πλείω. τὰς δὲ γε
 κόλακας αὐτῷ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ
 Δάμωνα, καὶ τὰς ἄλλας κατάσπασον
 ἐφεξῆς ὀπίπτας. Ερμ. ἄρτιον ἀνδρά-
 ξει τὸ τρίτον. Πλού. ἔμενῃν, ἀλλὰ
 δικαιοπάτην. τί γὰρ ἑκείνοι παθόν-
 τες, εὐχόμεναι ἀποθανεῖν ἑκείνον; ἢ
 τῶν χρημάτων ἀνέμποιόντα, ἔθελον
 προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιανώ-
 πητον,

ut & ipsi habeant amatores. unde
 in testamento exclusis, qui olim
 affectati sunt illos. liberi, licet pro
 facto dignum est, omnem eorum
 substantiam consequuntur: at il
 li confecti dolore dentibus strident.
 TERTIUS. Vera sunt hæc quæ dicit.
 Quamcumque enim meorum Thureitus
 deuorauit, cum semper eum mari
 putare? & quoties ad eum ingredie
 bar gemebar, & internum quiddam
 perinde atque ex ouo pullus aliquis
 imminutus, stridebat. Unde quam
 primum eum ad sepulchrum du
 ctum iri existimans, multa illi dona
 mittebam, ut ne tanti muneribus
 me præclaris vincerent. Plerumque
 etiam præ nimia sollicitudine insom
 nis iacebam, singula enumerans, ac
 disponens. Eaque etiam causa inter
 itus mihi fuit, cura & vigilia. Ille au
 tem degenitio hoc in testamento meo
 tanto additum mihi, quando sepeliebar.

D

paulo

πατρὶν, ὅτι καὶ τριαῦται εὐχόμενοι, ὅ-
 μως θεραπεύουσιν ἐν γὰρ τῷ Φανερωῷ.
 καὶ νοστιῶται, ἃ μὲν βυλδύονται,
 πᾶσι περὶ δὴλα. θυσιὴν δὲ ὅμως ὑ-
 πὸ χνῆνται λυρᾷσι. καὶ ὅλως, ποι-
 κίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν.
 Διὰ πάντας ὁ μὲν ἔσω ἀθάνατος, οἱ
 δὲ, περαπίτῳσαν αὐτὰς μάτῳ ὀπι-
 χανόντες. Εὐμ. γελοῖα πείσονται, πα-
 ῖνργοι ὄντες. πολλὰ καὶ κείνος εὖ μάλα
 διαδοχολεῖ αὐτὰς, καὶ ἐπελπιζει.
 καὶ ὅλως, αἰετῶνόντι εἰσικῶς, ἑρρώται
 πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ, ἡδὴ
 τὰν κλῆρον ἐν Φίσι διηρημένοι, βό-
 σκονται, ζῶντες μακαρίαν πρὸς ἑαυ-
 τὰς πιδέντες. Πλου. ἔκθῳ ὁ μὲν ἀπο-
 δυομένῳ τὸ γῆρας ὡς ἰόλεως
 αἰηθῶσάτω. οἱ δὲ ἀπὸ μέσων τῶν ἐλ-
 πίδων τὸν ὄνειροποληθέντα πλεῖστον ἀ-
 πολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη κακὸν κα-
 κῶς

paulò antè, irridens. **PLUT.** Eugè
 & Thucrite, diutissimè viuas, vnà &
 diuitijs abundans, & huiusmodi
 homines deridens, nequè prius mo-
 riaris, quàm hos blanditores cunctos
 præmittas. **TERP.** Hoc quidem, ô
 Pluto, peritucundum mihi foret, si an-
 tè Thucritum Chariades vita dece-
 deret. **PLUT.** Boni animi sis ô Ter-
 psio, & Phido etiam, & Melanthus,
 & omnes penitus ipsum præcedent,
 suis ipsorum curis confecti. **TERP.**
 Hæc ego summoperè laudo, ô Thu-
 crite diutissimè viuas.

ZENOPHANTÆ ET Callidemidæ.

A Tu Callidemides, quo pacto in-
 teristi? Nam ipse quemadmo-
 dum Dinia parasitus cum essem, im-
 modica ingurgitatione præfocatus
 fuerim, nosti, aderas enim morien-
 ti. **CALLID.** Aderam Zenophantes,

κῶς δ' ὀποθ' αὖνόντες. Εὐμ. ἀμέλησον ὦ
 Πλάτων, μετελεύσομαι γὰρ σοι ἡδὴ
 αὐτὰς καθ' ἑαυτῆς ἐπὶ αὖ ὅμαι εἰσι.
 Πλ. κατὰστα. ὃ ὅτ' ἀπέμψ' ἔ-
 κασον, ἀντὶ γέροντ' αὖθις πρῶτ' ἡ-
 βης γυμνομεν.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΠΛΑΤΩΝ.

Τοῦτο, ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐμὲ
 μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γενο-
 ῦσα, τὸν δ' ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα γέ-
 ροντα Θέκριτον ζῆν ἐν Πλού. δι-
 καίότατον μὲν ἔν ὧ Τερψίων, εἰ γὰρ
 μὲν ζῇ, μηδένα εὐχόμεν δ' ὀποθ' αὖν
 τῶν φίλων. σὺ δ' ἔ, ὡς δ' ἅπαντα τὸν
 χρόνον ἐπεβέβλ' αὐτῷ, πεμμένως
 τὸν κλῆρον. Τερ. ἔ γὰρ ἐχρῆν γέρον-
 τα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσθαι τῷ
 πλεονέκῳ αὐτὸν διωάμενον, ἀπελθεῖν
 ἔβριμ, ὡς χωρήσῃ τῷ νέῳ.
 Πλ.

Bonè mihi novum quiddamque
inopinatum accidit. Nam tibi quo-
que notus est Procodorus ille senex.

ZENOPH. Orbem illum dicis, ac di-
litem, apud quem te assidue versari
conspiciebam? CAL. Illum semper
captabam, colebamque, id mihi pos-
sicens fore, ut meo bono quampti-
mum moreretur. Verum cum ea res in
longum proferretur, sene videlicet,
vel ultra Tithonios annos vivente,
compendiaria quandam excogitati
viam, qua ad hereditatem pervenire.

Siquidem empto veneno, pocilatorum
persuaseram, ut simulatque Proco-
dorus potum posceret, bibebat, autem
admodum, presentius in calicem in-
ijceret, haberetque in promptu, por-
recturus illi. Quod si fecisset, iureni-
tando confirmabant, me illum ma-
numissurum. ZE. Quid igitur acci-
dit? nam, opinatum quiddam nar-
raturus mihi videris. CAL. Vbi iam

Πλου. καὶ νὰ ὦ Τερψίων νομοθετῆς,
 τὸν μήκει τῷ πλεῖτῳ χρῆσασθαι δυ-
 νάμενον πρὸς ἡδονὴν, ἀποθνήσκειν.
 τὸ δὲ ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ Φύσις
 διέταξεν. Τερ. ὁκοῦν ταύτῃ αἰτιῶ-
 μη τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ
 πρᾶγμα ἐξῆς πῶς γίνεσθαι, τὸ πρεσ-
 βύτερον, πρῶτον, καὶ μὴ τῆτον, ὅστις καὶ
 τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν. ἀνασρέφεσθαι γὰρ
 μηδαμῶς, μηδὲ ζῶν μὲν τὸ ὑπέρβη-
 ρων, ὀδόντας τρεῖς ἐπὶ λαιπρὰς ἐχόντας,
 μόλις ὀρῶντας οἰκέτας τετρασίν ὀπι-
 κεκυφότα, κορύζης μὲν τὸ ῥίνα, λή-
 μης γὰρ τὰς ὀφθαλμοὺς μεσὸν ὄντα, ὁ-
 δὲν ἐπὶ ἡδὺ εἶδός τε, ἐμψυχόν ἵνα τά-
 φον ὑπὸ τῶν νέων καταγελῶμενον, ἀ-
 ποθνήσκειν γὰρ καλλίστως, καὶ ἐρρώμενε-
 σά τινες νεανίσκους. αὐτὸν γὰρ ποταμῶν ἴσ-
 τὸ γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν,
 πότε καὶ τεθνήξεταί τ' γερόντων ἕκαστος,
 ἵνα

loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptœodoro cui venenum erat additum, altero mihi: nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptœodoro porrexit innoxium.

Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectus iacebam, supposititium videlicet illius loco funus.

Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non conuenit amici malis illudere.

Z. E. Nam eleganter ac lepidè tibi hæc reseuenit. Porro senex ille, quid interim?

C. A. L. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sanè conturbatus est. Deinde simulatque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse.

Z. E. Verum non oportuit ad compendium illud diuertere, siquidem venisset tibi populari, vulgataque viatutius cœtiusque, etiam si paulò

serius.

ἵνα μὴ μάτῳ ἀν' ἐνὶς ἐφεράπειοθ'.
 νῦν ᾗ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν
 βῆν πολλάκις ὀκφέρει. Πλου-
 ταῦτα μὲν, ὡς Τερψίων, πολὺ συν-
 ετώτερα γίνεται, ἥπερ σοι δοκεῖ. καὶ
 ὑμεῖς δὲ ἡπαθόντες, ἀλλοτρίοις ὀπι-
 χαίρετε, καὶ τοῖς ἀτίκνοις τῶν γερόν-
 των εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτοὺς; τοί-
 χαρουῶν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
 ἐκείνων καταρυττόμενοι. τὸ καὶ περὶ
 γὰρ τοῖς πολλοῖς ἡδίστον γίνεται. ὅσα
 γὰρ ὑμεῖς ἀποθανεῖν ἐσχεοθε, ποσῶν
 ἀπασιν ἡδὺ ἀποθανεῖν ὑμᾶς αὐ-
 τῶν. καὶ νῦν γὰρ ἵνα ταύτῃ τέχνῃ
 ὀπινενοήκατε γερόντων ἐρώντες, καὶ
 μάλιστα, εἰ ἀτίκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκ-
 νοι, ὑμῖν ἀνέρας. καὶ τοῖς πολλοῖς ἡδῆ ἰὼν
 ἐρωμένων σωεῖτες ὑμῶν τὴν πανεργ-
 γίαν τῷ ἔρωτος, καὶ τὴν τύχῃ παιδίας
 ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται,

ὡς καὶ αὐτοὶ ἐρασαὶς ἔχουσιν. εἶπε ἄ-
 ταῖς Διὰ θήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν
 οἱ πάλαι δορυφορήσαντες, ὃ ἢ παῖς,
 καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρα-
 τῆσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπείσονται τὰς ὀ-
 δόντας, ἀποσφυγῆτες. Τερψι. αἰλη-
 θῆ ταῦτα φῆς. ἐμὲ γὰρ Θέκριτι Θε-
 πόσα κατέφαγν, αἰετὶ θνήξεας δο-
 κῶν; καὶ ὅποτε εἰσίομι, ὑποσένων, καὶ
 μυχρόν τι καθάπερ ἐξ ὧν νεοτὶος ἀτε-
 λῆς ὑποκρῶζων, ὡς ἔγωγε ὅσον αὐ-
 τὴν καὶ οἶόμεν Θεοπιδῆσθαι αὐτὸν τὸ σα-
 ρξ, ἐπεμπὸν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερ-
 βάλλοιεντό με οἱ ἀντερασά τῇ μεγα-
 λοδωρεῇ, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φρον-
 τίδων, ἀγρυπνός ἐκείμην ἀριθμῶν ἐ-
 παῖα, καὶ διὰ τῶν ταῦτα γὰρ μοι
 καὶ τὸ ἀποθανεῖν αἰὶα γέγηθηται, ἀγρυ-
 πνία, καὶ φροντίδες. ὃ ἢ ποσὸν μοι δέ-
 λεαρ καὶ λαπῶν, ἐφελήκη διαπισμένω
 πρῶ-

ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Caterum ego repente atque insperato vita decessi, tecti ruina oppressus. Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cuiuspiam in morem ipso hamo cum esca pariter auulso. DAM. Imò non escam modò cum hamo, quin etià te quoque piscatorem simul abstulit. Itaque technam istam, in quum ipsius caput struxeras. CNE. Sic apparet, idque adeò deploro.

CHARONTIS ET Mercurij.

A Vdite quo loco sint res nostræ. Equidem parua est nobis, quemadmodum videtis, & cariosa navicula, & quæ undique perfinit: quod si in alteram partem se inclinarit, planè submersa peribit. Atqui vestrum tam multi simul confluunt, & singuli plurimas farsinas afferunt. Quod

πρῶτον ὀπιηελῶν. Πλού. εὖγε ὦ
 Θέκριτε, ζῶης ὀπιμήκισον, πλετῶν
 ἅμα, καὶ τῶν τριέτων καταγελῶν,
 μὴ δὲ πρὸς τὸν γε σὺ ἀποθανοίς, ἢ
 προπέμψεις πάντας τὰς κόλακας.
 Τερ. τῶς μὲν, ὦ πλετῶν, καὶ ἐμοὶ ἤ-
 δισον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνή-
 ξεται Θέκριτε. Πλού. θαῦρρα ὦ Τερ-
 φίων. καὶ Φείδων γ', καὶ Μέλανθος,
 καὶ ὅλως ἅπαντες, παρελεύσονται
 αὐτὸς ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν.
 Τερ. ἐπαμνῶ ταῦτε. ζῶης ὀπιμήκι-
 σον ὦ Θέκριτε.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ

Καλλιδημίδου.

Σὺ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες;
 ἐγὼ μὲν γ' ὅτι πρὸς αἰσὶν ὦκ Δει-
 πύχ, πλεόν τ' ἱκανῆς ἐμφαγών, ἀπε-
 πνίγην, οἶδα, παρῆς γ' ἀποθνήσκον-
 τήμοι. Καλ. παρὲν, ὦ Ζηνόφαντες.

τὰ

si cum his nauculam conscenderi-
 tis, vereor ne postea vos facti poeni-
 teat, maxime verò eos, qui nandi
 sunt imperiti. **M O R T V I.** Quid
 igitur faciendum erit, ut sine peri-
 culo nauigemus? **CHARON.** Ego
 vobis dicam, nudos vos ingredi o-
 portet, atque ista omnia quæ super-
 flua sunt, in littore relinquere. Nam
 sic etiam vix capiet vos naucula.
 Tibi verò Mercuri deinceps curæ
 erit, neminem ex illis recipere, nisi
 nudus sit, & supellectilem abiece-
 rit. Itaque ad ipsas scalas te statuas,
 ipsosque cognoscito, & suscipito,
 nudosque ingredi cogito. **M E R-
 CVR.** Recte dicis, atque sic facie-
 ntus. Quis est ille primus? **M E-
 NIPP.** Ego Menippus sum. Ecce
 autem pergam & baculum in paludem
 abieci, verum recte feci quod pallium
 non acceperim. **M E R C V R.** Ingre-
 dere

βαίνε ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἀρίστε, καὶ
 τὴν προεδρίαν ἔχει καὶ τὴν κυβερνή-
 πην ἐφ' ὑψηλᾷ, ὡς Ὀπισκοπῆς ἀπαν-
 τας. ὁ καλὸς δ' ἔτρεψεν ἱερεῖς καὶ χαρ-
 μόλεως ὁ μεγαρίκος. Εἰς. ἀπόδου. Θι-
 φοιταρῆν τὸ κάλλος, καὶ τὴν κόμην καὶ
 βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρῶν ἐρύ-
 θημα, καὶ τὸ δέριμα ὅλον. ἔχει καλῶς,
 εὐζων θεοῖ, ἐπίβαινε ἡδύη. ὁ δ' ἐπὶ τῶν
 πορφυρίδα ἔποσιν καὶ τὸ διάδημα,
 ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις; Λά-
 λημιχος, Γελῶν τύραννος. Εἰς. τί
 εἶν ὦ Λάμπιχε ποσαῦτα ἔχων πάρει;
 Λά. τί εἴν ἐχρῆν ὦ Εἰρήνη, γυμνὸν ἤκειν
 τύραννον ἄνδρα; Εἰς. τύραννον μὲν
 ἐδραμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα. ὥς δ' ἀπό-
 θη ταῦτα. Λά. ἰδὲ σοι ὁ παλαιός, ἀ-
 πέριπτα. Εἰρμ. καὶ τὸ τυφὸν ἀπόρρι-
 ψον ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν.
 Βαρήσδε γὰρ π' ἀπερθεῖον, συνεμπεισύντα.
 Λάμ.

dere ô Menippe, vir optime, primum-
que apud gubernatorem navis, lo-
cum accipe, in ipsa fummitate, quo
omnes possis intueri. Verum quis ille
formosus est? C-H A R. Charmolaus
sum Megarensis. M-E R. Exue
igitur istam pulchritudinem, istam
etiam densam comam, & genarû ru-
borem, adeoq; totam cutem. Bene se
res habet. expeditus es, ingredi
nunc. Quis verò ille est purpuratus &
diademate præcinctus, gravitatem
quandam præ se ferens? Quis es tu?
L-A M. Lampichus sum Geloorum
tyrannus. M-E R. Quid igitur cum tot
sarcinis venisti? L-A M. Anne nudum
adventare conveniebat tyrannum?
M-E R. Nequaquam tyrannum, sed
mortuum, itaque depone ista. L-A M.
Ecce abieci divitias. M-E R. Sed su-
perbiam, ô Lampiche, & fastum etiã
abijce, nam ista, si in naviculam coin-
cidant, vehementer gravabunt eam.

L-A M.

λησάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μισθός
 πίσκος κύλικας ἐρίμους ἔχων, πλὴν
 μὲν τῷ Πριοδώρῳ πλὴν ἔχουσιν τὸ
 Φάρμακον, τὴν δ' ἐπέσαν ἐμοί, Φα-
 λείς σκ.οῖσ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρ-
 μακον, Πριοδώρῳ δ' ἡ ἀφάρμα-
 κλον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν ἐπικεν, ἐγὼ
 δ' αὐτίκα μάλα ἐκ τὰδ' ἐκείμην,
 ὑποβολιμαῖον αὐτ' ἐκείνῃ νεκρός.
 τί τ' ἔτι γελᾷς ὦ Ζηνόφαντες; ἢ μὴν
 σκ' εἴδεις ἐταίρῳ ἀνδρὶ Σπιγελᾷν,
 Ζη. αἰεῖα, ὦ Καλλιδημίδη, πέπον-
 θας. ὁ γέρων δ' τί πρὸς ταῦτα; Καλ.
 πρῶτον μὲν ὑπέταράχθη πρὸς τὸ
 αἰφνίδιον. εἶπε σιωπᾷς οἷμαι τὸ γεγε-
 νημένον, ἐγὼ καὶ αὐτός, οἷά γε ὁ οἰ-
 κοχότος εἶργασται. Ζη. πάλιν ἀλλ' ἔδε
 σε πλὴν ἐπιτμον ἐχρῆν τεραπέδαι. ἦ-
 κε γὰρ ἄν σοι διὰ τ' λεωφόρου ἀσφα-
 λέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

LAM. Igitur sine ut diadema habeam saltem & stragulum. MER. Nequaquam, imo & hæc relinquito. DAM. Sic ita. Quid prætereas? Vis Nam omnia, res vides, abieci. MERCUR. Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atque his similia deponere. LAMP. Ecce nudus sum. MERCUR. Ingredere nunc. Tu vero pinguis admodum & carnosus quises? DAM. Damascias ego sum athleta. MER. Certe videris ille esse, scio enim te sæpe in palæstris à me visum. DAM. Ita est. O Mercuri, verum accipe me, nudum existentem. MER. Nequaquam, o bone vir, nudus es, tantâ carne circumdatus; itaque exue eam. Nam si ves alterum tantum pedem in navem posueris, submerges eam. Sed & coronas istas & præconia abijcito. DAM. En plane nudus sum ut vides, & simili cum alijs mortua statura. MER. Sic præstat leuem esse, itaque

καὶ σὺ δὲ τὸν πλεῖστον ἀποδέμεν ὦ
 Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέ-
 τι, καὶ τὴν τευφλίαν, μὴ δὲ τὰ ἐν τῇ Φια
 κόμιζε, μὴ δὲ τὰ τῶν προγόνων ἀ-
 ξιώματα. κατὰ λῖπε, ἧ καὶ γὰρ, καὶ
 δόξαν, καὶ εἰ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυ-
 ξεν, εὐεργεσίῳ δηλονότι καὶ τὰς τῶν
 ἀνδριάντων Ἰππικραφῆς, μηδὲ οὐ μέ-
 γαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχουσιν λέγε. βα-
 ρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύοντα.
 Κρα. ἔχέω μὲν, ἀπορρίψω δέ τί γάρ
 αὖ καὶ πάθοιμι; Ερ. Βαβαί σὺ ἧ ὁ ἔνοπ-
 λος, τί βέλεις; ἢ τί τὸ τρόπαμον τέ το φέ-
 ρεις; Κρα. ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ερμῆ, καὶ ἡρί-
 στευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ερ. ἄφες
 ἐν γῇ τὸ τρόπαμον. ἐν ἄδῃ γὰρ εἰ ἦν, καὶ
 εἴδεν ὅπλων δεήσας. ὁ σεμνὸς ἧ ἔτος ἀ-
 πό γε ἔσχατος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ
 τὰς ὀφρὺς ἐπὶ κῶς ἐπὶ τῷ Φρονιδῶν,
 πῶς ἐστιν, ὁ τὸν βαρὺν πῶγωνα καθι-

itaque inſcende iam. Et tu, ô Crato, diuitias abijce, præterea molliciem & delicias, neque ſeras tecum epitaphia, neque maiorum tuorum dignitates. Relinque etiam genus & gloriam, itē ciuitatū, de quibus ſcilicet, bene meritus es, publica præconia, ſtatuarū inſcriptiones, nec dicas, quod tibi magnum ſepulchrum conſtruxerint. nam & hæc grauant, ſi in memoriam reuocentur. CRAT. Inuitus certē, ſed tamen abijciam. quid enim faciam? MER. Papæ, quid tibi vis armatus? aut quid iſtud trophæum tecum circumfers? CRAT. Quia vici Mercuri & res præelaras geſſi, propterea ciuitas hoc me honore affecit. MER. Relinque trophæum in terra: apud inferos enim pax, neque vllis armis opus eſt. Verum quis ille eſt, ipſo habitu grauitatem quandam præ ſe ferens, elatus & contractis ſupercilijs ppter curas, lōga barba, quis eſt ipſe?

MENIP.

μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ
 διὰθήκαις, οὐκ οἶδα. ἐγὼ γὰρ ἄφ-
 νῶ ἀπέθανον, τῷ τέγχε μοι ὅτι πιπρῶ-
 τῶ, καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει πᾶμα,
 ὥσπερ τις λάβραξ, καὶ τὸ ἄγκυρον
 τῷ δελφῇ περὶ συγκατασπᾶσας. Δαμ-
 ῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν αἰλίαν.
 αἶσε σοφισμα κατὰ σωτῆς σωτῆρι-
 κας. Κνή. εἰκα. οἰμῶζον πῖναρ.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

Ερμῶ.

Ακούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν πᾶ
 πρᾶγμα. μικρὸν μὲν ἡμῖν,
 ὡς ὁρᾷ, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπό-
 σαθρόν ἐστι, καὶ διαρρεῖ πρὸς πολλά. καὶ
 ἡ τραπεζὴ ἐπὶ θαλάσῃ, οἰχίσεται
 φετραπεῖν. ὑποκαταστῆται ἅμα
 ἡμεῖς, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος.
 ἡ

MENIP. philosophus quidā est ō Mer-
curi, imō prestigiator & nugarum ple-
nus. Itaq; & hunc exue, videbis enim
multa, eaq; ridicula, sub pallio oc-
cultā esse. ME. Depone tu hunc ha-
bitum primum, deinde hæc quoque
omnia. O Iupiter, quantam ille arro-
gantiam, quantam insitiā, & quan-
tum contentionum & inanis gloriæ,
quantum quæstionum dubiarum,
quantum spinosarum disputationū,
& cogitationum perplexarum, cir-
cumfert? imō, quam multos vanos
labores, & deliramenta non pauca,
quantas item nugas, & quantam cu-
riositatem? Sed per Iovem aurum eti-
am hoc, & voluptatem, & impuden-
tiam, & acundiam, delicias & molliti-
em secum habet. neque enim latent
me ista, etiam si studiōse celas. Verū
abijce mendacia & superbiam, & opi-
nionem illam, quæ stimas te præ-
stantiorem esse omnibus reliquis.

Nam

ὡς εἶπε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβάινοις,
 ποῖα πεντηκόντορος δεξαμένοσ σε ;
 Φιλ. δοτοῖέ μοι τῶν νημάτων, ἐπεὶ περ
 ἔγωγε κελεύεις. Μέν. ἀλλὰ καὶ τὸ πῶγονα
 τῶν δοτοῖόν σου, ὦ Ἑρμῆ, βαρύνει ὄν-
 τα, καὶ λῆστον, ὡς ὁρᾷς. πέντε μνηστῶν
 τρίχες εἰσὶ τῶν λῆστον. Ερ. εὐ λέγεις.
 δοτοῖε καὶ τῶν. Φιλ. καὶ τίς ὁ δοτοκεί-
 ρων ἔσται; Ερ. Μένιππος ἔπαισι, λαβὼν
 πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, δοτοκέψαι
 αὐτοῦ ὅστις πᾶσι τῇ ἀναβάθρᾳ χρῆσά-
 μενος. Μέν. ἔκ ὧ Ἑρμῆ. ἀλλὰ πρὶς ἀν-
 μοι ἀνάδος, γολοιόπερον γὰρ τῶν. Ερμ.
 ὁ πέλεκυς ἱκανός. Μέν. εὖ γε, ἀνθρώπι-
 νώ περον γὰρ νῦν ἀναπέφηναι, ἀποθέμε-
 νος αὐτὸ τῇ κινάτρει. βάλαι μικρὸν
 ἀφέλωμα καὶ τῶν ὀφρύων; Ερ. μάλιστα.
 ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρ-
 κεν, ἔκ οἱ δ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν.
 πῶς τῆς; καὶ δακρυῖς, ὦ κάταρμα, καὶ
 ποῖς

Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinquere mis te acceperit; PHIL. Depono igitur ea, quandoquidem sic iubes. MENIP. Sed & barbâ hanc deponat, Mercuri graue equidem & hirsutam, ut vides, capilli sunt quinque minarû minimû. MER. Benè dicis. Depone & illam. PHI. Sed quis abraderet? ME. Menippus ille securim accipiens, quibus naues fabricantur, eam refecabit, utetur autem scalis naualibus, quibus superposita barba refecetur. MENIP. Nequaquam Mercuri, sed da mihi ferram, hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficit bipennis. MENIP. Euge, Humanior nunc appares, deposito hircino foetore. visne ut parum etiam de supercilijs auferam? MERCVR. Maximè: Nam has super frontem etiam attollit, neque scio quo seipsum extendat. Quid hoc rei est? Etiam ploras sceleste? &
mor-

ἔαυτε ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἀριστείῃ
 τὴν προεδρίαν ἔχεις ὧσαύτ' κυβερνή-
 πην ἐφ' ὑψηλῷ, ὡς Ὀπισκοπῆς ἀπαν-
 τας, ὁ καλὸς δὲ ἔτρεψεν, καὶ χαρ-
 μόλεως ὁ μεγαρικός. Εἰρ. ἀπόδυθι
 φοιταρῶν τὸ κάλλος, καὶ τὴν κόμην τ'
 βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρῶν ἐρύ-
 θημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον, ἔχ' καλῶς,
 εὐζωνοῦ εἰ, ἐπίβαντε ἡδύη. ὁ δὲ τῶν
 περφυρίδα ὑποσέκαμ τὸ Διάδημα,
 ὀβλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις; Λά.
 Λάμπιχος, Γελῶων τύραννος. Εἰρ. τί
 ἔν' ὦ Λάμπιχε πσαυτὰ ἔχων πάρει;
 Λά. τί ἔν' ἐχρῆν ὦ Εἰρμῇ, γυμνὸν ἤκειν
 τύραννον ἄνδρα; Εἰρ. τύραννον μὲν
 εὐλαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα, ὥς τε ἀπό-
 θυταῦπα. Λά. ἰδὲ σὺ ὁ πλεῖστος, ἀ-
 πέριπται. Εἰρμ. καὶ τ' τύφον ἀπόρρι-
 ψον ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν.
 Βαρήσ' γὰρ π' περθμεῖον, συνεμπεισύν' αἶ-
 Λάμ.

mortem times? ingredi igitur. **MENIP.** Vnum quiddam adhuc grauissimum gestat sub alis. **MERCVR.** Quid Menippe? **MENIP.** Adulationem, Mercuri, quæ illi dum viveret, multum profuit. **PHIL.** Igitur & tu Menippe, tuam abijce libertatem, & loquendi audaciam, lætitiā, animi magnitudinem, & risum. An tu solus alios omnes ridebis? **MERCVR.** Nequaquam, sed retine ista: leuia enim sunt & planè facilia portatu, & ad nauigandum profunt. Tu verò Rhetor, abijce istam tantam verborum loquacitatem & antitheses, & similitudines & imperiodos & barbarissimos atque alia sermonis pondera. **RHETOR.** En abijcio. **MERCVR.** Benè se habent res. Itaque solue funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, tuque nauta clauum dirige. Simus hilares, quid ploratis

οἰκώζετε ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ
 Φιλόσοφος, ὁ ἀρτίως τὸν πώ-
 γωνα, διεδιψωμένον; φιλό. ὅτι ὦ
 Ερμῆ ἀθάνατον ὦμιλλο πῶς ψυχὴν
 ὑπάρχειν. μέ. ψάλλεται. ἀλλὰ
 γ' ὅμοιος λυπεῖν αὐτόν. Ερ. τί ποῖα;
 μο. ὅτι μηκέτι διηπνήσει πολυτελῆ
 δειπνῶν, μηδὲ ἐξαπικτῶν τῆς νέας
 ὅτι τῇ ξοφίᾳ δρυρίον λήψεται.
 ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. φιλ. σὺ δὲ ὦ μέ-
 νιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; μέ-
 πῶς, ὅς ἐσθλάσαι ὅτι τὸν θάνατον,
 καλέσωτ' οὐ μνησθένος; ἀλλὰ μετα-
 ξὺ λόγων, ἐκρουγῆτις ἀκέσταται, ὡς-
 πέρ τινων δαπὶ γῆς βωόντων; Ερ. ναὶ
 ὦ μένιππε. οὐκ ἂν ἑνὸς γε χώρου.
 ἀλλ' οἱ μὲν ἐς πῶς ἐκκλησίαν συελ-
 θόντες, ἄσμενοι γελῶσι πάντες ὅτι
 τῷ λαμπίχῳ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς
 σκυέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ

ratis o vos amentes? præsertim tu
 Philosophe, qui paulò antè tua barba
 spoliatus es. PHIL. Quia existimabam
 immortalem esse animam. MENIP.
 Mentitur, nam alia sunt, quæ viden-
 tur cum mœrore afficere. MERCUR.
 Qualia? MENIP. Quia non ampli-
 us tam opiparas cœnas habebit, nec
 deceptis adolescentibus sua sapien-
 tia, pecuniam accipiet: hæc sunt
 quæ illi dolent. PHIL. An tibi mole-
 stum nò est, Menippe, quod mortuus
 es? MENIP. quomodo posset esse mo-
 lestum mihi, qui ad mortem festinaui,
 nemine vocante. Verùm nonne clamor
 quidam interim, dùm nos confabulamur,
 exauditus est? veluti quorundam in
 terra vociferantium. ME. Certè Me-
 nippe, verùm non vno tantùm loco ex-
 auditur clamor. sed quidam in vnum
 cœtum conuenientes, cùm voluptate
 derident mortuùm Lampichum, & il-
 lius vxorẽ mulieres circumstrepunt,

τὰ παῖδια νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως
 κεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλε' ἀφθ
 τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαντον
 πορὰ ἐπαγνῶσιν ἐν Σικυῶνι, ἐπιλα
 ρες λόγους διεξιόντα ὅππῃ Κράτων
 ἴω. καὶ νὴ Δία γε, καὶ Δαμασίῃς μήτηρ
 κύρσα, ἐξάρχει τῶν θρήνων σὺν γυ
 ξίν ὅππῃ τῷ Δαμασίῃ. σὲ δὲ
 Μένιπω εὐδακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ
 σαι μόνος. Μέ. εὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκρί
 κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκῶ
 ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων
 πτεροῖς, ὅπότ' ἂν βυβεληθόντες θάπ
 μα. Ερ. γυνάδας εἰς Μένιπω. ἀλλ'
 πῶς καὶ ἀπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑ
 μὲν ἀπῆλθε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθ
 ἐκείνην παρῴοντες. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πο
 μεύς, ἄλλως μετελθούμεθα. Μέ.
 πολλοῦ ὦ Ερμῆ. παρῴωμεν δὲ καὶ ἡμ
 ἡ δὲ ἐπὶ καὶ μέλλετε; δικαιοδωῶμαι

atque illius pueri nuper admodum geniti, multis lapidibus à pueris ob-
ruuntur. Quidam Diophantum
Rhetorem laudant in Sicyone fune-
bres orationes recitantem, de hoc
Cratone. & per Iouem Damasiæ ma-
ter vlulans, lamentationem inceptat
vnà cum mulieribus pro Damasia. Te
verò, Menippe, nemo est qui deplo-
ret, & tranquillus iaces solus. M E-
N I P P V S. Nequaquam, nam haud
ita multò post, audies canes miserabi-
liter latrantes propter me, & coruos
alas concutientes quando ad sepeli-
endum me conuenient. MER. For-
tises Menippe. Sed quia iam trans-
fretauimus, abite vos recta per hanc
viam ad forum iudiciale. Ego verò
& nauta alios transuectabimus. M E-
N I P. Feliciter nauigate ô Mercuri,
nos quoque progrediemur. Verùm
quid diutius moramini? Iudicium
de nobis ferri oportebit, & quidem

Μένει Φιλίασ Φόρσις, ὁ Ἑρμῆς καὶ Ἄδ-
 λαν, δαίμονες ἀπὸ πρῶτα καὶ παλαιῶν.
 αἵ μὲν ληϊσάμενοι καὶ οὐκ ἔχοντες, ὅψιν γὰρ
 τὸ σῆμα καὶ γὰρ καὶ τὸ σῆμα τὸ ἱμαῖον
 χρυστόμενα. Ἑρμ. κατὰ δὲ σὺ τὸ
 σῆμα πρῶτον, ἔστι καὶ ταῦτα παν-
 τὰ, ὡς Ζεὺς ὁ αἰὶν μὲν τὴν ἀλαζονίαν
 κομίζεσθαι ἄσθεν, οἷον ἀρεὰ θύειν παρ' ἑρῆν,
 καὶ ἡκοῦσθαι ὁξύνει καὶ ἐρώτησιν ἐκ-
 πόρους, καὶ λόγους ἑκκαὶ δώδεκα,
 καὶ ἐννοίας πολυσπλονες; ἀλλὰ
 καὶ μακροπονίαν μαλα πολλὴν καὶ
 λήθρον σὺν ὀλίγον, καὶ ὕψλεια καὶ
 μικρολογίαν. ἐν δὲ αἷμα καὶ χρυσάον γε-
 τὰ τι καὶ ἡσθ' ὑπάθει καὶ ἡσθ' ἀναιχον-
 τας, καὶ ὀργὴν καὶ περὶ φῶς, καὶ
 μαλακίαν. ἔλεγε γὰρ ἡμεῖς, οἱ καὶ
 μαλα φεικούμεν αὐτὰ καὶ τὰ
 ψαῦδα, ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς καρτερίας φονίης
 τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς καρτερίας τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς

aiunt poenas esse graues, rotas, vultures, & lapides. vniuscuiusque autem vita examinabitur.

CRATETIS ET Diogenis.

MOERICHUM diuitem, noueras
né Diogenes? illum, inquam
supra modum diuitem, illum Corin-
tho profectum, cui tot erant naues
onustæ mercibus, cuius consobrinus
Aristeas, cum ipse quoq; diues esset,
Homericum illud in ore solebat ha-
bere: Aut me confice tu, aut ego tete.
DIOG. Cuius rei gratia sese capta-
bant inuicem, Crates? CRAT. Hære-
ditatis causâ, cum essent æquales, v-
terq; alterum captabant, iamq; testa-
mēta publicauerant ambo, in quibus
Moerichus (si prior moreretur) Ari-
steā omnium rerū suarum dñm re-
linquebat: Moerichū vicissim Ariste-
as, siquidē ipse prior è vita decederet.

ταῦτε μὲν ἐγὼ χαίρω. οἱ δὲ ἐθερά-
 πδον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι
 τῇ χολακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε δὲ
 τῶν ἄσρων πεκμυρόμενοι τὸ μέλλον,
 εἴτε δὲ τῶν ὀνειράτων, ὥς γε Χαλ-
 δαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθι-
 αὐτός, ἄρτι μὲν Ἀριεῖ παρέιχε τὸ
 κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ
 πάλαιτα, ποτὲ μὲν Ἰπὶ γῆτον, νυνὶ δὲ
 ἐπ' Ὀκείνον ἑόρεπε. Διο. πῶς οὖν
 πέραις ἐγχετο ὡς Κράτης; ἀκῶσαι γὰρ
 ἄξιον. Κρα. ἄμφω πεθναῖσιν Ἰπὶ
 μιᾷς ἡμέρας. οἱ δὲ κληῖροι, ἐς Εὐνό-
 μιον καὶ Θρασικλέα, πρὶν ἔλθον, ἄμ-
 Φω συγγλῆεις ὄντας, ἔσθ' ὡς ποτε
 πρὸς μαντιδομένους ἔτῳ χυέσθαι ταῦ-
 τα. Διὰ πλεοντεῖς γὰρ δὲ Σικυῶντες
 ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλά-
 γιᾳ πείπτοντες τῷ Ἰάπυγι, ἀντετά-
 ττησαν. Διο. εὖ ἐπίησαν. ἡμῖς ὅ-
 πο-

Hæc igitur cum essent in tabulis scripta, illi inter sese captabant & alter alterum adulationibus obsequijsq; superare contendebat. Porro diuini, haud scio vtrum ex astris id quod futurum sit coniectantes, an ex somnijs, quemadmodum Chaldaei faciunt, quin & Pythius ipse, nunc Aristeam victorem fore pronuntiabat, nunc Moerichum, ac trutina quidem interim ad hunc, interim ad illum propendebat. **DIO.** Quid igitur tandem euenit? nam audire est operæ precium. **CRA.** Eodem die mortui sunt ambo, ceterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasyclem deueniunt, quorum vterque cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant diuini futurum, ut tale quippiam accideret. Etenim cum Sicyone Cirrham versus nauigarent, medio in cursu, obliquo orto lapyge, eversa naui perierant. **DIO G.** Rectè factum: at nos

ὅπῃ ἐν τῷ βίῳ ἤμεν , ἔδῃεν τοῖς π
 ἐνένοχμεν πρὸς ἀλλήλων. ἔτε πῶ
 ποτε εὐξάμεν Ἀντιθέμεν ἄποθα
 νεῖν , ὡς κληρονομίσαμεν τῆς βα
 κτηρίας αὐτῶ. εἶχεν δὲ πᾶν καρ
 πρὸν ἐκ κατίνου ποιησόμεν Θ.
 ἔτε οἶμαί σὺ ὦ Κρατὺς ἐπιθύμεις
 κληρονομεῖν ἄποθανόντ Θ ἐμοῦ , τὰ
 κτήματα , καὶ τὸν πῖθον , καὶ
 τὴν πῆραν , χοϊνίκας δὲ τοὺς θέρ
 μων ἔχουσας. Κρα. οὐδέ μιν γάρ μοι
 τέτων ἔδῃε , ἀλλ' ἔδῃε σοι π Διέ
 γνης. ἃ γὰρ ἐχρῆν , σὺ πε Ἀντιθέ
 νης ἐκκληρονόμησας , καὶ ἐγὼ σοῦ ,
 πολλοῖ μίζω καὶ σεμνόπερα τῆς Περ
 σῶν ἀρχῆς. Διο. τίνα ταῦτα
 Φῆς; Κρατὺς. Κοφίαν , αὐτάρκει
 αν , ἀλγύθειαν , παρρησίαν , ἐλα
 θηρίαν. Διο. νῆ Δία μέμνημαί τέτων
 ἀφαιδεξάμενος τὸν πλεῖστον παρ' Ἀν
 τιθέ-

cum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego vnquam optabam vt moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus illius (erat autem illi firmus ex oleastro factus) ad me rediret heredem, neque tu Crates, opinor, desiderabas vt me mortuo, in possessionū mearum successionem venires, puta dolij ac peræ, in qua quidem lupini choenices inerant duæ. CRA. Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, imò ne tibi quidem Diogenes, siquidem quæ ad rem pertinebant, quæq; tu Antistheni succedens accepisti, succedens tibi & ego, ea nimirū multò sunt potiora, multoq; splendidiore quā vel Persarū imperiū. DIO. Quænam sunt ista quæ dicis? CRAT. Sapientiam, inquam, frugalitatē, veritatem dicendi, viuendique libertatem. DIO & Per Iouem memini me in istiusmodi opum hereditatem An-

παθένους, καί σοι ἔτι πλείω κατα-
 λιπών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλωσι
 τῶν πειχτῶν κτημάτων, καὶ οὐδεὶς
 ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν
 προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χερσίον
 πάντες ἔβλεπον. Διογένης. εἰκό-
 τως. ὃ γὰρ εἶχον ἔνθα δέξαμεθα τὰ
 πτωχῶν παρὰ ἡμῶν διεργηκότες
 ὑπὸ τρυφῆς, κατὰ περ τὰ ζαθραῖ
 τῶν βαλαντίων. ὥς εἶποτε καὶ ἐμ-
 βάλλοι τις ἐς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
 ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπεν ἐυ-
 θύς, καὶ διέρρει, τοῦ πωθυμένου σέ-
 γεν ὃ δλωαμένου, οἷον τι πάχυσ-
 σιν καὶ τῷ Δαναῷ αὐτὰν παρθένοι,
 ἐς τὸν τετραυπημένον πώγον ἐπαντλῆ-
 σαι. τὸ δὲ χερσίον, ὁδῶσι, καὶ ὄνυξι
 καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρατ.
 οὐκ οἶμαι ἡμῖς μὲν ἔχομεν πάν-
 ταῦτα τὸν πλεόν. οἱ δὲ ὁδο-
 λόν

tistheni successisse, tibiq; eas longè
etiam maiores reliquisse, CRAT. Ve-
rū reliqui mortales hoc possessionū
genus aspernabantur, neq; quisquā
nos ob spem potiundæ hæreditatis
obsequijs captabat, sed ad aurū om-
nes intendebant oculos. DIOG. Nec
iniuria, neq; enim habebant, quo fa-
cultates eiusmodi à nobis traditas ac-
ciperent, quippe rimosi iam, vitiatq;
delicijs nō aliter quàm vasa carie pu-
trida. Quo fit, vt si quando quis in il-
los infundat vel sapientiam, vel liber-
tatem, vel veritatē, effluat illico per-
stilletq;, fundo, quod immissum est,
continere non valente, cuiusmodi
quiddam & Danaï filiabus aiunt acci-
dere, dum in dolium pertusum hau-
stam aquam important at iidem au-
rum dentibus & vnguibus, omnique
vi seruabant. CRAT. Proinde nos
hic quoque nostras possidebimus o-
pes, illi simul atq; hūc venerint, obo-

πὲ παῖδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ
 κεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλει) ἀφθόνοις
 τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφραντον τὸν ῥή-
 πρᾳ ἐπαγνῶσιν ἐν Σικυῶνι, ἐπιλαφί-
 κες λόγους διεξιόντα ὅτι Κεράτωνι τέ-
 τω. καὶ νὴ Δία γὰρ, καὶ Δαμασίᾳ μητρὶ κα-
 κύεσσιν ἐξέρχεται δὲ θρήνεον σὺν γυναί-
 ξιν ὅτι τῷ Δαμασίᾳ. σὲ δὲ εἰς ὧ
 Μένιπω εὐδακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ καὶ
 σαι μόνος. Μένιπω εὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκρόσῃ τῶν
 κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκίῃ σου
 ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κεράκων τυπιομένων τοῖς
 πτεροῖς, ὅπότε ἂν συνηλθόντες θάπλωσί-
 με. Εὐρ. ἡσυχάσθαι εἰς τὸ Μένιπω. ἀλλ' ἐ-
 πὶ καὶ καταπεπλευκάμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς
 μὲν ἀπὶ πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθέως
 ἐκείνην παροϊόντες. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ προθ-
 μεύς, ἄλλως μετελθούμεθα. Μένιπω
 εὐλοεῖτε ὧς ἑρμῆ. παροϊώμεν δὲ καὶ ἡμεῖς.
 τί ἐν ἐπὶ καὶ μέλλετε; δικαιοδωταὶ δει-
 σαι, καὶ

hum duntaxat secum ferent, ac ne hunc quidem ulterius quam ad portitorem.

ALEXANDER, HAN-

NIBAL, Minos, Scipio.

O Libyce, me decet præponi, meliore quidem sum. HANNIB.
Imò verò me, ALEX. Iudicet ergo Minos. MIN. Quinam estis vos?
ALEX. Hic est Hannibal Carthaginensis, ego autem Alexander Philippi regis filius. MIN. Per Iouem vtrique gloriosi. Sed qua de re vobis altercatio est? ALEX. De præstantia. dicit enim is sese meliorem quam me ducem exercitus fuisse, ego verò, quem admodum omnes sciunt, non hoc solum, sed omnibus fermè, qui ante meam ætatem fuere, in re militari, præstantiorem me esse affirmo. MINOS. Dicat ergo vterque vicissim, tu verò, ó Libyce, prius loquaris.
HAN.

ΛΥ. ἐν μὲν τῷτο, ὡς Μίνως ὠνάμην, ὅπ
 ἐηλαῦθα καὶ τὴν ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμα-
 θον, ὥστε ἔδεδε ταύτη πλεονέκτης ἐνέγ-
 κατό μιν. Φημὶ δὲ τέττας μάλιστα ἐ-
 παίνεα ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἄρ-
 χῆς ὄψες, ὅμως ὅτι μέγα προσχώρη-
 σαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περὶ βαλλό-
 μενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ
 γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβη-
 ρίαν, ἰὸ πρῶτον, ὑπαρχος ὦν τοῦ ἀδελ-
 φῶ, μεγίστων ἡξιώθην, ἀριστος κριθεῖς.
 καὶ τὰς γὰρ Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλα-
 τῶν ἐκράτησα τὴν ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγά-
 λα ὄρη ὑπερβὰς, πρὸ τοῦ Ἡριδανῆος,
 ἀπέναντος κατέδραμον, καὶ ἀγασσάτους ἐ-
 πείησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν
 Ἰταλίαν ἐχέρωσάμην, καὶ μέχρι τῆς προα-
 στίων τὴν πρὸ ἑσέως πόλεως ἦλθον, καὶ
 ποσέτους ἀπέκλινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε
 τὰς θακυλίους αὐτῶν μεδίμνους ἀπο-
 μετρή-

HANNIB. Vnum hoc me iunat, quod & hic sermonem Græcum didicerim, vt neque etiam hæc in re Alexander me superet. Porro illos maximè laude dignos puto, qui cum parui à principio fuere, propria virtute ad magnam gloriâ euasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quibusdam Hispaniam primum inuadens, cum sub fratre præfectum agerem, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus sum. Ibitum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos deuici. Et cum magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri, multasque ciuitates euerti, & planam Italiam subiugavi, & vsque ad suburbia Romæ grassatus sum, totque vno die Romanos cecidi, vt annulos eorum modijs mensurari oportuerit, & ex cada-

ταῦτα μὲν ἐγίγχα πίο. οἱ δὲ ἐθερά-
 πδον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι
 τῇ χολακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε δὲ
 τῶν ἄσρων τι κμαρόμενοι τὸ μέλλον,
 ἥτε δὲ τῶν ὀνηράτων, ὥς γε Χαλ-
 ολάων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθι-
 αὐτός, ἄρτι μὲν Ἀριεῖ παρεῖχε τὸ
 κράτθ, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ
 πάλαιτα, πότε μὲν Ὀπίτῳ τον, νῦν δὲ
 ἐπ' Ὀκῆνον ἑόρεπε. Διο. πῶς οὖν
 πέρσας ἐγχετο ὡς Κράτης; ἀκῆσαι γὰρ
 ἄξιον. Κρα. ἄμφω πεθναῖσιν. Ὀπί-
 μιᾶς ἡμέρας. οἱ δὲ κληῖροι, ἐς Εὐνό-
 μιον καὶ Θρασικλέα, ὡς ἤλθον, ἄμ-
 Φω συγγχεῖς ὄντας, ἔδιδε πώποτε
 περιμαντίζομένους ἔτω γνέσθαι ταῦ-
 τα. Διὰ πλεόντες γὰρ δὲ Σικυῶνθ
 ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλα-
 γίῳ πείπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνέτρα-
 πησαν. Διο. εὖ ἐποίησαν. ἡμεῖς δὲ,
 ὅπο-

cadaveribus pontes fluminibus fecerim. Atque hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque Deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnabamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atque fortitudine præditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuius audenti victoriam tradunt. Alexander verò regni patris successor, & id fortunæ quodam impetu ampliauit. Quicum deuicto misero illo Dario, apud Issum & Arbēlas victoriam cepit, antiquam ex patre consuetudinem omittebat, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias ac viuendi modum contulit, atq; in conuiuijs amicos interemit, interficientibusq; auxilium tulit.

Ego

ὅππῃ ἐν τῷ βίῳ ἤμεν , ὅδ' ἐν τοιῷ
 ἐνένοχμεν πρὸς ἀλλήλους. ἔτι πῶ-
 ποτε εὐζάμην Ἀντιόχην δοξα-
 νεῖν , ὡς κληρονομίσαμεν τῆς βα-
 κτηρίας αὐτῆς. εἶχεν δὲ πᾶν καρ-
 πον ἐκ κρήνου παρησάμεν Θ.
 ἔτι οἷμα σὺ δὲ Κρατὺς ἐπιθύμεις
 κληρονομεῖν δοξαζανόντ' ἐμοῦ , τὰ
 κτήματα , καὶ τὸν πότον , καὶ
 τὴν πηλὸν , χοίνικας δύο θέρ-
 μων ἔχουσαν. Κρα. οὐδὲν γὰρ μοι
 τέτων ἴσθι , ἀλλ' ὅδ' ἐσσι πρὸς Διά-
 γνες. ἃ γὰρ ἔχρην , σὺ πε Ἀντιόχ-
 νης ἐκκληρονόμησας , καὶ ἐγὼ σοῦ ,
 πολλοῖς μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περ-
 σῶν ἀρχῆς. Διο. τίνα ταῦτα
 Φησὶ Κρατὺς. Σοφίαν , ἀντίρρκει-
 αν , ἀλγύθειαν , παρρησίαν , ἐλευ-
 θερσίαν. Διο. νῆ Δία μέμνημαι τέτων
 ἀφ' ἀδεξάμενος τὸν πλεῖστον παρ' Ἀν-
 τιόχῃ.

Ego autem patriæ dominatus sum ,
quæ cum me reuocaret , hostium
magna classe aduersus Lybiam na-
uigante , parui , continuoque me
hominem priuatum dedi , & dam-
natus æquo animo rem tuli. At-
qui hæc egi barbarus cum essem,
omnisque Græcorum disciplinæ ex-
pers , & neque Homërum , vt hic ,
edidici , neque Aristotele sophista
magistro eruditus fui, sed solum mea
natura optima sum vsus. Hæc sunt
quibus me meliorem Alexandro ef-
se puto. Si verò ea cāssa mihi hic
præferendus est , quod caput dia-
demate ornauerit , id decorum for-
san apud Macedones est , non ta-
men ob id præstantior hic videri
debet generoso duce , & viro , qui
mentis sententia magis quàm fortu-
na est vsus. MINOS. Hic certè ora-
tionem neque ignauam , neque vt
Libycum decebat , dixit : tu ve-

παρθένους, καὶ σοι ἐπὶ πλείω κατα-
 λιπών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν
 τῶν παιγνίων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς
 ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν
 προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χερσίον
 πάντες ἔβλεπον. Διογένης. εἰκό-
 τως. ὃ γὰρ εἶχον ἔνθα δίδξαντο τὰ
 παιγνία παρὸς ἡμῶν διεργασκότες
 ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ λαθρα-
 τῶν βαλαντίων. ὥς εἴποτε καὶ ἐμ-
 βάλλοι τις ἐς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
 ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπεν εὐ-
 θύς, καὶ διέρρει, τοῦ περὶ τὸν σέ-
 γειν ὁ δεινωμένον, οἷον τι πάσχου-
 σιν αἱ τῆς Δαναῆς αὐτῆς παρθένοι,
 ἐς τὸν τετραπλημένον πῶγον ἐπαντλῆ-
 σαι. τὸ δὲ χερσίον, ὁδῶσι, καὶ ὄνυξι
 καὶ πέσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρατ.
 οὐκ οἶμαι ἡμεῖς μὲν ἔχομεν πάν-
 ταῦτα τὴν πλῆξιν. οἱ δὲ ὁδο-
 λόν

ro Alexander, quid ad hæc inquis?

ALEXAND. Oportebat quidem, ô Minos, homini adeò temerario nihil respondere. Sola enim te fama satis edocere potest, qualis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superaue-
rim, qui cum adolēscens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumpsi. At cum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliqueras, sed totum terrarum orbem sitiui, durum existimans, nisi rerum omnium dominus essem: paucos quosdam mecum agens in Asiam exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugnavici, Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transieram subiugans, veni ad Ißum, vbi Darius me expectabat,
infi-

μυριάδας πολλάς στρατῷ ἄγων. καὶ τὸ
 ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσας
 ὑμῖν νεκρὰς ὀπὶ μιᾶς ἡμέρας κατέ-
 πεμψα. Φησὶ γὰρ ὁ παρθμεὺς, μὴ
 διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος,
 ἀλλὰ σχεδίας ἀσπληζαμένους τὰς
 πολλὰς αὐτῶν, διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα
 δὲ ἔπραττον αὐτὸς περικινδυνεύων, καὶ
 πῖτρώσκεσθ' ἀξιώων. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν
 Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀργεῖλοις διηγήσω-
 μαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸ
 Ωκεανὸν ὄρον ἐποίησάμην τῷ δαρχῆς. καὶ
 τὰς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον
 ἐχέρωσάμην. καὶ Σκύθας δὲ, ἐκ εὐκα-
 τὰ φρονήτας ἀνδρας, ὑπερβὰς τὸ Τά-
 ναϊν, ἐνίκησα μεγάλην ἱππομαχίαν. καὶ
 τὰς Φίλκας εὐῖποίησα, καὶ τὰς ἐχθρὰς
 ἡμιώμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκεν τοῖς
 ἀνθρώποις, συγγνωστὸν ἐκείνοι παρὰ
 τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων, καὶ

infinitos exercitus secum agens. Post hæc ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham pō suffecisse, sed ratibus compositis, illorum plerosq; se transportasse, atque hæc confeci me ipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et vt, quæ apud Tyrum & Arbelas gesta sunt, omittam, vsque ad Indos veni, atque Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantes cepi, ac Porum captivum abduxi. Scythas verò homines certè non spernendos, Tanaim transiens magna equitum pugna vici, ac amicos meos remunerati, inimicos autem ultus sum. Si verò Deus hominibus videbar, parcendum illis erat. Nam rerum magnitudine, vt tale aliquid de me crederent inducti sunt.

F

Tan-

ΑΝ. ἐν μὲν τῷτο, ὡς Μίνως ἀνάμνην, ὅπ
 ἐνλαῦθα καὶ τὴν ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμα-
 θον, ὥς ἐδὲ ταύτην πλεονέκτης ἐνέγ-
 κατό μιν. Φημὶ δὲ τέττας μάλιστα ἐ-
 παίνεα ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἐξ-
 χῆς ὄκτες, ὅμως ὅτι μέγα προσχώρη-
 σαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περὶ βαλλό-
 μενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἐξ ἐξ-
 γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβη-
 ρίαν, ἰό πρῶτον, ὑπαρχος ἀντὶ τοῦ ἀδελ-
 φῶ, μεγίστων ἡξιώθην, ἀριστος κριθαίς.
 καὶ τὰς γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλα-
 τῶν ἐκράτησα τὴν ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγά-
 λα ὄρη ὑπερβὰς, καὶ περὶ τὸν Ἡριδανόν,
 ἀπαντίας κατέδραμον, καὶ ἀγασσάτας ἐ-
 πείησα ἰοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν
 Ἰταλίαν ἐχέφρωσάμην, καὶ μέχρι τῆς προσα-
 σείων τὴν πρὸς ἑσέως πόλεως ἦλθον, καὶ
 πρὸς ἑσέως ἀπέκλιθνα μιᾶς ἡμέρας, ὥς
 τὰς θακλυλίας αὐτῶν μεδίμνοις ἀπα-
 μετρῆ-

Tandem mors me regem occupauit, hic autem Hannibal apud Prusiâ Bithyniæ exulauit, vt crudelissimo & pessimo homini conueniens erat. Nam quo pacto Italos vitit omitto dicere, quia non virtute, sed malitia atque perfidia & dolis id peregit, nunquam alicuius claritudinis aut iusti memor. Sed quoniam, quod delitiosè vixerim, viruperauit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admiserit. Ibi enim voluptatibus vir iste mirabilis, belligerendi occasiones perdidit. Ego verò nisi ea quæ sub occidente sunt parua quidem putans, versus orientem me impulissem, quidnam adeò magni perfecissem? qui Italiam absq; sanguine cepi, ac Lybiam, omnemque eam orâ vsq; ad Gades sub potestate redegei. Sed hæc ego tanta contentione digna nō putauī, præsertim iam antea illis perculsis, ac dñm agnoscētib. Dixi. Tu verò, Minos, iudica.

ζε. ἰκανὰ γὰρ ὑπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.
 Σκι. μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμὲ ἀ-
 κέσσης. Μί. τίς γὰρ εἴω βέλπις; ἢ πό-
 θεν ὧν ἐρεῖς; Σκι. ἰταλιώτης Σκιπί-
 ων στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρχηδό-
 να, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλας
 μάχας. Μί. τίς ἔν καὶ σὺ ἐρεῖς; Σκι.
 Ἀλεξάνδρου μὲν ἡτῶν εἶναι, τῷ δὲ
 Ἀννίβου ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νικήσας
 αὐτὸν, καὶ Φυγεῖν καταναγκάσας
 εἰλμῶς. πῶς ἔν σὺ ἀναίχμωθε-
 ῖς, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλ-
 λᾷται, ὃς δὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικη-
 κὼς αὐτὸν πρὸς βάλλεσθαι ὀξυῶ; Μί.
 νή. Δί' εὐγνώμονα Φῆς ὡς Σκιπίων.
 ὥς περὶ μὲν κεκρίσθαι Ἀλέ-
 ξανδρῶ, μετ' αὐτὸν ἔσθ' εἴ τα εἰσθε-
 κῆ, τρίτῳ Ἀννίβου, ὃς δὲ ἔσθ' εὐκαταφρόνη-
 τῶν.

Nam & hæc è multis protulisse, satis est. Sci. Non, nisi me quoque prius audias ô Minos. Mi. Quis tu vir optime es? aut vnde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? Sci. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis proelijs deuici. Mi. Quid igitur & tu dicis? Sci. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem præstantiorem, vt qui ipsum victum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iste videatur, qui cû Alexandro sese compareret, cui ne ipse quidẽ Scipio, qui istum deuici, comparare me ausim? Mi. Per Iouem æqua dicis, Scipio, quia propter primus quidem iudicetur Alexander, deinde post illum tu, atque tum si placet, tertius hic Hannibal, quippe qui nec ipse contemnendus existat.

ἄγω ἣ ἤρξα Ἰππίσης τ' πατρίδος, καὶ ἔ-
 πηδὴ μετεπέμπετο, τ' πολέμιων με-
 γάλῳ σόλῳ Ἰππικλευσάντων τ' Λι-
 βύης, παχέως ὑπήκασα, καὶ ἰδιώτῳ
 ἐμαυτὸν παρέχον, καὶ καὶ ἀδικασθεῖς,
 ἰσχυρὰ ἐυγνωμόνως τ' πρᾶγμα, καὶ
 ταῦτ' ἐπραξα, βάρβαρος ὢν ἀπαμ-
 ράτος παιδείας τ' ἐλληνικῆς καὶ ἔπε Ο-
 μηρον ὥσπερ ἔπος, ἐρράψωδον, ἔπε
 ὑπ' Ἀριστοτέλει ὦ σοφιστῇ παιδευθεῖς,
 μόνη ἣ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρῆσάμενος.
 ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμεί-
 νων φημί εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων ἔτι σι,
 διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διε-
 δέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα
 σεμνὰ, ἔμην διὰ τῆς ἀμείνων δόξης
 ἀν' ἡλικίας, καὶ στρατηγικῆς ἀνδρός, τῇ
 γνώμῃ πλεόν ἢ περὶ τῇ τύχῃ κεχρημέ-
 νος. Μί. ὁ μὲν εἴρηκεν ἔκ. ἀγρυπνῇ τ' λό-
 γον, ἔδ' ὡς λίθον εἰκὸς ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ.
 οὐ ἣ

Ego autem patriæ dominatus sum ,
 quæ cum me reuocaret , hostium
 magna classe aduersus Lybiæ na-
 uigante , parui , continuoque me
 hominem priuatum dedi , & dam-
 natus æquo animo rem tuli. At-
 qui hæc egi barbarus cum essem ,
 omnisque Græcorum disciplinæ ex-
 pers , & neque Homærum , vti hic ,
 edidici , neque Aristotele sophista
 magistro eruditus fui , sed solum mea
 natura optima sum vsus. Hæc sunt
 quibus me meliorem Alexandro ef-
 se puto. Si verò ea causa mihi hic
 præferendus est , quod caput dia-
 demate ornauerit , id decorum for-
 san apud Macedones est , non ta-
 men ob id præstantior hic videri
 debet generoso duce , & viro , qui
 mentis sententia magis quàm fortu-
 na est vsus. MINOS. Hic certè ora-
 tionem neque ignauam , neque vt
 Libycum decebat , dixit : tu ve-

οὐ γὰρ ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς παῖδας
 Φῆς; Ἀλλ' ἐξεῖν μὲν ὦ Μίνως, μηδὲν
 πρὸς ἄνδρα ἔτω θρασύν. ἱκανὴ γὰρ ἡ
 Φίμη διδάξαι σε, οἷός μὲν ἐγὼ βασι-
 λεύς, οἷός γ' ἔστω ληστής ἐγλύετο. ὅμως
 γὰρ ὅρα εἰ καὶ ὀλίγον αὐτὸς δῖήνεγκα.
 ὅς νεός ὢν ἔτι, παρελθὼν ὅππῃ καὶ πρᾶ-
 γματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τιταρωμένην κα-
 τίχον, καὶ τὰς φονέας τὸ πατρὸς μετῴλ-
 θον, κατὰ φοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θη-
 βαίῳ ἀπώλεια, σπάρτην ὑπ' αὐτῶν
 χερσὶν ἡγεῖται. καὶ ἐκ ἡξίωσαι τὴν Μακε-
 δόνων ἀρχὴν περιέπων, ἀγλαῖαν ἀρ-
 χὴν ὀπίσσω ὁ παῖς κατέλειπεν, ἀλλὰ
 πᾶσι ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ θένον ἡγεσά-
 μενος εἰμὴ ἀπάντων κρατήσομαι. ὀλί-
 γας ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν. καὶ ὅππῃ
 περσικῶς ἐκράτησαι μετ' ἀληθείας,
 καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ ἰωνίαν, καὶ φρυγί-
 αν καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χερσὶ μένος,
 ἦλθον ὅππῃ ἰούσῃ, ἐνθάδε Δαρειῶς ὑπέμει-
 νε, μὲν-

ro Alexander, quid ad hæc inquis?

ALEXAND. Oportebat quidem, ô Minos, homini adeò temerario nihil respondere. Sola enim te fama satis edocere potest, qualis ego rex, qualis hic latio habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauserim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumpsi. At cum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliqueras, sed totum terrarum orbem sitiui, durum existimans, nisi rerum omnium dominus essem: paucos quosdam mecum agens in Asiam exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici, Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transieram subiugans, veni ad Ißum, vbi Darius me expectabat, infi-

μυριάδας πλάσας στρατῷ ἄγων. καὶ τὸ
 λοιπὸν τέτυκ' ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους
 ὑμῖν νεκρὰς ὀππὶ μιᾷς ἡμέρας κατέ-
 πεμψα. Φησὶ γὰρ ὁ παρθμεὺς, μὴ
 διαρκέσαι αὐτοῖς τότ' ἡ σκιάφος,
 ἀλλὰ σχεδίας. Διαπληξαμένους τὰς
 πολλὰς αὐτῶν, διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα
 δὲ ἐπρατίον αὐτὸς περικινδυνεύων, καὶ
 πτερώσκεσθ' ἀξιώων. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν
 Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοισι διηγήσω-
 μαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸ
 Ωκεανὸν ὄρον ἐποίησάμην τὴν δεξιῇ. καὶ
 τὰς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον
 ἐχθρwsάμην. καὶ Σκύθαις δὲ, καὶ εὐκα-
 ταφρονήταις ἀνδράσι, ὑπερβὰς τὴν Τά-
 ναϊν, ἐνίκησαι μεγάλην ἱππομαχίαν. καὶ
 τὰς Φίλκας εὐ' ἐποίησαι, καὶ τὰς ἐχθρὰς
 ἡμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκεν τοῖς
 ἀνθρώποις, ζυγνῶστοι ἐκείνοι παρὰ
 τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων, καὶ

infinitos exercitus secum agens. Post hæc ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham pō suffecisse, sed ratibus compositis, illorum plerosq; se transportasse, atque hæc confeci me ipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et vt, quæ apud Tyrum & Arbelas gesta sunt, omittam, vsque ad Indos veni, atque Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantes cepi, ac Porum captiuum abduxi. Scythas verò homines certè non spernendos, Tanaim transiens magna equitum pugna vici, ac amicos meos remunerati, inimicos autem vltus sum. Si verò Deus hominibus videbar, parcendum illis erat. Nam rerum magnitudine, vt tale aliquid de me crederent inducti sunt.

F

Tan-

τριῦτόν τι πιεῦσαι τις πειέμεν. τὸ δὲ
 ἔν τελευταῖον ἐγὼ μὲν βασιλείων
 ἀπέθανον, ἔτ' οὖν δὲ ἐκ φυγῆς ὦν,
 πρὸς Περσίδα τῷ βιθυνῶ, κατὰ περ
 ἄξιον ἦν, πανουργότατον, καὶ ὁμότα-
 τόν ὄντα. ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰτα-
 λῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι ὑπὸ κίχου, ἀλλὰ
 πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοις.
 τόμιμον ᾗ, ἢ προφαίνες, ἔδλεν. ἐπεὶ
 δὲ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκ λε-
 λησθαι μοι δοκεῖ οἷα, ἐποίει ἐν Κα-
 πύῃ, ἵνα ἴδ' πολέμῳ καιρὸς ὁ θαυμα-
 στος κατὰ δυπαθῶν. ἐγὼ ᾗ, εἰ μὴ με-
 πρὰ τὰ ἐσπέρια δόξας, ὅτι τὴν ἐὼ
 μᾶλλον ὥρμησε, τί ἂν μέγα ἔπραξαι
 Ἰταλίαν ἀναίμωνι τι λαθὼν, κελιδύλιν,
 καὶ πᾶς μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος.
 ἀλλ' ἐκ ἀξιομαχα ἔδοξέ μοι ἐκθῆναι
 ὑποπλήσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμο-
 λογεῖν. εἴρηκα. σὺ ᾗ ἁμίνως δίκαι-
 ζε.

Tandem mors me regem occupauit, hic autem Hannibal apud Prusiā Bithyniæ exulauit, ut crudelissimo & pessimo homini conueniens erat. Nam quo pacto Italos vicit omitto dicere, quia non virtute, sed malitia atque perfidia & dolis id peregit, nunquam alicuius claritudinis aut iusti memor. Sed quoniam, quod delitiosè vixerim, vituperauit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admiserit. Ibi enim voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones perdidit. Ego verò nisi ea quæ sub occidente sunt parua quidem putans, versus orientem me impulissem, quidnam adeò magni perfecissem? qui Italiam absq; sanguine cepi, ac Lybiam, omnemque eam orā vsq; ad Gades sub potestate redegi. Sed hæc ego tanta contentione digna nō putavi, præsertim iam antea illis perculsis, ac dñm agnoscētib. Dixi. Tu verò, Minos, iudica.

ζε. ἰκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.
 Σκι. μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμὲ ἀ-
 κέσσης. Μί. τίς γὰρ εἴω βέλτιστε; ἢ πό-
 θεν ὧν ἐρεῖς; Σκι. ἰταλιώτης Σκιπί-
 ων στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρχηδό-
 να, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλας
 μάχας. Μί. τίς ἔνθα καὶ σὺ ἐρεῖς; Σκι.
 Ἀλέξανδρος μὲν ἡτῶν εἶναι, τῷ δὲ
 Ἀννίβω ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νικήσας
 αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας
 αἰμίως. πῶς ἔνθα ἀναίχωνι
 ἔτ', ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλ-
 λαται, ὃς δὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικη-
 κὼς αὐτὸν ποῦ βάλλεσθαι αἴξω; Μί.
 νή· Δί' εὐγνώμονα φῆς ὢ Σκιπίων.
 ὥς πρῶτ' μὲν κεκρίσθω Ἀλέ-
 ξανδρ', μετ' αὐτὸν ἔσθ'. εἴ τα εἰλο-
 κῆ, τρίτ' Ἀννίβας. ἔδ' ἔτ'
 εὐκαταφρόνη-
 τ' ὧν.

Nam & hæc è multis protulisse, satis est. SCI. Non, nisi me quoque prius audias ò Minos. MI. Quis tu vir optime es? aut vnde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? SCI. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis proelijs deuici. MI. Quid igitur & tu dicis? SCI. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem præstantiorem, vt qui ipsum victum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iste videatur, qui cū Alexandro sese compareret, cui ne ipse quidē Scipio, qui istum deuici, comparare me ausim? MI. Per Iouem æqua dicis, Scipio, quia propter primus quidem iudicetur Alexander, deinde post illum tu, atque tum si placet, tertius hic Hannibal, quippe qui nec ipse contemnendus existat.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ
Αλεξάνδρου.

ΤΙ Τῦτ' ὦ Αλέξανδρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἅπαντες; Αλέξαν. ὁρᾷς ὦ Διόγρηες. εἰ ποταδοξον δέ, εἰ ἄνθρωπον ὦν ἀπέθανον. Διογ. ἔχου ὁ Αμμιων ἐψεύσθητο, λέγων ἑαυτὸν εἶναι υἱόν. σὺ δὲ φιλίππου ἀρχῇσθα; Αλέξ. φιλίππου δηλαδὴ. εἰ γὰρ ἀνέτεθνήκειν Αμμιωνόν. Διογ. καὶ μὲν καὶ πρὶ τῆς ολυμπιάδος τῆς μητέρας σου ὅμοια πολλά ἐλέγοντο. Αλέξανδρ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σὺ. νυνὶ δέ ὁρῶ ὅτι ἔβλεν υἱὸς ἔπερ ἡ μήτηρ, ἔπερ οἱ τῶν Αμμιωνίων προφῆται ἐλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν ἐκ ἀχρηστὸν σοι, ὦ Αλέξανδρε πρὸς τὰ πράγματα ἐχρῆστο. πολλοὶ γὰρ ὑπέπληστον, θέν

DIOGENIS ET

Alexandri.

Quid hoc rei Alexander, ita ne defunctus es tu quoque, perinde atque nos omnes? **ALEX.** Vides nimirum Diogenes, tametsi mirandū non est, si homo cum fuerim, defunctus sim. **DIO.** Ergo Iupiter ille Hammon mentiebatur, cum te suum esse filium diceret, an nō tu Philippo patre prognatus eras? **ALEX.** Haud dubiè Philippo, neque enim obiissem, si Hammone parente fuissem progenitus. **DIOG.** Atqui de Olympiade consimilia multa terebantur. **ALEX.** Audierā quidem & ipse ista, quemadmodum tu, at nūc video, neque matrē neque Hammonios illos vates sanī quicquam dixisse. **DIO.** Attamen istud illorum mendacium, Alexander, ad res gerendas, haud quæquam tibi fuit inutile, propterea quod multi præ metu sese submiserint, credentes te

θεὸν εἶναι σε νομίζοντες. αἰτὰρ εἰπέ
 μοι, τίνι τὴν ῥοσὶν τὴν δέχην κατὰ
 λέλοιπες; Ἀλέξανδρ. σὺν οἷσιν, ὧ
 Διόχῳ. ἔ γ' ἔφθασκε Ὀπισκῆψαι
 πρὸς αὐτῆς, ἣ τ' ἔπε μόνον, ὅτι ἀπο-
 θνήσκων, Περδίκκα τὸν διακτύλι-
 ον ἐπέδωκε. πλὴν ἀλλὰ τί γελαῖς;
 ὧ Διόχῳ; Διο. τί γ' ἄλλο, ἢ ἀνέρε-
 νήσθην οἷα ἐπίσται ἡ Ελλάς, ἄρτι σε πα-
 ρεληφότε τὴν δέχην κολακεύοντες,
 καὶ προσέτιναι αἰρέμενοι, καὶ στρατη-
 γὸν ὀπίτῃς βαρβάρους. ἐνιοὶ δ' καὶ τοῖς
 δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ νεῶς
 οἰκοδομώμενοι, καὶ γυῖνες ὡς δρᾶκοντος
 ἡῶ; ἀλλ' εἰπέ μοι, πᾶς οἱ Μακε-
 δόνες ἔθαψαν; Ἀλέξ. ἐπὶ ἐν Βαβυ-
 λῶνι καί μιν τρίτῃ ταύτῃ ἡμέρᾳ.
 ὑπὸ χνέειται δ' πολυμαῖος ὁ ὑπα-
 ατῆς, ὡς ποτε ἀγάγη χολὴν ἀπὸ
 θορύβων τ' ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀπα-
 γαγών

Deum esse. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquisti? ALEX. Id equidem ignoro Diogenes, celerius enim è vita submouebam, quàm vt esset otium de illo quicquam statuendi, præter id vnum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi. Sed age quid rides Diogenes?

DIOG. Quid ni rideam? annon meministi quid Græci fecerint, cum nuper tibi adæpto imperio adularètur, principemque ac ducem aduersus barbaros deligerent: nonnulli verò in duodecim deorum numerum referrent, ac fana constituerent, denique sacra facerent tanquam Draconis filio? Sed illud mihi dicito, ubi te sepelierunt Macedones? ALEX. Etiamdum in Babylone iaceo tertium iam diem, porro Ptolemæus ille satelles meus, si quando detur otium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportatu-

ραγών με, θάψαν ἐκεί. ὡς θρῆν-
 μῳ εἰς τῶν Αἰγυπίων θεῶν. Διο. μὴ
 γελάσω ὡς Ἀλέξανδρος ὁρῶν ἐν αὐτῷ
 ἐπιστρωαίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀν-
 νυβιν, ἢ Ὀσριν γενέσθαι; πολλὰ αἰ-
 λὰ ταῦτα μὲν θόρυβον, μὴ ἐλπίσης.
 καὶ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ
 ἀγαπῶσάντων τὴν λίμνην, καὶ εἰς τὸ
 εἶσθαι τῶν συμίε παρελθόντων. καὶ γὰρ αἰ-
 μελὶς ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ κέρβερος εὐκα-
 ταφρόνητος ἐκείνα ἡδέως ἀνμά-
 θουμι παρὰ τοῦ, πῶς φέρεις ὅπουτ' ἀν-
 ὀνοήσης ὅσῃν εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς
 δοτολίπων, ἀφίξαι, ζωματοφυλα-
 κας καὶ ὑπασπιστάς, καὶ λατράδας, καὶ
 χρυσὴν ῥοσῆτον, καὶ ἔθνη περικυνηθῆναι,
 καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ με-
 γάλα θηρία καὶ τιμῶν, καὶ δροξάν, καὶ
 τὸ σπύσημον εἶναι, ἐλαύνονται, ἀγα-
 δεδεδεμένον πηνία λευκῇ τὴν κεφα-
 λήν,

rum me atq; inibi sepulturū, quo videlicet vnus fiam ex dijs Aegyptijs.

DIO. Non possum non ridere Alexander, qui quidem te videam etiam apud inferos desipientē, sperantemque fore, vt aliquando vel Annubis fias, vel Osiris. Quin tu spes istas omit-
tis ô diuinissime neque enim fas est reuerti quenquam, qui semel transf-
miserit paludē, atq; intra specus hiatū descenderit, propterea quod neq; indiligens est Aeacus, neq; contemnē-
dus Cerberus. Verū illud ab te discere peruehim, quo feras animo, quoties in mentem redit, quanta felicitate apud superos relicta, huc sis profectus, puta corporis custodi-
bus, satellitibus, ducibus, tum auri tanta vi, ad hoc populis qui te adorabant, præterea Babylone, Bactris, immanibus illis beluis, dignitate, gloria, deinde quod eminebas cōspicuus, dū vectareris, dū amiculo cādido caput haberes reuinctū dū purpura cir-

λῶν, πορφυρίδα ἐμπεπορημέ-
 νον. ἔλυπέταυτά σε ὑπὸ τίνι μνή-
 μῳ ἰόντα; τί δακρύεις ὦ μάτα; ἔ-
 δῃ ταυτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης
 ἐπαύδασε, μὴ οἶεσθαι βέβαια εἶναι
 τὰ ὧσα τῆς τύχης; Ἀλέξ. σο-
 φός, ἀπάντων ἐκείνου καλῶν
 ὅπιτριπτότατον ὢν; ἐμὲ μόνον ἔα-
 σον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσαι μὲν
 ἦτησε παρ' ἐμῶ, οἷα δὲ ἐπέσελ-
 λεν. ὥς δὲ καπεχρῆτό με τῇ πρὸς
 παλαιάν φιλοτιμίαν, θωπεύων,
 καὶ ἐπαμνῶν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλ-
 λον, ὥς καὶ τὸ μέρῳ ὃν τάχα
 θῶ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πρᾶξεις καὶ τὸν
 πλῆτον. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τὸ ἄ-
 γασθον ἡγήτ' εἶναι, μὴ αἰσχυρό-
 το καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ
 Διόγρηες, ἀνθρώπος, καὶ τεχνίτης, πλὴν
 ἀλλὰ τὸ γὰρ ἀπολέλαινα αὐτὸς
 τῆς

cum amictus esses? num quid hæc te
discruciant, quoties recurrant animo?
Quid lachrymaris stulte? an nō id te
sapiens ille docuit Aristoteles, ne res
eas, quæ à fortuna proficiscantur, sta-
biles ac firmas existimares? ALEX.
Sapiens ille, cū sit assentatorū om-
nium perditissimus. sine me solūm
Aristotelis facta scire, quam multa à
me petierit, quæ mihi scripserit; dein-
de quemadmodū abusus sit mea illa
ambitione, qua cupiebam eruditione
cæteris præstare, cū mihi palparetur
interim, ac prædicaret me, nunc ob
formam, tanquā & ipsa summi boni
pars quædam esset, nunc ob res gestas
atque opes: nam has quoque in bo-
norum numero collocandas esse cē-
sebat, ne sibi vitio verteretur, quod
eas acciperet. Planè præstigiōsus vir
ille quidē erat, ac fraudulentus o Dio-
genes: quāquam illud fructus scili-
cet ex illius sapientia fero, quod

τῆς Σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ὅτι με-
 γίστοις ἀγαθῆς, ἀκατηριθμήσω μι-
 κροῦ γε εὐποροῦεν. Διογ. ἀλλ' οἶδα
 ὃ δράσας; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης
 ὑποθήσεται, ἐπεὶ ἐνταῦθα γέλλε-
 σομεν ὁ Φίστες, σὺ δὲ καὶ τὸ Λή-
 θης ὕδωρ χανθλὸν ὀπιπασσόμεν
 πίε, καὶ αὐθις πίε, καὶ πολλάκις ἔ-
 τω γὰρ ἂν παύσῃ ὅτι τοῖς Ἀριστέ-
 λης ἀγαθοῖς ἀνιῶμεν. καὶ γὰρ καὶ
 Κλαῖτον ἐκῆνον ὄρω, καὶ Καλλιόπην,
 καὶ ἄλλας πολλὰς ὅτι σὲ ὀρμῶντας,
 αἷς Διὰσπασμένοι, καὶ ἀμύναντο ὦν
 ἑσθλας αὐτὰς. ὥς τινὲς ἑτέραν σὺ
 ταύτην βασιλεῖ. καὶ πῖνε πολ-
 λάκις, ὡς ἔφην.

nunc perinde quasi summis de bonis
excrucior, ob ista quæ tu paulò antè
commemorasti. DIOG. At scin' quid
facies? ostendam tibi molestiæ istius
remedium. Quandoquidem in his
locis veratrum non prouenit, fac vt
Lethei fluminis aquam audis fauci-
bus attrahens bibas iterumque ac sæ-
pius bibas: atque eo pacto desines de
bonis Aristotelicis discruciarì. Ve-
rum enim Clitum etiam illum & Cal-
listhenem video, cumque his alios
e complureis raptim hac sese feren-
tes, quo te discerpant poenasque su-
mant ob ea, quæ quondam in illos
commisisti. Quare fac in alteram
hanc ripam te conferas, &
crebrius, vt dixi,
bibas.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νῦν μὲν ὦ Αλέξανδρε, σὸν αὖ ἐξ-
 αρνῶ γήραιο, μὴ σὸν ἐμὸς υἱὸς
 εἶναι. ὃ γὰρ ἀνέτεθήκεις, Ἀμμωνὸς γε-
 ῶν. Αλέξαν. ὃ δὲ αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ
 πάτερ, ὡς Φιλίππου τῷ Ἀμύντῃ υἱὸς
 εἰμι, ἀλλ' ἐδιδέξαμην τὸ μάντευμα,
 ὡς χρήσιμον ἐπὶ πράγματι οἰόμε-
 νον εἶναι. Φίλιππο. πῶς λέγεις;
 χρήσιμον ἐδίδου σοι, τὸ παρέχαι σε-
 αὐτὸν ἐξαπατηθῆσόμενον ὑπὸ τῶν
 προφητῶν; Αλέξανδ. ὃ πῦτο.
 ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με,
 καὶ οὐδεὶς ἐπὶ ἀντίστατο, οἰόμενοι
 θεῶ μάχεσθαι. ὥς ῥᾶον ἐκράτουν
 αὐτῶν. Φίλιππο. τίνων ἐκράτησας
 σὺ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς δει-
 λοῖς

ALEXANDRI ET

Philippi.

Non igitur inficiaberis Alexan-
der ex me prognatum te esse fi-
lium. Nam si ad Iouem Hammonem
genus paternum referres, mortem
non obiisses. **ALEX.** Neque verò
nescius eram pater, Philippi Amyntæ
me esse filium, sed quia ad res gerén-
das sic mihi visum erat conducere,
commento hoc usus sum vaticinij.

PHIL. Quid ais? Conducibile id tibi
visum, ut vatibus impostoribus fallē-
dum te exponeres? **ALEX.** Non isthuc,
sed barbaros in mei admirationem
tractos facilius hoc prætextu nostro
subdidimus imperio, cum nemo v-
nus virib. nostris hactenus restiterit,
quippe hac sola opinione ducti, quod
aduersus Deum sibi esset præliandū.

PHI. Quos tu igitur tanto conatu
dignes, vnquam vicisti? qui cū timi-
dis

λοῖς αἰεὶ Συνελέχθης, ποξάρια καὶ
 πελταρία, καὶ γέρρα εἰσὶν αὖτε περὶ
 Ἑλλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον
 ἡδὲ Βοιωτῶν, καὶ Φωκέων καὶ Αἰθιω-
 τῶν, καὶ τὸ Ἀρκασίων ἀπαιλικόν, καὶ
 τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τὰς Ἡλεί-
 ων ἀκονίτας, καὶ τὸ Μαινιέων πελτα-
 στικόν ἢ Θοᾶκας, ἢ Ἰλυρίδας ἢ καὶ Παί-
 ορας χερῶσα ἄν ταῦτα μεγάλα; Μή-
 δων ἢ καὶ Περσῶν, καὶ Χυλοδαίων καὶ
 χρυσόφορον ἀνύωντων, καὶ αἰθρῶν,
 ἐκείνοτα ἄς περὶ σὺ μύριοι μὲν Κλε-
 ορχος ἀνελθόντες, ἐκράτησαν; ἔθ' εἰς
 χεῖρας ὑπομνήσαντων ἐλθεῖν ἐκεί-
 νων, ἀλλὰ πρὶν ἢ λόξομα ἐξικνεῖσθαι
 φυγόντων; Ἀλέξ. ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε
 οὐκ ἔστιν, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, ἐκ ὑ-
 πατάφρονήτην π' ἔργον. καὶ ὅμως ἔλ-
 θησας αὐτὰς, ἔθ' ἐπεσθίσεις ἀνέ-
 μενος τὰς νίκας, ἐκράτησεν αὐτῶν.

ἔθ'.

dis illis arculis, peltarijs, ac gerris vimineis pugnare solitis semper congressus est. Atqui Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses, & id genus alios operis fuerat strenui atque magnifici. Arcadum insuper sustinere a maturam equitatum Thessalum, Eleorum iaculatores, Mantineos peltis instructos, aut cum Thracibus, Illyricis, Pœdonibusue manū conferere, operosum profectò atq; arduū id fuisset in primis. Cæterum Medos, Persas & Chaldaeos delictatos ac plurimo auro conspicuos, non satis compertum habes, quonāmodo ante te, duce Clearcho decies mille viri bello adorti expugnauerint, foede in fugā actos antequā ad manus ventū fuisset. ALX. At verò Scythę pater, & Indici elephantes res sunt nō vsq; adeò abiectæ & contemptibiles. Et tamē neq; cōcitatis inter ipsos intestinis odijs neq; per pditionē mihi venūdari passus sum victoriā.

Sed

εἰδὶ ὁπίωρκησα πώποτε, ἢ ὑποχρό-
 μεν Θ' ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπρα-
 ξά τι τῶ νικᾶν ἔνεκα. καὶ τὰς Ελ-
 λώας ᾗ, τὰς μὲν ἀναμνωτὶ παρέλα-
 βον, Θηβῶας δὲ ἴσως ἀκέραις ὅπως
 μετῆλθον. Φιλ. οἶδα ταῦτα πάντα.
 Κλεῖτ' Θ' γὰρ ἀπήγγελλέ μοι, ὅν σὺ τῷ
 δορατίῳ διελάσας μετὰ ζυὺ λειπνῶν-
 τα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς
 πράξεις ἐπαγνέται ἐτόλμησε. σὺ δὲ
 καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα κα-
 τὰ βαλὼν, κἀνδύας, ὡς Φασι, μελενέ-
 δους, καὶ τὰ ραὶν ὀρθὴν ἐπέθευ, καὶ πρὸς σ-
 κινεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευ-
 θέρων ἀνδρῶν ἡξίως. καὶ τὸ πάντων γε-
 λοῖότατον, ἐμὶ μὲν τὰ τ' νενικημένων. ἐγὼ
 γὰρ λέγων ὅσαι ἄλλα ἔπραξας, λέγουσι
 Συγκατακλείων πεπαυδευμένους ἄν-
 δρας, καὶ γάμους φίλους γαμῶν, καὶ Η-
 Φαγίστῳνα ὑπεραγαπῶν. ἐν ἐπὶ ἡνέστα
 μόνον

Sed neque deieram vnquam, aut per nugas à pollicito recessi, fidemq; solui victoriæ gratia. Adde, quod & Græcos sine sanguine in deditionem accepi, Thebanos autē fortassis ipse audisti, quomodo aggressus fuerim.

PHI. Noui hæc omnia ex Clito, quem tu inter epulas, eo quod nomen meum celebraret, & meas res gestas cum tuis conferre auderet, traiecto per corpus telo, tum iugularas. Tu verò & Macedonicam chlamydem abijciens, candyn, Persicum amictum, recepisti (vt aiunt) & tiaram rectam, & à Macedonibus, viris vtique liberis, adorari voluisti. Et, quod maxime offensum erat ridiculum, hominum abs te victorum morēs imitatus es. Tempero mihi, ne memorem alia, quæ turpiter admiseris, in leonū claustra inclusis doctis viris, & nuptijs talibus peractis: quodq; Ephæstionem plus quàm esset satis, amaris. Vnum est

μένειν ἀκέραιας, ὅτι ἀπείχου τῆς τῆς
 Δαρείου γυναικὸς καλῆς ἔσης, καὶ τῆς
 μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπε-
 μεληθῆς. βασιλικὰ γὰρ παῖτα. Αλέ-
 ξανδρὶ τὸ Φιλοκίνδυνον δὲ, ὡ πά-
 τερ σὺκ' ἐπαμνεῖς καὶ τὸ ἐν Οὐξυδράκας
 πρῶτον κατὰ λαοῦ εἰς τὸ ἐντὸς τῆς
 τείχεος, καὶ ποσῶτα λαβεῖν τραύμα-
 τα· φιλοκίνδυνον γὰρ τῆς τοῦ Αλέξαν-
 δρου, ἔχον μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ
 πρῶσκεοθαί ποτε τὸν βασιλεῖα, καὶ
 περικινδυνώειν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ'
 ὅτι σιγῇ τὸ ἤκιστα σωέφερε. θεὸς γὰρ
 εἶναι δοκῶν, εἶποτε τραωθεῖης, καὶ βλέ-
 ποιέν γε φορέσει τῆς πολέμου ἐκ-
 κομιζόμενον, αἷμα δὲ ρέομενον, οἰμώ-
 ζοντα ὅππῃ τῷ τραύματι, παῖτα γέ-
 λως ἐν ταῖς ὁρῶσι. καὶ ὁ Ἀμμων, γόης,
 καὶ ψαυδόμαντις ἠ' ἐγχετο, καὶ οἱ προ-
 φῆται, κόλακες. ἔτι δ' ἐκ αὐτῶν ἐγέλασεν,
 ὅς τ' ἐν

est quod solùm laudo ab te gestum, quod à Darij uxore forma præstante, abstinueris, & genitricis illius, atque filiarum curâ suscepis. Regiū enim id opus extitit. ALEX. Quomodo autem tibi non probatur pater, quod in Oxydracis gente Indica, lubens me in periculum coniecerim, atq; acceptis plurimis vulneribus muros primus omnium transfugerim. PHIL. Non probabo, Alexander, non quia pulchrum esse negem, vulnerari quandoq; imperatorem, & pro exercitu periculū subire: sed quia ex te tua isthoc erat minimè. Si quidem pro Deo habitus, quos, oro, risus præbebas spectantibus, quando post acceptum vulnus è proelio efferebaris, mœrensq; ac ciulans sanguine fluitabas? Adde quod Iupiter Hammon tanquam præstigiator quispiam & mendax vates palam arguebatur, & ipsius præphetæ, adulescentes. Non enim video quali-

ὁρῶν τὸν τῷ Διὶ υἱὸν λειψοψυχουῦ-
 τος, θεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν;
 νῦν μὲν γὰρ ὅποτε ἤδη τέθνηκας, οὐκ
 αἶει πολλὰς εἶναι τὰς τῶν προσποιή-
 σιν ἐκείνην ὀπικερτομῆντας, ὁρῶν-
 τας τὸν νεκρὸν τῷ θεῷ ἐκτάδῳ κεί-
 μενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκῶτα,
 κατὰ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἄλ-
 λως τε, καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφησ Α-
 λέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥα-
 δίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο
 τῶν καπορθυμένων. πᾶν γὰρ ἐδόκει
 ἐνδεὲς ὑπὸ θεῷ γίνεσθαι δοκῆν. Αλέ-
 ξ' ταῦτα φρονέσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ
 ἐμῶ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνά-
 μιλλον πείσασί με. καὶ τοὶ τῶν Ἀοργον
 ἐκείνῳ εἰς ἐπεὶ ἐκείνων λαβόν-
 τ' ἐγὼ μόν' ἐχειρῶσάμην. Φί-
 λιππ' ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς ἀμμι-
 ν' λέγεις, ὅς, Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ
 ἔδωκε

qualiter risum contineat, qui Iouis
filium viderit animo deficientem, &
efflagitantē medicorum auxilia. De-
niq; cū tandem iam mortē obieris,
quem credas, obsecro, quī simulatio-
nē illam nō cārpāt maledictis? Potis-
simū vbi dei istius cadauer porrectū
iacere, & iuxta aliorum corporū mo-
rem, iam humore putrifico affectū &
turgidum aspexerit. Cæterū quod
ais Alexander, tibi fuisse conducibile,
quo facilius rerū potireris, id profe-
ctō multum tibi gloriæ ex benè etiam
ac strenuè gestis eripuit. Nam dijs lō-
gè inferiora agere visus es. ALEX.
Haudquaquam de me istud sentiunt
mortales, sed cū Hercule me & Bac-
cho conferunt, veluti æmulū, pari-
q; cū illis gloria certantē. Nam & Aor-
num, à neutro etiā illorum armis sub-
actum, ego solus cepi. PHIL. Etiamdū
videris ista vt Hamonis filius dicere?
quando nec Baccho quidē cedis, aut

G

Hercu-

ᾧ θαβάλλεις σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰ-
σχύνῃ ὡς Ἀλέξανδρε, ὅστις τὸν τύφον
ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ
σιωῆς ἥσυχ' ἐκζῶς ὢν;

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ

Ἀντιλόχου.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

Οἶα πρῶτον Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸ Ο-
δυσσεῖα σοι εἰρηται ποεῖ τῷ θα-
νάτῳ, ὡς ἀγρυπνῇ καὶ ἀνάξια τοῖν δι-
δασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ
Φοῖνικος. ἠκρωμένῳ γὰρ ὁπότε ἔφη
βέλεσθαι ἐπ' ἄρ' αὐτῷ ὢν, θητόειν
ᾧ θά' ἔνι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βί-
ος πολὺς εἴη μάλλον, ἢ πάντων ἀ-
νάσσειν τῷ νεκρῶν. ταῦτα μὲν ἔνι ἀγρυπνῇ
ἵνα φρύξῃ δόλον, καὶ πέρα δ' καλῶς
ἔχοντος φιλόζων' ἰσως ἔχρησεν λέγας. τὸ
Πηλέως δ' ἔστιν τὸν φιλοκινδυνότατον
ἠρώων

Herculi, sed nec erubescere nosti Alexander, solitamue dediscere arrogantiam, te ipsum deinde noscere, vel iam tandem sapere, vbi fato occubueris.

ACHILLIS ET

Antilochi.

ANTILOCHVS,

QVanam sunt illa Achilles, quæ tu Vlyssi iam primum dixisti de morte, vt minimè generosa, ac Chirone atque Phœnice, quibus tu aliquando vsuses præceptoribus, parū digna. Audiui enim malle te agricolæ munus obeundo, inopi, cui nec victus suppetat, locare operā mercede, quam omnibus vita functis dominari. Quæ si Phrygum quispiam vilis & ignauus, atq; immodicè insuper etiam vitæ affectator diceret, ferendum fortè id esset. Verùm ex Peleo prognatum, & ex omni heroum numero

ἡρώων ἀπάντων, ταπῆναι ἔτω παρὰ
 αὐτῷ Διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχυνή,
 καὶ ἐσθλότης πρὸς τὰ πεπραγμέ-
 να σοι ἐν τῷ βίῳ. ὃς ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν
 τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύ-
 ει, ἐκὼν παρείλας τὸν μὲν τῆς ἀγα-
 θῆς δόξης θάνατον. Ἀχιλλεύς. ὦ
 παῖ Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἀπὸ
 ἐπὶ τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον
 ἐκείνων ὁπότερον ἡμεῖς ἀγνοῶν, τὸ δὲ
 εὖ ὥσον ἐκείνο δλοξάριον παρὰ τῶν
 τῷ βίῳ. νυνὶ δὲ σωτήριον ἡμῶν, ὡς ἐκεί-
 νη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα
 εἰ ἀνώρα ψωδίσχισι, μὲν νεκρῶν δὲ
 ὁμοιμία. καὶ ἔτε τοῦ καλλὶ ἐκείνο
 πρὸς Ἀντίλοχε, ἔτε ἡ ἰσχύς πᾶρεσιν, ἀλ-
 λά κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ
 ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' ἐσθλὴν ἀλλήλων
 διαφέροντες. καὶ ἔτε οἱ τῶν Τρώων
 νεκροὶ δεδίασί με, ἔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν

periculorum contemptorem acerri-
mū, in tam abiectam & humilem de
seipso descendere opinionē, foedum
sanē, atque pudendum in primis, de-
nique ijs quæ in vita strenuè gesseris
contrarium, qui cū in Phthia re-
gnare ad senectam vsque (citra glori-
am tamen) potuisses, gloriosam op-
petere mortem maluisti. ACHI. At &
Nestoris fili, nondum etiam tum fe-
ceram rerum earum periculum, &
quid cui præferrem ignorans glorio-
lam hanc infelicem proponebam vi-
tæ. Atqui iam tandem intelligo quā
inutilis illa sit, licet viui nos littera-
rum monumentis studiosissimè ce-
lebrent, cū apud manes vnus honor
sit omnium. Sed neq; forma illa, An-
tiloche, neque vires adsunt. iacemus
enim omnes in iisdem tenebris equa-
liter, nec vlla re differimus. Adde
quod nulli iam ex Troianorum mor-
tuis formidabilis sum, nemini Græ-
corum

θεραπεύουσιν. ταῦτά με ἀνιά, καὶ
 πᾶσι μοι, ἅπῃ μὴ θητῶ ζῆν. Ἀντί-
 λο. ὅμως τί ἐν ἅν τις πάθοι ὦ Α-
 χιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδωξε τῇ Φύσει,
 πάντως ὑποθνήσκειν ἅπαντας, ὥστε
 ἡρῆε μένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιά-
 δασθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε,
 ὁρᾷς τῶν ἐταίρων ὅσοι πρὶ σέ εἰσμέν
 οἶδε; καὶ μικρὸν ἢ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξε-
 ται πάντως. Φέρει ἢ παραμυθία καὶ
 ἡ κοινωνία τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν
 μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ἄρα ἄς τὸν Η-
 ρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους
 θαυμαστὰς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν οἶμαι
 δεῖξαι νῦν ἀνελεθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀνα-
 πέμψῃ θεητεύουσιν ἀκλήροισι καὶ ἀβί-
 οισι ἀνδράσιν; Ἀχιλλεύς. ἑταρική μὲν
 ἢ ὠδραίνεσις. ἐμὲ ἢ οὐκ αἶδι' ὅπως ἡ
 μνήμη τῶν ὠδρᾶν τὸν βίον ἀνιά, οἶμαι
 ἢ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἴ ἢ καὶ ὁμολογεῖτε,
 ταῦτα

eorum venerandus. Hęc sunt quę me angunt & miserę sollicitant, & ob quę doleo, quod non potius loco operas & viuo. ANTIL. quid agat quispiam? natura enim statuit omnibus omnino moriendũ esse. Legem igitur seruare, & decretis minimę affligi oportet. Pręterea vides ne quat ẽ socijs circa te simus? paulõ põst & Vlysses adueniet. Vnde solatiũ tibi meritõ affert ipsius rei societas. quod non solus videris in hac mala coniectus. En tibi Herculẽ, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri; si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, vt illis pro mercede seruiant. ACHIL. Sociorum hac quidem admonitio est: verũ haud scio quo pacto eorum, quę in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & vestrũ vnumquemque ita affici. Si verõ non palam confiteami-

ταύτη χεῖρας ἐς ἐ, καὶ θ' ἡσυχίαν αὐ-
 τὸ πάχοντες. Ἀντίλοχος. ὦκ.
 ἀλλ' ἀμείνεις ὦ Ἀχιλλεύ. τὸ γὰρ ἀνω-
 φθλὲς τὰ λέγαν ὀρώμεν. Ζιωπάν γὰρ,
 καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοται ἡμῖν,
 μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ,
 πιαῦτα εὐχόμενοι.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

Ταυτάλου.

Τί κλαίεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σε αὐ-
 τὸν ὀδύρη, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐσῶς;
 Τάν. ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ
 τῶ δίψους. Μεν. ἔτιως ἀργὸς εἰς ὥς μὴ
 ὀπικύψας τοῖς ἰεῖν, ἢ καὶ νῆ Δεῦροσά-
 μεν. καίλη τῇ χειρί; Τάνταλ. ἔ-
 σθεν ὀφελ. εἰ ὀπικύψαμι. Φύ-
 γει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴ ἀν. πρὸς-
 ἰόντα αἰσθεταιί με. καὶ δέποτε καὶ
 δέμ-

ni, hoc nequiores estis, quod tacitè huiuscemodi toleratis. ANT. Non equidem Achilles, sed longè tibi præstamus, quippè quod intelligimus quàm sit inutile de ijs rebus verba facere. silere enim & æquo animo sustinere omnia concessum est nobis, ne eadem optantes, tecum nos ipsos, risui exponamus.

MENIPPI ET

Tantali.

QUId eiulas ô Tantale, aut quid tuâ deploras fortunam, stagno imminens? TANTA. Quoniam fitti enecor Menippe. MENIP. Vscue adeo piger es atque iners, vt non vel pronus incumbens bibere noris, vel caua vola hauriens? TANTA. Nihil profecero si procumbam: refugit enim aqua, simulatque me propius admoueri senscrit. quod si quando

G s

hau.

αἰρῶσάμην, καὶ προσεκέγκω τῷ σῶ-
 ματι, ὃ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ
 χεῖλ' αὖ, καὶ διὰ τῶν διακτύλων
 διαρρύνειν, ὥστε οἷόν τι ὅπως αὐθις ἀ-
 πολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. Μέν.
 πρᾶσιόν τι πάχεις ὦ Τάνταλε. ἀ-
 πέρ εἶπέ μοι, τί γὰρ δέη τῶ πείν; ὃ
 γὰρ ζῶμα ἔχεις. ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν
 λυθία ποῦ περὶ πᾶσι, ὅπερ καὶ
 πεινῶ καὶ διψῶ ἐδιδάχατο. Σὺ
 δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς αὖ ἐπὶ ἡ διψή-
 ρης, ἢ πείνης; Τάν. τὰτ' αὐτὸ ἡ κό-
 λασις ἐστὶ, τὸ διψῆν μου τὴν ψυ-
 χὴν ὡς ζῶμα ἔσται. Μέν. ἀλλὰ τῶ-
 το μὲν ἔγωγε πεινᾶσθαι, ἐπεὶ φησὶ
 τῷ δρίψει κατάξασθαι. τί δ' οὐ μὲν σοὶ
 τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέσθιας μὴ ἐνδεία
 τοῦ ποτοῦ δοθομένης; ὃ γὰρ ὁρῶ γάρ
 ἄλλον μὲν τοῦτον ἀδελφόν, ἢ θάνατον ἐν-
 πεσθαι εἰς ἕτερον τόπον. Τάν. ὁρᾷς
 μὲν

hausero, orique coner applicare, prius effluxit. quam summa rigem labia. Atque inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam aridam relinquat. MEN. Prodigiosum quiddam de te narras Tantale. verum dic mihi istud ipsum, quorsum opus est bibere, cum corpore careas? nam illud quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est. Cæterum tu cum sis animus, quinam posthac aut sitire queas aut bibere? TANTA. Atqui hoc ipsum supplicij genus est, ut anima perinde quasi corpus sit, ita sitiatur. MENIP. Age, hoc ita habere credamus, quando quidem affirmas te siti puniri. At quid hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis ne potus inopia moriari? At equidem haud video alteros inferos, si quis hos relinquat, neque locum alium in quem morte demigret quispiam. TANTA. Re-

μὲν λέγεις. καὶ τὸ δ' οὐ μέρους τῆς
 καταδίκης, τὸ ἴππυμειν πιεῖν, μηδὲν
 δεόμενον. Μέν. ληρεῖς ὦ Τάνταλε,
 καὶ ὡς ἀληθῶς ποτὲ δεῖσθαι δοκεῖς,
 ἀκράτεια γὰρ ἐλλέβορος νῆ Δία. ὅς τις
 τὸν ἀντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυτῶντων
 κυρῶν δεδηγμένοις πέποιθας, ἐπὶ τὸ
 ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημέ-
 νος. Τάν. ἔσθ' ἐτὸν ἐλλέβορον, ὦ Μέ-
 νιππε, ἀναίνουσαι πιεῖν, γούτοι μοι
 μόνον. Μέν. θάρρει ὦ Τάνταλε, ὡς
 ἔπεισόν, ἔπεισ' ἄλλος πείσεται τῶν νεκρῶν.
 * ἀδύνατον γάρ. καὶ τοι ἐπ' ἅντες ὅσ-
 περ σὺ ἐκ καταδίκης διψῶσι,
 τὴν ὕδατος αὐτὰς ἔχ-
 ῶσθαι μένοντες.

At tu quidem dicis, verum hoc ipsum supplicij genus est, sitire, cum nihil sit opus. MEN. Desipis Tantale, & vti verum tibi fatear, non alio potu videris egere quam veratro mero. nam diuersum quiddam pateris ijs, quos canes rabiosi momorderint, vt qui non aquam, quemadmodum illi, sed sitim horreas. TANTA. Ne veratrum quidem recusarim bibere Menippe, si liceat modò. MEN. Bono sis animo Tantale, certum habens nunquã fore, vt vel tu, vel reliquorum manium quispiam bibat. Nec enim fieri potest. quanquam non omnibus, quemadmodum non tibi, poena adiudicata est, vt sitiant, aqua illos non expectante.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΑΙΑΚΟΥ.

Πρὸς τῷ Πλάτων Θ ὦ Αἰακὲ, περι-
 γήγησά μοι καὶ ἐν αὐτῷ πάντα.
 Αἰ. ἔρᾳδιον ὦ Μένιππε ἀπαντα. ὅσα
 μὲν τοι κεφαλαιώδη μάνθανε. ἔ-
 ποσί μιν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα.
 καὶ τὸν πορθημέα τῶτον, ὅς σε
 διεκέραιε, καὶ πῶς λίμνῳ, καὶ
 τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη εἶρακας
 ἐπιών. Μέν. οἶδα ταῦτα, ἔσέ, ὅτι
 πυλωρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἶδον,
 καὶ τὰς Ερινύς. τὰς δὲ ἀνθρώ-
 πους μοι τὰς πάλαι δαΐζον, καὶ μά-
 λιστα τὰς Ὀπσιήμας αὐτῶν. Αἰ. οὗτος
 μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δὲ Ἀχιλλεύς,
 οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πηλείων. ἔ-
 πετα Οδυσσεὺς, εἴτα Αἴας καὶ Διο-
 μήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ελλήνων.

ΜΕΝΙΠ-

MENIPPI ET

Æaci.

PER Plutonium, ô Æace, expone mihi, quæso, hic quæ apud inferos sunt, omnia. **ÆA C.** Haud facile, Memippe, omnia. Verû quæ summæ & veluti per capita indicari possunt hæc accipe. Hic quidē, quod Cerberus sit, nosti. Deinde & portitorem hunc nosti, qui te traiecit, præterea & lacum, & Pyriphlegethontem iam vidisti, cum ingressus es. **MEN.** Noui hæc, & præterea te quoq; , quod hic in vestibulo sedes, atq; aditum obseruas. Etiam regē ipsum vidi, & Furias. Homines verò priscos, quæso, ostēde & maximè eos, qui inter ceteros nobiliores fuere. **ÆA.** Hic quidem Agamemnō est, ille autē Achilles. Rursū hic Idomeneus, q̄ propi⁹ assidet. post huc Vlysses, deinceps Ajax & Diomedes & cæteri Græcorū præstantissimi.

MEN.

Μένιπω Θ. βαβαί Ομηρε, ριά σου
 τῶν ραψωδιῶν τὰ κεφάλαια χα-
 μηὶ ἑορίπαι, ἄγνωστα, καὶ ἀμορφα,
 κόνις πάντα, καὶ λήρ Θ. πολὺς, ἀμε-
 νίω αὖ ὡς ἀληθῶς κάρτενα. ἔτ Θ. δε
 ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστί; Αἰ. Κῦρός ἐστιν. ἔ-
 τ Θ. δε Κροῖσος Θ. ὁ δὲ ὑπὲρ αὐτόν,
 Σαρδανάπαλ Θ. ὁ δὲ ὑπὲρ τούτους,
 Μίθριας. ἐκείν Θ. δε, Ξέρξης. Μέν,
 εἴπα σε ὦ κάταρμα ἢ Ἑλλὰς ἐφρίττε,
 ζευγνύεται μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ
 δε τῶν ὀρῶν πλεῖν Ὀπίθυμοιῦται; οἷος
 δε καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρδανάπα-
 λον δε ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι καὶ κέρ-
 ρης Ὀπίτρεψον. Αἰα. μηδαμῶς. Δι-
 θρύψεις γὰρ αὐτὸ τὸ κραδίον γυται-
 κῆιον ὄν. βέλῃ δέ σοι Ὀπιδείξω καὶ τὸς
 ροφός; Μένι. νή Δία γε. Αἰα. πρῶ-
 τος ἔτος σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ Μένικ.
 καῖρε ὦ Εὐφορβε, ἢ Ἀπολλων, ἢ ὅ, τι

MEN. Papæ Homere, vt tibi Rapso-
 diarum tuarū capita, humi proiecta
 iacent, ignobilia atque obscura, cinis
 ac puluis omniā, & nugæ meræ, deni-
 que verè, vt abste dictum est, capita
 infirma & caduca. Sed hic, Æace,
 quisnam est? **ÆÆ.** Cyrus est. Ille au-
 tem Croesus, & iuxta ipsum Sardana-
 palus. Ultra hos autem Midas, & de-
 incept ille Xerxes. **MEN.** Et te, ô scele-
 ste, tota exhorruit Græcia, iungen-
 tem pontibus Hellespontum & per
 ipsos montes nauibus traicere affe-
 ctantem? Qualis verò & ipse Croe-
 sus est? Cæterum, Sardanapalo, quæ-
 so, huic, Æace, permitte, vt demul-
 ceam caput, inflicto colapho. **ÆÆÆ.**
 Nequaquam. Comminueres enim
 ipsi caluariam, muliebris ac fragilis
 adeò cum sit. Cæterum visne tibi of-
 tendam, & doctos illos? **MEN.** Per
 Iouem etiam. **ÆÆÆ.** Primus en hic
 tibi Pythagoras est. **MEN.** Salue
 Euphorbe, siue Apollo, siue denique
 quod-

ἀν' ἐθέλης. Πυθ. νῆ, ἐσύ γε ὦ Μέν-
 νιππε. Μέν. σὺ κ' ἐπ' ἔχουσ' ὁ μηρός
 ἐστὶ σοι; Πυθ. ἔγχαρ. ἀλλὰ φέρε' ἰδῶ,
 εἴ τι σοι ἐδωδιδιὸν ἢ πῆρα ἔχει. Μέν-
 νιππε. κυάμης ὦ γὰρ θε' ὥς ἐ' τῷ-
 τό σοι ἐδωδιδιοί. Πυθ. δας μόνον,
 ἀλλὰ πῶδ' ἀνεκροῖς δόγματα. Αἰα.
 ἔτ' οὐ δὲ Σόλων ὁ Εξηκεσίδη, καὶ
 Θαλῆς ἐκείν' οὐ. ἐπὶ αὐτῆς, Πιτ-
 τακὸς, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὶ αὐτῇ πάντες εἰσιν,
 ὡς ὁρᾷς. Μέν. ἄλυποι ἔσσι' ὦ Αἰακὲ
 μόνον, καὶ Θαιδρὸι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σπο-
 δὲ πλέως ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτις,
 ἐταῖς φλυκταίναις ὅλ' οὐ ἐξηνη-
 κῶς, ἵς ἐστιν; Αἰα. ἐμπεδοκλῆς ὦ
 Μένιππε, ἡμῖε φθός δ' οὐ τῆς Αἵτνης
 παρών. Μένιππε. ὦ χαλκὸς ποῦ βέλ-
 τιστε, τί παθὼν σωτὴρ ἐστὶς κρατῆ-
 ρας ἐνέβαλες; Εμ. μελαγχολία
 ἵς ὦ Μένιππε. Μέν. ἔμὰ Δία,
 ἀλλὰ

quodcunque voles. PYT. Ita sanè, & tu vtique Menippe. MEN. Quid? an non amplius aureum istud femur habes? PYTH. Non, sed age cedo, si quid māducabile tibi habet pera ista. MEN. Fabas habet. quare nihil hic est, quod tu manducare queas. PYTH. Da modò. Nam hic apud manes alia dogmata atque instituta. AEA. Porro hic Solon est, filius Execestidis præterea ille Thales, & iuxta ipsos Pittacus, & cæteri illi, septem autē omnes sunt, vt vides. MEN. Læti hi sunt Aeace, soli atque alacres præter cæteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam subcinericus panis aliquis, hic crebris pustulis scatens, quis nā est? AEA. Empedocles, ô Menippe, semicoctus ab Aetna monte huc profectus. ME. O æripes optime, quid, obsecro, acciderat tibi, cur te ipsum in foramina Aetnæ iniiceres? E. M. Insaniā quædam, Menippe. MEN. Nō per Iouem, sed

ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ
 πολλὴ κέρυζα. ταῦτά σε ἀπλῶς ἐρά-
 κωσεν αὐταῖς κρηπίσιν ὥς ἄξιον ὄν-
 τα, πλὴν ἀλλ' ἔδέν σε τὸ ζόφισμα
 ὥνησεν. ἐφωράτης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σω-
 κράτης δὲ ὦ Λίακέ, πῶς ποτε ἄρα
 ἐστὶ. Λία. μετὰ Νέστορ, καὶ Πα-
 λαμίδος ἐκείν, λυρεῖ τὰ πολλὰ
 Μέν. ὅμως ἐβελόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἰ-
 παρ' ἐνθάδε ἐστίν. Λί. ὅρας τὸν Φαλα-
 κρόν; Μέν. ἅπαντες Φαλακροὶ εἰ-
 σιν. ὥς τε πάντων ἂν εἴη τὸ τοῦ γαί-
 ρισμα. Λία. τὸν σιμόν λέγω. Μέν. καὶ
 τῶν ὁμοίων. Σίμοι γὰρ ἅπαντες. Σώ.
 ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μέν, πῶς; Μέν. καὶ μά-
 λα ὦ Σώκρατες. Σωκ. τί τὰ ἐν
 Αθλήαις; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων φι-
 λοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τὰ γὰρ χήματα
 αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσασθαι
 τις, ἄκροι Φιλόσοφοι. μάλα

sed inanis quædam gloriæ affectatio,
& fastus, & multa superbia. Hæc te
conflagrare fecerunt, vnà cum ipsis
crepidis, cum dignus minimè esses.
Veruntamen nihil tibi commentum
istud profuit: deprehensus enim es &
ipse mortuus. Cæterùm Socrates ille
Acace, vbi locorū tandem est? **AEA.**
Cum Nestore ac Palamede ille ple-
rumq; nugatur. **MEN.** Cuperem tamē
videre ipsum, sicubi locorum hic fo-
ret. **AEA.** Vides ne caluum illū? **MEN.**
At omnes hic calui sunt, quare omni-
um æquè notatio hæc fuerit. **AEA.** Si-
mum istum dico. **MEN.** etiam hoc si-
mile omnium est. Nam & simi omnes
sunt. **SOCRAT.** Mene quæris Menip-
pe? **MEN.** Te ipsum. **SOCRAT.** Quo
pacto res Athenis se habent? **MEN.**
Multi iuniorum philosophari se pro-
fitentur. Ac habitum certè ipsum, &
incessum si quis aspiciat, summi Phi-
losophi sunt, iidemque permulti. Cæ-
terùm

πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἐωρακας οἱμαί, ὅ-
 σιος ἦκε πρὸς τοὶ Αῤῥίππος, Ἐπλά-
 των αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρα, ὃ ᾧ
 τὸς ἐν Σικελίᾳ τυράννης θεραπεύειν
 ἐκμαθών. Σωκ. πρὸς ἐμὲ ᾧ τί φρο-
 νῶσιν; Μέν. εὐδαίμων ὡς Σώκρατες
 ἄνθρωπος εἶ, τά γε ποιεῖται. πάντες
 ἔν σε θαυμάσιον οἶόνται ἄνδρα γεγε-
 νῆσθαι, Ἐπείτα ἐγνωκέναι ταῦτα, ὅτι
 γὰρ οἱ μὲν πάληθες λέγαν, ἔδεν εἰδότε.
 Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον περὶ ταῦτα πρὸς
 αὐτοὺς. οἳ δ', ἐρωνείαν ὦντο τὸ πρᾶ-
 γμα εἶναι. Μέν. ἴνες δὲ ἔσσι εἰσιν οἱ
 πρὸς σε; Σωκ. Χαρμίδης ὡς Μένιπ-
 πε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ ἔκ Κλεινί-
 Μέν. εὖ γε ὡς Σώκρατες, ὅτι καὶ
 ταῦτα μετὰ τῶν σεαυτοῦ τέχνην. Σωκ.
 τί γάρ ἐν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλ-
 λά πλεονέκτων ἡμῶν κατὰ κέρος, εἰ δο-
 καῖ. Μέν. μάλα Δί' ἵππῳ τ' κροῖσον γὰρ
 καὶ Σαρδανάπαλον ἀπῆμι, πλεονέκτων
 οἰκῆ-

ferum autem vidisti, opinor, qualis
& Aristippus huc ad te venerit, &
Plato ipse, alter quidem olens vnguē-
ta, alter autem in Sicilia tyrannis adu-
lari doctus. Soc. At de me quid senti-
unt? Men. Beatus, Socrates, quispiam
es, quod ad huiusmodi res utiq; per-
tinet. Omnes itaque te admirabilem
fuisse vtrum existimant, atque omnia
cognouisse hæc (decer enim, opinor,
verum hic dicere,) cum nihil scires.
Soc. R. Et ipse dicebam hæc ad illos,
sed istum simulationem quandam,
eam rem esse putabant. Men. Sed
quinam isti sunt circa te? Soc. Cha-
mides Menippe, & Phædrus & Clinia
filius ille. Men. Euge Socrates, quo-
niam & hic artem tuam exerces. Soc.
Quid enim aliud, quod quidem sua-
uius sit, agerem? Sed huc propius no-
biscum recumbe, si videtur. Men.
Non, per Iouem. Ad Cræsum enim
& Sardanapalum redeo, prope il-
los

οικήσων αὐτῶν. ἔοικα γὰρ ἔκ ὀλίγα
 γελάσσειν, οἰμωζόντων ἀκέρων Αἰα.
 καὶ γὰρ ἤδη ἀπήμε, μὴ καὶ ἡμεῖς νε-
 κρῶν λάβῃ Διὰ Φυγῶν. τὰ πολλὰ
 δὲ ἔσοῦθις ὅψῃ Μένιπῳ. Μέν. ἀπι-
 δι. καὶ ταυτὶ γοῖκανά ῥ' Αἰακέε

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

Κερβέρου.

ὦ Κέρβερε; Συγγλῆς γάρ εἰμί σοι καὶ
 κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἶπέ μοι
 πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷον ὡς ὁ Σω-
 κράτης ὅποτε κατήει πρὸς ὑμᾶς. εἰ-
 κὸς δὲ σε θεὸν οἶτα, μὴ ὑλακτεῖν
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων φθέγγε-
 σθαι, ὅπῃ ἐθέλοις. Κέρβ. πόρ-
 ρωθεν μὲν ὡς Μένιπῳ, παντὶ πα-
 σιν ἐδόκει ἀτρέπῃ προσώπῳ προσίε-
 ναι, καὶ ἐπ' αὐτὸν διεδέναι τὸν θάνατον
 δοκῶν. καὶ τὰτ' ἐμφλεῖται τοῖς ἔξω τοῦ
 σώματος

Vos habitaturus. Videor quippe mihi, non pauca habiturus ibi esse, quæ rideam, quando plorantes illos audiam. *ÆA.* Et ego quoque iam abeo, ne quis mortuorum clam nobis subducatur sese. Pleraque autem alia videbis Menippe, quando iterum conveniemus. *M E N.* Abeas licet, nam & hæc *Æace*, vidisse sufficit.

MENIPPI ET Cerberi.

HEus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cum & ipse sim canis, dic mihi per Stygiam paludem, quomodo se habebat Socrates, cū huc accederet? Verisimile est autem te, deus cum sis, nō latrare modo, verū etiam humano more loqui, si quando velis. *CER.* Cū pcul adhuc abesset Menippe, visus est cōstanti atq; imperterrito adire vultu, perinde quasi mortē nihil

H

omni-

συμίσχουσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατή-
 κυψεν εἰσω τῷ χάσματι, καὶ
 εἶδε τὸν ζῶον, καὶ γὰρ ἐπὶ διαμέλ-
 λοντα αὐτὸν διακῶν τῷ κῶνείῳ,
 κατέσπασε τῷ πόδι, ὥσπερ τὴν
 βρέφη σκώκυε, καὶ πρὸς αὐτὴν παρ-
 διάωδ' ὤρετο, καὶ παντὶ ἐγένετο.
 Μέν. οὐκ οὐδ' Ὀφισίης ὁ ἄνθρωπος
 οὐκ, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρένει τῷ
 πράγματι; Κέρβερ. οὐκ. ἀλλ' ἐπεί-
 περ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι, κατεβρα-
 σύνετο, ὡς δὴ φησὶν ἔκ' ἁκῶν πεισόμενος,
 ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσιον
 τοῖς θεαταῖς. καὶ ὅλως, ὡς πάντων γε
 τῶν τοιούτων εἶπεν ἂν ἔχοιμι, ἕως ἃ
 συμίσχονται πολλοὶ, καὶ ἀνδρεῖοι, πρὸς
 ἑνδοξὸν, ἑλεγχος ἀκρεβής. Μένιπας.
 ἐγὼ δὲ πῶς σοι καταληλυθέναι
 ἔδο-

omnino formidaret, tanquam hoc ipsum vellet ijs, qui procul à specus ingressu stabant, ostendere, verum simulatq; despexit in hiatus, viditque profundum atque atrum antri recessum, simulq; ego eunstantem etiam illum cicuta mordens, pede correptum detraherem, infantium ritu eulabat, suosq; deplorabat liberos, nihilq; non faciebat in omnem speciem sese conuertēs. MEN. Num igitur fucate sapiens erat ille, neq; verè mortem contemnebat? CER. Haud verè: ceterum ubi vidit idesse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi verò volens id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectatoribus esset miraculo. Equidē illud in totum de viris istiusmodi verè possim dicere, ad fauces vsq; specus intrepidi sunt ac fortes, porro intus cum sunt, nihil mollius neque fractius, MEN. Ceterū ego quonam

ἔδοξα; Κέρβερ. ΜόνΘ ὦ Μένιπ-
 πε ἀξίως τῶ γυῖος, καὶ Διογένης πρὸ
 σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆετε,
 μή δ' ὠθούμενοι ἀλλ' ἐθελήσοις γε-
 λῶντες, οἰμώζειν πρὸς αὐγυαίαντες
 ἄπασι.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

Μενίππου.

ΧΑΡΩΝ.

Απόδος ὦ κατέρχαιτε τὰ πορθημιά.
 Μέν. Βόα', εἰ τῷτό σοι ἥδιον ὦ
 Χάρων. Χάρ. Δπόδεις Φημί ἀνδ' ὧν
 σε διεπορθημευσάμεν. Μέν. ὅκ' ἂν
 λάβοις πρὸς τῶ μὴ ἔχοντΘ. Χάρ.
 ἔτι δ' εἰς τις ἄβολον μὴ ἔχων; Μένιπ.
 εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ὅκ' οἶδα. ἐγὼ
 δ' εἰ, ὅκ' ἔχω. Χάρ. καὶ μὲν ἀγ-
 ξω σε, νῆτόν πλάτωνα, ὦ μίαρ', ὡ
 μὴ

animæ tibi visus sum subijisse specum?

CER. Vnus mortalium Menippe. sic mihi visus es subire, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes, propterea quod neutiquam adacti subieritis, aut intrusi, verum tum vultronei, tum ridentes, atq; omnibus plorare renuntiantes.

CHARONTIS ET Menippi.

CHARON.

Redde naulum scelestæ. MEN. Vociferare, si quidem istuc tibi voluptati est Charon. CAR. Redde, inquam, quod pro traiectione debes.

MEN. Haudquaquam auferre queas ab eo qui nō habet. CHA. An est quispiam quinæ obolū quidem habeat?

MEN. Sit ne alius quispiā præterea, equidem ignoro, ipse certè nō habeo.

CHA. Atqui præfocabo te per Ditem

μὴ δ' ἀποδῶς. Μέν. καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου
 πατάξας, διαλύσω τὸ κρανίον. Χάρ.
 μάτην ἐν ἔσῃ πεπλευκὴς τοσούτων
 τάλαν. Μέν. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμῶν
 ἀπαδύτω, ὅς με παρέδωκέ σοι. Ερμ.
 νὴ Δία ὀναίμεν, εἰ μέλλω γε καὶ
 ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. Χάρ. σὺ
 ἀποστήσουρά σου. Μέν. τίς γέ ἐνεκα
 νεωλαχίας τὸ προθμείον, ὠδράμενε.
 πολλὴν ἀλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λά-
 βῃς; Χάρ. σὺ δ' ὅσον ἔδεις ὡς κομί-
 ζειν δεόν; Μέν. ἦδειν μὲν, ἐκ εἶχον δέ.
 τί ἐν; ἐξήρην. Διὰ τί το μὴ ἀποθανεῖν;
 Χάρ. μόνον ἐν αὐχῆσεις περὶ κα-
 πεπλευκέναι; Μέν. ὃ περὶ καὶ ὠβέλ-
 πτε, καὶ γὰρ ἤκτληται καὶ τῆς κόπης ἐπι-
 λαδομένη, καὶ σὺ ἐκλαμὸν μόνον τῶν
 ἄλλων ὀπιβατῶν. Χάρ. ὅθεν ταῦτα
 πρὸς τὰ προθμεία. τὸν ὀβολὸν ἀπο-
 δέξαι σε δεῖ. οὐ γὰρ θέμις ἄλλως
 γινέ-

impurissime, ni reddas. MEN. At ego
illiso baculo tibi comminuam ca-
put. CHA. Num ego te rā longo tra-
iectu gratis transfuexero? MEN. Mer-
curius meo nomine tibi reddat, vt
qui me tibi tradiderit. MER. Bellè me-
cum agatur per Iouem, si quidem fu-
turum est, vt etiam defunctorum no-
mine persoluam. CHA. Haud omit-
tam te. MEN. Quin igitur vel huius
gratia perge, vt facis, nauim trahere,
quanquam quod non habeo, quinam
auferas? CHA. At tu nesciebas, quid
tibi fuerit adportandum? MEN. Scie-
bam quidem, verum non erat. Quid
igitur? num ea gratia erat mihi sem-
per in vita manendum? CHA. Solus
ergo gloriaberis te gratis fuisse trans-
uectum? MEN. Haud gratis o præ-
clare, si quidem & sentinam exhau-
si, & remum arripui, & vectorum
omnium vnus non eiulaui. CHA.
Ista nihil ad nauum, obolum
reddas oportet: neque enim fas

ἡμέσῃ. Μέν. ἔκῃν ἀπάγαγέ με αὐθις
 εἰς τὸν βίον. Χάρ. Χαρίεν λέγεις, ἵνα
 πληγὰς ὅππῃ τέτω παῖδά τῷ Αἰακῷ
 προσλάβω. Μέν. μὴ ἐνόχλει οὐκ.
 Χάρ. δεῖξον τί ἐν τῇ παύρᾳ ἔχεις.
 Μέν. θέρμῃς εἰθέλεις, καὶ τῆς ἐκάτης
 τὸ σιεῖπνον. Χάρ. πόθεν τέτον ἡμῶν
 ὦ Ἑρμῇ τὸν κυῖα ἤγαγες; οἷα σιε
 καὶ ἐλάλα παῖδά τὸν παῖδῃ, τῶν ὅππῃ-
 βατῶν ἀπάντων καὶ ἀγαθῶν, καὶ ὅππῃ-
 σκώπῃων, καὶ μόνῃ αἰδῶν, οἰμωζόν-
 των ἐκείνων. Ἑρμ. ἀγνοεῖς ὦ Χάρων,
 ὅποιον ἄνδρα διέπρῃθῃς; ἐλδύ-
 θερον ἀκριβοῦς, καὶ δένος αὐτῷ μέλει.
 ἕως ἐστὶν ὁ Μένιππος. Χάρ. καὶ μὲν
 ἂν σε λάβω ποτέ; Μέν. ἂν λά-
 βῃς ὦ βέλτιστε, δὲς ᾧ οὐκ
 ἂν λάβοις.

est secus fieri. MEN. Promde tu me
 rursum in vitam reuehe. CHA. Bellè
 dicis, nimirum vt verbera etiam ab
 Aeaco mihi lucrifaciam. MEN. Ergo
 molestus ne sis. CHA. Ostende quid
 habeas in pera. MEN. Lupinum si ve-
 lis, & Hecate coenam. CHA. Vnde no-
 bis hunc canem adduxisti Mercuri?
 tum qualia garriebat inter nauigan-
 dum, vectores omnes irridens, ac di-
 cterijs incessens, vnusq; cantillans,
 illis plorantibus. MER. An ignoras
 Charon quem virum transuexeris?
 planè liberum, cuique nihil omnino
 curæ sit. Hic est Menippus, CHA. At-
 qui si vnquam posthac te recepero,

MER. Si receperis ô præclare, ne
 possis quidem iterum
 recipere.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

ΩΚάρ ὅτι τίνι μέγα Φρονεῖς καὶ
 πάντων ἡμῶν προτιμᾶσαι αἰ-
 ξιοῖς; Μαύ. καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ
 μὲν, ὡ σινωπεύ, ὅς ἐβασίλευσα. Κα-
 ρίας μὲν ἀπάσης ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν
 ὀνίων. καὶ νήσους δέ τινας ὑπεγαγό-
 μιν, καὶ ἄχρι Μιλήτης ἐπέβην. τὰ
 πολλὰ τῆς ἰωνίας κατασφερόμενος.
 καὶ καλὸς ἐγώ, καὶ μέγας, καὶ ἐν πό-
 λέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι
 αἰ Αλικαρνασσῶ μνήμα παμμέγε-
 θεῖον ὅτι κείμενον, ἡλίκον ἐκ ἄλ-
 λου νεκρός, ἀλλ' ἐδίε ἔτως ἐς κάλ-
 λου ἐξησκημένον, ἱππέων καὶ ἀν-
 δρῶν ἐς τὸ ἀκρεβέστατον εἰκασ-
 μένων λίθος τῷ καλλίστῳ, οἷον ἐδίε
 νεῶν

DIOGENIS ET
Mausoli.

O He tu Car, quare tam insolens
es, tibiq; places, ac dignum te
credis qui vnus nobis omnibus an-
teponare? M A. V. Primum regni no-
mine, ô tu Sinopësis, quippe qui Ca-
riæ imperauerim vniuersæ, præterea
Lydiæ quoq; gentibus aliquot, tum
autem & insulas nonnullas subege-
rim, Miletum vsq; peruenerim, ple-
risq; Ionæ partibus vastatis. Ad hæc
formosus eram ac procerus, ac belli-
cis in rebus præualidus. Postremò,
quod est omnium maximum, in Ha-
licarnasso monumentū erectum ha-
beo, singulari magnitudine, quantū
videlicet defunctorum alius nemo
possidet, neq; pari etiā pulchritudine
conditū, viris scilicet atq; equis, pul-
cherrimo è saxo, ad viuam formam
absolutissimo artificio expressis,
adeò vt velfanum aliquod simile
haud

νεὼν ἔυρη τις ἀν' ῥαδίως, ἔδοκῶ σοι δι-
 καίως ὅτι τῆς μέγα Φρονεῖν;
 Διογάνης. ὅτι τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ
 τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τῆς πέφθ;
 Μαύσω. νῆ Δι' ὅτι τῆς. Διογ.
 ἀλλ' ὡς καὶ Μαύσωλε, ἔτι ἡ ἰχὺς
 ἐπὶ σοι σκείνη, ἔτι ἡ μορφή παρέστι.
 εἰ γοῦν πᾶσι ἐλοίμεθα δικαστὴν ἑυ-
 μορφίας πέρι, ὅς κ' ἔχω εἰπεῖν τίνος
 ἕνεκα τὸν κρανίον προτιμήσειν ἀν-
 τὶ ἐμῷ. Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ
 γυμνά. καὶ τὰς ὀδόντας ὁμοίως προ-
 φαίνουεν, καὶ τὰς ὀφθαλμούς ἀφη-
 ρήμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀπτεσιμώμεθα.
 ὁ δὲ πέφθ, καὶ εἰ πολυτελεῖς σοκῆ-
 νοι λίθοι, Αλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως
 ἐκέν ὅτι δαίκνυσθ, καὶ Φιλοπυμείας
 πρὸς τὰς ξένους, ἵς δὴ πᾶσι μέγα οἰκὸ-
 δόμημα αὐτοῖς ἐστὶ. σὺ δὲ ὡς βέλπεις,
 ἔχ' ὅρῳ ὅ, πᾶσι δαυλαύεις αὐτῶ,
 πᾶσι

haud facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? **DIOG.** Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? **MAV.** Per Iouem ob hæc inquam. **DIOG.** Atqui ô formose Mausole, neque vires iam illæ, neque forma tibi iam adest, adeò vt si quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haud quaquam dicere potis sit, quam obrem tua caluaria meæ sit anteferenda, siquidem vtraque pariter tum calua, tum nuda. vtrique dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatī sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantibus deformati. Cæterum sepulchrum ac saxa illa pretiosa, Halicarnasseis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquam qui magnificam quandam apud se structuram habeant: verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video,

πλὴν εἰ μὴ ἴδωτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν
 ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις
 πιεζόμενος. Μαύ. ἀνόνητα ἔν μοι ἐκεί-
 να πάντα. καὶ ἰσότημος ἔσαι Μαύσω-
 λῶ, καὶ Διογῆνης; Διογ. σὺ καὶ ἰσότημος
 ὠφθαλμοπτεῖ, ἔ γάρ. Μαύσωλῶ
 μὲν γὰρ οἰμύζεται, μεμνημένῳ τῶν
 ὑπεργῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ὤρετο.
 Διογῆνης δὲ καταγελάσεται αὐτὸν καὶ
 πύφον ὁ μὲν ἐν Αλικαρνασσὶ ὠρεῖ ἑ-
 αυτὸν ὑπὸ Ἀρπυμυσίας τῆς γυναικὸς,
 καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον, ὃ Διο-
 γῆνης δὲ, τὸ μὲν σώματος εἰ καὶ πύφον
 ἔχει, σὺ καὶ οἶδεν, ἔδὲ γὰρ ἐμ-
 βλεν αὐτῷ τὴν τέχνην, λόγον δὲ τοῖς δέξασιν
 ποῦ αὐτὸν καταλέλοιπεν, ἀνδρὲς βίον
 βεβιωκὼς ὑψηλότερον, ὢ Καραῶν ἀν-
 δραποδέσσει τὸ σὲ μνίσματα, καὶ
 ἐν βεβαυοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευα-
 σμένον.

video, nisi forſan illud commodum
 vocas, quod plus oneris, atque nos
 ſuſtines, ſub tam ingentibus ſaxis
 preſſus ac laborans. MAV. Itane ni-
 hil illa mihi conducunt omnia, pla-
 neque pares erunt Mauſolus ac Dio-
 genes? DIOG. Imò haud pares, in-
 quam vir clariffime, nam Mauſolus
 diſcruciabitur, quoties carum rerum
 in mentem veniet, quibus in vita flo-
 rere conſuevit, ac Diogenes interim
 cum ridebit. Atque ille quidem de
 ſuo illo monumento, quod eſt in
 Halicarnaffo, memorabit, ab vxore
 Artemiſia atque ſorore parato, con-
 tra Diogenes ne id quidem ſuo de
 corpore nouit, nunquid habeat ſe-
 pulchrum. Neque enim illi res ea cu-
 ræ eſt, verum apud viros excellentiſ-
 ſimos ſui memoriam famamque ro-
 liquit, vt qui vitam peregerit viro di-
 gnâ, tuo monumento, Carum ab-
 iectiſſime, cellſiorem, ac tutiore in
 loco ſubſtructam,

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ,

καὶ Μένιππου.

ΝΙΡΕΥΣ.

ΙΔὲ δὴ Μένιππ' ἔρσι δικάσας
 πόπερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπέ γ' ὦ
 Μένιππε, ἔ καλλίων σοι δοκῶ; Μέν.
 πίνες δέ καί ἐσε, πρῶτον οἶμαι. χρὴ
 γὰρ τῷτο εἰδέναι. Νιρ. Νιρεὺς καὶ
 Θερσίτης. Μέν. πόπερ' ὁ Νιρεὺς,
 καὶ πόπερ' ἔν' ὁ Θερσίτης; ἔδ' ἐπω
 γὰρ τῷτο δῆλον. Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη
 τῷτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι, καὶ ἔδ' ἐν
 τηλικῷτον Διαφέρεις, ἡλίκον σε Ο-
 μηρος ἑκείνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀ-
 πάντων εὐμορφότατον περσικῶν.
 ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνὸς ἔδ' ἐν χεί-
 ρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὥρα δέ σοι ὦ
 Μένιππε, ὄν τινα καὶ εὐμορφότερον ἤγῃ.
 Νιρ. ἐμέ γε τ' Ἀγλαΐας καὶ Χάρουπος, ὃς
 κάλ-

N I R E I, THERSITÆ,
& Menippi.

N I R E V S.

ECce denique vel Menippus hic iudex erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præstantior? **MEN.** Imò quinquam sitis, prius arbitror indicandum. nam hoc opinor, scitu est opus. **NIR.** Nireus ac Ther sites. **MEN.** Vter Nireus, vter Ther sites; nondum enim vel hoc satis liquet. **THE.** Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neque tantoperè me præcellis, quantoperè te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisque capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam verò tempus est, vti pronunties Menippe, vtrum altero formosiorrem æstimes. **NIR.** Mirum ni Aglaia Charopeque prognatum, qui
vir

κάλλισ' ἄνῃρ ὑπὸ Ἰλίου ἦλθον.
 Μέν. ἀλλ' ἔχι καὶ ὑπὸ γλῶ, εἰς οἶ-
 μαι, κάλλισ' ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν
 ὅσα ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον, ταύτη μόνον
 ἄρα διακρίνοιτο διὰ τῶ θεοσι-
 τῶ κρανίῳ, ὅτι εὐθρυπίον τὸ σόν.
 ἀλαπαδινόν, γὰρ αὐτὸ, καὶ ὅσα ἀν-
 δρωῖδες ἔχεις. Νιρ. καὶ μὲν ἔρχο-
 μηρον ὅπου. ὧ ὅποτε σωεσρά-
 πειον τοῖς Λαχαιοῖς. Μέν. ἀνείρατά
 μοι λέγεις, ἐγὼ δὲ ἀβλέπω, καὶ νυνὶ
 ἔχεις, ὅκιστα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. Νιρ.
 ὅκιστα ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός
 σιμῶ Μένιπῳ; Μέν. ἔτε σὺ, ἔτε
 ἀλλ' ὧ εὐμορφ' ὧ. ἰσοτιμία γὰρ ὧ
 ἄδῃ, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. Θερ-
 ἔμοι μὲν καὶ τῷτο
 ἱκανόν.

ὧ (σ) ὧ

ΜΕΝΙΠ-

vir pulcherrimus vnus omnibus è
Graiiis Prameia ad Pergama veni.

MEN. Atqui non item sub terram
opinor pulcherrimus venisti, quippe
qui reliquis quidem ossibus alijs ap-
pareas assimilis, portò caluaria hoc
vno insignià Thersitæ caluaria dig-
noscì possit, quod tua delicata est ac
mollicula, quando quidem istuc ha-
bes effoeminatum ac neutiquam viro
decorum. NIR. Attamen Homerum

percontare, qua specie tum fuerim,
cum inter Græcorum copias mili-
tarem. ME. Tu quidem somnia mihi
narras, at ego ea spectro, quæ video,
quæque tibi adsunt in præsentia, cæ-
terum ista norunt, qui id temporis
viuebant. NIR. Quid igitur tandem?
an non ego formosior Menippe?

MEN. Nequetu, neque quisquàm ali-
us formosus hoc loco, siquidè apud
inferos æqualitas est, paresque sunt
omnes. THER. Mihi quidem vel hoc
sat est.

ME.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

Χείρων ©.

ΗΚεσσά ω Χείρων, ὡς θεὸς ὦν ὀπι-
 θυμήσεις ἀποθανεῖν. Χείρ ἀλη-
 θῆ ταῦτ' ἤκεσας ὦ Μένιπῳ. καὶ τέ-
 θνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατ © εἶναι δυ-
 νάμεν ©. Μέν. τίς δέ σε ἔρως τέθα-
 νάτῃ ἔχεν ἀνεράστῃ τοῖς πολλοῖς
 χρήματ ©; Χείρων. ἐρῶ πρὸς σε ἔκ
 ἀσύνετον ὄντα. σὺκ ἴω ἐπὶ ἡδὺ ἀπα-
 λύειν τῆς ἀθανασίας. Μένιπῳ. ἔκ
 ἡδὺ ἴω, ζῶντα ὁρᾷν τὸ Φῶς; Χείρ.
 σὺκ ὦ Μένιπῳ, τὸ γὰρ ἡδύ, ἐγὼ γέ
 ποικίλον τι καὶ ἔκ ἀπλοῦ ἡγᾶμαι εἶ-
 ναι. ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων
 τῶν ὁμοίων, ἡλίου. Φωτὸς, τροφῆς,
 αἰ ὥραι δὲ αἰ αὐταί, καὶ τὰ γι-
 γνόμενα ἀπέντα ἐξ ἧς ἕκαστον, ὡς περ
 ἀκρ-

MENIPPI ET

Chironis.

EQuidem inaudiui Chiron, te, de-
us cum esses, tamē optasse mor-
tē. **CHIR.** Vera ista audisti ô Menip-
pe, planeq; mortuus sum, sicuti vi-
des, cum mihi licuerit immortalem
esse. **MEN.** At quanam te mortis
cupido tenebat, rei videlicet quam
vulgus hominum horreat? **CHIR.**
Dicam apud te, virum neutiquam
stultum atque imperitum. Iam mihi
desierat esse iucundum immortalita-
te frui. **MEN.** Quid? an iniucundū erat
te vivere, lucemq; tueri? **CHI.** Erat
inquam Menippe, nam quod iucun-
dum vocant, id ego neutiquam sim-
plex, sed varium quiddam esse arbi-
tror. Verum cum ego semper viue-
rem, atq; iisdem perpetuè rebus ute-
rer sole, luce, cibo, tum horæ eadem
recurrerent, reliqua item omnia,
quæcunque contingunt in vita, re-
cipro-

ἀκοῶν σου ἡ γὰρ πατὴρ σου, ἐν
 τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετὰ
 χεῖν ὅλως, τὸ πρῶτον ἡ. Μένιπω.
 εὖ λέγεις ὡς Χείρων. τὰ ἐν αἰσίου
 δε πῶς φέρεις, ἀφ' ὧς παρὰ μένος
 αὐτὰ ἤκεις; Χείρ. ὅτι αἰσίου ὡς
 Μένιπω. ἡ γὰρ ἰσορρομία, πάνυ δη-
 μοτικόν, καὶ τὸ πρῶτον εὐδὲν ἔχει
 τὸ ἀλάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν
 σκότῳ, ἀλλῶς τε, εὐδὲ διψῶ ὥστε
 ἄνω, ὅτε πεινῶ δῖα, ἀλλ' ἀνεπίδρα-
 εῖς τέτων ἀπάντων ἐσμέν. Μένιπω.
 ὅρα ὡς Χείρων, μὴ παρὰ πῆλός σου
 τῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος πε-
 ριστῇ. Χείρ. πῶς τέτο φῆς; Μένι-
 πο. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὁμοί-
 ον αἰεὶ καὶ ταῦτόν ἐχέτω σοι παρὰ
 χεῖς, καὶ ἐν πᾶσι ὁμοία ὄν-
 ται,

ciproco quodam orbe redirent, atque alijs alia per vices succederent, satietas videlicet eorum me cepit. Neque enim in eo voluptas est sita; si perpetuò fruaris ijsdem, sed omnino in permutando posita est. MEN. Probè loqueris Chiron. Cæterum hæc quæ apud inferos agitur vita, quinam tibi procedit, posteaquam ad hanc tanquam ad potiorem te contulisti?

CHI. Haud insuauiter Menippe, siquidè æqualitas ipsa quiddam habet admodum populare. Nihil autem interest, vtrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neque sitientum est nobis, quemadmodum apud superos, neque esuriendum, sed eiusmodi rerum omnium egentia caremus. MEN. Vide Chiron ne temetipse inuoluas, neue eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrè istue ais? MEN. Nempe si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper ijsdem similibusq; rebus, vtendū erat, cum

τα, προσκορῇ ὁμοίως ἀν γένοιτο, καὶ
 δεήσει μεταβολὴν γε ζητεῖν τινά, καὶ
 ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον εἶον, ὅπερ οἶμαι ἀ-
 δύνατον. Χεῖρ. τί ἐν ἀν πάροις τις ὡ-
 μένιπας; Μένιπας. ὅπερ, οἶμαι, καὶ
 Φασί, συνετὸν ὄντα, δρέσκεσθαι καὶ
 ἀγαπᾶν τοῖς παρῶσι, καὶ μηδὲν αὐ-
 τῶν ἀφόρητον οἰεσθαι.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕ-
 ΝΟΥΣ, καὶ ΚΡΑΤΗΤΟΥ.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΣ καὶ ΚΡΑΤΗΣ, χολικὰ ἄ-
 γομαι. ὥς τε πῶς ἄπινεν εὐδὴ
 τῆς καθόδου πειπατήσαντες, ὀψόμενοι
 τὰς καπνόντας οἰοί τινές εἰσι, καὶ τί ἐκα-
 ρος αὐτῶν ποιῇ; ΑΝΤ. ἀπίωμεν ὡς Διό-
 γενης. καὶ γὰρ ἀντὶ τὸ θεῖα μα ἡδὺ γένοιτο,
 τὰς μὲν διακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν,
 τὰς

enim hic itidē similia sint omnia eundem ad modum parient fastidiū. At de integro tibi querenda erit vitæ cōmutatio, atq; hinc quopiam aliā in vitam demigrandū. id quod arbitror fieri nō posse CH. Quid igitur faciendum Menippe? MEN. Illud nimirū, vt sapiens cum sis, quemadmodū opinor, & vulgò prædicant, præsentibus rebū sis contentus, bonique consulas quod adest. neq; quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, & Cratetis.

O Tium nunc agimus, Antisthenes & tu Crates : quare, cur non obsecro imus deambulatum, recta ad ingressum & fauces Orci vt ibi spectemus eos, qui descendunt, quinam sint, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc iucundum fuerit, videre alios quidē ipsorū
I . lachry-

τὰς ἱκετάωντας ἀφείηται. οἷός
 δὲ μόλις καπνόντας, καὶ Ἰπὶ τεύχε-
 λον ὠθέντος ἔρμῃ, ὁμῶς ἀντιβαί-
 νοντες, ἔπειτας ἀντιφείδοντες, ἔ-
 δον δέον. Κράτ. ἐγὼ γὰρ καὶ διηγέσσομαι
 ἡμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε κατήειν καὶ τὴν ὁδόν.
 Φιογ. διήγησά μοι Κράτης. εἰκάς γάρ
 τίνα παγγέλοιαι ἐρεῖν. Κράτ. καὶ ἄλλοι
 μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν. ἐν
 αὐτοῖς δ' Ἰππίοιμοι, Ἰσμήνωδωρός τε ὁ
 παλῆσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσίνης ὁ
 Πηδίας ὑπαρχος, καὶ Οὐροίτης, ὁ δὲ
 μένιος. ὁ μὲν γὰρ Ἰσμήνωδωρος, ἐπι-
 φόνευτο γὰρ ἐπὶ ληστῶν ὡς καὶ τὸν
 Κιθαριῶνα, εἰς Ἐλευσίνα οἶμα βαδί-
 ζων. ἐξενέπε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν
 χερσὶν εἶχε, καὶ τὰ παῖδια τὰ νεογνά,
 ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλοῖτο, καὶ ἑαυ-
 τῷ ἐπεμέμφετο τῆς πόλεως, ὅς Κι-
 θαρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ πᾶσι
 πᾶσι

lachrymari: alios autem vt dimittantur, supplicare: quosdā autē agrē descendere, & quanquā cervicem vrgente ac impellente Mercurio, reluctari tamen, & resupinos obniti. nulla necessitate aut cōmodo suo. C R A. Ego verò etiam exponam vobis, quæ ipse vidi in via, quando huc descende-
bam. D I. Exponas licet. Crates, videris enim quædā omninò risu digna dicturus esse. C R. Tum alij multi nobiscum descende-
bant, tū verò inter ipsos maximè nobiles, Ismenodorus ille diues ex nostris, & Arsaces Medorū præfectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à latronibus circa Cithæronem, quando Eleusinem, vt arbitror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus præseferibat, liberos suos paruos, quos reliquerat, identidem vocando, sibi-
que ipsi ob audaciam succensendo, qui cum Cithæronem transisset, ac illa loca cir-

πᾶς Βλευθερᾶς χωρία πανέρημα ὄν-
 τι ὑπὸ τῶν πλεμῶν, διοδύων, δύο-
 μόνες οἰκέτας ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, Φι-
 αλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτ-
 ταρα μεθ' ἑαυτῷ ἔχων. ὁ δὲ Ἀρσά-
 κης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, ἔνῃ Δι' ὄκ-
 ασεμνῶ τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρι-
 κόν, ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει, πιζὸς
 βαδίζων, καὶ ἠξίει τὸν ἵππον αὐτῷ
 προσαχθῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ
 συνεπιθνήκει μιᾷ πληγῇ ἀμφο-
 τεροι Δία παρέντες ὑπὸ θραχὲς τι-
 νῶ πελταστῶ, ἐν τῇ ὄπῃ τῷ Ἀρσά-
 κῃ πρὸς τὸν Καπασδόκην συμ-
 πολοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ λαυ-
 ρειν, ὡς δηχθεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων
 προὔπεξορμήσας. ὑποστὰς δὲ ὁ
 θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποσλῦς,
 ἀποσείπτῃ τὸν Ἀρσάκην κοντίν.
 οὗτῶ δὲ ὑποθαίς τὴν ζά-
 ρισαν

ca Eleutheras deferta, ac bellis vastata peragrasset, non amplius quàm duos seruos secum adduxisset, idque etiam cum phialas, quinque aureas, & cymbia quatuor secum haberet. Arsaces autem (senior enim iam erat, & per Iouem, pro barbarico illo ritu, facie non adeò inhonesta aut contemnenda) grauiter ferebat atque indignabatur, quod pedibus incederet, volebatque sibi equum suum adduci. Nam & equus vnà cum eo mortuus fuerat, vna plaga ambobus transfossis à Thracensi quodam, scutato, in eo proelio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluuium commissum fuerat. Nam Arsaces quidè infesto cursu in hostem ferebatur, longè, vt quidem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arsacis hastam excutiendo diuertit, ipse autem submissa parumper sarissa

ρισσαν, αὐτὸν τε διαπείρει καὶ τὸν
 πον. Αὐτ. πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, ἰ-
 σωληγῇ τῷτο γινέσθαι; Κράτ. ῥᾷσι
 ἀντίθετες. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν,
 κισσάπηχυν τινα κοντόν περβεδλ-
 μένος. ὁ θράξ δέ, ἐπειδὴ τῇ πέλ-
 ἀπεκρέσατο τὴν περσοβόλῳ, καὶ γ-
 ρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκῆ ἐς γόνυ ὀκλ-
 αῖς, δέχεται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλ-
 σιν, καὶ πιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ
 σέρπον, ὑπὸ θυμῷ καὶ ῥοδόρῳ
 ἑαυτὸν διαπείραντα διελαύνεται
 καὶ ἡ Αρσάκης ἐς τὸ βεβῶνα διαμπα-
 αῖς ὑπὸ τῷ πυγῷ. ὁρᾷς, οἶόν
 ἐγίμετο, καὶ τῷ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τῷ ἵπ-
 μαλλον ῥέρον; ἡ γὰρ ἀκτεῖ ὁμο-
 ἐμότιμος ὢν ταῖς ἄλλαις, καὶ ἡξίς ἵ-
 πους καπνέει. ὁ δέ γε Ορσίτης οἶδ-
 τής, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδε, ὥς

risa sua, & equum & insidentem illum transuerberat. A N. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut vno ictu ambos transuerberaret? C R. Facillime, Antisthenes. Nā ille quidē cursu ferebatur, contum quendam viginti cubitalem præteritum habens, Thrax autem ubi pelta obiecta, plagam excussisset, & iam cuspi ipsum præteriecta esset, in genu procumbens excipit sarissa venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox præ furore ac vehementia cursus se ipsum transadigente, eadem hasta etiam Arsaces per inguina utrinque ad nates usque penetrante transfoditur. Intelligis nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indignabatur ille, quod non amplius honore, quam cæteri habebatur, volebatque eques descendere. Orestes autem, priuatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus.

ἐκίνα χαμαὶ, ἔχ' ὅπως βαδίζεν ἐ-
 δύνατο. πάχυσι δ' αὐτὸ ἀπ' ἐχ-
 μήδοι πάντες, ἐπὶ δ' ἀποβῶσι τῶν
 ἱππῶν, ὥστε οἱ ἐπὶ τῶν ἀκαιοθῶν
 ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βα-
 δίζουσιν. ὥς, ἐπὶ καταβαλὼν ἐαυ-
 τὸν, ἔκειτο, καὶ ὕδριαν μηχανῇ ἀνί-
 στασθ' ἤθελεν, ὃ βέλτερος ὁ Εὐμήτης ἀ-
 ράμενος αὐτὸν, ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς
 τὸ πορθμεῖον. ἐγὼ δ' ἐγγέλων. Αὐτ.
 καὶ γὰρ δὲ ὅτε κατήκιν, ἔδω' ἀνέμιξα
 ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφ' οὗτοι
 μωζόντας αὐτὰς, προσδραμὼν
 ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον
 χώραν, ὡς ἀν' ἐπιτηδείως πλεύσαι-
 μι. ὅθεν τὸν πλῆθ' οἱ μὲν ἐδάκρυ-
 ὄν περὶ ναυτίων. ἐγὼ δ' ἐμάλ' ἐπρ-
 οίμην ἐν αὐταῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ
 Κράτης καὶ Ἀντίθωνες, πείστων
 ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων. ἐμοὶ δ' ἐ-

quippe qui neque stare humi, nedum
 incedere villo modo poterat. Accidit
 autem hoc prorsum Medis omnibus,
 vt, postquam ab equis descenderint
 veluti qui super spinas ingrediun-
 tur, summis pedum digitis, vix at-
 que agrè incedant. Quamobrem
 cum per seipsum humi deiectus ia-
 ceret, neque villo prorsum pacto re-
 surgere vellet, bonus ille Mercurius
 sublatū in se hominem, ad cymbam
 vsque portauit, ego verò sequens ri-
 debam. ANT. Et ego porro quando
 huc descendebam, neque admiscui
 me ipsum, cæteris, sed relictis ploran-
 tibus illis, ad cymbam accurrendo,
 præoccupavi mihi locum, quo com-
 modius nauigarem. Inter nauigan-
 dum verò, alij quidē lachrymaban-
 tur, alij autem nauscabant, ego verò
 inter ipsos sedens admodum ob-
 lectabar. DIO. Tu quidem Crates, &
 tu Antisthenes huiusmodi fortiti
 estis itineris comites. Mecum

βλεψίας τε ὁ δανειστῆς, ὁ δὲ Περσῆς,
 καὶ Λάμπρις ὁ ἀκαρναῖος, ξεναγὸς ὢν, ἔ-
 Δάμις ὁ πλεῖστος ἐκ Κορίνθου, συγ-
 κλήθεσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τῷ παίδος
 ἐκ φαρμάκων ἀποθανών. ὁ δὲ Λάμ-
 πρις ἀποσφάξας ἑαυτόν. ὁ δὲ βλεψί-
 ας λιμῷ ἀθλιος ἐλέγετο ἀπεσκλη-
 κέναι καὶ ἐδήλωε ὡχρὸς ἐς ὑπερβολήν,
 καὶ λεπτός ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμε-
 νος. ἐγὼ δὲ, καί περ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὅν
 τρόπον ἀποθάνοι. εἶπε τῷ μὲν Δάμιδι
 αἰτιωμένῳ τὸν ἦόν, ὅτι ἀδίκῃ μὲν
 τοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπὸ αὐτῷ, ὅς τι-
 λαντα ἔχων ὀμῶ χίλια, καὶ τρυφῶν
 αὐτὸς ἐννενηκονταέτης ὢν, ὅκτω καὶ
 δεκαετὴ νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολὸς
 παρείχες. σὺ δὲ ὡς ἀκαρκαῖος, ἔσενε γὰρ
 καὶ κῆν, τί αἰτιά τῆς ἄλλης,
 σκαυτὸν δὲ; ὅς τῃς μὲν πολέμους ἔ-
 δε πάποτε ἔπρεσας, ἀλλὰ φιλο-
 κινδύ-

autem Blepsias ille fenerator, ex Py-
 ræo, & Lampis Acarnan, qui merce-
 narios milites ductauerat, & Damis
 diues ille Corinthius, simul descen-
 debant. Quorum Damis quidem à
 puero veneno interemptus fuerat,
 Lampis autem seipsum iugularat.
 Blepsias verò fame miser periisse di-
 cebatur, & apparebat sanè adhuc
 pallidus supra modum ac tenuis ma-
 ximè. Ego verò quamquam antea
 noram, interrogabam tamen quo
 pacto quisque mortuus esset. Ac
 Damidi quidem accusanti filium,
 non iniusta verò, inquam passus es
 ab illo, qui talenta cum haberes co-
 acervata mille, ac ipse in delicijs vi-
 ueres, annos 90. natus adolescen-
 ti illi 18. annos nato, quatuor obo-
 los suppeditabas. Tu verò Acar-
 nan, (gemitbat enim & ille) quid
 alios accusas, & non potius te
 ipsum? qui hostes quidem haud vn-
 quam perhorrueris, sed te vtro peri-
 culis

κινδύνως ἡγωνίζεσθαι πρὸς τὰ ἄλλα. ὑπὸ
 τῇ αἰσχροῦς ἡδονῆς, ἐάλως ὁ γυναι-
 κος. ὁ μὲν γὰρ βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτὴν
 κατηγόρει φθάσας, πολλὴν τὴν ἀναι-
 αν, ὅτι χρεῖματα ἐφύλαττε τοῖς μη-
 δεν προσήκασιν κληρονόμοις, εἰς αἰεὶ
 βιώσεσθαι ὁ μάλιστα νομίζων. πολλὴν
 ἐμοὶ γε εἴ τι τυχεῖσιν περπωλὴν παρέ-
 χον τότε γέγοντες. ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ
 σπρίῳ ἐσμέν. δοτὸ βλέπειν χρεῖς, καὶ ἀπο-
 σκοπεῖν πόρρωθεν τὰς ἀφικνυμένας.
 βαβαὶ πολλοὶ γε καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες
 δακρύοντες, πρὸς τὴν νεογνῶν τέτων
 καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γεγενησά-
 ντες ὁδύρον. τί τῶτο; ἄρα τὸ φίλτρον
 αὐτὰς ἐχρῆσθαι; τῶτον ἐν τῷ ὑπέρ-
 γηρων ἔρεσθαι βέλομαι. τί δακρύεις
 τηλικῶτος δόξανων; τί ἀγανακτεῖς
 ὡς βέλπεις, καὶ παῖτα, γέρων ἀφίγ-
 μένος; ἦ τὰ βασιλεὺς ἤρθε; Πτω-
 εῖδα-

culis offerendo, ante alios in proelium descendentis; à turpi verò voluptate generosus ipse tu captus fueris. Nam Blepsias quidem ipse sese accusat, ob nimiam stultitiam, quod pecuniam videlicet custodierit hæredibus nulla necessitudine sibi coniunctis, dum in perpetuum victurum esse vanus ipse se putat. Verùm mihi quidem non vulgarem voluptatem præbuerunt tunc lamentantes isti. Sed iam circa fauces sumus. Aspiceret nos illic oportet, atque à longè contemplari adueniētes. Papæ, multi certè, & varij, omnesque lachrymantes, præter recens natos istos & infantes. Quin & ætate nimia confecti illi lugent. Sed quid hæc? num philtro, aliquo vitæ tenentur? Istum igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras, heu tu, tam prouecta ætate mortuus? Quid indignaris bone vir, præsertim cùm senex huc aduenis? eccubi rex fuisti? MENDI-

ἔδραμῶς. Διογ. ἀλλὰ σατράπης;
 Πτω. ἔδ' ἐτῆτο. Διογ. ἄρα αὐτὸς πλά-
 τεις, οἷα ἀνιᾶσι τὸ πολλὸν τρυφῶν
 ἀπολιπόντα τεθνήσκει; Πτω. ἔδ' ἐν
 τοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
 καὶ ἐννεήκοντα, βίον δ' ἔαπρον ἀπὸ
 καλὰ μὲν καὶ ὀρμιάς εἶχον, ἐς ὑπερ-
 βολῶν πτωχὸς ὢν, ἀτεκνὸς τε, καὶ
 προσέπχωλός, καὶ ἀμυδρὸν βλέ-
 πων. Διογ. εἶπε τίς τ' ἂν, Ζεῦ
 ἤθελες; Πτω. ναί. Ἡ δ' οὐ γὰρ ἔγωγε τὸ
 φῶς, καὶ τὸ τεθνήσκειν δεινὸν καὶ Φευ-
 κτεῖον. Διογ. ὦρα παῖς ὢ γέρον, καὶ
 μαρκαδύη πρὸς τὸ χρεῶν. καὶ ταῦ-
 τα, ἡλικιώτης ὢν τῷ παρθμεῶς. τί
 αὐτὸς ἂν τις λέγει πρὸς τῶν νέων, ὅπό-
 τε οἱ τηλικῶταί Φιλόζωοι εἰσιν; ὅς
 ἐχρῆν δ' ἰώκειν τὸν θάνατον, ὥς
 τῶν ἐν τῷ γήρῳ κακῶν φάρμακον;
 ἀλλ'

CVS. Haud quaquam. DIO. Verum
 fatrapa. MEN. Neq; hoc. DI. Num
 igitur diues fuisti, ideòque malè te
 habet, quod relictis multis delicijs ac
 voluptatibus mori coactus fueris?
 MEN. Nihil tale, sed annos quidem
 circiter nonaginta natus fui, vitam
 autem difficilem egi, arundine & li-
 nea victum queritans, vltra modum
 egenus ac pauper, liberis carens, &
 præterea claudus quoque, & parum
 oculis vicens. DIO. Et viuere cu-
 piebas cum talis esses? MEN. Cer-
 tè quidem; dulcis enim erat lux; mo-
 ri, autem graue, & horrendum. DI.
 Deliras. O senex, & iuuenitèr te
 geris erga necessitatem, & hoc, cum
 sis æqualis portitoris huius. Proin-
 de quid iam de adolescentibus dica-
 mus, quando etiam decrepiti isti tan-
 to perè viuere cupiunt? quos dece-
 bat ipsam mortem etiam consèctari,
 tanquam remedium quoddam eorū
 malorum, quæ secum fert senectus?
 Sed

ἀλλ' ἀπίωμαι, μὴ πά τις ἡμᾶς ὑπὲρ
 δηται, ὡς ἀπόδρασιγ βυλεύοντας, ἐ-
 ρῶν περὶ τὸ σόμιον εἰλημένους.

Αἴαντος καὶ

Ἀγαμέμνονος.

Εἰ σὺ μανεῖς ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐ-
 φόνευσας, ἐμέδριπας δὲ καὶ ἡμᾶς
 ἀπαντας, π' αἰτία τὸν Ὀδυσσεῖα; καὶ
 πρῶτον ἔπε προσέβλεψας αὐτόν,
 ὅποτε ἦκε μαντεύσμεν, οὔτε
 προσειπὲν ἡξίως ἀνδρᾶ συ-
 στρατιώτῃ, καὶ ἐταῖρον. ἀλλ' ὑπερο-
 πικῶς μεγάλα βάνων, παροήλθες.
 Αἴα, εἰκότως ὦ Ἀγαμέμνον, αὐτὸς γάρ
 μοι τ' ἡμανίας αἴτιος κατέστη, μόνος
 ἀντιξέποδεις ὅππ' ὅπλοισι.
 Ἀγαμ. ἡξίως δὲ ἀνανταγώνισ-
 εῖναι,

Sed abeamus iam, ne quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hic nos oberrare viderit.

A I A C I S E T Agamemnonis.

SI tu, dum furore correptus fuisti, Ajax, te ipsum interfecisti, nos autem cunctos etiam membris, ut putabas, detruncatis, deformasti, quid, quæso, Vlysses accusas? Ac paulò antè neque aspicere ipsam voluisti, cum venisset huc vates consulturus, neque alloqui dignatus es virum commilitonem ac socium, sed superbè admodum ac grandi incedens gressu, præteriisti. Ai. Merito Agamemnon, Ille enim mihi furoris huius autor extitit, ut qui solus mecum pro armis iudicio contendere ausus fuerit. Ai. An verò dignum censebas te, qui absque
aduer-

εἶναι, καὶ ἀκρονίτι κρατεῖν ἀπάντων,
 Αἰα. ναί, πᾶ γε τοιαῦται. οἰκεία γάρ
 μοι ἰὺ ἡ πανοπλία, τῷ ἀνεψίῳ γε ἔ-
 σαι. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους
 ὄντες, ἀπαίπαδε τὸν ἀγῶνα, καὶ
 παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ
 Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κιν-
 δυνεύοντα κατὰ κεκρόφθαι ὑπὸ τῶν
 Φρυγῶν, ἀμείνων ἄξιός ἐστιν, καὶ σπι-
 τηδαιότερος ἔχει παρ' ὅσους. Ἀγαμέ.
 αἰτιῶ τοι γάρ ῥ' ὥς ἔχοντα τῷ. θέτιν,
 ἢ δέον σοι τῷ κληρονομίαν τ' ὅσων
 πῶς διδόναι. Συγγυεῖ γε ὄντι, φέ-
 ρσαι, ἐς τὸ κοῖνον κατέβητο αὐτῆ.
 Αἰα. ὦκ. ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεύα, ὃς
 ἀντεποιήθη μόνος. Ἀγαμέ. Συγγνώμη
 ὦ Ἄϊαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὥρεχθῃ δό-
 ξης ἢ δλίς τι πράγματι, ὑπὲρ οὗ
 καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπο-
 μένει.

aduersario, & absque puluere, vt dicitur, superares omnes? **AI.** Quid ni? in tali utrique caussa. Nam armatura ea, cognationis quodam iure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos cæteri, qui multò quàm ille præstantiores eratis, detrectastis certamen, & concessistis mihi certaminis præmia. Iste autem Laërtae filius, quem ego non semel in summo periculo seruavi, cum iam à Troianis propè concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur.

AG. Accusa igitur ô generose Thetim, quæ cum tibi debuisset armorum successionem ac hæreditatem, vt potè cognato, tradere, in medium allata posuit ea. **AI.** Haudquaquam. Sed Vlysem, vt qui solus sese mihi opposuerit. **AG.** Ignoscendū ô Ajax est: si homo cum esset, appetiuit gloriam, re dulcissimā, cuius gratia etiā nostrum quilibet obire pericula sustinet.

μένει ἰπὲ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ παύει,
 ὦ δὲ Τρωσὶ δίκασαῖς. Αἴα. οἶδα ἔ-
 γώ, ἥ τις με καπδίκασεν, ἀλλ' ἔθελ-
 μιν λέγειν περὶ τῶν θεῶν. τὸν γὰρ
 Οδυσεῖα μὴ ἔχῃ μισεῖν ὅτι αὐτὸν δυ-
 ναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον, ἔσθ' εἰ αὐτῇ
 μοι Ἀθηναῖ τῆτο Ὀπίπτεται.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ

Σώστρατον.

Ο μὲν ληστής ἔτος Σώστρατος, εἰς
 τὸν Πυρροφλεγέγοντα ἐμβε-
 βλήστω. ὁ δὲ ἱερόσυλος ἔστω τῆς
 Χιμαίρας Διφωπαστήτω. ὁ δὲ τύ-
 ραννος ὦ Ἑρμῇ, ὦ δὲ τῷ Τιτυὸν ἀπο-
 παθεῖς, ὑπὸ τῷ γυπῶν κειρέστω καὶ αὐ-
 τὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἀπὸ
 καὶ πέχος εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, καὶ τὰς
 μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν
 δίκαια ἐπιεῖτε παρὰ τὸ δῖον. Σω. ἄγε
 σὺν ὠμίνως, εἰ σοι δίκαια δόξω λέγειν.
 Μι.

tinet, præcipue quando & vicit re-
postea, & hoc, Troianis ipsis iudici-
bus. Ai. Noui ego quæ me damnarit,
sed fas non est, de dijs aliquid dicere.
Vlysem igitur aliud quàm odisse
non possum, Agamemnon, non si
ipsa mihi Minetua hoc imperet.

MINOIS ET

Sostrati.

PRædō hic quidē Sostratus, in
Pyriphlègethontem præcipite-
tur, sacrilegus autem ille à Chimæra
discerpatur, Tyrannus verò iste,
Mercuri, iuxta Tityum in longum
extentus, arrodendum & ipse hepar
præbeat vulturibus. Vos autem boni
ac probi abite quam celeriter in cam-
pum Elysium, insulasque beatorum
habitate, pro ijs, quæ rectè ac iustè
in vita fecistis. So. Audi ô Minos.
num tibi iusta dicere videar.

Mi.

ΜΙΝ. νῦν ἀκρόσω αὐτοῖς. ἔ γάρ ἐ
 λήλεγξαι ὧς ὠρατε πονηρὸς ὧς
 ποσὲς ἀπεκτονῶς; ΣΩ. ἐλήλ
 μαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κη
 ὠήσομαι. ΜΙΝ. καὶ πάνυ, εἴ γε δπο
 νειν τὰ αἰξίαν δίκαιον. ΣΩ. ὅμ
 δπόκριναί μοι ὧς μίνως. Βραχὺ
 πέρησομά σε. ΜΙΝ. λέγε μὴ μακ
 μόνον, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας διακρί
 μεν ἤδη. ΣΩ. ὅποσα ἔπρατον ἐκ
 βίω, τὰ ὅτερά ἐκὼν ἔπρατον, ἢ ἐπ
 κέκλωσέ μοι ὑπὸ τῆς μοίρας; Μ
 ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδή. ΣΩ
 ἐκθωῶ καὶ εἰ χρηστὶ πάντες, καὶ
 πονηροὶ δοκθωῶτες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπ
 ρετοιῶτες, ταῦτα δρῶμεν. ΜΙΝ. ἢ
 τῇ Κλωθῇ, ἢ ἐκάσῳ ἐπέταξε γιν
 γέντι τὰ πρακτέα. ΣΩ. εἰ ἔν τις ἀνα
 καθεῖς ὑπ' ἄλλῃ φονεύσειεν πνο

MI. An ego denuò audiā? an non cō-
 tinctus es Sostrate, quod & malus fu-
 eris, & tam multos occideris? SO. Cō-
 nictus quidem fui, sed vide, num iustè
 ob id supplicio afficiar. MIN. Atque
 admodum, si modò id iustum est,
 pro merito quēque suo poenam de-
 pendere. SO. Attamen responde mi-
 hi ô Minos. Breue enim quiddam in-
 terrogabo te. MI. Dic modo non
 prolixè, quo deinceps & ceteros di-
 iudicare possimus. SOSTRA. Quæ-
 cunque in vita egi, vtrum volens ea
 feci, an ita à Parcis destinatum mihi
 fuit? MI. A Parca scilicet. SO. Pro-
 inde & boni pariter omnes, & nos,
 qui mali videmur, eadem agimus,
 dum illi obsecundamus. MI. Ita pro-
 fecto, Clotho videlicet illi parentes,
 quæ unicuique iniungit, cum pri-
 mum natus est, quæ agenda ipsi
 sunt. SOS. Si quis igitur vi com-
 pulsus ab alio, occiderit aliquem
 cum non possit illi contradicere,
 à quo

εἰδωμένον. ὁ δὲ λέγειν ἐκείνῳ δια-
 ζόμενον, οἷον δῆμιος ἢ δορυφόρος,
 ὁ μὲν δικαστὴς πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράννης,
 τίνα αἰτιάσῃ τῷ φόνῳ; Μίν. δῆλον ὡς
 τὸν δικαστὴν ἢ τὸν τυράννον, ἐπεὶ ἔδε τὸ
 ξίφος αὐτό. ὑπερέκειν γὰρ τῷ τοῦ
 γανοῦ ὄντος πρὸς τὸ θυμὸν, τῷ πρῶτως
 ὑπερέκειν τῷ αἵματι. Σώ. εὐγε ὦ
 Μίνως, ὅτι καὶ ὑπερέκειν τῷ πε-
 ραδῆγματι. καὶ δὲ τις ἀποδείξει τὸ
 τῷ δέσποτι καὶ ἡμῶν χρυσὸν ἢ ἄρ-
 γυρὸν κομίζων, τίτις τὸ χάριν ἰστέον, ἢ
 τίνα εὐεργετήν ἀναγκασίον; Μίν. τὴν
 πέμψαντα ὦ Σώκρατες. διάκονος γὰρ
 ὁ κομίζων ἦν. Σώ. οὐκ ἔστι δὲ αὖτε, πῶς
 ἀδικαπτεῖς κολλάζων ἡμᾶς ὑπερέ-
 κειν γρομένους, ὧν ἡ κλωθὴ πρὸς
 πᾶσι, καὶ τὰς τιμὰς τὰς ἀδικονη-
 σιμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς ἔχει γὰρ
 οὐκ ἐκείνο εἰπεῖν ἔχει τις ἄν, ὡς
 ἀντι-

à quo compescitur, vt, verbi gratia, si carnifex, aut satelles quispiam, alter iudici parendo, alter tyranno, quemnam cædis istius reum ages? M. Quē alium, nisi iudicē aut tyrannū? Quoniam neq; ipsum gladiū accusare possumus, subseruit enim hic, tñquam instrumentum quoddā, animis atq; furori accōmodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. So. Rectè sanè ō Mios, laudo quod hæc etiam exemplo, quasi quodā auctario locupletas. Si quis autē, mittēte hero, veniat ipse aurū vel argentū afferens, vtri nā ea gratia haberi debet, aut vtri beneficiū hoc acceptū referendū est? M. Ei qui misit, Sostrate nam ille qui attulit, minister tantū fuit. So. Vides ne igitur, quā iniuste facis, dū supplicio afficis nos, qui ministri tantū fuimus eorū, quę Clotho nobis imperauit, & rursū, dū honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdam sese gesserunt. Non

ἀντιλέγειν διωγατὸν τὸν, τοῖς μὲν πά-
σης ἀνάγκης προστεταγμένοις. Μίν.
ὦ Σώστρα πε πολλὰ ἴδεις ἀνὰ ἄλλα,
ἢ καὶ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβοῦς
ἐξετάζοις. πολλὸν ἀλλὰ σὺ τῷ δο-
λεύσει τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ
ληστῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστῆς πε-
εῖναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ,
καὶ μηκέτι καταλείψω. ὄρα δὲ, μὴ
καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτᾷν τὰ ὁ-
μοία διδάξης.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ. Η

Νεκρομαντεία.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΦΙΛΩ-

ΝΙΔΗΣ.

Ὠχαῖρε μέλαθρον, πρόπυλόν τ'
ἐστίας ἐμῆς. ὡς ἄσμενός σ' ἐστῆ-
λον, εἰ φάτο μαλῶν. φίλω. οὐ
Μένιπ.

enim illud dicere quisquam poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in ijs, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. M I. Multa, ô Sostrate, & alia videas licet, minimè secundum rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex hac quaestione hoc boni consequeris, quando quidem non prædo solum, verum etiam Sophista quidam esse videris. Solue ipsum Mercuri, neue deinceps amplius puniatur. Caterùm illud vide, ne & cæteros manes similia interrogare doceas.

M E N I P P V S S E V

Necyomantia.

M E N I P P V S , P H I

L O N I D E S.

Salue atrium, domusq; vestibulum meæ, vt te lubens aspicio luciredditus. P H I L O N I D. Num hic

Μένιππος ἔτος ἐστὶν ὁ κύων; ἔ μιν ἔ
 ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ τῷ θεῷ βλέπω Μένιπ-
 πος ὄλγος. τί δ' αὐτῷ θέλει; τὸ ἄλλο-
 κωτον ἔσθ' ἡμᾶς, πῖλος καὶ λύρα καὶ
 λεοντῆς προσίτιον ἢ ὅμως αὐτῷ. χαῖ-
 ρε ὦ Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι;
 πολὺν γὰρ χρόνον ἐπέφηνας ἐν τῇ πό-
 λει. Μέν. Ἡκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ
 σκότ' ἐπύλας Λιπῶν, ἐν' αἰδοῦς χωρὶς
 ὥκισαί με. Φιλ. ἡράκλεις. ἐλελήθῃ
 Μένιππος ἡμᾶς δαποθανῶν, κατ' ἐξ
 ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν; Μέν. ἔκ.
 ἀλλ' ἐτ' ἐμπνεν αἰδοῦς μ' ἐδέξατο. Φιλ.
 τίς δ' ἡ αἰτία σοι τὴ καμνῆς ἐκ τῆς δό-
 ξης ταύτης δαποδημίας; Μέν. νεότης μ'
 ἐπῆρε καὶ θράσος ἔνευ πλεον. Φιλ.
 πᾶσαι μακάριε τραγωδῶν, καὶ λέγε
 ἔτωσί πως ἀπλῶς, καταβάς δαπὸ τῆς
 ἰαμβείων. τίς ἡ σολή; τί σοι τῆς κα-
 τὰ πορείας ἐσλήθησεν; ἄλλως γὰρ ἔχ
 ἡ δ' αἰα

Menippus est canis ille? Non herclè
 alius, nisi ego fortè ad Menippos o-
 mnes hallucinor. At quid sibi vult
 habitus huius insolentia, claua, & ly-
 ra, & leonis exuuiæ? Adeundus ta-
 men est. Salue Menippe, vnde nobis
 aduenisti? diu est quod te in vrbe
 non vidimus. MENIP. Adsum reuer-
 sus mortuorum è latibulis Foribus-
 que tristium tenebrarum nigris, Ma-
 nes vbi inferni manent superis pro-
 cul. PHIL O. O Hercules clam nobis
 Menippus yta functus est, reuixit-
 que denuò. MENIP. Non, sed me
 adhuc viuum recepit Tartarus. PHI-
 L O. Quænam causa tibi fuit nouæ
 huius atque incredibilis viæ? MEN.
 Iuuenta me incitauit atque audacia,
 Quàm pro iuuenta, haud paululum
 impotentior. PHIL O. Siste ô beate,
 Tragica, & ab Iambis descendens,
 sic potius simpliciter eloquere,
 quæ nam hæc vestis, quæ causa tibi
 itineris inferni fuit, cum alioqui

ἦδε ἰάπρις, ἔδδ' ἀσπράσι. Θ. ἡ ὁδός. Μέν.
 ὦ Φιλότης, χρεώμα κατήγαγεν εἰς
 αἶδαο, ψυχὴν χρεώμενον θηβαίῃ
 Τειρεσίῃ. Φι. ἔτ' Θ., ἀλλ' ἢ ὦδ' α-
 παίεις. ἔγ' ἀν' ἔτ' ὡς ἐμμέτ' ὡς ἐρ-
 ραψώδεις πρὸς ἄνδρας Φίλ' υς. Μέν.
 μὴ θαυμάσῃς ὦ ἑταῖρε. νεώστ' γὰρ Εὐ-
 ρυπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγγενόμενος, ἐκ
 αἰδ' ὅπως ἀνεπλήθην τ' ἐπ' ὧν, καὶ
 αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ὅππ' ἔ' σῶμα
 ἔρχει. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπ' ἐρ-
 γῆς ἔχει, καὶ τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει; Φι.
 καμνὸν ἔδδεν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ ἔ', ἀρπα-
 ζεσιν, ἐπιτορκῆσι, λοκογλυφῆσιν, ὀβ-
 λοσταλῆσιν. Μέν. ἄθλιοι καὶ κακοδαίμο-
 νες. ἔγ' αὖρ ἴσασιν, οἷα ἐναγχος κεκύ-
 ρω. ὦδ' αὖ τῆς κάτω, καὶ οἷα κεχειρο-
 τήνηται τὰ ψηφίσματα καὶ τ' ὡλκ-
 σίων, ἀμὰ τ' κέρβερον, ἔδδ' εἰς μία μη-
 χανήν ἔ' διαφυγῆν αὐτὰς. Φι. τί φῆς
 δεδοκ-

neque iucunda, neque delectabilis sit
via? MENIP. Res, dilecte, grauis me
infernæ egit ad vmbas, Consularem
manes vt vatis Tiresiai, PHILON. Ille,
atqui deliras, alioqui non hoc pacto
caneres apud amicos consarcinatis
versibus. MENIP. Ne mireris, amice,
nuper enim cum Euripide atque Ho-
mero versatus, nescio quo pacto ver-
sibus sic impletus sum, vt numeri mi-
hi in os sua sponte confluant. Verum
dic mihi quo pacto res humanæ hîc
se habent in tertis? & quid nam in vr-
be agitur? PHILON. Nihil noui. Sed
quemadmodum prius actitabant, ra-
piunt, peierant, foenerantur, vsuras
colligunt. MENIP. O miseri atque
infelices. Nesciunt enim, qualia de
nostris rebus nuper apud inferos
decreta sunt, qualésque forte iacti
sunt in diuites istos calculi, quos
per Cerberum nullo pacto pote-
runt effugere. PHILON. Quid ais?

δέδοκται πινύπρον τοῖς κατὰ πᾶσι
 εὐχάδει μὲν. νῆ Δία καὶ πηλὰ, ἀλλ' ὅ
 θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας,
 ἔδωκε τὰ δ' ἀπὸ ῥήτα ἐξαγορεύειν, μὴ καί
 τις ἡμᾶς χεῖψεται χεῖρα φην ἀσεβείας.
 ὅτι τ' ῥα δαμάνθους. φι. μηδαμῶς ὡ
 μένιππε πρὸς τ' Διὸς, μὴ φθονήσης
 τ' λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γ' εἰδοῖσθα
 σιωπᾶν ἐρεῖς τίτ' ἄλλα, καὶ πρὸς με-
 μυημένον. Μέν. χαλεπὸν μὲν ἐπιπύ-
 τες ἔπιπταγμα, καὶ ἐπ' ἀπλήρῳ ἀσφαλές.
 πλὴν ἀλλὰ σὺ γε ἕνεκα πολμητίον.
 ἔδοξε δὴ τὰς πλοσίστας τέχας καὶ πολυ-
 χρημάτας, καὶ τὸ χρυσίον κατέκλει-
 σον, ὥσπερ τ' Δανάην φυλάττοντας.
 φι. μὴ πρὸ περὶ εἰπης ὡ' γὰρ ἐπὶ δε-
 δογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἀμά-
 λισ' ἀν' ἡδέως ἀκέσσαι μίσχῃ, ἥ τις αἰ-
 πία σοι τ' καθόδῃ ἐγένετο, τίς γ' ὁ τῆς
 πρείας ἡγεμών. εἴθ' ἐξῆς ἅπε εἶδες,
 ἅπε

Noui ne aliquid apud inferos nostris de rebus decretum est? MENIP. Per Iouem, & quidem multa, verum prodere non licet, neque arcana quæ sunt reuelare, ne quis forrè nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PHILON. Nequaquam ô Menippe, per Iouem, ne inuideas sermones amico. Nam apud hominem tacendi gnarum, & initiatum præterea sacris edisseres. MENIP. Dura profectò iubes, & neutiquam tuta, verum tua gratia tamen audendum est. Decretum est ergo, diuites istos ac pecuniosos aurum tanquam Danaen seruantes abstrusum. PHILON. Ne prius, ô beate, quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs te audire liberrissimè velim. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illic videris, &

ἄτε ἤκυσαι παρ' αὐτοῖς. εἰς γὰρ δὴ
 Φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τ' ἀξίων
 θίας ἢ ἀκοῆς ὠδύλιπείν. Μέν. ὡ-
 ργητίον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ αὖ καὶ πά-
 ροί τις, ὅποτε Φίλος ἀνὴρ διαζοίτο; καὶ
 δὴ πρῶτά σοι δίδμι τ' γνώμην τ' ἐμὴν, καὶ
 ὄρθον αἰρμήτην πρὸς τ' κατάβασιν. ἐγὼ
 γὰρ ἄχρη μὲν ἐν πασι νῆν, ἀκέρων Ομή-
 ρου καὶ Ησίοδου πολέμους καὶ πόσεις διηγ-
 μένων, ἔμμόνον τ' ἡμιθέων, ἀλλὰ ἑαυτ'
 ἡδὴ τ' θεῶν, ἐπὶ δ' καὶ μοιχείαις αὐτῶν καὶ
 βίαις καὶ ἀρπαγαῖς καὶ δίκαις καὶ πατέρων
 ἐξελάσεις, ἑ ἀδελφῶν γάμους, πάν-
 τα ταῦτα ἡγέμευ εἶναι καλά, καὶ οὐ
 παρίργωσθ' ἐκινέμεν πρὸς αὐτά, ἐπεὶ δ'
 εἰς ἀνδρας τελεῖν ἡρξάμεν, πάλιν αὖ
 ἐνταῦθα ἤκυσον τ' νόμων τάναι τίς τις
 πηληαῖς κελευόνοιων, μήτε μοιχεύειν,
 μήτε πασιάζειν, μήτε ἀρπάζειν ἐν μεγά-
 λη ἐν κάθεσθ' ἡκὲν ἀμφιβολία. ἔκ ει-
 δὼς ὅτι

quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omnino prætermisisse. MENIP. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur cum adhuc puer es, audireq; nomen atq; Hesiodum, seditiones ac bella canentes, non semideorū modò, sed & ipsorum etiam deorū, adhuc verò & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionem, & fratrum, & sororum nuptias, hæc me hercule omnia bona pulchraq; putabam, & studiosè erga ea afficiebar. Postquam verò in virilem iam ætatē peruenirem, hic leges rursus iubentes audio poëtis adprimè contrarias, neq; videlicet adulteria committere, neque seditiones mouere, neq; rapinas exercere. Hic igitur hæsi abundus constiti, incertus omnino quo me

ὅπῃ χρῆσά μιν ἐμαυτῷ. ἔτε γὰρ τὰς θύ-
 ρας ἂν ποτε ἠγάμην μοιχεύσαι, ἔστα-
 σιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς πρὸς
 καλῶν τέτων ἐγίνωσκον, ἔτ' ἂν τὰς
 νομοθέτας τῶν ἀνδρῶν ἱέτοις παραμνεῖν,
 εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. ἐπεὶ
 ἢ διηπόρην, ἔδοξε μοι ἐλθόντα πρὸς
 τὰς καλεσμένους τέτας φιλοσόφους.
 ἐγχαίρισα τε ἑμαυτὸν καὶ δεηθῆναι
 αὐτὸ χρῆσθαι μοι, ὅτι βέλοιντο, καί
 ἵνα ὁδὸν ἀπολῇν ἔβεβαίαν ὑποδεί-
 ξαι ἔβίβ. ἰαῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσ-
 ῆεν αὐτοῖς. ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς
 αὐτὸ, φασί, τὸ πῦρ ἐκ τῆς καπνῆς βια-
 ζόμενος. πρὸς γὰρ δὴ τέτις μάλιστα
 εὐρισκὸν ἐπισκοπῶν τὴν ἀγνοίαν ἔτι
 δοτορίαν πλείονα, ἄς μοι τάχιστα
 χρυσὸν ἀπέδωξαν ἔπειτα τὴν ἰδιωτῶν
 βίον. ἀμέλγῃ, ὁ μὲν αὐτὸν παρήνει τὸ πᾶν
 ἔδοξεν, ἑμὸν δὲ τοῦ παιδὸς μελένα.

facto gererem. Neque enim Deos
vnquam putavi moechaturos, aut se-
ditiones inuicem fuisse moturos, ni-
si de his rebus perinde ac bonis iu-
dicassent. Neque rursus legum lato-
res his aduersa iussuros, nisi id con-
ducere existimarent. Quoniam
igitur in dubio eram, visum est mihi
Philosophos istos adire, atque his
me in manus dedere, rogareque v-
ti me, vtcunque liberet, vterentur,
vitæque viam aliquam simplicem
ac certam ostenderent. Hæc igitur
mecum reputans ad eos venio, im-
prudens profectò, quod me ex fu-
mo (vt aiunt) in flammam coniice-
rem. Apud hos enim maximè dili-
genter obseruans summam reperi
ignorantiam, omniâque magis in-
certa, adeò vt præ his ilico mihi vel
idiotarum vita iam aurea videretur.
Alius etenim soli me iussit volupta-
ti studere, atque ad eum scopum
vniuersum vitæ cursum dirigere.
In

τῷτο γὰρ εἶναι εὐδαιμον. ὁ δέ τις ἔμ-
 παλιν, πονεῖν τὰ πάντα, ἔμοχθεῖν, ἔ-
 ρ' σῶμα κατ'αναγκάζειν, ῥυτιῶν τε
 ἔαυχμῶν τε, καὶ πᾶσι δυσσώρεσθ' ἔντα,
 καὶ λαιδορῆμενον, συνεχὲς ἐπὶ ῥ' ῥαψω-
 δῶν τὰ πάνδημα ἑκείνα ἔχ' ἡσι δὲ πε-
 ρὶ τ' ἀρετῆς ἔπη, ἔτ' ἰδρῶτα, ἔτ' ἐπὶ
 τ' ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρο-
 νεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, ἔα
 διάφορον οἰεᾶσθ' ἔκ τῃσιν αὐτῶν. ὁ δέ
 τις αὖ πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τ' πλεον-
 τον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. πρὶν μὲν γὰρ ἔ-
 κείνους τί χρὴ ἔλγειν; ὅς γε ἰδέας ἔ-
 αίσωματα ἔαί τ' αἰτίους ἔκενα, ἔπειθ' ἔτον
 ἵνα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ'
 αὐτ' αἰκνῶν ἐναντίων, ἔτ' ὁ πᾶντων δει-
 νῶν ἀποπώτατον, ὅτι πρὶν τ' ἐναντιω-
 τάτων ἑκάστος αὐτ' λέγων, σφόδρα
 σικῶντας ἔπιφανὲς λόγους ἐπορίζετο,
 ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τ' αὐτὸ πρᾶγμα
 λέγον-

In eo ipsam sitam esse felicitatem. Alius rursus omnino laborare, corpusque siti, vigilijs, ac squalore subigere, miserè semper adfectum, contumelijsque obnoxium assidue. Hesiodi sedulò inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & acclivem in verticem montis ascensum. Alius contemnere iubet pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiam diuitias esse pronuntiat. De mundo verò quid dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos & inane ac talem quandam repugnantium inuicem nominum turbam. indies audiebam, & quod absurdorum omnium maximè fuit absurdissimum de contrarijs unusquisque cum diceret, inuincibiles admodum & probabiles sermones adferabas, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contenderent, contra quicquam hisce.

λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέξαν
 ἔχειν, ἢ ταῦτα εἰδότε σαφῶς, ὥς ἔκ
 ἂν ποιεῖ θερμόν τι εἴη ἢ ψυχρὸν ἐν ταύ-
 τῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὐκ ἔπαχον τοῖς
 νεύων, ἄρτι δὲ, ἀνανεύων ἔμπαλιν. ἔτι
 ἢ πολλῶν τῶντο ἑκείνων ἀτοπώτερον,
 τὰς γὰρ αὐτὰς τέχνας εὕρισκον ὀπι-
 τηρῶν, ἐναντιώμεθα τοῖς αὐτῶν λό-
 γοις ὀπιτηδευόντας. τὰς γοῦν κα-
 ταφρονεῖν παραινέοντας χρημάτων,
 ἐώρων ἀπείξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ
 περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ὀπι-
 μιᾶ τῷ παιδευόντας, ἢ πάντα ἕνεκα
 τέτων ὑπομένοντας. τὰς τε πλὴν δό-
 ξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα
 πάντα ὀπιτηδευόντας. ἡδονῆς τε αὐ-
 χερόν ἅπαντας κατηγοροῦντας,
 ἰδίᾳ δὲ μόνη πύτη προσσηρημένους.
 σφαλεῖς ἐν ἢ πύτης τῆς ἐλπίδος,
 ἐπ

hiscere potuerim, atque id, cum tamen manifestè cognoscerem fieri nunquam posse, ut eadem res calida simul frigidâque sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormitantibus, ut interdum capite annuerem, interdum contra abnuerem. Præterea quod multò erat istis absurdus, vitam eorum diligenter observans, comperi eam cum ipsorum verbis præceptisque summo-perè pugnare. Eos enim qui sperendam censebant pecuniam, avidissimè conspexi colligendis diuitijs inhiare, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique nummorum gratia tolerantes. live-rò qui gloriam verbis aspernabâtur, omnem vitæ suæ rationem in gloriam referebant. Voluptatem rursus omnes fermè palam incessebant, clâculum verò ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe
fru-

ἐπὶ μάλλον ἔδυσχέρατον, ἥρέμα πα-
 ραμυθόμενος ἑμαυτὸν, ὅτι μὲν πολλῶν
 καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ σωεσθῆ δια-
 βέβημένων ἀνόητός τε εἰμι, καὶ τάλη-
 θές ἐπὶ ἀγνοῶν πειέρομαι. καί μοι
 πρὸ διαγρυπνῆντι τέτων ἕνεκα, ἔδο-
 ξεν εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναι
 πινος τῆ μάγαν, τῆ ζωροάστρου μαθη-
 τῶν ἐκ διαδόχων. ἤκουν δ' αὐτὰς ἐπα-
 δαῖς τε ἐκ πελαγῆσι συνανοίγειν τε
 τῶν ἀδελφῶν τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν ὃν
 αὐτοὶ ἐβλῶνται ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω
 αὐτοῖς ἀναπέμπειν. ἄριστον ἔν ἡγέ-
 μνην εἶναι, πρῶτον τῶν διαπρα-
 ξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα πρῶτον
 Τερρεσίαν τὸν βοιωτὸν, μαθεῖν παρ'
 αὐτοῦ, εἴ τι μάντις ἐκ σοφῶν, τίς ἐστιν ὁ
 ἄριστος βίος, καὶ ὃν αὐτοῖς ἔλοιτο εὖ
 φρονῶν. Ἐδὴ ἀνακηδήσας ὡς εἶχον
 τάχως, ἔβαινον εὐθὺς Βαβυλῶνιν,
 ἐλθόν

frustratus, magis adhuc agrè molestequē tuli. Aliquantulum tamen inde memet consolabar, quod vna cum multis & sapiētibus & celeberrimis insipiensq; essem, atq; verè adhuc ignarus oberrarem. Peruigilanti mihi tandem, atq; hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, vt Babylonem profectus, magorum aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus conuenirem. Audierā siquidē eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysterijs aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optimè ergo me facturum putavi, si cum horum quopiam de descensu paciscens, Tiresiam Bœotium consularem; ab eoque perdiscerem (quippe qui vates fuerit & sapiens) quæ vita sit, optima, quamque sapientissimus quisque potissimum elegerit. Ac statim quidem exiliens quam poteram celerimò Babylonem recta contendere.

Quo

ἐλθὼν ἦ, συγγίνομαι πινι τὴν χαλδαί-
 ων σοφῶ ἀνδρὶ καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνῃ,
 πολιῶ μὲν τὴν κῆρυ, γένειον ἦ μάλα
 σεμνὸν καθεμένῳ, τέννομα ἦ ἡ αὐτῇ
 μυθροβαρζάνης. δεηθεὶς ἦ καὶ καδικε-
 τεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ'
 ὅτῳ βέλοιο μοι αὖ κατηγήσασθαι
 μοι τὸ ὁδὸν. ὦ δαλαδὼν δέ με ὁ ἀνὴρ,
 πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσι
 ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος ἔλθε,
 κατὰ γυν ἵπτι τὸν εὐφράτην, ἕως
 προσανατέλλοντα τὴν ἥλιον, ῥῆσιν τινα
 μακρὰν ἐπiléγων, ἧς ἐξ ἑφρόδρα κα-
 τήκον. ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τὴν ἐν τοῖς
 αἰγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσπ-
 φές ἐφθεγγετο, πάλιν ἀλλ' ἐώκετο
 τινὰς ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. καὶ γὰρ
 τὴν ἐπὶ ὁδὸν τρεῖς αὖ με πρὸς τὸ πρόσω-
 πον λυποπύσας, ἐπανήλθον πάλιν, ἐδύνα-
 ται ἀπάντων προσβλέπων. καὶ τί
 μεν

Quo cū venio, diuersor apud Chaldæorum quendam hominem certè sapientem, atque arte mirabilem, coma quidem canum, admodumque promissa barba venerabilem, nomen illi fuit Mithrobarzanes. Orans igitur obsecransque vix exorauī, vt quauis mercede vellet, in illam me viam deduceret. Suscipiens verò me vir primum quidē dies nouem ac viginti cū lunā simul incipiens abluīt ad Euphratē, manē solem Orientem versus perducens, ac sermonem quempiam longum mustitans, quem non admodū exaudiebam. Nam (quod in certamine præcones inepti solent) volubile quiddam atque incertum proferebat, nisi quod quosdam visus est inuocare dæmonēs. Post illā igitur incantationem ter mihi in vultum spuens redijt. rursus, oculos nusquam in obuium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis glan-

μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρσα, πτόν ᾧ γαίλας,
 καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ ἔχον ὕδωρ,
 εὐνὴν ᾧ ὑπαίθριος ὅππῃ τὸ πάρος. ἐπεὶ δὲ
 ἄλλος εἶχε τὸ περιδιαθήσεως πρὸς μέ-
 σους νύκτας ἐπὶ τὸ πύργηται ποταμὸν ἀ-
 γαγνὲν, ἐκάθηρέ τι με καὶ ἀπέμαξε,
 καὶ πειρήγισσε δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις
 πλείοσιν, ἅμα δὲ τὸ ἐπαυδὲν ἐκείνου
 ὑποτονθούσας. εἶτα ὅλον με κατε-
 μαγνύσας, καὶ πεισελθὼν, ἵνα μὴ βλα-
 φηοίμην ὑπὸ τῶν φασμαμάτων, ἐπα-
 νάχθης τὸ οἰκίσαν, ὡς εἶχον ἀναποδῆ-
 ζοντα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλεῖν εἶχο-
 μεν. αὐτὸς μὲν ἔν μαγικῷ τὴν ἔδυ
 πολλῷ, τὰ πολλὰ εἰσὶ καὶ τῇ μεσοκῇ.
 ἡμῖν δὲ τὰ τοιοῦτα φέρων ἐνεσκέυασε τῷ
 πύλῳ καὶ τῇ λεαντῇ, καὶ προσέειπεν τῇ λυ-
 ρᾷ, καὶ παρεκελεύετο, λέων πρὸς ἔρητὰς
 μετ' ἔνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν,
 Ήρακλῆα δὲ καὶ Ὀδυσσεῖα καὶ Ὀρφέα.

glandes erant, potus autem lac atque
 nullum, & Choaspis lymphe, lectus
 verò in herba sub dio fuit. At post-
 quam iam præparati satis hac diæta
 sumus, medio noctis silentio ad Ti-
 gretem me fluvium ducens, purga-
 vit simul atque absterfit, faceque lu-
 stravit ac squilla, tum pluribus iti-
 dem alijs, & magicum simul illud
 carmen submurmurans, dein totum
 me iam incantans, ac ne à spectris
 læderer, circumiens, reducit do-
 mum, ita ut eram, reciprocantem.
 ac reliqua noctis parte navigationi
 nos præparauimus. Ipse igitur ma-
 gicam quandam vestem induit, Me-
 dorum vesti ut plurimum similem,
 ac me quidem his quæ vides, orna-
 uit, claua videlicet, leonis exuvijs,
 atque insuper lyra. Iussit præterea
 ut nomen si quis me roget, Me-
 nippum quidem ne dicerè, sed Her-
 culem, aut Vlysses, aut Orpheum.

φι. ὥς δὴ τί τ' ἔρω Μένιπῳ; ἔγωγε συν-
 ἱήμι τ' αἰτίασθ' ἔπε ἔσχηματος, ἔπε τ'
 ὀνομάτων. Μέ. καὶ μὴν πρόδηλόν γε τ' ἔ-
 στο, καὶ ἔπαντελῶς διπόρρητον. ἐπεὶ γὰρ
 ἔτοι ποθ' ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδ' αὖ κατε-
 λήλυθσαν, ἡγεῖτο, εἴ με ἀπεικάζεν
 αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν τ' τ' Ἀϊακῷ Φρε-
 ρὰν Διφραθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρ-
 ελθεῖν, ἅτε σὺνηθέτερον τραγικῶς
 μάλα ὠδὴν πεμπόμενον ὑπὸ ἔσχη-
 ματος. ἤδη δ' ἔν τ' ὥς φαίνεται ἡμέρα, καὶ
 κατελθόντες ὅππ' τὸν ποταμόν, ὡεῖ ἀ-
 σαγωγὴν ἐγίγνόμεθα. παρεσκευάσθ'
 δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερῆα, καὶ μελί-
 κρατα, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὴν πλε-
 τὴν χρεῖσιμα ἐμβαλόμενοι ἔν ἅπαν-
 τα τὰ παρεσκευασμένα, ἔγω δὲ καὶ
 αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοί, θαλέρων
 καὶ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μὲν τίνος
 ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. εἴτα δ'
 ἐστ-

PHILON. Quid ita ô Menippe?
neque enim causam aut habitus, aut
nominis intelligo. MENIP.
Atqui perspicuum id quidem est,
ac neutiquam arcanum. Postea-
quam enim isti ante nos ad inferos
olim viui descenderunt, putavit, si
me his assimlaret, fore vt facilius
Æaci custodias fallerem, atque nullo
prohibente transirem, ut pote no-
tior tragico admodum illo cultu
emissus. Iam igitur dies apparuit,
cùm nos ad flumen ingressi in recet-
sum incumbimus. Parata siqui-
dem ab illo fuerant, cymba, sacrifi-
cia multa, & in id mysterium denique
quibuscunque opus erat. Imponen-
tes ergo omnia præparata ita iam &
ipsi Ingredimur tristes, lachrymisque
implemur obortis. Atq; aliquantisper
quidem in fluuio ferimur, deinde in

L

syl.

εἰς πλεῦσαι μεν ἐς τὸ ἔλος καὶ τὴν λίμνην, εἰς
 ἣν ὁ εὐφράτης ἀφανίζεται. περσικῶν
 τινος καὶ ταύτην, ἀφικνήμεθα εἰς τι χω-
 ρίον ἔρημον ἔστω δὲ, καὶ ἀνήλιον. ἐς ὃ
 ἀποβάντες, ἡγεῖτο καὶ ὁ Μιθροβαρζά-
 νης, βόθρον τι ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα
 εἰσφάξομεν, ἔτι αἷμα παρὰ τὸ βόθρον
 ἐσπείσομεν. ὁ δὲ μάγος ἐπὶ τὸ σῆμα δα-
 δα κακομένῃ ἔχων, οὐκ ἔτι ἡρεμία τῇ
 Φωνῇ, παρμύεμενος καὶ ὡς εἶός τε λεῖ ἀνα-
 κραγὼν, δαίμονας τε ὁμᾶ πάντα ἐπε-
 βοᾷτο, ἔστωι καὶ ἑριννύας, ἔστωι καὶ
 ἑκάτλη καὶ αἰτωσινὼ Περσεφόνηαι,
 πρῶτον δὲ ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ
 ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. εὐθὺς
 ἐν πάντα ἐκῆνα ἐσσελεύετα, ἔστωι τῆς
 ἐπιδῆς τᾶδε φος ἀνερρήγνυται, καὶ ἡ
 ὑλακὴ τᾶ κερβέρῃ πῶρρωθεν ἡκέτω,
 καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτη φεσιν καὶ
 σκυθρῶπιν. ἔδδδσεν δὲ ὑπένερθεν ἀναξ
 ἐνέ-

sylvam delati sumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates, cœditur. Tum hoc quoque transmissio, in regionem quandam pervenimus solam, sylvosam atque opacam, in quam descendentes (præibat verò Mithrobarzanes) & puteum effodimus, & oves iugulamus, & foueam sanguine conspergimus. At magnus interim accensam facem tenens, haud amplius iam summisso murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans, dæmones simul omnes conuocat, Pœnias, Erinnyas, Hecaten nocturnam, excelsamque Proserpinam simulque polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac procul Cerberi latratus audiri, & iam res planè tristis fuit ac mœsta. Umbrarum at timuit rex ignis sedibus Orcus. Ac pro-

ἐνέρων αἰδωνεύς. κατεφαίνετο γὰρ ἤδη
 καὶ πλεῖσαι, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ πυριφλεγῆ-
 θων, καὶ ὁ Πλάτωνος καὶ βασιλεια. κα-
 τελθοῖτες δ' ὅμως διὰ τὸ χάσματος, τὸ
 μὲν Ραδάμανθον εὐρομέν τιθιέωται μι-
 κρῶ δὲ ἔτι ὑπὸ τῶ δέους. ὁ δὲ κίρβερθ
 ὑλάκτησε μὲν τοι, ἔπειρεκίνησε. παχὺ
 δέ μιν κρέσσαντος τ' ἡύραν, πρὸς αἰθέρα
 ἐκοιμήθη ὑπὸ τῶ μέλους. ἐπεὶ γ' ὡς
 τὴν λίμνιν ἤλθοιεν, μικρὰ μὲν ἔδω-
 κ' ἐπεραιώθημεν. ἡ γ' ἤδη πλεῖρες τ'
 πορθμεῖον, ἐοικωγῆς ἀνάπλεων. τραυ-
 ματῖαι δὲ πάντες ἐπέωλεον, ὁ μὲν π'
 σκέλος, ὁ γ' ἔτι κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλος π'
 στυτετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ ἡν
 πολέμῃ παρόντες. ὅμως δ' ἔν τ' ἐβέλπεις
 Χάρων, ὡς εἶδε τ' λεοντήν, οἶηθεις μετ'
 ἡρακλέα εἶναι ἐπεδέξατό με καὶ διεπόρθ-
 μευσέ με ἄσμενος, ἔπειτα δ' αἰετὶ
 μενετὴν ἀπὸ τοῦ ὄντος. ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ
 σκοτεινῷ

tinus quidem inferorum patebant
pleraque, lacus, Pyriphlegethon, ac
Plutonis regia. Tum per illum de-
scendentes hiatus, Rhadamanthum
propemodum metu reperimus ex-
tinctum. At Cerberus primum qui-
dem latrabat, cognovitque sese. Ac
cùm ego lyram celerimè correptam
pulsassem, cantu statim sopitus, ob-
dormiuit: deinde posteaquam ad la-
cum venimus, transire fere non licuit.
Iam enim enustum erat nauigium, &
eiulatu certè plenum. Vulnerati
quippe in eo navigabant omnes, hic
femur, ille caput, alius alio quopiam
membro luxatus, vsque adeò, vt mul-
ti certè ex bello quopiam adesse vi-
derentur. At optimus Charon,
cùm leonis videret exuias, esse me
satus Herculem, recepit, transque
vexit libens, cum exeuntibus quoque
nobis monstravit sentiam. Sed
quopiam iam etamus in tenebris.

σκότῳ, περὶ μὲν ὁμιθροβαρζάνης, εἰ-
 πόμῳ δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτῶ,
 ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνέ-
 μεθα τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτον, ἐν-
 θα δὴ πῶς ἐπ' ἐπὶ τοῖς ἡμῶς τετραγῶναι τῶ
 νεκρῶν αἰσικαί. καὶ ὀλίγον ἢ περὶ ὅν-
 τις, πῶς ἐρχόμεθα πρὸς τὸ δ' Μίνω δι-
 καστήριον. ἐτύγχανε ἢ ὁ μὲν Ἰππὶ θρό-
 νῳ πρὸς ὑψηλῶ καθήμενος. παρειαί-
 κισαν ἢ αὐτῶ ποναί. ἔα λείπεται, καὶ ἔ-
 ριννυες. ἐτέρωθεν ἢ περὶ ὅντις πολλοί
 ἴνες ἐφεξῆς ἀλύσι μακρὰ δεδεμένοι.
 ἐλέγοντο ἢ εἶναι μοιχοί. ἔπειθοσκαί,
 ἔπειθοναι, ἔπειθακες, ἔπειθαφάνται,
 καὶ τοῖς τοῖς ὁμιλος τῶ πέντα κυκλώντων
 ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἷτε παλαιοὶ καὶ
 τοκογλύφοι προσήεσαν, ἀχρεοί, καὶ
 περὶ ὅντις καὶ ποδαχρεοί, κλοῖον ἔ-
 κας αὐτῶν καὶ κέραια διτάλαν-
 τον Ἰππικέμενος. ἐφεσῶτες ἐν ἡμοῖς,
 ἐσῶ-

præcedit quidem Mithrobarzanes, ego autem à tergo continuus illi comes adhæreo, quoad in pratum maximum peruenimus asphodelo confitum, vbi certè circumfusæ vndique mortuorum stridulæ nos sequuntur umbræ. Tum paulò procedentes longius, ad ipsum Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidem in solio forte quodam sublimi, sedens. Adstabant autem illi Poenæ, mali Genij, Furia. Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine, longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, publicani, adulescentes, ac talis hominum turba quoduis in vita patrantium. Scorsim autem diuites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes.

ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἡκρόμεν
 τὸ λογιζόμενον. κατηγορεῖν δὲ αὐτῶν
 κακνοίπνες καὶ ὠφραδοχοὶ ῥήτορες. Φι-
 τίες ἔσσι πρὸς διός; μὴ γὰρ οὐκνήσης
 καὶ τὸ εἰπεῖν. Μέν. οἶδά περ πευτασι-
 τας πρὸς τὸ ἥλιον λογιζόμενας σκί-
 ας ἀπὸ τῶν ζωμάτων; Φι. πάνυ μὲν ἔν-
 αλέν. αὐτὰ τίκνουν ἐκ τῶν ἀποθνήσκοντων,
 κατηγορεῖσσι τε, καὶ καταμαρτυρεῖσσι καὶ
 διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν πα-
 ρὰ τὸ βίον, καὶ ζφάδρα πῖες αὐτῶν αἰ-
 ξέουσι δοκῶσιν, ἅτε αἰσινωῖσσι, καὶ
 μειδέοντες ἀφιστάμεναι τῶν ζωμάτων. ὁ δὲ
 ἔν Μίνως Ὀπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέ-
 πεμπεν ἑκατοντὲς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον,
 οὐκ ἔλαυνον κατ' αἵματι τῶν τε-
 τολημένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἡπλε-
 το τὸ Ὀπιπλάγρις τε καὶ ἀρχαῖς πετυ-
 φωμένων, καὶ μοκοναχί καὶ προσκυνη-
 ας ὠείμενοντων. τίμω τε ὀλιγοχρόνιον

αἶλα-

& quæ sunt omnia conspiciamus, & quæ pro defensione dicuntur, auscultamus. Accusant autem non quidam, & que admirabiles Rhetores. PHIL. Quinam ergo hi, per Iouem, sunt? ac ne istuc quidem te pigeat dicere. MENIP. Umbras ne vnquam istas nosti, quas opposita soli reddant corpora? PHIL. Omnino quidem igitur. MENIP. Hæ nos igitur cum primum functi vitam sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccauimus. & sanè quædam ex his dignæ admodum fide videntur, vt potè nobiscum versatæ semper, nostrisque nusquam digressæ corporibus. Minos igitur curiosè quemlibet examinans, impiorum relegabat in cœtum, poenas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In hos præcipuè tamen incenditur, quos opes, dum viuerent, ac dignitates inflauerant, quique ado-

ἀλαζονείαν αὐτῶν, ἔτι μὲν ὑπεροψίαν
 μυσαττόμενος, καὶ ὅτι μὴ ἐμμένηντο, θνη-
 τοί τι ὄντες αὐτοί, ἔθνη τῶν ἀγαθῶν
 πετυχηκότες. οἱ δὲ δαποδυσάμενοι τὰ
 λαμπρὰ ἐκείνα πάντα, πλεῖστες λέγω
 ἔγνη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κατὰ νε-
 νευκότες, παρρησίῃ κείσαν, ὥσπερ τινα
 ἀνείρον ἀναπεμπέζομενοι τὸ παρ' ἡμῖν
 εὐδαιμονίαν, ὥστε ἐγταγεταῦθ' ὄρων,
 ὑπερέχαιρον. καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι
 αὐτῶν, περσιῶν ἂν ἡσυχῇ πως ὑπε-
 μίμνησκον, οἷος ἐὼν παρὰ τὸ βίον, καὶ ἡλί-
 κρον ἐφύσατό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἐω-
 ϑεν ὅππῃ τὸ πρὸ θυρῶν παρρησίῃ κείσαν, τὸ
 πρὸ οὐδὸν αὐτὰς περμένοντες, ὡς ἔμεναι
 τι καὶ δαποκλείεσθαι πρὸς τὸ οἰκετῶν.
 ὃ ἢ μόγις ἂν πῶς ἀναλείλας αὐτοῖς περ-
 φυρῆς τις, ἢ πείχουσος ἢ διαπίκιλος,
 εὐδαιμόνας ὥς τε καὶ μακαρίους δαπο-
 φαίνειν τὰς περσεύοντας, ἐὼν τὸ σῆθος
 ἢ τὴν

rari se ferè expectabant, nimirum breui perituram eorum superbiam fastumque detestatus, quippe qui non meminissent mortales ipsi cum sint, sese bona quoque mortalia consequutos. At nunc splendida illa exuti omnia, diuitias, inquam, genus, munia, nudi ac vultu demisso steterunt, tanquam somnium quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeò vt hæc dum conspicerer nimis quàm delectatus fuero. Et si quem eorum fortè agnoueram, accedens quietè aliquo modo submonui, qualis in vita fuerat, quantopereque fuerat inflatus, tum cum plurimi mane fores eius obsidentes pulsi interim exclusique à famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exoriens, puniceus, aureus, aut versicolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dex-

ἢ τὴν δεξιὰν προβαίνων δοίη καταφι-
 λῆν. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡνιωτὸν ἀκρόντες.
 τῷ δὲ Μίνωι μάλιστα καὶ πρὸς χάριν ἐδι-
 κάσθη δίκη. τὸν γὰρ τρισηκονατῶν
 Διόνυσον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τοῦ Δί-
 ωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τοῦ Στάβου
 καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρί-
 σtipos ὁ κυρηναῖος (ἀγνοοῦσιν αὐτὸν ἐν
 πρῇ, ἐδιδούσιν δὲ μέγιστον ἐν τοῖς κάτω)
 μικρὰ δὲ τῇ χιμαίρᾳ προσδεθέντα,
 παρέλυσεν τῆς καταδίκης, λέγων πολ-
 τοῖς αὐτὸν τῶν πεπαυμένων πρὸς
 δαγύριον ἡμέρας δεξιόν. ἀποσπέντες
 οὖν ὁμοῦς τῆς δικαστηρίου πρὸς κλα-
 στήριον ἀφικνέμεθα. ἔνθα δὴ ὡς Φίλιπ-
 ποὺς ἐλέφθα ἡμῶς ἀκῶσαι τε ἐῖδε.
 ματῶν τε γὰρ ὁμοῦ ψόφου ἦκε-
 το, καὶ οἰμωγὴ τῇ δὴ τῆς πυρὸς ὀπιω-
 μένων, καὶ σπρίγγαι, καὶ κύφωκες, καὶ τερ-
 χοί, ἐν τῇ χιμαίρᾳ ἐσπάρεσθαι, καὶ ὁ κέρ-
 βερως

teramūc porrigens, permittent o-
sculandam. Illi verò audientes, ista
molestè ferebant. At Minos quiddam
etiam iudicauit in gratiam. Quippe
Dionysium Siciliæ tyrannum, multis
& atrocibus criminibus & à Dione
accusatum, & graui Stoicorum testi-
monio conuictum, Cyrenæus Ari-
stippus interueniens (nam illum val-
dè suspiciunt inferi, eiusque pluri-
mum ibi valet autoritas) fermè iam
Chimæræ alligatum absoluit à pœna,
asserens illum eruditorum nonnul-
los olim iuuisse pecunia. Tum nos à
tribunali discedentes, ad supplicij lo-
cum peruenimus. Vbi amice, multa
& miseranda audire simul, ac specta-
re licuit. Nam simul ac flagrorum
sònus auditur, & eiulatus hominum
in igne flagrantium, tum rotæ & tor-
menta, catenæ, Cerberus lacerat, &
Chimæra dilaniat, cruciabanturque
pari-

βερος ἐδάρδα πλε. ἐκολάζοντο τε ἄρμα,
 πάντες, βασιλῆς, θῆλοι, σατράπαι,
 πένητες, πλούσιοι, πτωχοί. καὶ μετέμελε
 πᾶσι τῶν τεπολημένων. ὁμοῦς δὲ αὐ-
 τῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποιοι ἦ-
 σαν τῶν ἐναγχος τετελευτηκότων, οἱ ᾧ
 ἐσεκαλύπτοντο καὶ ἀπιστρέφοντο. εἰ
 δὲ καὶ προσβλέπειεν, μάλα δειλοπρε-
 πές τι καὶ κολακευτικόν. καὶ ταῦτα, πῶς
 οἶα, βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται πα-
 ρὰ τὴν εἰσιν. τοῖς μὲν τοι πένησιν ἡμετέ-
 λεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ ἀθανά-
 τωμένοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὲν
 καὶ κῆνα εἶδον πᾶ μυσθώδη, τὸν Ἰξίονα,
 καὶ τὸν Σίουφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάν-
 παλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γη-
 γρῆ Τιτυόν, ἡράκλεις ὅσῳ. ἔκειτο
 γὰρ τότε ἐπ' ἐχών ἀγρῶ. διελθόντες
 δὲ καὶ τέτρες, ἐς τὸ πεδῖον ἐσβάλλο-
 μεν, τὸ ἀχεράσιον, εὐρίσκομέν τι
 αὐτί-

pariter omnes captiui, reges, præfecti, pauperes, mendici, diuites, & iam scelerum omnes poenitebat. Et quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnouimus, videlicet qui nuper è vita discesserant. At hi pudentes sese tum occulebant, nostroque subtrahebant aspectui, aut si nos aliquando respiciebant, id seruiliter admodum abiectæque faciebant. Atque hi quidem quàm olim putas, onerosi fastuosi-que in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & cùm interquieuiſſent, denuò repetebantur ad poenam. Sed illa quoque quæ fabulis feruntur, aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiumque grauitè affectum Tantalum, genitumque terra Tityum, Dij boni, quantum? Integrum stratus agrum occupabat. Hos tandem prætereuntes, in campum venimus Acherusium, inuenimus-

αὐτόθι τὰς ἡμετέρας τε καὶ τὰς ἡρώϊνας,
 ἔπὸν ἄλλον ὁμιλον ἢ νεκρῶν καὶ ἔθνη
 καὶ φυλά διατρωμένους. Ἰὼς μὲν παλαι-
 ῶς πικρὰ καὶ εὐρωπῶντας, καὶ ὥς φησιν
 Ὀμηροῦ, ἀμειννῶς. τὰς δὲ νεαλῆς ἔ-
 στωρσηκῶτας, καὶ μάλιστα τὰς αἰγυ-
 πτίων αὐτὰς, διὰ τὸ πολυαρκὲς τὸ πε-
 ριχθαῖς. τὸ μὲν γὰρ διαγινώσκειν ἔκα-
 στον, καὶ πάνυ ἡ βωρὰ διον. ἅπαντες γὰρ
 αἰτεχνῶς ἀλλήλοισι γίνονται ὅμοιοι, τῶν
 ὀσέων γεγυμνωμένων, πλὴν μόγισ καὶ
 διὰ πολλὰ ἀναθεωρῶντες αὐτὰς ἐγι-
 νώσκομεν. ἐκεῖνο δ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἀ-
 μαυροὶ καὶ ἀσημοί, ἔσθ' ἐπὶ τὸ παρ' ἡμῖν
 καλῶν φυλάττοντες. ὥς πολλῶν ἐν
 ταύτῳ σκελετῷ κειμένων, ἔσ' πάντων ὁ-
 μοίων, φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκό-
 ται, ἔσ' γυμνὰς τὰς ὀδόντας προφαινό-
 των, ἡπὲρ ἐν πρὸς ἑμαυτὸν, ὥς ἐστι διὰ
 κείναιμι τὸ θερσίτην διπλὸν καλὰ Νι-
 ρέως.

musque ibi semideos, heroidasque & aliam simul mortuorum turbam, ingentes tribusque depositam, alios quidem vetulos quosdam ac marcidos, atque (vt Homerus ait) euandidos, alios verò iuueniles, & integros, & hoc potissimum ob illam condien- di efficaciam Ægyptios. Verum dig- noscere quemlibet haud proclive fu- it, adeò nudatis ossibus omnes erant inuicem simillimi, nisi quod vix tan- dem eos diu intendentes agnouimus. Quippe conferti confidebant obscu- ri atque ignobiles, nullumq; seruantes amplius pristinae formæ vestigium. Cum igitur multi simul ossei consi- sterent, inuicem omnino similes, qui terrificum quiddam per cauos oculo- rum orbes transpicerent, dentesque nudos ostenderent, hæsitabam certè mecum, quonam signo Therpsitem à Nireo illo formoso discernere,

aut

ρέως, ἢ τ' μελαίτῳ ἱερὸν ἀπὸ τ' Φαιάκων
 βασιλέως, ἢ Πυρρίας τ' μάχρον ἀπὸ τ'
 Ἀγαμέμνονος. ἔθεν γ' ἐπ' τ' παλαιῶν
 γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ'
 ἄμειν αὐτὰ ὅσα ἦν, ἀδελὰ καὶ ἀνεπίγρα-
 φα, καὶ ὑπὸ ἔδουτος ἐπ' ἀνακρίνεσθαι
 διωάμενα. τι γάρ τι ἐκ τῶν ὁρῶν τι,
 ἰδὸς μοι ὁ τ' αἰθρώπῳ βίος πεμπῇ
 πνι μακρὰ προστοικέναι, χορηγεῖν ἢ
 ἀτατάττειν ἕκαστα ἢ τύχη, ἀσφοδρα
 καὶ ποικίλα πῆς πεμπυταῖς χήματα
 προσάπτεται. τ' μὲν γὰρ λαβῆσαι ἢ τύ-
 χη, βασιλικῶς διεσκεύασαι, πᾶσαν τὴν
 ὀπιθῆσαι, καὶ δορυφόρους ὠδραδῆσαι,
 καὶ τ' κεφαλὴν σέψασαι τῷ ἀσφά-
 ματι. τῷ δὲ οἰκέτῃ χήμα φειδέσθαι,
 τὸν δὲ πᾶσι καλοῖν ἵνα ἐκόσμησιν,
 τὸν δὲ ἀμορφον καὶ γελοῖον περε-
 σκεύασαι. παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν
 γνέσθαι πᾶσι θεῶν. πλάκεις δὲ ἀσφ.
 μέσης

aut mendicum Irum à Phœacum re-
ge, aut Pyrrhiam coquum ab Aga-
mémnone. Nihil enim amplius ve-
terum indiciorum eis permansit, sed
ossa fuerunt inter se similia, incogni-
bilia, nullis inscripta titulis, nullique
vnquam dignoscenda. Hæc igitur
spectanti mihi, persimilis hominum
vita pompæ eniptam longæ videba-
tur, cui præsit ac disponat quæque for-
tuna, ex his qui pompam agunt, diuer-
los variosque cuique habitus accom-
modans. Alium siquidem fortuna
deligens, regijs ornat insignibus, &
tiaram imponens, & satellites addens,
& caput diademate coronans. Alium
serui rursus ornatum induit, hunc
formosum effigiat, hunc deformem
atque deridiculum fingit. nam omni-
genum, vt opinor, debet esse specta-
culum. Quia habitus quorundam
plerum-

μίσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων
 χήματα, οὐκ ἔωσα ἐς τέλος διαπομ-
 πεύσαι, ὥς ἐπαχθῆσαν, ἀλλὰ μεταμ-
 φέασαι, τὸ μὲν Κροῖον ἠνάγκασε τὸ δὲ
 οἰκέτης αἰχμαλώτης σκευὴν ἀναλα-
 βῆν, τὸ δὲ Μαγάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰ-
 κέταις πομπεύοντα, τὸ Πολύβουτος τυ-
 ρωνίδα μετενέδυσσε. καὶ μέχρι μὲν πινος
 ἦασε χρεῖσθαι τῷ χήματι. ἐπειδὴ δ' ὁ
 τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τῇ καὶ αὐτῇ
 ἕκαστος λαποδὲς τὴν σκευὴν, καὶ ὑποδυσά-
 μενος τὸ χήμα, καὶ τὸν ζώμιον, ὥσπερ
 ἰὺ πρὸς τὸ γίγνηται, μηδὲν τῷ πλησίον
 διαφέρων. ἐνιοὶ δ' ὑπὸ ἀνομιανοσύνης,
 ἐπιδὼν ἀπατήν τὸν κόσμον ἐπιστῆσαι ἡ τύ-
 χη, ἀχθοντάς γε, ὧς ἀνακλῆσιν, ὥσπερ
 οἰκείων ἱνῶν σερισκόμενοι, καὶ ἔχοντες
 ὀλίγον ἐχρήσαντο λαποδιδόντες. οἱ μὲν καὶ
 τὴν ἐπὶ τῇ σκηνῇ πολλὰ κίς ἐωρακέναι καὶ
 τραγικὰς ὑποκριτάς τε καὶ πρὸς τὰς

plerumque in mediis quoque pompa
demitat, neque perpetuo eodem si-
nit ordine cultuque progredi, quo
prodierant, sed ornatu commutato,
Croesum quidem coëgit serui capti-
uique vestes induere, Mæandrium
autem antè inter seruos incedentem,
Polycratis tyrannide ornat. Et ali-
quantisper quidem eo cultu permit-
tit uti, verùm ubi iam pompæ tem-
pus præterit, apparatus quisque re-
stituens, & cum corpore simul exu-
tus amictu, qualis antè fuit, efficitur,
nihilò à vicino differens. Quidam
tamen ob inscitiam, cùm suos fortu-
na cultus exigit, ægrè ferunt atque
indignantur, tanquam propriis qui-
busdam bonis priuati, ac non potius
alienis, quibus paulisper utebantur, ex-
uti. Quin in scena quoque vidisse te
pleramque puto histriones istos tra-
gicos, qui (vt fabulæ ratio poscit)
modò

χροίας τ' ὁραμάτων, ἄρτι μὲν Κρέον-
 τας, ἐνίοτε δ', Πριάμους γιγνομένους, ἢ
 Αἰακίονας. Ἐὖ αὐτὸς, εἰ τύχοι μι-
 κρὸν ἐμπεσόντα μάλα σεμνῶς, τὸ τῷ
 Κέκροπος ἢ Ερεχθίδος χῆμα μιμησα-
 μένος, μετ' ὀλίγον οἰκείης προσήλθεν ὑπὸ
 τῷ ποιητῇ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρας
 ἔχοντας τ' ὁράματα διαποδυσάμενος ἔ-
 καςτος αὐτῷ τὴν χρυσόπασον ἐκείνην ἐδῆ-
 τα, ἔτι προσωπῆον δατοδόμενος, καὶ κα-
 ταβάς διὰ τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπη-
 νὸς περὶέρχεται, ἀκ' ἔτι Αἰακίμωνων ὁ Α-
 τρείδης, καὶ δὲ Κρέων ὁ Μενoitίδης, ἀλλὰ
 Πῶλος Χαριλέης στυγερός ὀνομαζόμε-
 νος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογάτορος μαζαθώ-
 νιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγ-
 ματ' εἰσιν, ὥς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν. Φι-
 εἰπέ μοι ὦ Μένιππε, οἱ δ' ἵδ' ὅς τις πολυτελεῖς
 τέχνης ἔστι ψηλὸς τάφρος ἔχωντες ὑπὲρ
 γῆς, καὶ σήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμ-
 ματα,

modò Creontes, modò Priami fiunt,
aut Agamemnones. Idemque (si fors
tulerit) paulò antè tam grauitè Ce-
ctopis aut Erechthei formam imita-
tus, paulò post seruus, poeta iubente,
progreditur. At cùm fabulæ iam fi-
nis affuerit, quisque auratas illas ve-
stes exutus, personam deponens, &
descendens à crepidis, pauper atque
humilis obambulat, haud amplius
Agamemnon ille Atreo prognatus,
aut Creon Menœcei filius, sed Polus
filius Chariclei Suniensis, aut Satyrus
filius Theogitonis Marathonijs. Sic
se mortalium res habent, quemad-
modum mihi tum spectanti videba-
tur. PHILON. Dic mihi Menippe,
isti qui magnificos altosque tumulos
habent super terram & columnas,
imagines, titulos, nihil òne sunt apud

infe-

μάλιστα, ἔδεν τιμωπιοὶ παρ' αὐτοῖς εἰσιτῆ-
 ροῖσι νεκρῶν; Μὲ. ληρεῖς ὦ ἄνθρωπε. εἰ γὰρ
 ἐθιάσω τὸ Μαυσωλὸν αὐτὸν, λέγω ἵνα
 κἄρα τὸ ἐκ τῆς πέφθας πεισθήσῃ, εἰ οἶ-
 δα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν, ἔγωγε
 πεπαινῶς ἔρριπτο ἐν τῷ θαλάσῳ παρὰ
 λαοφάνων ἐν τῷ λαιπῷ ὄθῳ τῶν νε-
 κρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσούτον δόπολεύων ἔ-
 ρμηνέματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο ἡ λικύ-
 τον ἄχθος ὅτι κείμενος. ἐπαιδὰν γὰρ ὡς
 ἑταῖρε ὁ Λίακός δόπομετρήσῃ κάστω τὸ
 τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον ἢ πλεονέκτη-
 ρος, ἀνάγκη ἀγαπῶνται κατακεῖσθαι,
 πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῶν δ'
 ἂν, οἷμα, μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθιάσω
 τὰς παρ' ἡμῖν βασιλέας καὶ σατρά-
 πας, πῶς χεύοντας παρ' αὐταῖς, καὶ ἥτοι
 περιχαρῶδεις ἔσονται δόπορίας, καὶ
 πᾶσι πρῶτα διδάσκοντας γράμματα,
 καὶ ἔπειτα τῶν τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ
 κτλ.

inferos plebeijs quibuslibet umbris honoratiores? MENIP. Nugaris tu quidem. Nam si vidisses Mausolum Carem illum dicopyramide celebrem, fat scio, nunquam ridere desisses, ita in antrum quoddam abstrusum despectim abiectus est, in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quod imposito tanto pondere laborat magis, & premittur. Nam cum Æacus, ô amice, locum cuique metitur (dat autem cui plurimum haud amplius pedem) necesse est contentum decumbere, seseq; ad loci modum contrahere. At vehementius multò risisses, opinor, si reges hosce nostros, satrapasque vidisses apud eos mendicantes, & aut fassamenta vendentes, aut primas ipsas litteras urgente inopia profitentes, & quemadmodum contumelijs à quouis afficiantur, atque in faciem cædantur,

M

perin-

καὶ κόρησ παρομένους. ὥσπερ τ' ἀνδρα-
 πόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γὰρ τὸν
 μακεδόνα ἐγὼ θεασάμεν Θ. ὃ δὲ κρα-
 τεῖν ἐμαυτῷ δυνατὸς εἴμι. ἐδείχθη δέ
 μοι ἐν γωνιδίῳ πνί, μισθὸν ἀκέραιον Θ
 τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλὰς δὲ
 καὶ ἄλλας εἰς ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις με-
 ταγνόντας, Ξέρξας λέγω, Ἐλκίς,
 καὶ Πολυκράτης. Φιλ. ἄτοπα διηγῇ καὶ
 περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικρῶν δὲ ἀπιστα.
 τίς δὲ ὁ Σωκράτης ἐπείπερ καὶ Διογένης,
 καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σω-
 κράτης καὶ κεῖ περὶ ἐρχέμενος διελέγχων
 πάντας, οὐδὲσι δ' αὐτῷ Παλαμήδης καὶ
 Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λῆ-
 λος νεκρὸς ἐπιμένει ἐπεφύσθητο αὐ-
 τῷ, καὶ διωδὴκας ἐκ τῆς Φαρμακωποσίας
 τὰ σκέλη. ὃ δὲ βέλπυς Διογένης παροι-
 κεί μιν Σαρδαναπάλῳ τῷ ἀσσυρίῳ, ἔ-
 μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις πρὸς τὸ πο-

perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspiciatus, continere me certè non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triuijs, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates. PHILON. Admiranda narras. ista de regibus, paneque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? MENIP. Socrates profectò etiam ibi obuerfatur, omnesque redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Vlysses & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi & intumescunt exhausto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæque Phrygio, atque alijs item pluribus ex istorum

M 2 sum-

λυπελῶν. ἀκύνων δὲ οἰμαζόντων αὐτῶν,
 καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρῶ-
 μένων, γελαῖτε, καὶ τέρπεσθε, καὶ τὰ πολ-
 λὰ ὑπὸς κατακείμενοι, ἅδει μάλα
 τραχίᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, πῶς οἰ-
 μαγὰς αὐτῶν ἴπτα λυσιπῶν, ὥς ἀνι-
 ᾷσθε τὸς ἀνδρας καὶ διασκεπτεσθαι
 μετοικεῖν, ἢ φέροντας τὸν Διογῆνεν.
 Φι. ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισ-
 μα ἰὼ, ὅπερ ἐν δρχῇ ἔλεγεσ πεκυρῶ-
 σθαι καὶ τῶν παλαιῶν; Μέν. εὐγε ὑπέ-
 μνησας, ἔγλαυον, ὅπως πρὸς τὰς λέ-
 γειν προσέμενοι, πάμπαν ἀπε-
 πλαιήθην τῷ λόγῳ. Διατρέξον-
 τες γάρ μιν παρ' αὐτοῖς, προσέθενται
 οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν πρὸς τῶν κρι-
 νῇ συμφερόντων. ἰδὼν. ἔν πολλὰς συν-
 θέουσας, ἀναμίσχας ἑμαυτὸν τοῖς νε-
 κροῖς, εὐθύς τις καὶ αὐτὸς ἰὼ τῶν ἐκ-

Sumptuosorum numero manet, quos
cū eiulantes audit, veteris fortunæ
magnitudinem recogitantes, & ridet
& delectatur, ac supinus cubans ut
plurimum cantat, aspera nimis atque
iniucunda voce illorum eiulatus ob-
scurans, adeo ut id ægrè ferentes, nec
Diogenem ferre valentes, de mutan-
de sede deliberent. PHIL. De his iam
satis quidem, cæterum quod nam il-
lud decretum est, quod initio dixeris
aduersus diuites esse sancitum? MAN.
Benè admones, nescio enim quo pa-
cto, cū hac de re dicere proposuis-
sem, ab instituto sermone procul ab-
erravi. Dum igitur ibi versabar, ma-
gistratus concionem aduocauerunt
his videlicet de rebus quæ in commu-
ne conducere. Conspiciens ergo
multos concurrere, commiscens me
ipsum mortuis, statim & ipse unus
eram de numero eorū, qui in concio-

κλησιασῶν. διωκίθη μὲν ἔν κ' αὖ ἄλλα,
 τελευτᾶν ὅτ' ὡς τῶν πλοσίων. ἐπεὶ
 γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ,
 βία καὶ ἀλαζονεία, ἔ' ὑπεροψία καὶ ἀ-
 δικία, τέλος ἀναστὰς τις τῶν δημαγω-
 γῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοῦτο.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

Επειδὴ πολλὰ καὶ ὠδύνομα οἱ πλό-
 σιοι δρῶσι ὡς δ' ἴ' βίον, ἀρπάζοντες
 καὶ διαζόμενοι, καὶ πάντε τρόπον τ' πενή-
 των καταφρονῶντες, δέδοκ' ἡ τῇ βουλῇ καὶ
 τῷ δήμῳ, ἐπιδὼν δ' ἀποθάνωσι, τὰ μὲν
 σώματα αὐτῶν κολλάζουσιν, καθάπερ καὶ
 τὰ τ' ἄλλων πονηρῶν, τὰς δ' ψυχὰς ἀ-
 ναπεμφθείσας ἀνω εἰς τ' βίον, καταλύ-
 εουσιν εἰς τὰς ὄνυχας, ἄχρεις αὖ ἐν τῷ πει-
 λῷ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε ἔ'
 ἄκωσιν, ὅνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, ἔ' ἀχ-
 θοφορῶντες, καὶ ὑπὸ τ' πενήτων ἐλαυνό-
 μενοι,

ne aderant. Agitata sunt igitur & alia multa: postremò verò de diuitibus negotium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandem ex populo primas quidam huiusmodi decretum legit.

D E C R E T U M.

QUoniam inquit, multa diuites perpetrant in vitas rapientes ac vim inferentes, inopesque omni modo despectui habentes, visum est Senatui populoq; vt cum functi vita fuerint, corpora quidem eorum poenas cum alijs sceleratorum corporibus luant, animæ verò sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vices decem annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes atq; à pauperibus agitati. dein-

μείοι τὸν πεῦθεν ἢ λοῖπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς
 ἀποθανεῖν. εἶπε τὴν γνώμην Κρατίων
 σκελετίωνος, νεκυσιεύς, Φυλῆς ἀλι-
 βαντιάδος. τὰτε ἀναγνωθέντος τῆ
 ψηφίσματος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ δὲ-
 χαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ
 ἐνεβριμήσατο ἡ βριμὴ καὶ ὑλάκησεν
 ὁ κέρβερος. ἔτω γὰρ ἐντελὴ γίγνηται,
 καὶ κύρια, καὶ ἀνεγνωσμένα. ταῦτα μὲν
 δὴ σοὶ τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ ὑπερ-
 ἀφίγμην ἔνεκα, τῷ Τιρρεσίᾳ πρὸς
 ἐλθὼν, ἐκέλευεν αὐτὸν καὶ πάντα ὁδη-
 γητάμενος, εἰπεῖν πρὸς με, ποῖόν τι-
 να ἡγείτο τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελά-
 σας, ἐστὶ τὸ τυφλὸν πηγερὸν καὶ ἄχρον,
 καὶ λεπτόφωρον, ὡς τέκνον, φησὶ, τὸ μὲν αἰ-
 τίαν οἶδά σε τὴν ἀπορίας, ὅτι ὡς δὲ τὸ σο-
 φῶν ἐχέμετο, καὶ τὰ αὐτὰ γινωσκόντων
 ἐαυτοῖς. ἀπὲρ καὶ θέμις λέγειν πρὸς σε, ἀ-
 πείρηται γὰρ ὑπὸ τῷ Ραδαμάνθυος μηδα-
 μῶς.

de ut liceat illis è vita excedere. Hanc sententiam dixit Caluarius patre Aridello, patria Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbauerunt principes, sciuit plebs, adfremuit Proserpina, allatruvit Cerberus. Sic enim rata, quæ inferi statuunt, authenticaque fiunt. Quæ igitur in concione agebantur, erant huiusmodi. Tum ego statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeo atque illi re, utierat, ordine narrata, supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic verò subridens (est autem seniculus quispiam cæcus. pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus istis profectam, haudquaquam idem inuicem iisdem de rebus sentientibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siquidem Rhadamanthus interdixit. Nequaquam,

μαῶς ἔφλω, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἶπε, Ἐ μὴ
 παύσῃς με σὺ τυφλότερον παύοντα
 ἐν τῷ βίῳ. ὃ ᾧ δὴ με ἀπαγαγόν, καὶ π-
 λὺ τ' ἄλλων ἀποσάσεις, ἡρέμα προσ-
 κύψας πρὸς τὸ ἕς Φησὶν, ὃ τῶν ἰδιω-
 τῶν ἄριστος ὁ βίος καὶ ζωφρονέστερος,
 ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος ἔμε-
 πωρολογεῖν, καὶ πέλη καὶ δεχάς ἐπι-
 σκοπεῖν, καὶ κατὰ πύσας τῶν σοφῶν τέ-
 των συλλογισμῶν, καὶ τὰ πιαῦτα λῆρον
 ἡγησάμενος τὸ μόνον ἐξάπαντος θη-
 ρείῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμεν, πα-
 ραδράμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ παύει μη-
 δέν ἐσθ' ὁδὸς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ἄρτο
 κατ' Ἀσφοδεαῶν λήμῳνα. ἐγὼ ᾧ, καὶ γὰρ
 ἤδη ὀψέλω, ἄγε δὴ ὦ Μιθροβαρζάνη,
 Φημί, τί ἀγαμέλλομεν, καὶ σὺν ἀπόμεν
 αὐθις ἐς τὸν βίον; ὃ ᾧ πρὸς ταῦτα, θάρ-
 ρει Φησὶν ὦ Μένιπ' ἔτι, ταχέϊα γάρ σοι καὶ
 ἀπρᾶ-

inquam, ô patercule, sed dic amabo, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipso cæcior oberro. Abducens ergo me procul ab alijs auferens, ad aures mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi & fines & principia inspiciendi, & vastos hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas æstimans. hoc solum in tota vita persequere, vt præsentibus benè compositis minimè curiosus, nulla re sollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensque traducas. Hæc cum dixisset, rursus in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesper erat) age, inquam, ô Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abinus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, ô Menippe, breuem quippe facilem-
que

ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν. καὶ
 δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τῆ
 ἄλλης ζοφερώτερον δείξας τῇ χειρὶ
 πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπθὺν εἴπατο
 διὰ κλειθρίας ἐσρέον Φῶς, ἐκεῖνο,
 ἔφη ἐστὶ τῖερόν τῃ τροφῶνίᾳ, καὶ κῆ-
 ρεν κατέρχονταί οἱ ἀπὸ Βοιωτίας. ταύ-
 τῳ δὲ ἀνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσθῃ ὅππῃ τῆς ἐλ-
 λαδῶ. ἦ οὐκ εἰς τοῖς εἰρημένοις ἐγώ,
 καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμεν, χαλε-
 πῶς μάλα διὰ τῆς σομίας ἀνερπύσας,
 οὐκ οἶδ', ὅπως ἐν λεβαδείᾳ
 γίγνομαι.

que tibi monstrabo semitam, & me
protinus abducens in regionem quan-
dam magis priore tenebricosam, ma-
nu procul ostendens subobscurum
tenueque, ac velut per rimam influens
lumen, illud, inquit, Trophonij tem-
plum est, atque illac ad inferos è Bœ-
otia descenditur, hæc ascendes atque
illico eris in Græcia. Ego igitur hoc
sermone gauisus, salutato Mago, dif-
ficile admodum per angustas antri
fauces sursum repens nescio quo
pacto in Lebadiam
perueni.

ΧΑΡΩΝ Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝ-
ΤΕΣ. ●

Ερμῆς.

Τι γελαῖς ὦ Χάρων; ἢ τί τ' πορθε-
 μῆιον Ἀπολιπῶν, δίδρο ἀνελή-
 λυθας ἐς τὴν παρεῖσαν ἡμέραν, ἔπα-
 νυ εἰωθὼς ὀπιχωριάζειν τοῖς ἀνω-
 πριάγμασι; Χά. ἐπεθύμησα ὦ Ερμῆ,
 ἰδεῖν ὅποιά ἐσι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἂ
 πράττῃσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ· ἢ τί-
 νων στρέμενοι, πάντες οἰμώζουσι κα-
 πόντες παρ' ἡμᾶς. ἔδεις γὰρ αὐτῶν
 ἁδlakρυτὴ διέπλευσεν. αἰτησόμε-
 ν' ὅτι ἐν ᾧ τὰ ἅδlak καὶ αὐτὸς ὥσ-
 περ καὶ ὁ θετialὸς ἐκείνος νεανίσκος,
 μίαν ἡμέραν λειπόνεως γυρόας, ἀνε-
 λήλυθα ἐς τὸ φῶς. καί μοι δοκῶ
 ἐς δέον ἐντυχηκέναι σοι. ξεναγήσεις
 γὰρ

CHARON SIVE
CONTEMPLANTES.

Mercurius.

Quid rides, ô Charon? aut quid
deserto nauigio in hanc lucem
aduenisti, non admodum assuetus su-
perùm rebus interesse? CHA. Cupido
me cepit, ô Mercuri, videndi, & quæ-
nam in vita gerantur negotia, & qui-
bus studijs teneantur: tum etiam qui-
bus bonis exuti plorent omnes, vbi
ad nos descenderint. Neque enim
ex ipsis quisquam citra lachrymas tra-
iecit. Quare exemplo illius Thessali
adolescentis comineatu à Dite impe-
trato, vt vnum saltem diem à naue ab-
esse liceret, in lucem ascendi, ac mihi
videor in ipso planè tempore in te in-
cidisse. Nam peregrinus cùm sim, fat-
scio te non gravari, quin obambulan-
do

γὰρ εὐοῖδ' ὅτι με ξυμπεινοσῶν, καὶ
 θλίβεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα.
 Ερμ. ὦ χολή μοι ὦ πορθμεῖ. ἀπέρ-
 χομαι γὰρ τι διακνησόμεν. ὦ τῷ ἄνω
 Διὶ τῶν ἀνθρώπων. ὁ δ' ἔοξυ θυμός
 πέστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναιτά με, ὅ-
 λαν ὑμέτερον εἶσθαι εἶναι, ὡς βραδὺς τῷ
 ζόφῳ· ἡ ὅπερ τὸν Ἡφαιστον πρῶτον ἐ-
 πίησε, ῥίψῃ καὶ με τεταγὼς τῷ πεδῶς
 ἀπὸ θεσπεσίᾳ βῆλ' ὡς ὑποσκά-
 ζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰ-
 νοχοῶν. Χά. πειόψει ἔν με ἄλλως
 πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα
 ἐταῖρ' ὦ καὶ ξύμπλῃς, καὶ σιωδεί-
 κτορ' ὦν; καὶ μὲν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ
 μάας, ἐκείνων γὰρ σε μεμνήσθ' ὅτι μη-
 δ' ἐπώποτέ σε ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ
 πρόσκωπον εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις
 ὅτι ἔκαστ' αἰσώματος ἐκπαθεῖς, ὡς
 ἔγω

do me ducas, singulaque demonstres,
vt qui vniuersa iam habeas comperta.
MERCVR. Non est otium ô portitor.
Nam ab eo iam nunc, negotium
quoddam, quod ad mortalium statum
pertinet, à Ioue summo datum,
expediturus. Ille autem ad iracundiam
propensior est, vt planè verear ne cū-
ctantem me vel totum vestræ fortis
esse permittat caligini videlicet addi-
ctum: vel quemadmodum nuper Vul-
canum, ita & me coriepto pede è sum-
mo deiiciat cælo, nimirum quo & ipse
pocillatoris munere fungens claudi-
cando risus moueam. CHA. Despicias
ergo me temerè & indecorè in terra
oberrantem, præsertim amicus & na-
uigationis socius, tum & nostræ Reip.
ex parte legatus? Atqui conueniret,
ô Maiæ proles, illorum te etiam num
meminisse, quod te vel sentinam ex-
haurire, vel remum agitare ne vn-
quam

ἔτω καρτερὸς ἔχων, ἢ εἴ τινα ἄλλον
 νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν
 πᾶν Διχαλέγη. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης
 ὢν τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέτω μόν-
 ος. ἀλλὰ πρὸς τῷ πατρὸς, ὦ Φίλ-
 τατον Ερμήδιον, μὴ κατὰλίπῃς με, πε-
 ριήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς
 τι καινὸν ἰδὼν ἐπαϊέλθοιμι. ὥς ἡμεῖς
 ἀφῆς, εἰδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω. κα-
 θάπερ γὰρ ἐκείνοι σφάλλοντα διολι-
 θαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, ἔτω δὲ καὶ
 χάσσι πάλιν ἀμβλυώτῳ πρὸς τὸ
 φῶς· ἀλλὰ τοῦτο ἐκυλλήνιέ μοι ἐς αἰ-
 μεμνησομένῳ τὴν χάριν. Ερμ. τὰ τὸ
 πρᾶγμα πλεονῶν αἴτιον καταστήσε-
 ταί μοι ὁρῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς πε-
 ριηγήσεως ὅτι ἀκρόνδρυλον παντάπα-
 σιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπεργητεῖον ᾧ ὅμως.

quam quidē iusserim Quin tu interim,
quanquam adeò robustus es humeris,
in nauigij dorso porrectus stertis, aut
si quam fortē ex vmbriis loquacem of-
fenderis, cum hac inter nauigandum
perpetuò confabularis? Ego verò
quantumuis senex remigium agens
duplex, solus remigo. At te per patrem
obsecro ô charissime Mercuriole, ne
me deseras, sed vt noua aliqua re con-
specta redeam, indica quænam in vi-
ta geruntur. Quod si tu me neglexe-
ris, nihil planè ab ipsis cæcis differre
videbor. Vt enim illi lubrico gressu
per caliginem titubant, ita rursus ego
ad lucem tibi hallucinabor: quin tu
hanc mihi das gratiam, ô Cyllenie,
perpetuo memori futuro. MER. Hæc
profecto res verberū mihi caussa exi-
stet adeò vt iam hinc cōmonstratio-
nis huiusmercedē non sine tuberibus
nobis fore prospiciam: obsequen-
dum

τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι τις, ὅποτε Φί-
 λῳ τις ὦν βιάζοιτο; πάντα μὲν εἴ-
 σε ἰδεῖν κατ' ἑκάστον ἀκριβῶς ἀμύ-
 χαρόν ἐστιν ὡς πορθημεῦ. πολλῶν γὰρ
 αὖ ἐτῶν ἡ Διατριβὴ γένοιτα. εἴπερ ἐμὲ
 μὲν κηρύττεας, δεήσει, καθάπερ
 ἀποδράντα ὑπὸ τῷ Διός· σέ δ' ἐκ καὶ
 αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῷ θανάτῳ
 ἔργα, καὶ τὴν τῷ Πλούτωνος δ' ἐχλὺ ζή-
 μιαν, μὴ νεκρογωγῆναι πολλοῦ τοῦ
 χρόνου. καὶ ὁ τελευτῆς Διακὸς ἀγα-
 νακτῆσει, μὴδ' ὁδολὸν ἐμπολῶν. ὡς
 δ' ἐτὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων
 ἰδῆς, τῶντ' ἡδὲ σκεπτέον. Κά. αὐ-
 τὸς ὡς Ἑρμῇ ὀπιόει τὸ βέλτιστον. ἐγὼ
 δ' ἐξείην οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξέ-
 νῳ ὦν. Ερμ. τὸ μὲν ὅλον ὡς χά-
 ρων, ὑψηλῆς τινὲς ἡμῖν εἶσι χωρίου,
 ὡς

dum tamen. Quid enim facias vbi amicorum quispiam impellat? Principio ergo vt omnia singulatim & examussim conspicias, frustra laboras, oportitor; nam hoc multorum annorum fuerit negotium: deinde me denunciari oportebit tanquam transfugam à Ioue. Tibi verò, quo minus mortis munia peragere posses fuerit impedimento: neque non Ditis imperio detraxerit, cum videlicet longo adeò tempore vmbra adueheres nullas. Postremò & Æacus, qui portorio colligendo præfectus est, stomachabitur, vt qui tanto tempore ne obolum quidem lucrifecerit. Verùm quæ via ipsa rerum capita videre possis, iam consilium erit nobis captandum.

CHA. Ipse, ô Mercuri, quod optimum factu fuerit, videris, ego verò peregrinus cum sim in terra, quid rerum hic agatur, nescio, MER. Breuiter,

ὥς ἀπ' ἐκείνῃ πάντ' ἴσοις. σὺ δὲ, κί-
 μεν ἐς τὸν ἕρμαν ἄνελθῆν διωατὸν
 ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον. ἐκ παλαιότητος γὰρ
 αὖν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ ὃ
 ἔθιμις εἰδωλοῖς αἰεὶ ζυγόντα ὅτι-
 βατεύειν τῶν βασιλείων τῷ Διὶ, ὡ-
 ρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρεσιν παρὲς σκοπεῖν.
 Χά. οἶδα, ὦ Ερμῆ, ἅπερ εἶωθα λέγειν
 ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν;
 ὅποταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίῃται,
 πηλαγία τῇ ὁθόνη ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύ-
 μα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπὸ
 ἀγνοίας κελεύετε πλὴν ὁθόνην σείλαι,
 ἢ ἐνδῆναι ὀλίγον τῷ ποσὶ, ἢ συνεκ-
 δραμεῖν τῷ πνεύματι. ἐγὼ δὲ, πλὴν ἡσυχίας
 ἄλλαν ὡς κελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς
 γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταῦ-
 τε δὲ καὶ σὺ πράττει, ὅποσα καλῶς
 ἔχει.

ter, & Charon editiore aliquo loco opus erit, vt inde cuncta queas prospicere. Caterùm si in cælum subuolare tibi foret facultas, non laborarem. nam inde quasi ex specula omnia despiceres accuratè. Cùm autem tibi cui semper cùm mortuorum simulachris commercium est, in Iouis regiam ascendere minimè liceat, iam tempus fuerit excelsum aliquem montem disquirere. CHA. Nosti ô Mercuri, quæ ad vos inter nauigandum dicere consueuerim? Siquidem vbi & procellosus ventorum flatus obliquo vento incubuerit, vt sublimè tollatur fluctus, ibi vos, quæ est vestra imperitia, iubetis vel velum contrahere, vel pedem paulisper accommodare, vel etiam ipsius venti cursum sectari. At ego quietem vos agere iubeo : ego enim, quid optimum sit, non ignoro. Eodem ergo modo & tu, cùm sis gubernator,

ἔχαιν νομίζεις κυβερνήτης νόν γε ὦν.
 ἐγὼ δὲ ὥσπερ Ἰηιδάταις νόμῳ, σιω-
 πῇ καθεδῶμαι, πάντα πειθόμενος κε-
 λεύοντί σοι. Ερμ. ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς
 γὰρ εἴσομαι τί ποιητέον, καὶ ζευρήσω ἢ
 ἱκανὴν σκόπῳ. ἄρ' ἔν' ὁ καύκασος ἐπι-
 τήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος,
 ἢ ἁμφοῖν ὁ Ολυμπος ἔκεινοσιν; καί ποί-
 ος Φαῦλόν τι ἀνεμνήστω ἐς τὸν Ολυμ-
 πον ἀπιδῶν. Συγκαμῖν δέ τι ἔτι ὥσπερ
 γῆσαι καὶ σὲ διῆ. Χά. πρὸς ταῦτε. ὥ-
 σπερ γῆσω γὰρ ὅσα διυνατά. Ερ. Ομη-
 ρος ὁ ποιητής φησι τὰς Ἀλφειῶς ὑέας,
 διὗ καὶ αὐτὰς ὄντας, ἐπὶ παῖδας ἐξε-
 λῆσαι ποτιτῶν Οὔσαν ἐκ βάθρων ἀ-
 ναρπάσαντας, Ἰηιδεῖναι τῷ Ολύμ-
 πῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν
 πάντῳ κλίμακα ἔξαιν οἰομένους, καὶ
 πρὸς βάσιν Ἰηιδεῖν τὸν ἔρανον. ἐκείνῳ
 μέν

nator, quæ tibi convenire visa fuerint, facito. Ego verò vt est vectorum conditio, tacitus sedebo per omnia tibi iubenti obsecundans. MER. Rectè admones, ô Charon. ipse enim quid facto opus sit sciero, ac speculam nobis idoneam inuenero. Num ergo Caucasus idoneus, aut hoc altior Parnassus, aut utroque eminentior Olympus ille? Atqui in Olympum mihi intuiti non contemnendi cuiusdam consilij in mentem venit. Verùm ad hanc rem tuo & labore & obsequio pariter erit opus. CHA. Tuum ergo fuerit imperare, ô Mercuri. Equidem pro mea virili in omnibus, parere conabor. MER. Homerus poëta dicit, Aloëi filios, cum & ipsi duo essent, ad hæc pueri, statuisse olim vna cū radicibus Ossam euulsam Olympo superimponere: deinde & huic Peliō, quod arbitrentur hoc pacto sufficientē se gradum & ascensum in cælū habituros. Verum

μὲν ἐν τῷ μεθυσκίῳ (ἀπαθ' ἀλῶ γὰρ ἔ-
 σην) δίκας ἐποιήτην· νῶϊ δ' ἔγχε' ἔγχε' ἔγχε' ἔγχε' ἔγχε'
 καὶ τ' ἑσθλὰ ταῦτα βεβλῦομεν, τί ἔχ' οἰ-
 κηδομένημεν καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ αὐτὰ Ἰππικυ-
 λινδῶντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχομεν
 ἀφ' ὑψηλοτέρων ἀκριβες ἔρας τ' σκο-
 πλεῖν; Χα. καὶ δυνήσόμεθα, ὦ Ερμῆ, δὴ
 ὄντες ἀναθέσθαι, ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ
 τὴν Θοσαν; Ερ. Διὰ τί σι; ὅτι ἀνὰ
 χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀλγύνεσθαι
 εἶναι τοῖν βρεφυλλίοις ἐκείνοις; καὶ ταῦ-
 τα, θεὸς ὑπάρχοντας; Χα. ἔκ, ἀλλὰ
 τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν πνα-
 σθὲν μεγαλουργίαν ἔχειν. Ερ. εἰκότως.
 ἰδιώτης γὰρ εἰ, ὦ χάρων, καὶ ἡκιστα ποιη-
 τικός. ὁ δὲ γυνάδας Ομηροῦ δὸς
 δυοῖν εἴχοιεν αὐτὰ καὶ ἡμῖν ἀμφοτέρων
 ἐποίησε τὴν ἔρεσιν, ἔγωγε βασιλῆως
 σιωπῆθαις τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω ἡ-
 σοι πάντα πράγματα εἶναι δοκεῖ, τὸν

Ατλαν-

hi adolescentuli, cum impij essent, audaciae suae poenas dederunt: nos autem qui hac in Deorum iniuriam minime molimur, cur non & ipsi eadem via ædificamus montem monti adglomerando? quo videlicet exactiorem & commodiorem habeamus prospectum? CHAR. Et duobus nobis, ô Mercuri vires suffecerint ad locomouendum vel Pelion, vel etiam Ossa? MER. Quidni, ô Charon? an tu nos abiectiores, magisque imbecillos infantulis illis iudicas, maxime cum simus Dij? CHAR. Nequaquam, sed res ipsa incredibilem quandam magnifici operis ostentationem continere videtur. MER. Non iniuria: imperitus enim es, & in elegantia poetica minime versatus. At egregius Homerus duobus statim versibus accessum nobis parauit in cælum, adeo facile congestis montibus. Porro admiror hæc tibi prodigiosa videri, cum tamen

Ἄτλαντα δηλαδὴ εἶδοι, ὅς τὸν πόλιν
 αὐτὸν εἰς ὧν φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ὅπαν-
 τας. ἀκέραις ἤϊσως καὶ ἔμμελ' ἀδελφῶ
 πέρι, τῷ Ἡρακλέῳ, ὡς Διὰδέξοιτό
 ποτε αὐτὸν ἐκείνον Ἄτλαντα καὶ ἀ-
 νηπάυσειε πρὸς ὀλίγον τῷ ἄχθους,
 ὑποθείς ἐαυτὸν τῷ φορτίῳ. Χά. ἀκέραι
 καὶ ταῦτα. εἰ δὲ ἀληθὴ ἐστὶ, σὺ δὲ ὧς Ἐρ-
 μῇ, ἃ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. Ἐρ. ἀληθὲς ἔστι
 ὧς χάριτων. ἢ τίς τοι γὰρ ἐνέκα σοφοῖ
 ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν; ὥστε ἀναμοχ-
 λεύωμεν τὸ ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν
 ὑφηγεῖται ῥέπος καὶ δρεχιτέκτων Ορη-
 ρος, Αὐτὰρ ἐπ' ὅσῃ Πήλιον εἰνὸςίφυλ-
 λον. ὁρᾷς, ὅπως ῥαδίως ἅμα ἔστι ποιητι-
 κῶς ἐξεργασάμεθα; Φέρε εἴν' ἀναβάς
 ἴδω, ἢ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐπικροδομεῖν ἐλ-
 δεήσει. παπαί, κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ
 ὑπωρεΐᾳ τῷ ἔρηνῳ. Διὸ μὲν γὰρ τῷ ἑώ-
 ων, μόγις Ἰωνία καὶ λυδία φαίνε'. Διὸ δὲ
 τῆς

Atlanta non ignores, qui vel solus cælum ipsum fert, vniuersos nos sustinens. Sed & de fratre meo Hercule fortè audisti, quomodo ipsi illi Atlanti in officium successerit, ipseque fe-
neri tantisper, dum ille interquiesceret, supposuerit. CHA R. Audio sanè huiusmodi: an, autem vera sint, tu & Poëtæ videritis. MERCV R. Verissima, ô Charon, alioqui cuius gratia viri illi sapientes emēntirentur? Itaque primùm Ossam vestibus ætuamus, quemadmodum carmen præscribit & ipse architectus Homerus, at super Ossam Pelion arboribus densum. Vides, quàm citra negotium pariter, & quàm poëticè effecerimus. Age hac mole conscensa dispiciam, num aut hæc faciant satis, aut plura super struere oporteat. Papæ, quid hoc? Hæremus adhuc in ipsa cœli radice. Etenim ab oriente sole vix Ionia & Lydia conspiciuntur: Ab occiden-

δὲ τῆς ἐσπέρης· ἔστω πλέον Ἰταλίας καὶ
 Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν δρεκτώων, τὰ
 ὅτι τὰδε ἔστι μόνα, καὶ κεῖθεν ἡ Κρή-
 τη ἔστω παύσατο. μετὰ κινήσια ἡμῖν ὡς
 πορθεύει, ἢ οἷον αἷς ἔειπεν. εἶπε ὁ
 Παρνασσὸς ὅτι πᾶσιν. Χεῖρ ἔστα ποιῶ-
 μεν. ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργα-
 σάμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκύνοντες πέ-
 ρα ἔστι πῶς, εἶπε Συγκαταρρίφθεντες
 αὐτῷ, πικρὰς τὸ Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς
 περὶ θῶμεν, ξυωτρεῖδέντες τῶν κρα-
 νίων. Ερ. θάρρει, ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει
 ἅπαντα. μετατίθει τὴν οἷον, ὅτι κυ-
 λινδρεῖσθαι καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδὲ ἐπά-
 νειμι αὐτοῖς. εὐῖχει. πάντα ὁρῶ. ἀνά-
 βαινε ἡσθη καὶ σὺ. Χεῖρ. ὅρεξον ὡς Ερμῇ
 τὴν χεῖρα. ἔστω γὰρ ὅτι μικρὰν με πού-
 τῃ τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. Ερμ.
 εἴη καὶ ἰδίῳ ἐθέλεις, ὡς χάρων, ἅπαν-

te verò non amplius quam Italia ac Sicilia. Porro à Septemtrione ea solū, quæ Istro adjacent apparent. Illinc autem Creta : neque hæc admodum apertè. Quare, sicuti videtur, & Oetam transponere oportet, postremò omnibus superimponendus Parnassus.

CHA. Sic faciamus. At hoc solum vide, ne plus æquo attenuando opus ipsum tenuius fragiliusque reddamus, ita vt tandem vnà cum ipsa mole deturbati, Homericam illam ædificandi rationem nimis amaram experiamur, nimirum caluarijs ex casu perfractis.

MER. Bono animo es ô Charon, res omnis in vado erit, tu Oetam transpone: aduoluatur & Parnassus. En iterum conscendam. benè habet: cuncta iam conspicio : & tu nunc ascende.

CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neque enim parua ac humilem molem me facis ascendere MER. Si singula contueri gestis, ô Charon, di

τα, ὅσα ἐνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, ἔ-
 φιλοθεάμονα εἶναι, ἀλλ' ἔχῃ μοι
 τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδῃ μὴ κατὰ τοῦ
 ὀλισθηρῶ πατεῖν. εὖ γε ἀνελήλυθας καὶ
 σὺ. καὶ ἐπεὶ περ διχόρυμβος ὁ Παρνασ-
 σός ἐστι, μίαν ἐκάτερον ἄκραν ὀπιλα-
 βόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη
 ἐν κύκλῳ περὶ βλέπων ὀπισκόπει ὅ-
 παντα. Χά. ὁρῶ γὰρ πολλὴν καὶ λίμ-
 νην τινὰ μεγάλην περικρέσσαν, καὶ
 ὄρη, καὶ ποταμούς. τῇ Κωκυτῇ, καὶ
 Πυριφλεγέθοντι μείζονας, καὶ ἀν-
 θρώπους πάνυ ἐμπρῆς, καὶ τινας
 φωλεὰς αὐτῶν. Ερ. πόλεις ἐκείναι
 οἷσιν ἔς φωλεὰς εἶναι νομίζεις. Χά.
 οἶδα ὡς Ἑρμῇ, ὡς ὅστις ἡμῖν πέπρεα-
 κπη, ἀλλὰ μάττω τὸν παρνασσὸν αὐτῇ
 κατεκλίσαι, καὶ τὴν Οἶτῳ, ἔτι ἄλλα ὄρη
μετε-

crimini te committas oportet. Non .n. ita comparatum est, vt simul & extra. periculum sis constitutus, & tamen, quæ cupis liceat spectare. Verum hac mea dextra nitere, ac pedetentim scandendo, ne in lubrico pedem figas, caue. Nunc omni ex parte res bene se habet, cum & tu superâris. Iam verò quoniam bicipiti vertice prominēt Parnassus, vterque altero occupato, confideamus. Tu autem nunc oculis in orbem ductis intuere vniuersa. CHA. Terram video amplam, ac paludem quandam ingentem, quæ vndique terram circumfluit. Tum montes ac fluuios & Cocyto, & Phlegethonte ampliores. Ad hæc homines admodū exiles, & horum nidulos quosdam. MER. Vrbes illæ sunt, quos tu nidos arbitraris. CHA. R. Vides, quàm nihil nobis tanto labore sit effectum? Quin frustra sede mouimus Parnassum vnâ cum Castalio, tum & Oetam, cæteros-

N 5 que

μετεκινήσαμεν. Ερμ. ὅτι τί; Χά. ὅ-
 δ' ἐν ἀκρεβέσις ἔγωγε διὰ τῆς ὑψηλῆς
 ὀρεῶς ἐβυλάμην διὰ τὴν πόλιν, καὶ ὅρα
 αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς ὄραν,
 ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς, καὶ ἃ
 πράττεισιν, καὶ οἷα λέγουσιν, ὥσπερ ὅτε
 μετὰ πρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα
 καὶ ἔρχομαι, ὅτι γελῶν. ἀκρεβέσις γάρ
 ἐστιν ἡ πόλις ἐς ὑπερβολὴν Ερμ. τί
 διὰ τῆς πόλεως; Χά. ὅτι διείπνον, αἰ-
 κησάμενοι, κληθεῖς ἐπὶ τῶν φίλων,
 ἐς τὴν ὑστεραίαν μάλιστα ἤξω, ἔφη. καὶ
 μετὰ ζυλόντος διὰ τῆς πέγγης κερα-
 μῖς ὅτι πεσῶσα, οὐκ οἶδ' ὅτε κινήσαν-
 ται, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασαι ἔν
 οὐκ ὅτι τελέσανται τὴν ἐπὶ τῶν φίλων
 εἰκοσιὰς διὰ καὶ νῦν ἐποκαταθήσεαι,
 αἷς μᾶλλον βλέπαιμι καὶ ἀκροίμαι.
 Ερμ.

que montes omnes. MER. Quid ita?

CHA. Equidem è sublimi exactè despicio nihil. Desiderium autem erat non vrbes solum neque montes ipsos tanquam in tabula depictos intueri, verùm & homines ipsos, tum quæ faciant, quæque loquantur exaudire haud secus ac prius, cùm tu obuius mihi factus ridentem conspiceres, ac quidnam riderem, percunctareris. Nam cum ridiculum quiddam audirem, mirum in modum delectabar.

MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cùm quidam ab amicorum quopiam ad coenam, opinor, vocatus esset, in posterum, inquit, diem veniam maximè. Atque interim dum hæc diceret, tegula quædam nescio quo deturbante, à tecto in caput huic irruens, ipsum necauit. Risi ergo hominem, vt qui promissa minimè præstaret. Sed & nunc quo magis audiam, magisque videam, descendendum mihi censeo.

MER.

Ερμ. ἐχ' ἀτρέμας. καὶ τῷτο γὰρ ἔγω
 ἰάσομαι σι, ἔ' ὁξυδερκέσεται τὸν ἐν βρα-
 χεῖ δότο Φανῶ, περὶ Ομήρου τινα καὶ
 πρὸς τῷτο ἐπωδὲν λαδῶν. καὶ πειδαν
 εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησθαι μηκέτι ἀμβλυαί-
 ην, ἀλλὰ λαφῶς πάντα ὁρᾶν. Χά.
 ζέγε μόνον. Ερ.

Αχ λικὰ δ' αὐτοὶ ἀπ' ὀφθαλμῶν
 ἔλουν, ἢ πρὶν ἐπῆεν,
 ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμῖν θεὸν ἠδὲ καὶ
 ἄνδρα.

Χά. τί ἐστιν; Ερμ. ἡδὴ ὁρᾶς; Χά. ὑπερ-
 φυῶς γε. τυφλὸς ὁ λυγκεὺς ἐκείνος,
 ὡς πρὸς ἐμέ. ὥς τε σὺ τὴν ὅππῃ τέττω πρὸς
 δίδασκέ με, ἔ' δότο κρίνῃς ἐρωτῶντι. ἀλ-
 λὰ βάλει κατὰ τὸν Ομηρον καὶ γὰρ ἔρω-
 μαί σε, ὡς μάθῃς ἐσθ' αὐτὸν ἀμεληῶν-
 ταί με τῶν Ομήρου. Ερμ. καὶ πόθεν σὺ ἔχῃς
 τι τῶν

MER. Quietus sis. Nam & huic malo remedium inuenero, atque incantatione quadam ab Homero accepta videndi aciem acutissimam tibi vel breui reddidero. Ac posteaquam pronuntiauerō carmina ipsa, memor sis non amplius hallucinari, verūm aperte cuncta intueri. **CHA.** Dic solūm, **ME.**

Dimpui nubem, visum quæ texerat antè,

Vt tandem agnoscas qui sint hominesue Deū.

CHA. Quid est? **MER.** Annon iam vides? **CHA.** Mirum in modum: cæcus sanè Lynceus ille, si mecum componatur. Itaque deinceps hoc primum me velim doceas, mihiq̃ue percunctanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ipsum me Homericis versibus tecum agere, quo videlicet intelligas, neque ipsum me ab Homeri elegantia abhorre? **ME.** Vnde tu, quæso, illius
ali

πῖ τῶν ἐκείνῃ ἀδύναμι, ναύτης αἰὲ καὶ
 πρὸς κωπῶν ἄν; Χα. ὁρᾷς; ὀνειδισ-
 χὸν τῷτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ ὁπότε
 διαπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολ-
 λαὶ ῥα ψωδῶντας ἀκρόασις ἐνίων ἔτι μέ-
 μνηται. καὶ τοὶ χειμῶν ἡμᾶς ἔμικρὸς
 πῆτε κατέλαβεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄ-
 ρειν ἔμπανυ αἰσιόον τινα ὥσπερ τοῖς
 πλέεσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν σιωπήσας πᾶς
 νεφέλας, καὶ ἐπῆραξε τὸν πόντον, ὥσ-
 περ τορῶν τινα ἐμβαλὼν τὴν τρίαι-
 ναν, καὶ πᾶσας πᾶς θυέλλας ὠρόθυνε,
 καὶ ἄλλα πολλὰ κυκλῶν τὴν θαλάσσαν
 ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνό-
 φῃ ἐμπεσὼν, ὀλίγῃ δὲ ἴν πειέτρε-
 ψεν ἡμῖν τὴν ναῦν. ὅτε περ καὶ ναυ-
 πιάσας ἐκείνος ἀπήμεσε τῷ ῥαψωδῶν
 πᾶς παῖδας αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρυβδί,
 καὶ

aliquid scire posses nauta cum sis, & cum remis rem habeas? CHA. Vides, opprobria sunt hæc in artem. At ego cum illum vita iam functum traijcerem, multa carmina recitantem audiui, quorum nonnulla adhuc in memoria hærent. Porro tempestas non mediocris tum nobis incubuit. Etenim posteaquam cantilenam quandam nauigantibus non admodum prosperam neque salutarem fuisset auspicatus, carminum vi impulsus Neptunus, & nubes conuocauit, atque tridente velut toryna (instrumento, quo in olla aliquid teritur & agitur inter coquendum) iniecto, cum fluctuum procellas excitauit, tum alijs multis turbis yniuersum miscebat mare, adeo ut parum abfuerit, quin tempestas, quæ vna cum densa caligine imminabat, nauem nobis subuertisset. Tum ergo & ille nauscabundus bonam carminum partem Scyllæ & Charybdi

cuo-

ἢ κίκλωπι. Ερμ. ἔχ' αὖτε πόν' ἐν ἑσθ' ὅπως
 πᾶσι τὰ ἐμέτε' ὀλίγα γὰρ Δία Φυ-
 λάττειν. Χά. εἰπέ γάρ μοι.

Τίς γάρ ὅστις ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ ὑψὺς
 τε μέγας τε,

ἔξοχ' ἀνδρώπων κεφαλῇ καὶ
 εὐρέας ὤμους.

Ερμ. Μίλων ἔπος ἔσθ' ἐκ Κρότωνος ἀθλη-
 τῆς. Ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες,
 ὅτι τὸν ταῦρον ἀργάμενος φέρει Δία τῇ
 σταδίᾳ μέσθ'. Χά. καὶ πόσῳ δίκαιότερον
 εἰς ἐμὲ ὡς Ερμῇ, ἐπαμνοῖεν, ὅς αὐτὸν
 σοὶ τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλά-
 βων ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὅπου
 παύσῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῇ ἀμαχαι-
 τῇ τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαί-
 οντας τῇ θανάτῳ, μηδὲν ζῶντας ὅπως
 αὐτὸν ὑποσκελίζει; καὶ περ οἰμώξεταί
 ἡμῖν δηλαδὴ μεμνημένος τῶν σφά-
 των τέτων, ἢ τῇ κρότῳ. νῦν δὲ μέγα
 φρονεῖ

euomuit: sed & Cyclopi. **MERCVR.**
 Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu paucula aliqua referuare. **CHA.**
 At dic mihi.

Crassus & ille quis est vir magnus,
 conspicuusque

Vertice sublimi atque humeris latissimus amplis.

MER. Milo Crōtoniata hic est athleta: applaudunt autem ei Græci, quod taurum sublatum solum per medium ferat stadium. **CHAR.** At quanto iustiori causa, o Mercuri, ipsum me laudibus eueherent, qui paulò post ipsum tibi Milonem, quantus est, correptum in nauiculam imponam: nempe ubi à morte inuictissimo aduersario lucta superatus ad nos venerit, quando nec ipse planè intelliget, quā cruris implicandi ratione sit deiectus. Tum profectò nobis plorabit, recordatus & harum coronarum, & huius applausus. Nunc autem quia propterea, quod
 tau-

Φρονεῖ, θαυμαζόμενος πρὸ τῆς ταύ-
 ρας Φορᾶς. τί ἐν οἷηθώμεν, ἄρα ἐλπί-
 ζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαι ποτε; Ερμ.
 πόθεν ἔκειν; Θανάτῳ νῦν μνημονεύ-
 σκειν ἂν ἐν ἀκρῇ τοιαύτῃ; Χα. ἔα τῷ-
 τον, σὺ δὲ μακρὰν γέλῳται ἡμῖν πα-
 ρέξοντα, ὅπως ἂν πλεῖν, μηδὲ ἐμπόδια,
 ἔχῃ ὅπως πυρὸν ἐπὶ ἄρασθαι διωάμε-
 νον. σὺ δέ μοι ἔκκεινο εἶπε, τίς τ' ἀρ' ὁ δὴ
 ἄλλος, ὁ λεγόμενος ἀνὴρ; ἔχ' ἔλλω ὡς
 εἰσικεν, ἀπὸ γὰρ τῆς σολῆς. Ερμ. Κῆρας.
 ὡς χάρων, ὁ καμβύσας ἀπὸ πρὸς ἀρχαῖς
 πάλαι Μήσων ἐχόντων, καὶ Περ-
 σῶν ἡδὲ ἐπὶ πᾶσι εἶναι καὶ Ασυρίων
 ἐναγχεῖται. ἔτ' ἔκράτησε, καὶ Βα-
 βυλῶνα παρεστῆσατο. καὶ νῦν ἐλα-
 σείοντι ὅτι λυσία εἰσικεν, ὡς κα-
 θαλῶν τὸν Κρεῖσσον, ἄρχοι πάντων.
 Χα.

taurum gestarit, est admirationi, gratia sapit, ac mirificè sibi placet. Quid ergo de ipso arbitrabimur? Num quod mortem etiam aliquando sibi imminere speret? MER. Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore? CHA. Missum hunc fac, ô Mercuri, risum nobis haud ita multò post exhibiturum, quando videlicet nobiscum nauigans ne culicem quidem amplius, nedum taurum ferre poterit. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir grauis ac seueritate quadam verendus, nec tamen Græcus, quantum ex peregrinò habitu cónijci potest? MER. Cyrus, ô Charon, Cambysis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Persas transtulit. Atque idem Assyrios nuper deuicit, & Babylonem expugnauit. Ad hoc exercitum in Lydiam traducere iam parat, hoc iam in animo destinans, vt Croeso superato imperium habeat in omnes,
CHAR.

Χα. ὁ Κροῖσος ᾗ πᾶποτε καὶ κῆνός ἐστιν;
 Ερμ. ἔκείσε ἀπόβλεψον ἐς τὸ μέγα ἄλιν
 ἀκρόπολιν τὸ τριπλῶν τείχος, Σάρ-
 δεις ἔκείναί. Ἐτὶ Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤ-
 δῃ Ἰπὶ κλίνης χρυσῆς καθημένον, Σό-
 λωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον;
 βάλαι ἀκῆσθωμεν αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέ-
 γουσι; Χα. πάνυ μὲν ἔν. Κροῖ. ὦ ξένε
 Ἀθηναῖε, εἶδες γὰρ μὲν τὸν πλεῖστον καὶ
 τὰς ἱπποαυρὰς, ἔσσοις ἄσσημος χρυσός
 ἐστὶν ἡμῶν, ἔτι μὲν ἄλλῳ πολυτελείᾳ,
 εἰπέ μοι τίνα ἡγῇ τὸ πάντων ἀνθρώ-
 πων εὐδαιμονέστατον εἶναι, Χα. τί ἄρα
 ὁ Σόλων ἐρεῖ; Ερ. Ἰαίρει. ἔθεν ἀλφυνές,
 ὦ Χάρων. Σο. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν εὐ-
 δαίμονες. ἐγὼ δὲ ὧν οἶδα, Κλέοβικ, καὶ
 Βίτωναι ἡγῶμαι εὐδαιμονεστάτους γυνέ-
 ας, τὰς τῆς ἱερῆας παῖδας. Χα. τῆς
 δὲ γόθεν φησὶν ἔτι, τὰς ἅμα πρῶ-
 λιν ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα

CAR. At Crœsus ubi tandem ille? ME. Illorū oculos deflecte in magnam illam arcem, quæ triplici muro est se-pta, Sardeis illæ. An non Crœsum ipsū vides in aureo sedentem solio, ac cum Solone illo Atheniensi differentem? Vis auscultemus quæ de re verba faci-ant?

CHA. Volo, ô Mercuri. CROES. ô hospes Atheniensis, qui iam diuitias nostras vidisti, thesauros scilicet & quantum nobis auri sit rudis, tum & aliam supellẽctilem pretiosam, dic mihi quemnam omnium hominum felicissimum arbitraris;

CHAR. Quid tandem dicet Solon? MERCVR. Bono tibi animo, nihil abiecti, ô Charon.

OLON. Felices quidem admodum pauci. Verum ex his, quos ego noui, Cleobim & Bitonem sacerdotis filios arbitror felicissimos extitisse.

CHA. Argiux sacerdotis hic dicit: qui nuper postquam matrem vehiculo insiden-tem ad sacrarium vsque, ipsi ingum
sub-

ὑποδύντες εἰλκυσαν ἵππ' τ' ἀπήνης ἄ-
 ρχι πρὸς τὸ ἱερόν. Κροῖ. ἔσω· ἐχέτωσαν
 τὰ πρῶτα ἐκείνοι τ' εὐδαιμονίας. ὁ
 δεύτερος δὲ τίς ἂν εἴη; Σό. Τέλλος ὁ Ἀ-
 θηναῖος, ὃς εὖ περ ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ
 τῆς πατρίδος. Κροῖ. ἐγὼ δέ, κάθαρμα,
 ὅ σοι δοκῶ εὐδαιμόνιον εἶναι; Σό. ὅδε πω
 οἶδα, Κροῖσε, λέω μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφί-
 κητ' εἰς. ὁ γὰρ θάνατος ἀκέραιος ἔ-
 λεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τ' ἄρχι πρὸς τὸ
 πέρας εὐδαιμόνως διαβιῶναι. Χά-
 κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ἔκ' ἵππ' ἀ-
 λησαι, ἀλλὰ τὸ προθυμῆτον αὐτὸ ἀξιού-
 σθαι τὸ πρὸς τῶν τοιούτων κρίσιν· ἀλλὰ
 τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει; ἢ τί καὶ
 ἐπὶ τῶν ὤμων φέρει; Ερ. πλίνθας τῶν
 Πυθίων χερσαῖς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν
 χερσίων, ὑφ' ὧν ἔ' ἀπολείψῃ μικρὸν ὑ-
 περον. Φιλόμανις ὁ ἀνὴρ ἐκλόπως. Χά-
 ἐκείνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσός, τὸ λαμπρὸν,
 ὁ ἀπο-

subeuntes adduxissent, è viuis statim excesserunt. **CROE.** Esto, habeant illi felicitatis primas. At quis tenebit secundas? **SOL.** Tellus Atheniensis, qui præterquam quòd benè vixit, mortem etiam pro patria obire non recusauit.

CROE. Ego verò, ô scelus, non tibi videor felix esse? **SOL.** Nondum, ô

Croese statui. quod nec dum ad vitæ metam perueneris. Rectissimus enim eius rei index ac certissimus mors ipsa existit, & vita ad finem vsque feliciter perducta.

CHA. Optimè facis. ô Solon, quod nostri non es oblitus, quoniam cymbam ipsam his de rebus iudicare censes. Sed quinam illi, quos Croesus emittit? aut quid humeris gestant? **MERCVR.** Aureos Pythio lateres dicat, pro oraculi mercede, cuius beneficio paulò post peribit. Est enim

vir ille mirum in modum vatibus deditus. **CHA.** Et illud est aurum splendidum scilicet, quodque sub pallidam

reful-

ὁ Διοσίλβει τοῦ ὑπάρχον μετ' ἑρητύ-
 ματ' ὅ; νυνὶ γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκχ-
 ων αἰεί. Ερ. ἐκεῖνο ὦ Χάρων τοῦ αἰοίδι-
 μον ὄνομα, καὶ πειμάχητον. Χάρ. καὶ
 μὲν ἔχ' ὁρῶ ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πέρε-
 σιν, εἰ μὴ ἄρα τῷτο μόνον, ὅτι βαρύνον-
 ται οἱ φέροντες αὐτό. Ερμ. εἰ γὰρ οἶσθα,
 ἔσσι πολεμοὶ Διὰ τῷτο, καὶ Ὀπιθελαί,
 καὶ λησῆμα, καὶ Ὀπιρκία, καὶ Φόνοι,
 καὶ δεσμά, καὶ πλεῖς μακρὸς, καὶ ἐμ-
 πρία, καὶ δαλείαι; Χά. Διὰ τῷτο ὦ
 Ερμῆ, τὸ μὴ πολὺ τῷ χαλκῷ Διὰ φέ-
 ρον; οἶδ' αὖ γὰρ τὸν χαλκὸν, ὁβολὸν, ὡς
 οἶδ' αὖ, ὡς δ' αὖ τῶν καταπλεόντων ἐκά-
 στες ἐκλέγων. Ερ. ναί. ἀλλ' ὁ χαλκὸς
 μὲν πολὺς· ὥστε εἰ πένυ πωδάζε-
 ται ὑπὸ αὐτῶν. τῷτον δ' εἰ ὀλίγον ἐκ
 πολλῷ τῷ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀ-
 πορύττεσι. πάλιν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς, καὶ
 ἔτι ὅ;

refulget rubore? nunc enim, cùm ante iam sæpè de eo audierim, ipsum primum video, **MERCVR.** Hoc celebre illud est nomen, cuius gratia tanto opere pugnatur. **CHAR.** Atqui non video quonam pretio commendetur, nisi hoc fortè ad rem pertinet, quod qui ferunt, eo grauantur. **MERCVR.** An non intelligis quot huius gratia bella, quot insidiæ, quot latrocinia, quot periuria, quot cædes, quot vincula, quamque longinqua nauigatio, quot mercaturæ, quot seruitutes? **CHA?** Propter hocne, ô Mercuri, quod parum ipsi æri præstat? Nam æs noui, vt qui à singulis vectoribus, (quod & tu ipse non ignoras) obolum exigam. **MER.** Est ita vt dicis, ô Charon. Verùm æs, quia magna est eius copia, non est in pretio. Aurum verò, & huius quidem parum, hi qui terræ venas scrutantur, ex immenso profundo effodiunt, Attamen ex terra
O pro-

ἔπος, ὥσπερ ὁ μόλιθός, ἐπ' ἄλλα. καὶ
 δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀ-
 βελτηρίαν, οἱ ποσὶτον ἔρωτα ἔρωσιν
 ὠχρῶ, καὶ βαρέος κτήματ' ἔχουσιν. Εἰς ἄλλ'
 δ' Σόλων γε ἐκείν' ἔχουσιν, ὡς Χάρων, ἔρῃ
 αὐτὸς φαίνεται, ὡς ὀρέας. κατὰ μέλαρ γὰρ
 τῶν Κροΐσας καὶ τῶν μεγαλαυχίας τῶν βαρ-
 βάρων. καὶ μοι δοκεῖν, ἔρεσθαι τι βέλεσθαι
 αὐτόν. ἐπακχέσσωμεν ἔν. Σό. εἰπέ μοι, ὦ
 Κροΐσε. οἷός γάρ π' εἶδ' αὖτε τῶν πλίνθων
 τέτων τὸν Πύθιον; Κροΐ. νῆ Δί', ἔγχαρ
 ἔστιν αὐτῶν ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ἔδιδεν
 ποιῆτον. Σό. οὐκ ἔν' μακάρων οἷός τ'
 θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιο ἐν τοῖς
 ἄλλοις, καὶ πλίνθας χρυσᾶς; Κροΐ.
 πῶς γὰρ ἔ; Σό. πολλὴν μοι λέγεις,
 ὦ Κροΐσε, πενίαν ἐν τῷ ἔργῳ, εἰ ἐκ
 Λυδίας μετατέλλεσθαι τὸ χρυσίον διέ-
 σαι αὐτὸς, ἢ ἐπιθυμήσῃσι. Κροΐ. πῶς γὰρ
 ποσὶ-

prouenit,quemadmodum plumbum,
& reliqua metalla. CHAR. Insignem
quandam hominum stultitiam nar-
ras, qui tanto amore prosequuntur
rem tum pallidam, tum etiam gra-
uem. MER. At Solon ille aurum mi-
nimè mirari videtur. Nam cùm Crœ-
sum ipsum, tum verò maximè homi-
nis barbari iactantiam deridet, adeò
vt videatur etiam mihi hac ipsa de re
Crœsum velle percunctari. Quam-
obrem auscultemus. SOL. Dic mihi,
ô Crœse, putas ne laterum horum in-
digere Apollinem? CROE. Per Iouem,
nullum enim ipsi est donarium Del-
phis suspensum tam magnificum. SOL.
Arbitraris ergo te Deum beatum red-
dere, si inter multa, tuo beneficio, &
aureos lateres possideat. CROE. Quid
ni? SOL. Magnam mihi paupertatem
narras in cœlo, ô Crœse, si Deos, cùm
fortè desiderent aurum, ex Lydia ad-
uehere oportebit. CROE. Vbi enim

πῶς ἔστιν ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅς ἐστι παρ
 ἡμῖν; Σό. εἰπέ μοι, σίδηρ' ἐστὶν δὲ φύεται
 ἐν Λυδία; Κροῖ. ἔ, πάνυ τι. Σό. τὴν βελ-
 πύον ἐστιν ἄρα ἐνδεεῖς ἐστέ. Κροῖ. πῶς ἀ-
 μείνων ὁ σίδηρ' ἐστὶν χρυσίον; Σό. ἦν ἀπο-
 κρίνη μὴδ' ἐν ἀγανακτῶν, μάθους ἂν.
 Κροῖ. ἐρώτα ὡς Σόλων. Σόλ. πότερον
 ἀμείνεις οἱ σώζοντες πινυς, ἢ οἱ σωζό-
 μενοι πρὸς αὐτῶν; Κροῖ. οἱ σώζοντες
 δηλαδή. Σόλ. ἄρ' ἐν ἦν Κύρ' ἐστὶν, ὡς λο-
 γοποιεῖσιν ἱνες, ὅτι Λυδοῖς, χρυσῶς
 μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σί-
 δηρος ἀναγκαῖος τότε; Κροῖ. ὁ σίδηρος
 δηλαδή. Σόλ. καὶ εἴγε μὴ τὸν πα-
 ρασκευάσαιο, οἴχοιτο ἂν σοι ὁ χρυσὸς
 ἐς Πέρσας ἀχμάλωτ' ἐστιν. Κροῖ. εὐ-
 φήμει ὡς ἄνθρωπε. Σόλ. μὴ γί-
 νοιτο μὲν οὖν ἔτι ταῦτα. Φαίνεται
 δ' ἐν ἀρεῖν τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

Κροῖ.

alibi aurum proueniret tantum quantum apud nos? SOL. Rursus illud mihi dicito: ferrum in Lydia nascitur?

CROE. Non admodum. SOL. potiori ergo re indigi estis. CROE. Quinam

ferrum præstantius auro? SOL. Si citra

stomachum respondere velis, facile

intellexeris. CROE. Interrogatum

modò ô Solon. SOL. Vtri præstantiores

an qui seruant ac defendunt, an qui

seruantur ac defenduntur? CROE.

Qui seruant profectò. SOL. Ergo si

quemadmodum quidam narrant fu-

turum, Lydos Cyrus adortus fuerit,

aureos ne gladios militi tuo facies, an

ferro tum erit opus? CROE. ferro sa-

nè, ferro. SOL. Et si huius copiam

non apparaueris, futurum vt egregi-

um illud aurum captium ad Persas

abeat. CROE. Bona verba. ô homo.

SOL. Dî meliora velint, quàm vt hæc

hoc modo fiant. Verum tu hac via vi-

deris ferrum auro nobilius fateri,

O 3

CROE.

Κροῖ ὅκ' ἔν' ἢ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς
 πλίνθας ἀνατιθέναι με, τ' ἢ χρυσὸν ὀ-
 πίσω αὐθις ἀνακαλεῖν; Σὸ δ' ἐδὲ σιδή-
 ρα ἑκείνός γε δεήσει· ἀλλ' ἦν τε χαλ-
 κὸν, ἢ τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν
 ποτε κτῆμα ἢ ἔρμαμον ἔσῃ ἀνατεθει-
 κώς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς
 αὐτοῖς, ἢ πινι τυράννῳ ληστῇ· τῷ δ' ἔ-
 θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποι-
 ῶν. Κροῖ. αἰεὶ σὺ με τῷ πλεῖστῳ προσ-
 πολεμεῖς, ἢ Φθονεῖς. Ερμ. ὁ φέρει ὁ Λυ-
 δὸς, ὦ Χάρων, τί μ' παρρησίαν, ἢ τ' ἀλή-
 θειαν τ' λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ
 τὸ πρᾶγμα, πένης ἀνθρώπος, ὅχ' ὑ-
 ποπλήσων, τ' ἢ παρυσάμενον ἐλευθέ-
 ρως λέγων. μεμνήσε' ὃ δ' ἔν' μικρὸν ὕπε-
 ρον ἔ' Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέη αἰλόντα
 ὅππ' ἢ πυρὰν ὑπὸ ἔ' Κύρῳ ἀναχθῆναι. ἤ-
 κισσι γὰρ τ' κλωθεὺς πρῶην ἀναγινώσκῃ
 σης τὰ ἐκάστῳ ἐπικεκλωσμένα. ἔν' οἷς

CROE. Ferreos ergo lateres Deo me consecrare iubes, aurum autem reuocare? **SOL.** Neque ferro ille indiguerit; sed siue æs siue aurum dicaris, alijs sanè futuram prædam, ac possessionē suspenderis, & id quidem aut Phocensibus, aut Bœotijs, aut Delphis ipsis, aut etiam prædoni alicui tyranno. Deus autem artifices tuos planè nihil moratur. **CROES.** Semper tu quidem diuitias mihi inuides, & oppugnas. **MERCVR.** Non fert delicatus hic Lydus, ô Charon, verborum & libertatem, & veritatem: quin ei peregrina, & noua quædam res videtur, hominem obscuro loco natum ac pauperem, ea quæ vrgeant, intrepidè dicere. Atqui haud ita multò post Solonis recordabitur, nimirum quando eum à Cyro captum in constructum rogam oportebit conscendere. Nam quæ cuique Parcarum fœso sint decreta ipsam Clotho nuper legentem audiui, in qui-

καὶ περὶ τ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἀλῶναι
 ὑπὸ Κύρου, Κύρον δ' αὐτὸν ὑπὸ Ἑκφνησὶ
 τῷ Μαωσαγέπδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν
 Σκυθίδα τὴν ὅπῃ εἶπαμεν λευκὰ ἐξε-
 λαύνουσιν; Χά. νὴ Δία. Εὐμ. Τῶ μύρις
 ἑκατὶνῆς ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτιμᾶσαι
 εἴς Κύρου αὐτὴν, ἐς ἀσπὸν ἐμβαλεῖ πλῆρη
 αἵματος. ὁρᾷς δ' καὶ τὸν αὐτὸς τὴν νεανί-
 σκον; Καμθύσης ἑκατὶνῆς ἐστὶν. εἴς τοι βα-
 σιλεύσῃ μὲν τὴν πατέρα, καὶ μυρία (Φα-
 λείς ἐν τῇ Αἰθιοπία, τὸ τελευ-
 ταῖον μανεῖς ἀποθανεῖν), ἀποκτείναντες τὴν
 Ἀπιν. Χά. ὦ πολλὰ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν
 τίς ἂν αὐτὰς προσβλέψῃεν ἕτως ὑπερ-
 φρονεῖν τὰ ἄλλων; ἢ τίς ἂν πειθεύσῃεν,
 ὥς μετ' ὀλίγον εἴς τοι μὲν αἰχμάλωτος
 ἔσαι, εἴς τοι δ' ἡ κεφαλὴν ἐξοίῃ ἐν ἀσπὶ
 αἵματος; ἑκατὶνῆς δὲ τίς ἐστὶν, ὦ Εὐμῆ, ὃ τὸ
 πορφύρεον ἐφεσπρίδα ἐμπυρορημένος,

bus & hæc erant scripta: Cræsum quidem à Cyro captivum duci, ipsum autem Cyrum à Massagetide illa necari. Viden' Scythicam illam foeminam candido vehentem equo? CHAR. Per Iovem. MERCUR. Tomyris est, quæ sua ipsius manu Cyri caput detruncatum in vtre cruore refertum intrudet. Sed & filium Cyri vides, adolescentem? Cambyses ille est. Is patre defuncto, in imperium succedet, ac vbi millemodis errarit & in Lybia, & in Æthiopia, tandem insania correptus, occiso à se Api, migrabit è vita. CHA. ô rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aspicere sustineat, ipsos adeò sibi præ cæteris placentes? aut etiam cui credibile videri poterit, illum scilicet paulò pòst fore captivum? hunc autem caput in vtre sanguine pleno habiturum? At quis nam is est, ô Mercuri, cui pallam purpuream iam fibula

O ;

ne.

ὁ τ' Διόδημα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγ-
 ρⓈ ἀναδίδωσι τὸν ἰχθυῶ ἀναπνεύων
 νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ; βασιλεὺς δέ τις
 εὐχεταί εἶναι. Εὐ. εὖ γε παρωδεῖς, αἱ Χά-
 ρων, ἀλλὰ Πολυκράτῃ ὁρᾷς τῶν Σα-
 μίων τύραννον πανευδαίμονα αἰόμενον
 εἶναι; ἀπὲρ ἢ ἕως αὐτὸς ὑπὸ τῷ παρε-
 στῶτος οἰκέτῃ Μαιανδρίῃ προδοθεὶς Ο-
 ρρίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπιθήσε-
 ται, αἶθλιⓈ ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμο-
 νίας ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ. καὶ ταῦτα
 γὰρ τῆς Κλωθῆς ἐπήκουσα. Χά. εὖ γε
 αἱ Κλωθοῖ, γρῆκῶς καὶ αὐτὴς ὡς βελτί-
 σται, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπὸτεμνε, καὶ
 ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἀνθρωποῖον-
 τες. ἐν ποσάτῳ δὲ ἐπαγρέσων, ὡς αὖ
 ἀφ' ὑψηλοτέρων ἀλγεινόπτερον κα-
 παπτόμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσμεθα τότε
 γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ

Σκα-

nectit? quem corona adornat cui co-
cus, piscis ventre dissecto, anulum
exhibet in gentē mari septa? regis se
nomine iactat? M E K C V R. Bellē. ō
Charon, quod interim occinis. Cate-
rūm Polycratem Samiorum tyrannū
vides, qui ipse semodis omnibus feli-
cem putat. Verū & hic tandem ab
assistente famulo Mæandrio Oræta
Satrapæ proditus in crucem suffige-
tur. Miser sanē, qui vel temporis mo-
mento ex vniuersa felicitate excide-
rit. nam & hæc nuper ex Clotho au-
diui. C H A R. Præclare, ō Clotho, ita
& ipsos in crucem suffige, & eorum
capita generosē derrunca quo se ho-
mines tandem agnoscant: sed & tuo
beneficio in sublimē adeò ferantur,
nimirum ut postea quanto altiori rui-
na, tanto grauiori dolore decendant.
Porro quod ad me attinet, quemcunq;
horum nudum in nauigio agnouero,
cum maximē ridebo, quando neque

Καφιδίω, μήτε προφυρίδα, μήτε πά-
 ρειν, ἢ κλίνην χρυσὴν κομίζοντας. Ερ. καὶ
 τὰ μὲν τέτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθὺν αὖ
 Χάρων ὁράς, τὰς πλεόντας αὐτῶν, τὰς
 πολεμῶντας, τὰς δικαζομένας, τὰς γε-
 αργῶντας, τὰς δανείζοντας, τὰς περσ-
 ατῶντας; Χά ὁρῶ ποικίλῳ πνὰ τύρ-
 βῳ, καὶ μετὸν παραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς
 πόλεις γε αὐτῶν εὐοικήας τοῖς ῥμίνεσιν,
 ὃν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ
 τὸ πλησίον κενεῖ. ὀλίγοι δὲ τινες ὥσπερ
 ῥφῆκες, ἄγχοι καὶ φέρχοι τὸν ὑποδεέ-
 στρον. ὁ δὲ περὶ τὸν αὐτὰς ἐκ τὰ-
 Φανῶς ἔτος ὄχλος, τίνες εἰσίν; Ερ. ἐλ-
 πίδες αὖ Χάρων, καὶ δαίματα, καὶ ἄνοιαι,
 καὶ ἡδοναὶ, ἔφυλαργυρίαι, καὶ ὀργαὶ, καὶ
 μῖσις, ἔτὰ τοιαῦτα. τέτων δὲ ἡ ἄγνοια
 μὲν κάτω ζωαναμέμικται αὐτοῖς, καὶ
 συμπολιτεύεται γένῃ Δία, καὶ τὸ μῖσος,

καὶ ἡ

purpuram, neq; regium capitis tegmē,
neq; lectū secu adferat aureum. MER.
Et horū quidē fortuna sic se habebit.
Sed vides ne vastam quandā multitu-
dinē atq; ex hac alios nauigantes, ali-
os bella gerentes, alios in foro litigan-
tes, alios terrā aratro proscindētes, ali-
os fænerantes, postremò alios mendi-
cantes? CHA. Video variam quandam
turbam, ac promiscuam, & vitam per-
turbationum plenam. Ad hæc ciuita-
tes conspicio apum examinibus simi-
les, in quibus proprium quendam, pe-
culiareque habent singuli aculeum,
quo sibi vicinōs pungunt. Quidam
autem ex ipsis velut crabrones agunt-
que feruntque imbecilliores. At ag-
men illud, quod ex improviso illōs
circūuolitat, quinam sunt? MER. Spes,
ô Charon, & metus, & amentia, tum
voluptas, auaritia ira, odiū, atque id
genus alia. Ex his autem ignorantia
infimæ turbæ est permixta, atque per
Io-

Ἐν ὁρῇ, καὶ ζηλοτυπία, ἔαμαθία, ἔ-
 δοξία, καὶ φυλαργυρία. ὁ φόβος ἢ ἔ-
 ἐλπίδες ὑπερβάνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμ-
 πίπλων ἐκ πλήθους ἐνίοτε καὶ ὑποπλήσ-
 σαι πιεῖ. αἰσθ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφα-
 λῆς αἰωρῶμεναι, ὅπῃ τ' ἀν μάλιστα οἴη-
 ταί τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπλά-
 μεναι οἴχοντα, κεχηνότας αὐτὰς δοπο-
 λιπῆσαι, ὅπερ καὶ τ' Τάνταλον κάτω
 πύχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τῷ ὕδατος. ἦν δὲ
 αἰτενίστης, κατόψα καὶ Μοίρας ἀνω
 ἐπικλωθῆσας ἐκάστω τὸν ἀτρακτον,
 αἰφ' ἧ ἡρτῆσθ' ξυμβέβηκεν ἅπαν-
 τας ἐκ λεπίων νημάτων. ὁρᾷς καθά-
 περ δ' ἀχνιά πνα καταβαίνοντα ἐφ'
 ἑκάστω δ' αὖ τῶν ἀτρακτῶν; Χα. ὁρῶ
 πένυ λεπίον ἐκάστω νῆμα ἐπιπι-
 πλεγμένον γε τὰ πολλὰ, ἴστω μὲν ἐκεί-
 νω, ἐκείνο ἢ ἄλλω. Ερ. εἰχότως, ὦ Πορθ-
 μεδ. εἰμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τῷ τῷ
 Φοιευ-

Iouem in eadem cum ipsis republica
degit odium, ira, æmulatio, tum & im-
peritia, hæsitantia, auaritia. Porro me-
tus & spes ipsos superuolitantes, ille
quidem horrorem incutit, aliquando
verò tantum trepidare facit; hæ au-
tèm supra caput in altum vergentes,
vbi quispiam apprehendere conatur,
in sublimè volantes aufugiunt, illis
inhiantibus relictis, quod ipsum &
Tantalum apud inferos ab aqua pati
vides. Quod si aciem intenderis, con-
spicies in alto, & Parcas ipsas expenso
singulis adnere tenuia quædam fila,
quibus vniuersum mortalium genus
subnixum dependet. Videsne quasi
quosdam araneorum nexus ab ipsis
fufis in singulos demissos? CHAR. Vi-
deo equidem filum vt plurimum ad-
modum tenue ac fragile cuique è subli-
mi innexum: hoc quidem illi, illud
verò alij. MER. Rectè vides, ô porci-
tor. Nam ab ipso fato imminet inter-
itus

Φονευθῆναι, τὸ τῷ ᾧ ὑπὸ ἄλλῃ καὶ κλη-
 ρονομησαί γε τὸν μὲν ἐκείνῃ, ὅτε αὖ
 ἢ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκείνον δ' αὖ, τὸ
 τε. τοιοῦτον γάρ τι ἡ Ὀπιπλοκὴ δηλοῖ.
 ὁρᾷς δ' ἐν δὴ τοῖς λεπτοῖς κρεμαμένους ἀ-
 παντῶν; καὶ ἔτις μὲν ἀνασπασθεὶς ἀνω
 μετέωρος ἐστὶ, καὶ μὲν μικρὸν καταπεσὼν
 ἀπορράγνυτος ἔλινε, ἐπεὶ δ' αὖ μηκέτι ἀν-
 τέχει πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τ' ὑψόφον
 ἐργάσεται. ἔτις ᾧ ὀλίγον δὴ τοῦ γῆς αἰώ-
 ρεμεν, ἢ καὶ πέση, ἀψοφητὴ κείσεται,
 μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακκαθέντος ἔ-
 πι ματ. Χα. παγγέλοια ταῦτα, αὖ
 Ερμῆ. Ερ. καὶ μὴν ὃ εἰπὲν ἔχοις αὖ κα-
 τὰ τὴν ἀξίαν ὅπως ἐστὶ κατὰ γέλασκα, αὖ
 Χάρων. καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπασθῆναι
 αὐτῶν, ὅτε μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχε-
 σθαι, ἀναρπάσθαι γιγνομένους ὑπὸ τῷ
 βελτίστῳ θανάτῳ. ἄγγελοι δ' αὖτα,

ritus illi ab hoc, huic autem ab alio. Atque hunc hæredem fore eius, cuiuscunque filium fragilius fuerit, rursus autem illū huius. Tale enim quiddam connexio illa portendit. Vides ergo cunctos à tenui filo suspensos? Atque hic quidem ex ipsis in altum substractus, sublimis est. Verum paulò post, ubi ponderi tanto sustinendo non amplius par fuerit, filo dirupto decidens, ingentem excitabit strepitum. Alius autem qui paululum tantum à terra fuerit subductus, tametsi cadat, citra tamen strepitum iacebit, adeò ut ruinam vix ipsi audiant vicini. CHA R. Nimis quam ridicula hæc sunt, o Mercuri. MER. Atqui ne verbis quidem illis pro dignitate consequi possis, quàm sint ridicula, maximè ardua illorum studia, & quod nonnunquam interea, dum multa spe aluntur, intereunt ab optima scilicet morte abrepti. Cuius nuntij, & ministri,

vt

καὶ ὑπερέτα μάλα πολλοὶ ὡς ὁρᾷς· ἡ-
 πάλαι ἔπυρετοί, καὶ φθόαι, καὶ πείπνευ-
 μονία, καὶ ξίφη, καὶ λησθήρια, καὶ κώνεαι,
 ἔδικασαι, ἔτρυαννοί, καὶ τῶν ἄλλων ἔδεν
 ὅλως αὐτὰς εἰσέρχεσθαι, ἔς' ἂν εὖ πράτ-
 τωσιν. ὅταν γὰρ (Φαλαῶσι, πολὺ γὰρ ὀψο-
 ποῖ, καὶ αἰ, αἰ, καὶ ὦμοι μοι. εἰ δὲ εὐθύς ἐξ
 ἀρχῆς ἐνεόον ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοί,
 καὶ ὀλίγον τῆτον χρόνον ἀπιδημήσαντες
 τῷ βίῳ, ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος,
 πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἀν-
 σοφρωνέστερον, ἢ ἥτιον ἐνιῶντο ἀποθνε-
 σκόντες. νῦν δὲ ἐς αἰὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι
 τοῖς παρῶσιν, ἐπειδὴν ὀπίσθας ὁ ὑπερ-
 ῥέτης καλῇ, ἔσ' ἀπάγη. πεδήσας τῷ πυ-
 ρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτῶσι πρὸς τὴν ἀ-
 γωγὴν, ἔπολε πρὸς δοκῆσαι δὲ ἀποσπα-
 σθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ ὅσον ἂν ποιήσκειν
 ὁρμῆνος, ὁ τὴν οἰκίαν σπασθὴ οἰκοδομή-
 μεν.

vt cernis, admodum sunt multi, puta febres, tū frigida, tum feruida (Latinis veteribus quercera dicta) tabes, inflammatio pulmonis, tum gladij, latrocinia, cicutæ, iudices quoque atque tyranni. Et horum nihil omnino mentem eorum subit, tantisper sanè, dum eorum conatus feliciter processerint. At si quando sua se spe falsos senserint, tum illud ohe frequens in ore, pariter & eheu, eheu, & eheu mihi. Quod si iam inde ab initio secum perpenderent, mortales se esse, ac posteaquam paululum hoc temporis in vita fuerint peregrinati, hinc relictis terrenis rebus omnibus, velut è somno migraturos, profectò & prudentius, circumspectiusque vitam ducerent, & cū emoriendum esset, minus angerentur. Nunc autem quia præsentī rerum statu vsuros se perpetuò sperant, cum minister aut voca-

rit.

μεν^Θ, καὶ τὰς ἐργάτας Ἰππυέρ-
 χων, εἰ μάθῃσι ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλ^Θ
 αὐτῶν, ὁ δὲ ἄρτι Ἰπιδεὶς τὸν ὄρο-
 Φον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ κατα-
 λιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μη-
 δε δειπνήσας ἀθλι^Θ ἐν αὐτῇ;
 ἐκείν^Θ μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρ-
 ρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῇ ἡ γυνὴ,
 καὶ φίλους διὰ τοῦτο ἑστῶν, καὶ τοῦ-
 νομα τοῦ πατρὸς πιθέμεν^Θ, εἰ ἡ-
 πίστατο ὡς ἐπιέτης γηρόμεν^Θ ὁ παῖς
 πεθνήξεται, ἄρα ἂν σοι διοκῇ χαί-
 ρειν ἐπὶ αὐτῇ γηρομένῳ; ἀλλὰ τὸ
 αἶπιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχῶντα ἴπτι
 τῷ πατρὶ ἐκείνον ὁρᾷ, τὸν τῷ ἀθλη-
 τοῦ πατέρα, τοῦ οὐλύμπια νενικη-
 κῶτ^Θ τὸν γείτονα δὲ τὸν ἐκκο-
 μίζοντα

rit, aut abducere fuerit conatus, irritos vel febre, vel tabe, stomachantur, & ducenti renituntur, propterea sanè, quod abstrahendos se à bonis presentibus ne expectarint quidem. Sed enim quid non faceret ille, qui domum magno studio ædificando operarios vrget, si intellexerit eam quidem finem habituram, ipsum autem se, cum iam fastigium imposuerit, discessurum, domo ita relicta hæredi, ut is fruatur, ipse autem miser ne semel quidem in ea cœnet? Iam qui stirpe virili auctus, conuiuio excipit amicos, patris nomen, nempe suum, puerum imponit, si præsciret, puerum septem annos natum, emoriturum, nunquid ob prolem tibi videretur gaudio ferri tam immodico? Verum in causa est quod in eum quidem intuetur, cui in filios res prosperè cadunt, cui patrem esse contingit, vel athletæ, vel eius, qui vicerit Olympia: vicinum au-

μίζοντα τὸ παιδίον ἔχ' ὄρα, ἔδε οἶδεν
 αἰφ' οἷας αὐτῷ κρόκης σκρέματα. τὰς
 μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους
 ὄρας, ὅσοι εἰσὶ, ἔτ' αὖτε ζυγαγείροντας πα-
 ρήματα, εἴτα πρὶν δοῦν λαῦσαι αὐτῶν
 καλεμένους, ὑφ' ὧν εἶποι, Ἰππόντων.
 ἀγγέλων τε ἔτι πηρετῶν; Χά. ὁρῶ
 πάντα περὶ, ἔτι πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐν-
 νοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς ὄρα τὸν βίον, ἢ
 τί σκεῖνόν ἐστιν, ἔτι στέρεται ἀθανακτε-
 ριν. Εὐμ. ἡ γὰρ τὰς βασιλείας ἴδῃ
 τις αὐτῶν, οἷπερ ἐνδαιμονέσεται εἶναι
 δοκῶσιν, ἐξωτὴ ἀρεταία, ἔτι Φῆς,
 ἀμφιβολία τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡ-
 δέων τὰ ἀνιερὰ εὐρήσει προσόντα αὐ-
 τοῖς. φόβος καὶ περὶ αἰσ, καὶ μῖση, ἔτι ἐπι-
 βλαῖς, καὶ ὀργαῖς, ἔτι καλῶν. τέτοις
 γὰρ ἀπάντες ζύνεισιν. ἐγὼ πένθη, καὶ
 νόσους, καὶ πᾶν, ἐξ ἰσοπείας δηλαδὴ
 ἄρχου.

autem, qui natum cremandum effert, non inspicit, neq; nouit, quo funiculo quamque tenui sibi sit suspensus. Quin & eorum, qui de finibus digladiantur, quanta sit turba vides, & quã multi coaceruent pecunias, qui tamen antequã ipsis frui liceat, ab imminetibus, quos dixi, tum nuntijs, tum ministris auocantur. CHA. Video isthæc omnia, & mecũ ipse cogito, quidnam iucundũ eis in vita sit, aut quid tandẽ sit illud, quo spoliati tantopere stomachentur. MER. Quin etiã si ipsorum reges, quos vel omnium felicissimos esse apparet, introspeciat quispiã diligenter, nimirũ præterquã quod instabili, & ancipiti fortunæ ludo iactantur, inuenerit eis inhærere tristia longè plura iucundis: tot timoribus, tot turbis, tot odijs, tot insidijs, tot iris, tot adulationibus miserĩ illi inuoluũtur. Prætermitto & luctus, & morbos, tum & affectus, qui ex æquo tum vul-

ἄρχοντες αὐτῶν. ὅπως ἢ πατέρων πη-
 ρα, λογιζέσθαι καὶ τοὺς οἷα πατέρων ἰδιω-
 τῆς αὐτῆς εἶη. Χάρ' ἐθέλω γένεσθαι ὡς Ἑρμῇ, ἐ-
 πὶν ὧσιν εἰσικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄν-
 θρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ
 πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ
 κρηνῶσιν καταρρέοντι ἀνίσταμένους,
 ταῖς φυσελλίδασι λέγων, ἀφ' ὧν ξυνα-
 γήρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων ποίνω αἱ-
 μέν τινες μικραὶ εἰσι, ἐκ αὐτῶν ἐκρε-
 γῆσαι ἀπέσβησαν· αἰδοί' ὅτι πλεον-
 θαρκεῖσιν, καὶ περισχωρεῖσιν αὐταῖς τῶν
 ἄλλων, αὐτὰς ὑπερφυσώμεναι εἰς μέ-
 γιστον ὄγκον αἶρόν). εἴτα μὲν τοὶ καί κεῖ-
 ναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε. καὶ γὰρ
 οἰόντες ἄλλως γινέσθαι. τῷ τὸ ἐστὶν ὁ ἀν-
 θρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύμα-
 τος ἐμπεφυσμένοι, οἱ μὲν μέγας, οἷδε
 ἐλάττω καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσιν,
 καὶ ὡκύ-

go & his dominantur, vsque adeò vt non minoris fuerit & temporis & negotij, horum hic recensere mala, quã & priuatorum. CHA R. Tibi ergo, ô Mercuri, dicere volo, cuinam mortales similes mihi videantur, atque horum vita omnis. Vidisti aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo cum strepitu scaturiente, existentes? tumores illos inflatos dico, quibus cogitur spuma. harum sanè quædam sunt parvæ & exiles, quæ statim dissolutæ evanescent, aliæ verò diutius durant, atque alijs ad se coactis vehementer inflantur, ac in maximum surgunt tumorem. Tandem & hæ dissoluntur omninò, pereuntque, neque enim secus fieri poterit. Hæc tibi hominum vita. singuli flatu tumescunt, ita vt alij sint maiores, alij autem minores: postremò alij quidem momentaneam, moxque deficientem sentiant inflationem, alij verò

ὠκύμορον τὸ Φύσημα, οἱ δὲ ἅμα
 τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' ἔν
 δ' πορραγῆναι ἀναγκαῖον. Ερμ. ἔδ' ἔν
 χεῖρον σὺ τῷ Ομήρῳ εἰκασας, ὦ Χάρ-
 ρων, ὅς Φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν
 ὁμοιοῖ. Χάρ. καὶ ὡς Φιλοτιμῶνται
 πρὸς ἀλλήλους δρχῶν πέρι, καὶ τι-
 μῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἀ-
 περ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτὰς,
 διεήσει ἓνα ὁβολὸν ἔχοντας, ἥκειν
 παρ' ἡμᾶς. βάλει ἔν' ἐπαίπερ ἐφ' ὕ-
 ψηλῷ ἔσμεν, ἀναδοήσας παρμέχε-
 ϑες, παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι
 μὲν τῶν ματαιῶν πόνων, ζῆν δὲ,
 αἰὲ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν
 ἔχοντας, λέγων. ὦ μάτιχοι, τί ἐ-
 σπείδεσθε ἀκαπὲ πρὸ ταῦτα; πᾶντα οὖν
 κάμ-

prius deficiant , quàm omnino constituantur. At omnes destrui & euanescere necesse est. **MERCVR.** Nihil tu quidem infeliciùs hominum naturam similitudine expressisti , quam vel ipse Homerus , qui vniuersum mortaliū genus arborum folijs comparat. **CHAR.** At cum tam fragilis sit eorum conditio , vides tamen , vt inter se auidè contendant pro imperiis , pro honoribus , possessionibusq; certando , cū tamen ipsos , vniuersis his post se relictis , vnico tantū obolo instructos ad nos venire oporteat. Vis igitur , quoniam in edito consistimus loco , quam possum magna voce acclamando eos adhorter : primum quidem , vt à conatibus & stultis & vanis abstineant : deinde vt mortē semper præ oculis habentes hunc vitæ cursū transigant , in hanc sententiā verba proclamans : *ô stulti , quid tanto studio in his rebus molimini ?*

κάμνοντες· ἔ γάρ ἐς αἰὲ βιώσεσθε. ἔ-
 δλεν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιδόν ἐστιν.
 ἔδλ' ἀν' ἀπάγοι τις αὐτῶν πιξὺν αὐτῷ
 ἀποθανών. ἀλλ' ἀνάγκη τὸν μὲν γυμ-
 νὸν οἴχεσθαι, τὴν οἰκίαν δ' ἔτι καὶ τὸν ἀ-
 γρὸν, καὶ τὸ χρυσίον αἰὲ ἀλλῶν εἶναι, καὶ
 μεταβάλλειν τὰς δλεσφότας· εἰ παῦ-
 τα, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαι-
 μι αὐτοῖς, ὅσῃ ἀν' οἷα μέγα ὠφελή-
 θῆναι τὸν βίον, καὶ ὥφρονες ἐρεῖς
 αὐτῶν γινέσθαι ὡς ἀπολύ· ἔρμ. ὦ μα-
 κάριε, ὅσῃ οἶδ' ὅπως αὐτὰς ἡ ἀ-
 γνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διαπεθείκασιν,
 ὥς μήδ' ἀν' τρυπᾶν ἔτι διανοι-
 χθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα, τοσούτω κηρῶ
 ἔβυσαν αὐτὰ, δίδόν περ Ὀδυσσεὺς τὰς
 ἐταίρους ἔδρασε, δίδει τῆς Σειρήνων
 ἀκροάσεως· πόθεν ἔν' ἀν' ἐκείνοι διυ-
 νηθεῖεν ἀκροῦσαι, ἢ καὶ σὺ κεκρα-
 γῶς

desistite à laboribus, neque enim perpetuò viuetis. Nihil ex his, quæ hîc præclara habentur, perpetuum est, nec aliquid istorum, cùm moriendum est, secum auferre quispiam poterit. Quin necesse est hominem quidem (quisquis is tandem fuerit) nudum abire, domum autem atque agrum, & aurum, in aliorum transire manus, semperque dominum mutare. Hæc atque eiusmodi alia, si, vnde exaudiri possint, ipsis inclamarem, annon putas vitæ eorum magnæ fore vtilitati ita, vt etiâ prudentiores longè inde fieri queant? M E R. ô beate, nescis quantoperè eos tum ignorantia, tum error occupauerit, adeò vt eorû aures, ne terebra quidem amplius aperire queas, tanta obturarunt cera, haud aliter ac fociorum aures & Vlysses, veritus ne Sirenium cantus exaudirent. At quoniam audire potuerint, etiam si vocem in tantum intendas, vt

γῶς Διάρραγῆς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν
 ἡλήθη δύναι, τὸ ἐνταῦθα ἡ ἀγνοια
 ἐργάζετο. πάλιν αἱ εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι
 ὁπαραδεδεγμένοι τ' κηρὸν ἐς τὰ ὦτα,
 πρὸς τ' αἰλήθειαν λυποκλίναντες, ὅξυ
 δεδορκότες ἐς τὰ πρᾶγματ' αὐτὰ, καὶ κατε-
 γνωκότες οἷά ἐστιν. Χάρ. ὅκ' ἔν ἐκείνοις
 γὰρ ἐμφορήσασιν; Ερμ. πείθον τὸ
 λέγειν πρὸς αὐτὸς αἰσίου. ὁρᾷς ὅπως
 ὁποσάντες τ' πολλῶν, καταγλωσσοῦσι τ'
 γιγνομένων, καὶ ἔδαμῃ ἔδαμῶς ἀρέ-
 σκοντο αὐτοῖς; ἀλλὰ δῆλοί εἰσι, δρασ-
 μὸν ἤδη βελεύοντες παρ' ὑμᾶς δοτὲ τῷ
 θεῷ; καὶ γὰρ καὶ μισῶνται, ἐλέγχου-
 ντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. Χάρ. εὖ γε
 ὡς γεννάσθαι. πάλιν πάντες ὀλίγοι
 εἰσιν, ὡς Ερμῇ. Ερμ. ἰκανὸν καὶ ἔστι.
 ἀλλὰ καπῶρεν ἡ σῆλη. Χάρ. ἐν ἔπ' ἐπό-
 θεν εἰδέναι, ὡς Ερμῇ, καὶ μοι δειξάς
 αὐτὸ, ἐντελῇ ἔσῃ τὴν περὶ τὴν γῆσιν πε-
 ποιη-

rumparis? Nempe quod apud vos obliuionis fons potest, idem hic præstat ignorantia. Quanquam sunt in eis & pauci quidem, qui quoniam ceram in aures non accipiunt, ad veritatem ipsam declinant, atq; in ipsis rebus cernentes acutum, quales sint agnoscant. CHA R. Vel illis ergo solis acclamarem. MERCV R. Superuacaneum fuerit, ea quæ sciunt ad eos dicere. Vides quomodo à vulgi turba semoti rideant, quæ alii factitarint, & ne utique conueniat ipsis cum vulgo, adeo ut iam appareat ipsos fugam è vita ad nos adornare. Verum omnibus odiosi sunt, eo quod istorum imperitiam redarguant. CHA R. Bellè, ô generosi vos tametsi pauci. MER. Vel hos esse fuerit satis. Sed nunc descendamus. CHA R. Vnum adhuc dicere desiderium est, quod ubi docueris, perfectam sanè doctrinam dederis. Nam contueri gestio, in quæ cadaue-

ποιηκῶς, τὰς ἀποθήκας τῶν ζωμάτων, ἵνα
 κατορύτῃσι, θεάσασθαι. Ερμ. ἤρῃα, ὦ
 Χάρων, καὶ τύμβους καὶ τάφους καλεῖσαι
 τὰ τοιαῦτα. πολλὰ τὰ περὶ τῶν πόλεων
 ἐκείνα τὰ χῶματα ὁρᾷς, καὶ τὰς σήλας
 καὶ πυραμίδας; ἐκείνα πάντα νεκρο-
 δοχεῖα, καὶ ζωματοφυλάκιά ἐστι.
 Χάρ. ὦ ἔν ἐκείνοι σεφαιῶσι τὰς λί-
 θους, καὶ χεῖροι μύρω; οἱ δὲ, καὶ πυρὸν
 νήσαντες περὶ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον
 τινὰ ὀρύξαντες, καί σῃ τε ταυτὶ τὰ πο-
 λυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶ-
 νον, καὶ μελίκρατον, ὥς γὰρ εἰκάσαι,
 ἐγχεουσιν. Ερμ. ὅκ οἶδά, ὦ Πορθμεῖ,
 τί ταῦτα πρὸς τὰς ἐν αἰδοῖ. πεπιστεύκα-
 σι δὲ ἔν ταις ψυχαῖς ἀναπέμπομένας
 κάτωθεν, δειπνεῖν μὲν ὥς οἰόντι περ-
 ριτομένας τὸ κνίσαν, καὶ τὸ καπνόν, πί-
 νειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.
 Χά. ἐκείνους ἐπὶ πίνειν ἢ ἐοδίειν, ὧν
 ταῖ

ra reponant, dum in terram defodiunt. **MERCVR.** Sepulchra, conditoria & monumenta hæc vocant, cæterum tumulos illos ante vrbes vides, tum columnas, & pyramidas. Omnia illa mortuorum sunt receptacula, cadaverumque custodiæ. **CHAR.** Quid ergo saxa illa coronant vnguentoque inungunt? alij præ tumulis constructo rogo ac fouea effossa, sumptuosas illas exurunt cœnas, & vinum mulsamque aquam (quantum coniecturis assequi possum) in ipsas foueas infundunt? **MERCVR.** Equidem ignoro, ô portitor, quid hæc ad eos, qui apud inferos agunt. Verùm illis persuasum est, umbras ab inferis reduces cœnare quidem, utcunque liceat circum nidorem, ac fumum volitando, bibere autem è foueis aquam mulsam. **CHAR.** Illos adhuc bibere, vel esitare, quarum caluariæ sunt aridissimæ? Atqui ridiculum est me tibi hæc dicere, qui, quod

τὰ κρανία ξηρότατα; καί ποι γελοῖός ἐ-
 μί σοι λέγων παῖτα, ὅσημέραι κατὰ-
 γοντι αὐτὰς. οἷδ' ἔν, εἰ διώωντ' αὐ-
 ῖτι ἀνελθεῖν, ἀπαξ ὑποχθόνιοι γε-
 νόμενοι. ἐπείτοι καὶ παγγέλοια αὖ, ὦ
 Ερμῆ, ἐπαχον, καὶ ὀλίγα πρᾶγματ'
 ἔχων, εἰδὲ μὴ κατὰγειν μόνον αὐτὰς,
 ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς ἀνάγειν πομένους. ὦ
 μέτατοι, καὶ ἀνοίας, καὶ εἰδότες ἡλίχθεις
 ὄροισι διακέκρηται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ
 ζώντων πρᾶγματα, ἥ εἶα παρ' ἡμῶν ἐστὶ.
 ἥ ὅτι κατθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἄτυμβος ἀ-
 νήρ, ὅς' ἔλλαχε τύμβου ἐνδὲ ἰῆτιμῃ
 ἱερὸς κρείωντ' ἀγαμέμνων θερσίτη δ'
 ἴσους θέπιδος παῖς ἠὲ καὶ ἡρόμοιο. Πάντες δ'
 εἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν ἀμειψὰ κάρηνα
 γυμνοῖτε ξηρεῖτε κατ' ἀσφοδελῶν
 λειμῶνα. Ερ. Ηράκλεις, ὡς πολὺ τὸν
 Ὀμηρον ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀνέ-
 μνησάς με. θέλω σοι δεῖξαι τὸ τῷ Ἀχιλ-

quotidie ipsos deducas, probè nosti
an, vbi semel terram subierint, denuò
velut postliminij iure ad superos re-
meare queant. Quin & ipse maximè
ridicula pa erer tot negotijs occu-
patus, si eos traijciendo non deduce-
re solùm, sed reducere oporteret, si
quādo vellent bibere. O stulti. quæ est
hæc amentia? Non scitis, quàm latè di-
stantibus finibus viuendum, & mor-
tuum res sunt seiunctæ, quoque
pacto se res habeant apud nos, vbi
Mortuus est æquè, tumuli qui nescit
honorem, Et qui sortitur spectandi
funera saxi: Atqui honor vnus adest,
& regi Agamemoni, & Iro: Thersitæ,
& similis Thetidos formosus Achil-
les. Vmbræ nam pariter sicæ nudæq;
pererrant Asphodeli campos con fra-
cto, vertice cunctæ. M A R C V R. Papæ,
quàm multa ex Homero hauris. Sed
quia me submonuisti, Achillis sepul-
turam tibi volo indicare. Vides illud
quod

λέως τάφον. ὁρᾷς τὸν ὄπτι τῇ θαλάττῃ;
 Σίχον μὲν ἐκείνο τὸ Τρωϊκόν, ἀντικρὺ
 δὲ ὁ Αἴας τεθαπται ἐν τῷ Ροιείῳ. Χά εἰ
 μεγάλοι, ὦ Ερμῇ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις
 τὰς ὀπτισθήμεν ἤδη δεῖξόν μοι, αἷς καὶ τῷ
 ἀκρόμεν, τὴν Νῆον τὴν Σαρδαναπά-
 λαν, Ἐβαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλε-
 ωνάς, καὶ τὴν Ἰλίον αὐτῇ. πολλὰς γὰρ
 μέμνημα διαπορθμεύσας ἐκείθεν, εἰς
 δὲ καὶ ὅλων ἐτῶν μὴ δὲ νεωλκῆσαι, μὴ
 δὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον. Ερ. ἡ Νῆ-
 ον μὲν, ὦ πορθμεύ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ
 εἴδεν ἔχοντες ἐπὶ λοιπὸν αὐτῆς, εἴδ' αὖ
 εἰπῆς ὅπως ποτ' ἔω. ἡ Βαβυλὼν δὲ σοὶ
 ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν
 πείσολον, εἰ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητη-
 θησομένη, ὥσπερ ἡ Νῆος. Μυκῆνας
 δὲ καὶ Κλεωναὶς αἰχλύνονται δεῖξάί σοι,
 καὶ

quod prope mare situm est, illic Troianum est Sigæum, è regione autem conditus est Ajax in Rœtæo. CHA. Non magnifica, neque insignia sunt monumenta. Verùm celebriores vrbes mihi commonstra, de quibus infernè tam magnifica audimus. NIN. num scilicet Sardanapali urbem, Babylonem, Mycenæ quoque, tum & Cleonæ simul, & Ilium ipsum. nam illinc oriundos multos memini trajicere, adeò vt totis iam decem annis neque nauem subduxerimus, neque ea interim refrixerit. MER. Ninus quidem, ô portitor, iam est euerfa, ita vt ne vestigium eius sit reliquum, neque vbi sita fuerit olim, facile dixeris, Babylon autem tibi illa est tot turribus benè munita, quæ magno illo ambitu est septa, haud ita multò pòst & ipsa desideranda, quemadmodum nunc Ninus. At Mycenæ & Cleonæ me sanè commonstrare pudet, omni-

καὶ μάλιστα τὸ Ἰλιον. ἀποπνίξῃς γάρ, εὖ
οἶδ', ὅτι τὸ Ὀμηρον καταλθὼν ὀπίτῃ
μεγαληγορία τ' ἐπ' αὖν. ὦλλ' ἄλλὰ πά-
λαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν ᾧ πεθνή-
κασι, καὶ αὐτὰ ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὧς πορϑ-
μεθ', καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι, καὶ τὸ
ᾠδ' αὖδοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχα
εἴν' εἶδε τὰ φος ἐν Ἀργεῖ ἐπὶ καταλείπε-
ται Χά. παπαὶ τ' ἐπ' αἰνῶν Ὀμηρε, καὶ τ'
ὀνομάτων, Ἰλιον ἱρήν, καὶ εὐριάγχαν, καὶ
εὐκτίμεναι Κλεωναί. ἀλλὰ μεταξὺ λό-
γων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμῶντες ἐκείνοι, ἢ
ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; Εἰρμ.
Ἀργεῖος ὀρᾶς, ὧς Χάρων, καὶ Λακεδαιμο-
νίης, καὶ τὸ ἡμιθνήτα ἐκείνον στρατηγὸν
Ὀθρυάδην, τὸν ὀπιζαφόντα τὸ τρύ-
παμον τῷ αὐτῷ ὀνόματι. Χά. ὑπὲρ τί-
νος δὲ αὐτοῖς, ὧς Εἰρμῇ, ὁ πόλεμος; Εἰρ.
ὑπὲρ τῆς πεδίας αὐτῆς, ἐν ἧ μάχῃ. Χά.
ὧς τῆς

nam verò maximè Ilium. Nam vbi d-
scenderis, sat scio, præfocâris Hom-
rum, propterea quod tam magnific-
versibus has nugas decantare non e-
rubuerit. Veruntamen, & quondam
extiterunt felices, nunc aurem mor-
tuæ sunt & ipsæ. Vrbes enim, ô portu-
tor, perinde ac homines emoriuntur
& quod longè mirabilius, solidi etiam
fluuij, ita vt Inachi ipsius in Argo n-
monumentum quidem reliquum
appareat. CHA. Vah, quæ laudes Ho-
mere, quamque superba nomina: Il-
gens Ilium, ac mœnibus amplum. Tui
structæ bellè Cleonæ. Sed interim di-
fabulamur, quinam illi dimicant,
qua pro re se mutuo cædunt? ME
Argiuos vides & Lacedæmonios, &
Charon, atque semimortuum impe-
ratorem Othryadem suo ipsius no-
mini trophæum inscribentem. CHA.
At pro quo eis est pugna? MER. Pro
eo ipso agrò, in quo pugnant. CHA.
ô h-

ὦ τ' ἀνοΐας, οἷγε ἐκ ἴσουσιν ὅτι καὶ ὅλην
 τ' Πελοπόννησον ἑκάστῃ αὐτῶν κτήσου),
 μόγις ἂν ποδῖα ἄν λάβοιεν τόπον ὡς
 τ' Αἰακῶ. τ' ὅ πεδίον τ' ἄλλοτε ἄλ-
 λοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων
 τ' τροπαῖον ἀνασπᾶσαντες ἰῶ δρότρω.
 Ερμ. ἔγω μὲν παύσαι. ἡμεῖς δὲ κα-
 ταβάντες ἤδη, καὶ κτ' χώραν ἐνθετή-
 σαντες αὐτοῖς τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα,
 ἐγὼ μὲν κατὰ ἐσάλην, σὺ δὲ ὅτι τ'
 πορθμεῖον. ἤξω δέ σοι μετ' ὀλίγον, καὶ
 αὐτὸς νεκρὸς ὁλῶν. Χά. εὐγε ἐποίησας, ὦ
 Ερμῆ. ἐνεργέτης αἰεὶ ἀναγεγυῖαι. ἀ-
 νάμω δέ τι διὰ σὲ τῆς δοτι δημίας. οἶα
 ἐστὶ τὰ τῶν κακῶδαιμόνων ἀνθρώπων
 πρᾶγμα, βασιλεῖς, πλίνθοι χρυ-
 σαῖ, ἐκατόμβαι, μάχαι. χάρων
 δὲ ἐδεῖς λόγῳ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Λ Ο Υ.

ô hominum amentiam, qui haud sciunt se, etiamsi nunc quisque eorum totam Peloponnesum possideat, vnius tamen vix pedis locum ab Æaco accepturos. Campum autem aliàs alij colent, sæpe etiam hoc trophæo per aratrum reuulso. MER. Hæc quidem hoc modo se habebunt. At nos iam hinc descendamus, ac montibus his in suas sedes repositis, regrediamur, ego quidem quô sum ire iussus, tu verò ad nauem. Equidem paulò post veniam, & ipse tibi umbrarum gregem mecum adducens. CHAR. Probè fecisti, ô Mercuri, atque in eorum album adscribêris, à quibus beneficio me affectum perpetuo me agnoscam, quandoquidem tua ope in hac peregrinatione plurimum sum adiutus. O qualia infelicium hominum studia, Reges, lateres aurei, magnifica sacrificia, proelia: Charontis autem nulla habetur ratio.

F I N I S.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΔΙΑΛΟ-
ΓΩΝ

Βιβλίον δεύτερον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ,
ἢ τοῦ βίβου Λυκίανου.

Ἐπεὶ μὲν ἐπεκύνειν εἰς τὰ
διδασκαλεῖα Φοιτῶν, ἤδη
τὴν ἡλικίαν πέρασεν ὧν.
ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπῆτο μὲν τῶν Φίλων ὁ,
καὶ διδάξαιτό με. τοῖς πλείστοις ἔν
ἔδοξε παιδεία μὲν, καὶ πόνος πολλὸς, καὶ
χρόνος μικρὸς καὶ ἀπαίτης ὁ μικρῶς, καὶ
τύχης δεῖν λαμπρῆς. Ἐὰν ἡμετέρα
μικρά

LUCIANI
SAMOSATENSIS
DIALOGORVM

LIBER SECVNDVS

DE SOMNIO, SEV

Vita Luciani.

NEsieram nuper in ludum ire, factus iam ætate adolescens, cum pater vnà cum amicis consilium capiebat, quamnam artem potissimum mihi discendam proponeret. Plerisque igitur videbatur humanitas, seu literarum studium & labore multo, & tempore longo, & sumptu non exiguo, denique & fortuna quadam indigere; nostras autem res cum paruas esse & modicas, tum

ve-

μικρά τε εἶναι, καὶ ταχέϊαν πινά την Ἰπι-
 κερῖαν ἀπαιτεῖν. εἰ δέ τινα τέχνῳ τ'
 βαναύσων τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν
 πρῶτον εὐθύς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ δεκνύ-
 ται αὐτῇ τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκίσ-
 τῳ εἶναι, τηλικῷ τῳ ὄν. ὥς εἰς μα-
 κρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν,
 ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον. Δευτέ-
 ρας δὲ σκέψεως ἀρχὴ πρὸς τέτη, τίς ἀ-
 ρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάστη ἐκμάθειν,
 καὶ αἰδορὶ ἐλευθέρῳ πρέσβυσσα, καὶ πρὸς
 χειρὸν ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ Διὰ ῥα καὶ
 τὸ πόρον. ἄλλοι τοίνυν ἄλλῳ ἐπαμνύν-
 τῳ, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας
 εἶχεν, ὁ πατήρ εἰς τὴν θεῖον ἀπιδιών,
 (παρὰ γὰρ ὁ πρὸς μητρός θεῖος,
 ἀριστος ἔρμος γλυφῳ εἶναι διοκῶν,
 καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις)
 ὁ δὲ

verò celere quoddam auxilium postulare. Quod si igitur artem aliquam mechanicam didicissem, fore, ut principio statim ab ipsa arte, necessaria vitæ comparare possem, neque necesse haberem adeò ætate iam proiectus, domi deque paterna mensa vivere: sed non multò post etiam ipsum patrem exhilaraturum esse me, referendo domum semper aliquid ab arte quæsitum. Alterius itaque consultationis caput propositum est, quænam ars & optima, & ad discendum facillima, & homine libero maximè digna foret: deinde & minori sumptu atque instrumento egeret, multum autem & sufficientem quæstum suppeditaret. Proinde alio aliam laudante, prout quisque animo affectus, aut usu expertus erat, pater ad auunculum aspiciens (aderat n. is quoque statuarius tum habitus optimus, & poliendo marmore inter præcipuos laudatus)

min.

ὁ δὲ μέγας, εἶπεν, ἄλλω τέχνῳ ὀπιτηρα-
 τεῖν, σὲ παρόντων· ἀλλὰ τῶν ἄγε,
 δείξαις ἐμὲ, καὶ δίδασκε ὡς θαλαβῶν
 λίθων ἐργάτῳ ἀγαθὸν εἶναι καὶ συναρ-
 μοσὴν καὶ ἑρμογλυφία. δύναται γάρ ἐ-
 τῆρ, φύσεώς γε, ὡς οἶδα, ἔχων διε-
 ξιώς. ἐπεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τῶ κη-
 ρῶ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείλω
 ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἀπὸ τὸν
 κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νηδεῖς ἀν-
 θρώπους ἀνέπλατον, εἰκότως, ὡς ἐ-
 δόκην τῷ πατρί. ἐφ' οἷς ὡς μὲν τῶ
 διδασκάλων πλεοναὺς ἐλάμβανον. τότε
 δὲ ἐπαινέσθαι εἰς τὴν εὐφυΐαν ἐπεύ-
 ταίω. καὶ χρησάς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλ-
 πίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν
 τέχνῳ, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.
 ἄμα τε ἐν ὀπιτήδει· ἐδόκει ἡμέρα
 τέχνης

minimè fas, inquit, est, aliam rem præualere, te præsentē. Sed hunc (meque demonstrabat) abduc tecum, & doce lapidum artificem probum, & eorundem compositorem ac statuarium nobis esse. Poterit enim & hoc, natura, ut scis, prædictus felici. Fecerat autem hanc de me coniecturam pater, ex ludicris à me aliquando è cera confectis. Quando enim à præceptoribus domum dimittebar, abradens ceram, nunc boues, nunc equos, interdum per Iouem, & homines fingebam, non omnino ineptè, ut tum videbar patri. Ob quæ à præceptoribus quidem plagas accipere solebam: ad probandam autem ingenij dexteritatem, hæc quoq; tum in parte laudis ducebantur. Atque adeò bonam ex eo spem de me omnes concipiebant, ut qui breui adeò artem hanc, secundum fingendi illam facilitatem, perdiscere possem. Igitur simul atque

ido-

τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδό-
 μιν τῷ θεῷ, μα τὸν Δί' ἔς (Φόδρα
 τῷ πρᾶγματι ἀχθόμενοι. ἀλλὰ
 μοι καὶ παιδιὰν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδό-
 κει ἔχειν, καὶ πρὸς τὰς ἡλικιώτας
 ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην θεὸς τε γλύ-
 φων, καὶ ἀγαλμάτιά ἵνα μικρὰ κα-
 τασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ κείνοις, οἷς
 προσερίμην. καὶ τότε πρῶτον ἐκείνο,
 καὶ σύνηδες τοῖς ἀρχομένοις ἐχίγνετο.
 ἐγκοπέα γὰρ τινά μοι δὲς ὁ θεῖος, ἐκέ-
 λευσέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι, πλῆκθαι
 ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν,
 Ἀρχὴ δὲ τοῦ κόσμου παντός. (Κληρότε-
 ρον δὲ κατενεγκόντ' ὅτε ἀπειρίας,
 κατεάγη μὲν ἡ πλάξ. ὁ δὲ ἀγανα-
 κτήσας, (κυτάλην τινὰ κειμένῳ πη-
 σίον λαβὼν, ἔς πρᾶως, ἔδωκε πρῶτον πη-
 κῶς

idonea dies videbatur esse auspican-
dæ arti, & ipse tradebar auunculo, non
admodum, per Iouem, iniquè aut gra-
uiter ferens. Sed mihi etiam lustum
quendam non insuauem ipsa res vi-
debatur habere, & apud æquales ad
ostentationem & laudem valere, si &
Deos sculpere, & parua quædam si-
mulachra, cum mihi tum illis, quibus
vellem, adornare possem. Actum pri-
mum quidem illud, quod & incipi-
enti vsu venite solet, accidebat. Cælum
enim quoddam auunculus mihi tra-
dens, paulatim tabulam lapideam,
quæ in medio posita erat, contingere,
atque artem auspicari iubet, tritum
illud admonens, *Dimidium facti, qui*
cœpit habet. Cæterum durius impin-
gente me præ imperitia, tabula fran-
gitur. Auunculus autem indignatus,
& scuticam quandam prope iacentem
corripuens, nequaquam mansuetè,
aut vti adhortantem decebat, exce-

Q

pit,

κῶς με κατήρξατο ὥς εἰ δακρυῦναι μοι
 τὴ προοίμια τῆ τέχνης. ἀποδράς ἔν
 ὅποιον, ὅτι τὸ οἰκίαν ἀφικνῆμαι συν-
 εχὲς ἀνολογύζων, καὶ δακρυῶν ἰδὲς ὀφ-
 θαλμούς, ὑπὸ πλεως, καὶ διηγῆμαι πτω-
 σκυτέλην, καὶ τὰς μώλωπας ἐδῆκνυον.
 καὶ κατηγόρων πολλῶν τινα ὀμότητα,
 προσθεὶς ὅτι ὑπὸ φθόνῳ πύττα ἔδρασε,
 μὴ αὐτὸν ὑπερβάλλωμαι κατὰ τὴν τέχνην.
 αἰγανὰ κτησαμένης ἢ τῆ μητρὸς, καὶ σολ-
 λατῶ ἀδελφῶ λαιδορησαμένης, ἐπεὶ
 νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρτον, ἐπὶ ἑνδακρυς,
 καὶ πάλιν ὅλκω ἐνοσῶν. Μέχρι μὲν δὴ
 τῶν γέλοιον, καὶ μαιρακιώδη πρὸς
 εἰρημένα. τὰ μὲν πεύττα ἦ, οὐδέ τι εὐκα-
 ταφρόνητα, ὡς ἄνδρες, ἀκρόσεσθε, ἀλλὰ
 καὶ πένυ Φιληχόων ἀκρατῶν δεόμενα.
 ἵνα γὰρ καθ' Ὀμηρον εἶπω, θεῖός μοι ἐνύ-
 πσιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα
 ἐναι-

pit, atque initiauit me, ita vt mox in lachrymas proœmium artis mihi verteretur. Aufugiens igitur inde domũ redeo, continueque ululando, & lachrymis oculos opplendo commemorabam scuticam, demonstrabam vibices, nimiamque illius crudelitatem accusabam: hoc quoque addens quod inuidia quadã ista fecisset auunculus, videlicet metuens, ne se in arte superarem. Irascente itaque matre, & multa fratri conuitia faciente, posteaquam nox superuenit, dormiui, plenius adhuc lachrymarum, totamque noctem cogitabundus iacens. Atque hætenus quidem, quæ diximus, ridicula pueriliaque sunt: quæ verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda sunt, ò viri, sed quæ admodum auscultandi cupidos auditores quoque requirant. Nam, vt iuxta Homerum dicam, Venere mihi diuino somnia nutu Almam per noctem, ita cla-

ἐναργῆς ἔτῳς, ὥς μὴδὲν ὑπολείπειται
 τῆς ἀληθείας. ἐπὶ γὰρ καὶ μὲν τοσούτον
 χρόνον πάτε χήματά μοι τῶν Φανέν-
 των ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραινόμενοι, καὶ
 ἡ φωνὴ τῶν ἀκροαζέμενων ἐναυλῶ-
 ἔτω. ῥαφῇ πάντα ἰού. Δύο γυναικες
 λαβόμεναι ταῖν χειροῖν εἰλκόν με πρὸς
 ἑαυτὴν ἑκατέρω μάλα βιαίως, καὶ
 καρτερῶς μικρὸν γὰρ με διεσπάρσαντο
 πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμύμεναι. καὶ
 γὰρ ἄρτι μὲν αὐτὴ ἑτέραν ἐπεκράτει, ὥ-
 σθ' αὖ μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ αὐ-
 τῇσι ὑπὸ τῆς ἐτέρας εἰχόμεναι. ἐβόων
 δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρω· ἡ μὲν ὡς
 αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βέλοιοτο· ἡ δὲ
 ὡς μάττω τῶν ἀλλοτρίων ἀντιπιοῖτο.
 ἰού δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ
 αὐχμηρὰ τὴν κόμην, τῷ χεῖρε τύλων
 ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα,

ra & manifesta, vt nihil ab ipsa veritate distarent. Adhuc igitur etiam post tantum temporis intervallum, & habitus eorum, quæ mihi tum apparere, in oculis hærent, & ipsa vox auribus quasi insonat; adeò plana fuerunt omnia. Duæ mulieres manibus corripientes trahebant me in diversum, vtraque ad se videlicet, violentè admodum & validè. Parum itaque abfuit, quin me discerperent, dum inter se ambitiosè adeò contendunt. Nam modò hæc superabat, & propemodum totum tenebat me; modò altera eademque me ad se retrahebat. Clamabant autem ambæ, accusabantque mutuò sese; hæc, quod me suum videlicet illa possidere vellet; illa vero, quod hæc frustra aliena sibi usurparet. Erat autem altera quidem operaria & virili aspectu, & lqualida coma, manus callo passim obductas habens, succincta veste, & marmoreo pulvere

τι πάντ' ἀγαγέμεν σατοῖος ἦν ὁ θεῖος.
 ὁπότε ξέοι τὰς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα
 εὐπρόσωπος, καὶ τὸ χῆμα εὐπρεπὲς, καὶ
 κόσμιον τὴν ἀναβολήν. τέλει δ' ἐν
 ἐφιαῖσί μοι δικάζην, ὁπότερα βελοίμην
 σωεῖν αὐτῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ
 ῥακίνη καὶ ἀνδρώλης ἔλεξεν ἐγὼ, Φί-
 λεπαῖ, ἐρμολυφικὴ τέχνη εἰμὶ, καὶ
 χθὲς ἤρξαμαι θάνειν, οἰκεία τέ σοι, καὶ
 συγγυῆς οἶκόν σου. ὅτε γὰρ πάπῳ
 σὺ (εἶπα σοὶ τὸν ὄνομα τὸ μητροπάτορος)
 λιθοζόον, καὶ τὴν θεῖαν ἀμφοτέρω,
 καὶ μάλα εὐδοκίμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ
 θελοῖς λήρων μὲν καὶ φληνάφων
 τῶν ὠδῶν ταύτης ἀπέχεσθαι (δείξα-
 σαί τι ἑτέραν) ἔπειθαι δέ, καὶ συν-
 οικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεν-
 νικῶς, καὶ τὰς ὤμους ἐξείς καρτερὰς,
 φθόνον δὲ παντὸς ἀλλότριον ἔσθι,
 καὶ

opplera, qualis & ipse auunculus esse solebat, quando lapides poliebat. Altera verò facie admodum honesta, habitum decentem præ se ferens, & vestes ornatas ac mundas induta. Postremò autem permittunt meo iudicio, vt vtri earum conuersandum mihi putem sententiam feram. Ac prior quidem dura, atque virilis illa sic coepit: Ego chare puer statuaria sum, eamquam tu heri discere coepisti, familiaris adeò tibi & cognata à parentibus. Nam & auus tuus (addens nomen aui materni) marmorarius fuit, & auunculus pariter & patruus tuus eandem artem exercuere, & per nos inter præcipuos celebrati sunt. Quod si igitur voles delirijs ac nugis, circa quas ista versatur (indicans alteram) abstinere, ac mecum degere, principio generosè educaberis, humerosque habebis validos, & ab omni inuidia alienus eris, neque vnquam in terras alienas,

καὶ ἔπειτα ἀπὸ τοῦ ἑλλοδαπὴν, καὶ πα-
 τρίδα καὶ τὰς οἰκείας καταλιπὼν, ἔδωκε
 τοῖς λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες. μή
 μουσαχθῆς δὲ τῷ σώματος ῥέυτελές,
 μηδὲ τῆς ἐσθῆτος ῥῖπναρόν. ἀπὸ γὰρ τοῦ
 τοιούτων ὀρμώμενος, καὶ φειδίας ἐκεί-
 νος, ἔδειξε τὴν Δία, ὅτι πολὺ κλειτὴν
 Ἡρακεὶρ γάσαστο, καὶ Μύρων ἐπὶ ἡνέθη, καὶ
 Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη. προσκυνοῦν
 γὰρ ἔποι μὲν τοῖς θεῶν. εἰ δὲ τούτων εἰς γε-
 νοιο, πῶς μὲν ἔκ λήθους αὐτὸς ὥσπερ πα-
 σιν ἀνθρώποις γήραιο; ζηλωτὸν ὃ καὶ τὸν
 πατέρα ἀποδείξῃς, πείθεσθαι πῶς ὅτι ἀπο-
 φανῆς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ ἐπὶ τού-
 των πλείονα διὰ δαίεσαι, καὶ βαρβα-
 ρίζουσαι πάμπαν εἶπεν ἡ τέχνη, μάλα
 δὲ σπασθῇ σιωεῖσαι, καὶ πείθει με πῶς
 ῥωμένη. ἀλλ' ἔκτε μένηται. καὶ πείθει-
 σαι γὰρ ἤδη με τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπὶ
 δ' ἔν

atque externas hinc abibis, relicta patria atque domesticis tuis: neque etiam ob verba, & orationem modò laudabunt te omnes. Neque verò auerferis corporis hanc frugalitatem, aut vestium sorditiē. Nam ab his initijs profectus etiā Phidias ille Iouem spectandū exhibuit, & Polycletus Iononem fabricauit; præterea Myron laudibus uictus est, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaque nunc illi cū ipsis Dijs. Quod si igitur horum vnus tu quoque fores, quomodo non celebris & ipse apud omnes homines fieres? Patrem certe beatum efficeres, & patriam tuam omnibus spectabilem redderes. Hæc, atque etiam his plura balbutiendo, & pleraque barbarè pronuntiando dixit Statuaria, valdè studiosè omnia connectens, & me in suam sententiā adducere cupiens: sed non ultra memini. plurima enim memoria iam effugerunt. Cæ-

οὐδ' ἐν ἐπαύσει το, ἄρχεται ἢ ἑτέρα ὥσπερ
 πως· Εγὼ δὲ, ὦ τέκνον, παρδρα εἰμι
 ἡδὴ σωτήρης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ
 μηδέπω εἰς τέλος με πεπείρασαι.
 ἡλίκαι μὲν ἐν τῇ ἀγαθῇ πορῇ λιθο-
 ξόφῳ γυρόμενος, αὐτὴ περιέρηκεν· ἔδεν
 γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔση, τῷ σώματι πο-
 νῶν, καὶ τῷ τῷ ἀπάσαι ἐλπίδα τῇ
 βίᾳ πεφαιμένῳ. ἀφανὴς μὲν αὐτὸς
 ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγνῶν λαμβάνων, πε-
 πεινὸς τῷ γνώμῳ, εὐτελὴς δὲ τῷ
 πρὸς οὐδὸν, ἔτε φίλοις ὀπιδικάσιμος,
 ἔτε ἐχθροῖς φοβερὸς, ἔτε τοῖς πολί-
 ταις ζηλωτὸς, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης,
 καὶ τῶν ἐκ τῇ πολλῇ δόξῃ εἰς, αἰεὶ
 τὸν πρὸς οὐχόντα ὑποπλήσων, καὶ τὸν
 λέγειν διωάμενον θεραπείων, λα-
 γῶ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος
 ἔρμαον

terûm vbi tandem finem fecit, tum altera illa in hunc fermè modum oritur. Ego verò, ô fili, Humanitas sum iam nunc consueta ac nota tibi, tametsi ad finem aut plenum nondum periculum mei feceris. Quanta igitur bona acquisiturus sis, si eam artem didiceris, ipsa modò enumeravit. Nihil enim aliud nisi operarius eris, corpore laborans, & in eo totam spem vitæ positam habens: obscurus ipse degens: modicum & minimè generosum quæstum faciens: deiectus animo: tenuis ac pauper redditibus, neque amicis in iudicijs auxilio eris, neque inimicis formidabilis, neque etiam inter ciues beatus, sed hoc solum opifex videlicet quispiam, & ex multa atque promiscua plebe vnus, præstantiorem te semper formidans, & dicendo valentem præ oculis habens ac palpans, & in summa leporis quandam vitam agens, potentiorisque lu-

ἔρμαιον ὦν. εἰδὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύ-
 κλειτος ὁ γλύσιος, καὶ θκυμαστὰ πολλὰ
 ἐξεργάσατο, τὴν μὲν τέχνῳ ἅπαντες
 ἐπαυνέουσιν, οὐκ ἔστι δὲ ὅς τις τῶν
 ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, εὐξαίτ' ἂν σοι
 ἄμοις ὁ γλύσιος. οἱ δὲ γὰρ ἂν ἦς, βέλ-
 ται, καὶ χειρὶν ἄξ, καὶ δόπο χειρὸς
 βίωτος νομιθήσῃ. ἡ δὲ μοι πεί-
 θη, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω
 παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πρᾶξεις
 θκυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγ-
 γέλλεσθαι, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἐμ-
 πύρον δόπο φαίνεσθαι. καὶ τὴν ψυχῇ,
 ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατὰ κροσμήσω
 πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κροσμήμασι, ζω-
 φροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία, πρᾶότη-
 τι, ἱππικεία, σωέσει, καρτερίᾳ, τῶν
 τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ ζεμνό-
 τατα ὁρμῇ. ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυ-

crum existens. Quod si etiam Phidias, vel Polycletus fueris, præclaraque & admiratione digna multa opere præstiteris, artem quidem laudabunt omnes, at qui ex aspicientibus tibi similis esse optarit, modò mentem habeat, nemo erit. Qualis qualis enim fueris, nihil nisi rudis quispiam opifex, manibus laborans, & iisdem victum quærigans, censeberis. Contrà autem si mihi obsequêris, principio tibi ostendam multa veterum virorum præclara opera, & res admiratione dignas, & orationes illorum tibi renuntiando, & omnium (vt sic dicam) expertum te reddendo, animum (quod præceptum in te est) exornabo tibi multis ac præclaris ornamentis, modestia scilicet, iustitia, pietate, mansuetudine, æquitate, prudentia, fortitudine, amore honesti, & pulcherrimarum quarumcunque rerum desiderio. Hæc enim verè since-

χῆς ἀκήρατον ὡς ἀληθῶς κόσμον.
 λήσει δὲ σε ἔτε πηλαιὸν ἔδειν, ἔτε
 νῦν γινέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα
 προσέψει μετ' ἐμῶ, καὶ ὅλως ἄπαντα
 ὅποια ἐστὶ τά τε θεῖα, τά τε ἀνθρώπινα,
 οὐκ εἰς μακρὰν σε διδιδάξομαι. καὶ ὁ νῦν
 πένης, ὁ τὸ δέειν, ὁ βελευσάμε-
 νός τι πρὸ ἀγνοίας ἔτω τέχνης, μετ'
 ὀλίγον ἄπανσι ζηλωτὸς, καὶ Ὀπίφθο-
 νος ἔση, τιμώμενος καὶ ἐπαινέμενος,
 καὶ Ὀπὶ πῶς ἀρίστους εὐλοκιμῶν, ὥς πο-
 τῶν γῆρας καὶ πλῆττω πρὸς ἔχοντων δόξο-
 λεπόμενος. ἐδιδῆται μὲν τοιαύτῳ
 ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυ-
 τῆς, πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει,) δε-
 χῆς δὲ καὶ προσεδρίας ἀξιέμενος.
 καὶ ὅπου δόξοσι μῆς, οὐ δὲ Ὀπὶ τῆς
 ἀλλοδιότητος ἀγνώως, ἔδει ἀφαιρῆς ἔση.
 τοιαῦτά σοι πείθῃσω τὰ γνωρίσματα,
 ὥς

ra sunt animi ornamenta. Neque autem latebit te vel veterum quicquam vel eorum, quæ in præsens geri debent, sed ea quæ facienda sunt, quæq; fieri decet, me duce prospicies: & in summa omnia quæcunque seu diuina, seu humana sint, paruo tempore docebo te, & qui nunc pauper atque inops es, istius nescio cuius filius, qui de arte adeò illiberali nescio quid cōsultas, hæud ita multò post nimium felix nimiumque beatus omnibus videberis, dum honoribus afficeris, & laudibus efferêris, & pulcherrimarum quarumcunque rerum gloria celebraberis: illorum etiam, qui diuitijs ac genere antestant, in te animis ac oculis conuersis. Ac vestitum quidem talem geres (demonstrans suum, gerebat autem admodum splendidum.) Magistratibus verò & primò in confessu honore ante alios dignus existimaberis. Et si quando aliquò peregrè
abi-

ἄσσε τῶν ὁρώντων ἕκαστος, τὸν πλη-
 σίον κινήσας, δειξέει σε τῷ δια-
 κτύλῳ, ἔτι ἑκείνῳ λέγων. ἀν-
 δρέ τι ἀπουδῆς ἄξιον ἦ, καὶ τὰς
 φίλους, ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλῳ κα-
 ταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες δόπο-
 βλέψοντα. καὶν ποῦ τι λέγων τό-
 χης, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκρόσυν-
 ται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονί-
 ζοντές σε τῶν λόγων τῆς διωνάμε-
 ως, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτρί-
 ας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθά-
 νατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων,
 τοῦτό σοι πεποιήσω. καὶ γὰρ ἐν
 αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθης, οὐ-
 ποτε πεύσῃ σικωὴν τοῖς πεπαυδευ-
 μένοις, καὶ προσμιλῶν τοῖς δέξοις.
 ὅραῖς

abiens proficiscêris , etiam in aliena terra non ignotus aut obscurus eris. Talibus scilicet ornamentis ego te insignem atque conspicuum reddam, ut eorum quoque, qui te aspicient , quisque proximè astantem leniter impellens & commouens, digito te demonstrat, atque, Hic est ille, dicat. Iam si quid studio dignum accider, quod vel ad amicos , vel etiam ad ipsam ciuitatem pertinebit, omnes in te oculos atque ora conuertent. Atque si tum aliquid fortè dixeris, plerique hiantes auscultabunt , admirantes & prædicantes, tum ob dicendi vim, & orationis potestatem , tum etiam patrem tuum ob felicitatem prolis. E quod dici vulgò solet, quod ex hominibus quidam immortales redduntur, id quoque tibi dabo. Nam postquam ipse ex hac vita discesseris, nunquam desines conuersari doctis , & consuetudinem habere cum optimis,

Demo.

ὁρᾷς τὸν Δημοθένη ἐκείνον, τὴν Θ' ὕδ' ὄντα ἐγὼ ἡλίκον ἐπιήτα; ὁρᾷς τὸν Λι-
 χίνην, ὃς τυμπανηστρίας ὑὸς ἐστὶν, ἀλλ'
 ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππον Θ' ἐθερά-
 πυσεν; ὁ δὲ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπο-
 τῇ ἐρμούλυφικῇ ταύτῃ τραφεῖς, ἐπὶ-
 δὴ τάχιστα σιωπῇ κε τῷ κρείττονι Θ', ἔ-
 δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ἠὲ τομόλησεν
 οἷς ἐμὲ, ἀκέραιος ὡς ὧδ' ἀπάντων ἀδιδε-
 ται; ἀφείς δὲ αὐτὰς τηλικέτας, καὶ
 πικράτας ἀνδρας, καὶ πρᾶξεις λαμπράς,
 καὶ λόγους λεμνᾶς, καὶ χῆμα εὐπρεπές,
 καὶ πμῶν; καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον,
 καὶ πρεσβείας, καὶ δυνάμιν, καὶ ἀρ-
 χάς, καὶ τὸ ὅτι λόγους εὐδοκιμαῖν,
 καὶ τὸ ὅτι συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι,
 χιτῶνιόν τε πινάρον εὐδύση, καὶ χῆ-
 μα δολοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ
 μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας,

Demosthenem illum certè vides cuius filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æschinem, qui tympanistriae cuiusdã filius erat, & tamen propter me etiam Philippus rex illum palpauit. Socrates autem, qui & ipse inter statuariam hanc artẽ enutritus fuit, simulatq; primum intelligere cœpit meliora, & relicta illa transfugit ad me, nimirum audis, vt nunc ab omnibus decantetur? Igitur relinquens tantos ac tales hosce viros, res adeò splendoras, orationes tam graues ac illustres, vestium ornamenta, honorem, famam, laudem, primos assensus, potentiam, imperia, deniq; & illam, quam ex dicendo consequeris gloriam, & qua te omnes ob prudentiam prædicabunt, felicitatem, tuniculam aliquam indues sordidam, habitumque assumes seruilem, vèctes præterea, scalptra, & id genus cætera sculpendi cadendique instrumenta

in

καὶ κολαπῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἔξῃς, καὶ
 τῶν ἐνὺκως εἰς τὸ ἔργον, χαμηπετής,
 καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπει-
 νός. ἀνακύβτων ἢ ἔδέεπετε ἔδῃ ἀνδρῶ-
 δες, ἔδῃ ἐλευθέρων ἔδῃ δούλων, ἀλλὰ
 τὰ μὲν ἔργα, ὅπως ἑυρυθμα, καὶ εὐχρή-
 μονα ἔσαι σοι ὠρνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς
 ἑυρυθμός τε, ἔκ κοσμιος ἔση, ἤκιστα πε-
 φροντικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σε-
 αὐτὸν λίδων. ταῦτα ἐπὶ λεγέσης αὐ-
 τῆς, ἢ πείμεινας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν
 λόγων, ἀναστὰς ἐπεφηνάμην, καὶ τὴν
 ἀμορφον ἐκείνην, καὶ ἐργατικὴν
 ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν παι-
 δείαν· μάλα γέγηθῶς, καὶ μάλιστα,
 ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νῦν ἦλθεν σκυτάλη, καὶ
 ὅτι πληγὰς εὐθύς ὥσθ' ἀλίγας ἀρχο-
 μένω μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἢ ἢ ἀπολὶ-
 φθεῖσαι, τὸ μὲν πρῶτον ἡρανόκτη, καὶ τὰ
 χεῖρε συνεκρότη. ἔτι δὲ ὁδόντας ἐνέπριε.

τέλος

in manibus habebis, deorsum inclinatus in opus, humi repens, demissus, denique modis omnibus abiectus & contemptus, nunquam autem vel ex-
pergiscens, vel virile aut libero homi-
ne dignum quicquam cogitans, sed in
opera intentus, ut illa videlicet pro-
portionibus suis consona, & benè
formata tibi reddantur: de te ipso au-
tem, ut & concinnus & ornatus ince-
das, minimè curam gerens, sed te ipsis
istis saxis contemptiorem reddens.
Adhuc igitur dicente hæc illa, non
expectato orationis fine, surgens sen-
tentiam tuli, & relicta deformi & ope-
ratrice illa transiit ad Humanitatem
admodum gaudens, præcipuè post-
quam mihi etiam in mentem venit
scuticæ, & quod plagas statim non pau-
cas incipienti mihi pridie illa inflixis-
set. Porro relicta illa principio qui-
dem indigne ferebat: complodebatq;
manus, & dentibus infrendebat: po-
stremo

τίλθ' δέ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκύν-
 μεν, ἐπεπήγῃ, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλη-
 τῇ. εἰ δὲ ὡδ' ἀδοξάζεσθαι, μὴ ἀπι-
 σήσῃσι. θαυματοποιοὶ γάρ οἱ ὄντι. ἡ δὲ πέ-
 ρα δὲ πρὸς με ἀπιστεῖσα, τι γάρ τιν'
 ἀμείψομαι σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιο-
 σύνης. ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας,
 καὶ ἐλθέσθῃ, ὅππῃς τὰς τῆς ὀχέ-
 ματ' (δείξασά πε ὄχημα ὑπο-
 πτέρων ἰπτῶν πινῶν, τῷ Πηγάσῳ ὡς οὐ-
 κότων) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκαι μὴ
 ἀκολαθῆσαι ἐμοὶ ἀγνοήσιν ἔμελλες.
 ἐπεὶ δ' ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὕφην ἰό-
 χῃ. δὲ θεὸς δ' εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπων
 δὲ τῆς ἔω ἀρξάμεν' ἄχρι πρὸς ἐ-
 σπέραν, πόλεις καὶ ἔθνη, καὶ δῆμους,
 καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος δὲ πᾶσι
 πρὸς τὴν γῆν. ἔκτε μὲν τοι μέμνημαι ὅ-
 τι τῇ

stremo autem quemadmodum Nio-
ben audimus, ita hæc quoque dirigu-
it, & in saxum mutata est. Quod si igi-
tur incredibilia passa esse videtur, ne
miremini. Somnia enim mirifica sunt,
& mira operari solent. Altera autem
ad me respiciens, proinde, inquit, ego
tibi hanc iustitiam rependam, quoni-
am causam hanc benè & rectè iudi-
casti. Veni igitur & ascende vehicu-
lum hoc (commonstrato quodam
vehiculo quod alatis equis quibus-
dam Pegaso similibus vehebatur) ut
videas qualia ac quanta ignoraturus
fuisses, si me non secutus esses. Cæte-
rùm postquam ascendi, illa quidem
agitare, atque aurigari cœpit, ego ve-
rò ubi iam in sublime sublatus fui,
observabam, & contemplabar ab ori-
ente incipiens vsque ab occidentem
urbes videlicet, & populos, non aliter
quàm Triptolemus olim spargens
quiddam in terram, quanquam non
ampli-

ἢ τ' ἀπειρόμενον ἐκείνο ἰὼ. πολλὰ τῶ-
 τε μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ
 ἄνθρωποι ἐπήνχον, καὶ μετ' εὐφημίας,
 καθ' ἕς γυραίμην τῇ πῆσει, παρέπεμ-
 πον. δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα,
 καί με τίς ἐπαγγέσιν ἐκείνοις, ἐπανή-
 γαγν αὐθις, ὅς κε πάλιν αὐτὴν ἐδῆτα
 ἐκείνῳ ἐνδεδυκότα, ἰὼ εἶχον ἀφι-
 πλάμεν Θ, ἀλλ' ἐμοὶ ἐβλόκχον εὐπάρ-
 ρυφός τις ἐπανήκειν. καταλαβῶσα
 ἔν καὶ τὸν πατέρα ἐσῶτα, καὶ πει-
 μένοντα, ἐβλήκνυεν αὐτῷ ἐκείνῳ τὴν
 ἐδῆτα, καί με, οἷ Θ ἤκοιμι, καί
 τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρῶ δῆν
 πρὶ ἐμῶ ἐβλαλεύσαντι ταῦτα μέ-
 μνημα ἰδὼν, ἀντίπαυς ἐπιὼν, ἐμοὶ δο-
 κεῖ ἐκπαρχθεὶς πρὸς τὸν ἄλλοτ' ἄλλων
 φόβον. μεταξὺ δὲ λέγοντ Θ, Ηρά-
 κλεις

amplius memini quidnam illud fuerit, quod tum spargebam, nisi hoc solum, quod ex inferiori loco aspicientes homines laudabant me, & ad quoscunque volando perueneram, cum multa prædicatione & gratulatione me prosequerantur, & quasi deducebant. Porro ubi illa hæc tanta mihi, & me ipsum collaudantibus illis demonstrasset, reduxit rursus, non amplius eadem veste illa indutum, quam habueram ab initio auolans, sed videbat mihi tum admodum delicatus splendida veste redire. Deprehendens igitur & patrem astantem, atque expectantem me, commonstravit ei vestem illam, & me ipsum qualis redirem: submonuitque eum, quã parum abfuerit, quin minimè digna de me ille cum amicis statuisset. Atque hæc quidē memini videre me, cū primum è pueritia egressus essem, plagarum metu, ceu mihi videor tū perturbatus sed inter-

κλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον,
 καὶ δίκαικόν. εἴτ' ἄλλ' ὥς ἐκράσε'
 χειμερινὸς ὄνειρ, ὅτε μήκισται εἰσὶν
 αἱ νύκτες, ἢ τάχα πῶς τριέσπερ,
 ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτὸς ἐστὶ. τί δὲ
 εἴπῃ ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς
 ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς,
 καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἥδη γεγη-
 ρακότων; ἔωλ' γὰρ ἡ ψυχρολογία.
 μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτὰς τι-
 νας ὑπέκλειπεν; οὐκ, ὦ γὰρ θεέ. εἰ δὲ
 γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγέμεναι τὸ
 ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ, καὶ ἐν τῇ
 πατρῷᾳ οἰκίᾳ καὶ τὰ ἄλλα. ἴσε γὰρ,
 εἴχ' ὑπόκρισιν πῶς ὄψιν, εἰδὲ αἶς
 φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ διεξήει, ἔ-
 παύτα ἐν τῷ πολέμῳ, ἔδ' ἀπογνώ-
 σαι πραγμάτων πείρασόντων πο-
 λεμίων.

ea cum hæc dicuntur, ô Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc somnium & iudiciale est? Deinde alius quidam hoc interpellans, Hyemalle (inquit) somnium est, quando noctes sunt longissimæ, aut fortasse etiam trinoctiale, qualis & ipse Hercules est. Quid igitur in mentem venit illi nugaria talia nobiscum, mentionemque facere puerilis istius noctis, somniorumque veterum, & ætate iam obsoletorum? Rancida enim hæc frigida oratio. An fortè somniorum quorundam quasi quosdam interpretes esse nos credidit? Nequaquam, ô bone. Quoniam neque Xenophon quondam exponens somnium illud, quo pacto ipsi visum fuerat in domo paterna, & deinceps. Nostis visionem, non ut coniectationem propositam tanquam nugari statuisset, illa narrauit, præsertim in bello, & summa rerum desperatione constitutus, circumstantibus undique

R. 2. hosti-

λεμίων, ἀλλὰ πὶ καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ
 διήγησις. Ἐτοίνω καὶ γὰρ τὸ ὄνειρον
 ὑμῖν διηγησάμενον ἐκείνῃ ἕνεκα, ὅπως
 οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπονται, καὶ
 παιδείας ἔχοντα, καὶ μάλιστα, εἴ τις
 αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐβηλοκακῇ, Ἐπρὸς
 τὰ ἥτις ἄποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγνῆ
 ἀφαιρέων. Ἐπὶ ῥωοθέσει καὶ εὐοιδίᾳ
 ὅτι καὶ ἐν τῷ ἀκέραιον τῷ μύθῳ, ἰκα-
 νὸν ἑαυτῷ ὡς δαδειγμα ἐμὲ πρὸς ἡσά-
 μεν, ἐννοῶν οἱ μὲν ὦν, πρὸς τὰ
 κάλλιστα ἔρμῃ καὶ παιδείας ἐπεθύ-
 μῃ, μηδὲν ἄπο δειλιάσας πρὸς πτω-
 πενίαν τὴν τότε οἱ δὲ πρὸς ὑμᾶς
 ἐπατελήλυθα, εἰ ἔμην ἄλλο, ἔδε-
 νος γὰρ τῶν λιθογλυφῶν ἀδο-
 ξόπερ.

hostibus, sed quod vtilitatem quandam secum habebat illa narratio. Proinde & ego somnium hoc vobis exposui, ea videlicet gratia, vt adolescentes ad meliora studia conuerterentur, & Humanitatem amplecterentur, & maximè si quis eorum præ inopia & paupertate peius de se ipso statuit, animumque ad deteriora declinat, ingenium non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabitur enim & ille sat scio, & quasi conualescet, sermone hoc audito idoneo, sufficienti exemplo me sibi proposito, vbi videlicet ipse secum cogitabit, è quibus vitis ad optima prouectus fuerim, Humanitatemque appetiuerim, minimè deiectus aut fractus animo ob eam paupertatem, in qua tunc fui. deinde qualis & huc ad vos ascenderim, qui certè vt nihil aliud aut amplius, nullo tamen statuariorum istorum inferior aut obscurior euasi.

R 3 DEO.

ΜΗκέτι τὸν θορίζετε ὦ θεοὶ, μηδὲ
 καὶ γυνάϊας συσρεφόμενοι, πρὸς
 ἑς ἀλλήλους κρινολογεῖσθε, ἀγανα-
 κτῶντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν
 ἡμῖν τῆς συμπόσης· ἀλλ' ἐπέπερ λυτο-
 δέδοται πρὸς τῶν ἐκκλησία, λεγέ-
 τω ἕκαστος θεὸς τὸ φανερὸν τὰ διοκῶν-
 τά οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ δὲ κή-
 ρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα, τὸ ἐκ τῶ νό-
 μω. Ἑρμ. ἄκχε, σίγα· τίς ἀγορεύειν
 βέλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν;
 ἡ δὲ σκέψις πρὸς τῶν μετρίων καὶ ξέ-
 νων. Μῶ. ἐγὼ ὁ Μῶμος θεός, ὦ Ζεῦ, ἅ μοι
 σπινθήρεσσιν εἰπῶν. Ζεὺς τὸ κήρυγμα
 ἡσυχέφεισιν, ὥστε ἔδενέμω δεήσει. Μῶ.

Φημι

DE ORVM CONCILIVM.

Iupiter, Mercurius & Momus.

Iupiter.

NE posthac murmuretis, ô Superi, neque ad angulos conuersi in aurem, alter cum altero colloquatur, indignantes multos parum dignos nostri symposij esse participes. Verum posteaquam coactum est concilium, quisque præpalam in medium suam adferat sententiam, & quæ accusatione digna sunt, accuset, Cæterum Mercuri præconium illud ex lege clara voce promulgato. **MAR.** Arrige aures, vocem comprime. Quis ex Dijs senioribus & perfectis, quibus permissum est, in concione verba vult facere? ipsa deliberatio de inquilinis, & hospitibus futura est. **MOMVS.** Ego Momus, ô Iupiter, si fandi copiam mihi feceris. **IUP.** Iam ipso præconio loquendi libertas tibi facta est. itaque meo permissu nihil opus est. **MOM.**

φημι τοίνυν δεῖνὰ ποιεῖν ἐν ἡμῶν,
 οἷς οὐκ ἀπόχρη θεὸς ἐξ ἀνθρώπων αὐ-
 τὰς γεγυῆσθαι, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ τὰς ἀκα-
 λυφας, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰστί-
 μους ἡμῖν ἀποφανῶσιν, εἴδεν μέγα,
 εἴδενεανικὸν οἶοντα εἰργάσασθαι. ἀξιῶ
 δέ, ὦ Ζεῦ, μὲν περὶ ῥησείας μοι δεῖναι εἰ-
 πεῖν· εἴδεν γὰρ ἂν ἄλλως διωαίμεν.
 ἀλλὰ πάντες με ἴσκειν ὡς ἐλεύθερός
 εἰμι τῶν γλῶτται, καὶ εἴδεν ἂν κατὰ
 σιωπήσασθαι τῶν ἐκαλῶς γιγνομένων.
 διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ
 δοκῶντά μοι ἐς τὸ φανερόν, εἴδεν δὲ δι-
 δώς τινα, εἴδεν ἔτι αἰδέσθαι Ἰπικαλύ-
 πτων τῶν γνώμεν. ὥς τε καὶ ἐπαχθεῖς
 δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ ζυκοφαιπ-
 κὸς τῇ φύσιν, δημόσιός τις κατήγορος
 ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πολλὰ δ' ἀλλ'
εἰπέ-

Aio itaque vitiosè, & improbè nonnullos nostrum facere, quibus non satis est semet Deos ex hominibus factos esse, nisi suos quoque pedissequos & famulos nobis honore pares esse ostenderint; qua in re nihil magnum aut iuuenile se fecisse existimant. Volo verò ô Iupiter, vt interrita loquendi libertas mihi concessa sit. Neque enim aliter, quæ sentio, effari possum. Sed me omnes ex æquo nouerunt, quam liberæ linguæ Deus sim, & quam nihil eorum, quæ parum honestè & decorè fiunt, reticere soleam. Etenim omnia in reprehensionem rapio, ac propalam, quæ mihi videntur, proloquor neque formidans cuiusquam auctoritatem, neque præ verecundia sententiam meam celans. Quapropter & onerosus multis esse videor, & natura sycophanticus, dum communis quispiam omnium acculator ab illis vocor. Sed enim postea-

R 5. quam

ἐπεὶ περ ἔξεσι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ,
 ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξυαίας αἰπεῖν, ἔ-
 διν ὑποσειλάμεν ὦ. πολλοὶ
 γάρ φημι σὺν ἀγαπῶντες, ὅτι αὐ-
 τοὶ μετέχουσιν τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνο-
 δρίων, καὶ εὐωχῶνται ὀπίσῃς, καὶ
 παύται, θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες,
 ἐπὶ καὶ τὰς ὑπερέτας, καὶ θια-
 σάτας τὰς αὐτῶν ἀνέγαγον ἐς τὴν
 ἔραν, καὶ παρενέχραψαν. καὶ
 νῦν ὀπίσῃς ἀθανομάς τε νέμονται, καὶ
 θυσιῶν μετέχουσιν, ἔδῃε καταβα-
 λόντες ἡμῖν τὸ μετόικιον. Ζεὺς. μη-
 δὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ
 σαφῶς, καὶ ἀσφράδιον λέγε, προσ-
 τιθεὶς καὶ τένομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον
 ἀπερρίπται σοι ὁ λόγος, ὡς πολ-
 λούς εἰκάζει, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοι
 ἄλλον

quam licitum est, atque ita iam proclamatum, & tu Iupiter, cum libertate loquendi facultatem mihi concessisti, nihil reformidans dicam. Multi sunt, inquam, non contenti, quod ipsi in deorum concilium admissi nostri contubernij sunt participes, quodque pari forte nobiscum conuiuantur, præsertim cum ex dimidio homines eos esse constet suos præterea ministros, & chori socios in cælum adduxerunt, eosque deos fecerunt adscriptitios. Et nunc æqualem cum aliis distributionem auferunt, & sacrificiorum consortes sunt, pensionem in inquilinos constitutam nobis minimè persoluentes. IVP. Ne quid obscuris ambagibus inuoluas, ô Mome, verum perspicuè & dilucidè, quæ sentis, eloquere, additis quoque nominibus. Iam enim in medium oratio ita tibi proiecta est, ut multos pariter in suspicionē rapiamus, ac alium alio

ἄλλον τοῖς λεγόμενοις. χρὴ δὲ παρρη-
 σιασὴν ὄντα, μὴ δὲ ὀκνεῖν λέγειν. Μῶ.
 εὖ γε ἂν Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με
 πρὸς τὴν παρρησίαν. παιεῖς γὰρ τῷ
 βασιλικῷ, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον.
 ὥς ἐρῶ, καὶ τὸ νομα ὁ γὰρ τι γυναιό-
 τατο. Διόνυσος ἡμιάνθρωπος ὢν,
 ἔσθ' ἐκ Λύκωνος, ἀλλὰ Συροφεί-
 νικος τινος ἐμπόρου τῷ Κάδμῳ θυγα-
 τριδῆς, ἐπεὶ περ ἡξιώθη τῆς ἀθανα-
 σίας, οἱ μὲν αὐτὸς ἐστὶν ὃ λέγω, ὅτι
 τὴν μίτραν, ὅτι τὴν μέθλην, ὅτι τὸ
 βασίλειον πάντες γὰρ οἶμαι ὁρᾷ
 ὡς θῆλυς, καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν,
 ἡμερανῆς, ἀκράτης ἔωθεν δαυτοπρέων.
 ὁ δὲ, καὶ ὅλῳ φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡ-
 μῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος παρέστι,
 καὶ θεὸς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν
 Σιληνόν, καὶ Σατύρους, ἀγροίκους Ἰνάας,
 καὶ

modo tuis dictis obnoxium infimulemus. Oportet verò liberum concionatorem nihil ob metum reticere. Mo, Euge ô Iupiter, quod me ad linguæ libertatem cohortaris. fit enim hoc abs te animo verè regio & magnifico. Proinde nominatim quoque eosdem perstringam. Ille enim generosissimus Bacchus semihomo existens, neque à materna stirpe Græcus, sed Syrophœnicis cuiusdam mercatoris, nempe Cadmi nepos, postea quâ immortalitate donatus est, cuiusmodi ille quidem sit non dico, neque mitram, neq; ebrietatem, neque errantem eius incessum vitupero. Omnes enim, ut opinor, videtis quàm mollis sit & effœminatus deliciis, semiinfanus, statim à summo mane merum spirans. Ille verò totam curiam nobis asciuit, & toto choro aduecto præstò est, Deosque declaravit. & Pana, & Silenum, & Satyros, agrestes quospiam
&

καὶ αἰπόλους τὰς πολλὰς, σκιρτητικὰς
 ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους.
 ὧν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμι-
 σείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ εἰκότας, καὶ γέ-
 νειον βαθὺ καθεμένον, ὀλίγον τρα-
 γυαλὰ φέρων ἐστίν· ὁ δὲ, φαλακρὸς
 γέρον, ῥιμὸς τ' ῥίνα, ὅππῃ ὄντα τὰ πολλὰ
 ὀχόμενος, λυδὸς ἔσται. οἱ δ' ὁ Σάτυροι, ὀ-
 ξαῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ φαλακροὶ, κε-
 ράσαι, οἷα τοῖς ἄρπυ γεννηθεῖσιν ἐρί-
 φαις τὰ κέρατα ποφύεται, φρύγες
 πνέες ὄντες, ἔχουσι δ' ἔρως ἅπαντες, ὁρᾶ-
 τεοῖας ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ὁ γυναικάς; εἴτα
 θαυμάζομεν, εἰ καταφρονέσιν ἡμῶν
 οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες ἔτω γέλοίους
 θεὸς, καὶ τεραστίους; ἐγὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ
 δύω γυναικας ἀνήγαγε, τὴν τε Λυα-
 δίνην, ἧς καὶ τὸν Σέφανον ἐγκατέ-
 λεξε τῷ τῶν ἀσέρων χορῷ, καὶ τὴν
 Ἰκαρίην δ' ἡγεργε θυγατέρα, καὶ ὁ πάντων
 γελοῖο-

& caprarios permultos, homines saltationi deditos, & forma monstrosos.

Quorum hic quidem gerens cornua, dimidia atque inferiore parte corporis Capram referens, barbamque profundam nutriens parum ab hirco discrepat.

Alter verò senex, caluitio, & firmis naribus deformatus, plurimum super asinum inequitans, genere Lydus est. Cæterum Satyri, acutis auribus, & ipsi calui, & cornigeri qualia ferè hœdis nuper natis excrescunt cornua. Phryges quidam existentes, Sunt verò caudati omnes. Videte

cuiusmodi Deos nobis facit generosus ille. Deinde miramur, si contemnunt nos homines, videntes adeò ridiculos, & portentosos Deos. Mitto enim dicere, quod & duas mulieres adduxerit, nempe Ariadnem, cuius etiam coronam stellarum choro annumeratam addidit: alteram Icari agricolæ filiam, & quod omnium est ridicu-

γελοιοῦσά τον, ὦ θνητοί, καὶ τὸν κύνα τῆς
 Ἡριγόνης, καὶ τῷτον ἀνήγαγν, ὥς μὴ
 ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐκ τῷ ἔρηνῳ
 τὸ κυνίδιον αὐτῆς. ταῦτα ἔχ' ὕβρις ὑμῖν
 δοκεῖ, καὶ παροιμία, καὶ γέλως; ἀκέ-
 σαιτε δ' ἐν καὶ ἄλλας. Ζεὺς. μῆδ' ἐν ὦ
 Μῶμε, εἴπης, μήτε πρὸς Ἀσκληπιῶ, μή-
 τε πρὸς Ἡρακλέους· ὁρῶ γάρ οἱ φέρη
 τῷ λόγῳ. ἔτοι γάρ ὁ μὲν αὐτῶν, ἰαῖται
 καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νέσεων, καὶ ἔστι πολ-
 λῶν ἀντάξιον ἄλλων· ὁ δ' Ἡρακλῆς
 ἡὸς ὧν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπείω-
 πε τὴν ἀθανασία· ὥς μὴ κατηγέροι
 αὐτῶν. Μῶ. βιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ
 Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, καὶ τοι εἰ μῆ-
 δ' ἐν ἄλλο, ἐπὶ τὰς ἡμέρας ἔχῃς τῷ πυ-
 ρός. εἰ δ' ἐξελῶ καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ
 παρρησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ ἂν εἶχον
 εἰπεῖν. Ζεὺς. καὶ μὴ πρὸς ἐμὲ ἔξε-

diculosissimum, ô Superi. Erigones quoq; canem illum adduxit, ne tristitia afficeretur puelle, si in cœlo non haberet catellum suum. Hæc verò non videntur vobis esse contumeliosa, quæque nec infania, nec risu careant? Audite etiam alios. IY P. Caue, Mo. me, quicquam dixeris, aut de Æsculapio, aut de Hercule. Video enim quò orationis tuæ impetu rapiaris. Etenim hõrum alter agit medicum, & ægtotos morbis leuat, estque planè multis alijs antefereendus. At Hercules filius meus non paucis laboribus immortalitatem adeptus est. Itaque caue ne hosce accuses. Mo. In tui quidem gratiam, tacebo Iupiter, & si multa dicenda habeam: atque si nihil aliud, adhuc tamen signa igne iniusta in corpore reuinent. Porro si liceret & aduersum te dicendi libertate vii, multa haberem quæ possem oratione reprehendere. IY P. Atqui in me maxi-
mè

π μάλιστε. μῶν δ' ἔν καὶ με ξενίας διώ-
 κεις; Μῶ. Ἐν Κρήτῃ μὲν ἔ μόνον τῶν
 ἀκῆσά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι ποῖ σὺ
 λέγῃσι, καὶ τί φον-δῆδοικνύουσιν, ἐγὼ
 οἶε ἔτι ἑκείνοις πείθομαι, ἔπε Αἰχαι-
 ῶν Αἰγίεῦσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι
 φάσκουσιν. ἂν ὃ μάλιστε ἐλεγχοῖσθαι
 οἶεν ἡγῶμαι, ταῦτε ἔρω. τίω γάρ τοι
 ἀρχαῖα τῶν πικτῶν ἀδρανισμάτων,
 καὶ τίω αἰτίαν σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέχεις. Αὐ-
 τοὺς γὰρ ἐμπέπληκας γε καὶ δρανὸν ἔ-
 ημιθίει· ἔ γάρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ
 τὸ πρῶτον γελειόπεπνός ἐστι, ἐπὶ τ' ἂν
 πρὸς ἀφ' ὧ ἀκῆσθ' ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν θη-
 ρὸς ἀπιδείχθη, ὁ δὲ Εὐρυπύθεος, ὃς ἐπέ-
 ποθεν αὐτῷ, πέθνηκε. καὶ πολλοῖον Ἡρα-
 κλέους νεώς, οἰκέτω ὄντω, καὶ Εὐ-
 ρυπύθεως ταφῶ, τῷ δὲ σωότῃ αὐτῷ.

mè tibi licet dicere. Nunquid igitur
& me ut Deum inquilinum in ius vo-
cas; Mo. Equidem in Creta non tan-
tùm hoc audire licet, verùm aliud
quoque de te dicunt, atque etiam
sepulchrum tuum commonstrant
hospitibus. Ego verò neque illis fi-
dem habeo, neque ex Achivorum
numero Aeginensibus supposititium
te esse affirmantibus. Caterùm, quæ
cum primis reprehensione digna sunt,
ea in medium adducam. Enimverò
horum delictorum principium &
causam præbuit. Ipse enim feride-
is cælum iam complevisti. neque enim
aliter possum dicere. Estque res planè
absurdissima, si quis ex improviso au-
dierit Herculem in deorum nume-
rum esse assumptum, Eurystheum au-
tem, qui illi imperavit, facis functum
esse: & Herculis templum cerni in
proximo, ministri existentis, Eury-
sthei verò illius domini sepulchrum.

Et

καὶ πάλιν ἐν Θήβαις, Διόνυσος μὲν θε-
 ὅς, οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτοῦ ὁ Πενθεύς, ὁ Ακ-
 ταίων, καὶ ὁ Λεάρχος ἀνθρώπων ἀ-
 πάντων κακοθαιμονέστατοι. ἀφ' ὧ δ' ἐ-
 ἀπὸς σὺ ὦ Ζεῦ ἀνέωξας τοῖς τοῖς τοῖς
 τοῖς θυραῖς, ἀπαντες μεμίμνηταί σε. καὶ
 ἔχῃ ἀρρένες μόνον, ἀλλ' ὅπερ αἰχίσιον,
 καὶ αἱ θήλειαι θεαί. ὥς τε πάντες μὲν
 ἔασιν μοι δοκῶ. μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διε-
 λέγχασι γήροισι. Ζεὺς. μῆθ' ἐν ποιεῖ τῷ
 Γανυμήδεος ὦ Μῶμ' εἴπης. χαλεπα-
 νῶ γὰρ εἰ λυπήσεις τὸ μερῶκιον, ὄνει-
 δίσεις εἰς τὸ γῆρ' ὦ Μῶ. σὺ γὰρ μῆθ' ἐν
 ποιεῖ τῷ αἰετῷ εἴπω, ὅτι καὶ ἔτ' ἐν τῷ
 ἔσθ' ἂν ἔσιν, ὅτι τῷ βασιλεὺς σκήπτρον
 καθεζόμενος, καὶ μόνον καὶ ὅτι τῷ
 κεφαλῶν σου γεοπτεύων, θεὸς εἶναι
 δοκῶν, καὶ καὶ τῷ τῷ Γανυμήδεος
 ὄνειδος

Et rursus ex Thebanis Dionysius Deus factus est: eius autem consobrini nimirum Pentheus & Actæon & Learchus homines fuerunt omnium infelicissimi. Ex quo verò tu Iupiter semel illis hanc licentiæ ianuam aperuisti, omnes tuum institutum imitantur. Neque tantum Dij tui sunt imitatores sed (quod turpissimum) etiam Dæ hæc in parte tuum æmulantur ingenium. Itaque hæc mihi missa faciendæ videntur: multi enim laboris esset hæc cuncta singulatim reprehendere. IUP. At vide, Mome, ne quid de Ganymede dixeris. Malè enim me habebit, si adolescentem verbis conturbaueris, affecto contumeliæ genere. MOM. Proinde neque de aquila quicquam dicturus sum, quod & illa in cœlo versatur, regio sceptro insidens ac tantum non super capite tuo nidificans, & deus esse gestiens: aut illam quoque in Ganymedis gratiam

ἔνεκα ἐάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἀθῆναιος γε, ὦ Ζεῦ,
 καὶ ὁ Κορύμβας, καὶ ὁ Σαβάζις, πόθεν
 ἡμῖν ἐπεισεκλήθησαν ἔποι, ἢ ὁ Μίθρης
 ἐκείνῳ ὁ Μῆδ' ὁ, ὁ τὸν κἀνδρῖν, καὶ
 τὴν πύραν, ἐδίε ἐλπιύζων τῇ Φωνῇ,
 ὥς ἐδ' ἰὺν περὶ πῆτις, ξυνίησι. τοι-
 γάρ ῥι σκύθαι, εἰ οἱ Γέται ταῦτα
 ὀρώντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρην ἐ-
 πόντες, αὐτοὶ ἀπκθανατίζουσι, καὶ
 θεοὺς χειροτονέουσιν, εἰς ἃν ἐθελύσῃσι,
 τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ καὶ Ζάμολ-
 ξις διέλων, παρένεχράφη, ὅτε
 οἷδ' ὅπως διαλαθών. καὶ τοι ταῦ-
 τα πάντα, ὦ θεοί, μέτρια. σὸ
 δ' ἐγὼ κυνοπρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐ-
 σταλμένε Λιγύπτιε, τίς εἴ, ὦ βέλπιε,
 ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν;
 τί δὲ

tiam præteribimus? Atqui, ô Iupiter, Attis ille, & Corybas, & Sebazius unde nobis tandem accersiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumento Persico amictus, & tiara redimitus est, neque Græcam vocem sonans, adeo ut, si quis illi nectar propinet, præbipientem non intelligat. Itaque & Scythæ & Getæ hæc videntes, nobis longum valere iussis, ipsi immortalitate donant homines, suisque suffragiis Deos quoscunque libuerit constituunt, non alia ratione, quam Zamolxis servilis conditionis homo existens, diuinitatem adeptus est, & Deorum numero adscriptus, haud scio quo modo nobis imposuerit. At sanè hæc omnia ô Dij, adhuc mediocria, & aliquo modo ferenda sunt. Cæterum tu, ô canino rictu hians Ægyptie, qui sindone amictus es, quisnam esse gloriaris, ô optime, aut quomodo Deus esse contendis latrando?

Quid

ἡ δὲ βελόμενος, καὶ ὁ μεμφίτης ἔπος
 ταῦρος, ὁ ποικίλος, προσκυνοῖται καὶ
 χρῆ, ἔσθ' ἐπὶ φήτας ἔχει· αἰχῦνομοι
 δὲ ἰδιότα, καὶ πρὸς ἡμέρας εἰπῶν, καὶ τρά-
 γος, ἔσθ' ἄλλα πολλὰ γελοῖά περ, οὐκ
 οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγυπίας πρὸς δουρθέντας
 εἰς τὸν ἔρανόν, αἱ ὑμεῖς ὦ θεοὶ, πᾶς
 ἀνέχεσθε ὁρῶντες Ἰππίου, ἢ καὶ μάλ-
 λον ὑμῶν προσκυνούμενα; ἢ σὺ ὦ Ζεῦ,
 πῶς φέρεις, ἐπειδὴν κεῖν κέραια
 φύσασί σοι; Ζεὺς· αἰχρὰ ὡς ἀληθῶς
 ταῦτα φῆς τὰ πρὸς τῶν Αἰγυπίων. ὁ-
 μως δ' ἔν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν,
 αἰνίγματα ἐστὶ, καὶ ἔσθ' ἅπαντα χρῆ κατε-
 γελαῖν, ἀμύητον ὄντα. Μῶ· πάντα γὰρ
 μυσηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι,
 θεὸς μὲν, τὸς θεός, κυνοκεφάλους
 δὲ, τὸς κυνοκεφάλους. Ζεὺς· ἔα, Φημί,
 τὰ πρὸς τῶν Αἰγυπίων· ἄλλοι γὰρ πρὸς
 τὰ τῶν

Quid autē sibi vult & Mēphites taurus ille versicolor, qui & adoratur, & respondet oraculis, neque non prophetas habet? Pudet verò me ibides percensere, & simias, & hircos, atque his longè absurdiora, quæ nescio quomodo ex Ægypto in cœlum vsque conscenderunt. Illa itaque, ô Dij quomodo sustinetis æquali vobiscum honore, aut etiam amplius adorari? Aut tu Iupiter, quo ferre potes animo, posteaquam arietis cornua tibi produxerint? IVP. Turpia profectò sunt, quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraque illorum in se mystica complectuntur ænigmata, quæ non prorsus à prophanis deridenda sunt. MOM. Planè nobis, Iupiter, opus est mysterijs, vt deos deos esse cognoscamus, & caninis capitib⁹ præditos, canes esse intelligamus. IVP. Mitte de Ægyptiis in præsens dicere: nos verò de his

S

ali-

τέτων ἔπι κεισόμεθα ἔπι χολῆς. σι
 δε τὰς ἄλλας λέγε. Μῶ. τὸν Τροφώ-
 ριον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστά με ἀποπνίγει,
 τὸν Ἀμφίλοχον, ὅς ἐναγὺς ἀνθρώπων,
 καὶ μητράλοίς ὑπὸς ὧν, θεσπιωδῆ ὁ γεν-
 ναῖς ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ
 πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δῖοις ὁδο-
 λοῖν ἔνεκα, τοιγαρὲν ἔκ ἐτι σὺ, ὦ Ἀπλ-
 λον εὐδλοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος
 καὶ πᾶς βωμὸς χρησμοδεῖ, ὅς αὖν ἐ-
 λαίῳ περικυθῆ, καὶ σεφάνες ἔχη, καὶ
 γόητ' ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοί
 εἰσιν. ἤδη δ' ὁ Πολυδάμαντ' ἔσ' ἀθ-
 λητῆ ἀνδρίας ἰᾶται τὰς πυρέττοντας
 ἐν Ολυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένης ἐν Θάσῳ.
 καὶ Ἐκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτι-
 σιλάῳ καταινικρὺ ἐν χερρόνησῳ· ἀφ'
 ἔδ' ἐν τοσῷτοι γεγόναμεν, ἔπι δέδωκε
 μᾶλλον ἢ ἔπι οὐκία, καὶ ἱεροσυλία,
 καὶ

alias per otium deliberabimus. Itaque alios si qui notandi supersunt adducito. MOM. Trophonium, ô Iupiter, & quod me præfocat, Antilochum. ille inquam, scelesti, & matricidæ hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter ementiens, & duorum obolorum gratia præstigijs incantans homines. Quocirca non amplius tu Apollo, ob vaticinij prædicationem haberi in pretio, sed iam omnis lapis & quævis ara responsa dat oraculum petentibus, dummodo oleo perfusa fuerit, & coronas habuerit, & homine præstigiatore abundauerit, cuiusmodi iam permulti sunt. Iam etiam Polydamantis athletæ statua medetur febre laborantibus in Olympia, & Theagenis in Thaso: quin Hectori quoque sacra faciunt in Illo, & è regione Protefilao nempe in Cherroneso. Ex quo igitur in tantum numerum subinde aucti exereuimus, magis in

καὶ ὅλως, καταπιφρονήσασιν ἡμῶν,
 εὖ ποιῶντες. καὶ ταῦτα μὲν πρὸς τῶν νό-
 θων, καὶ παρεγγραπίων. ἐγὼ δὲ καὶ ξέ-
 να ὀνόματα πολλὰ ἡδὴ ἀκύνω, ὅτι
 ὄντων ἰνῶν παρ' ἡμῖν, ὅτι συγῆναι ὅλως
 δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ὅτι τέ-
 πιδ γινώσκω. ἢ πᾶσι γάρ ἐστιν ἡ πολυφρύν-
 λητος δρετὴ καὶ φύσις, καὶ εἰμαρ-
 μένη, καὶ τύχη; ἀνυπίσταται, καὶ κενὰ
 πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλα-
 κῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ὅτι
 συνηθέντα, καὶ ὅμως αὐτοχέδια ὄν-
 τα, ὅτι τὰς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε
 ὁδοὺς ἡμῖν, ὁδοὺς θύειν βάλεταί, εἰ-
 δὼς ὅτι καὶ μυρίας ἐκατόμβας πα-
 ρατήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξκ-
 σαν τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρ-
 χῆς ἐκάστῳ ἐπεκλώσθη. ἡδὴ ὡς ἀν-
 ὦν

usu fuit periurium & sacrilegium, & omninò nos despectui habere cœperūt. rectè facientes. Et hæc quidem de nothis & supposititijs dicta esse volui. Cæterū ego & peregrina nomina permulta audiens eorū, qui neq; degunt apud nos, neque vlllo modo possunt esse admodū. ô Iupiter, propter hæc rideo. Vbi enim gentium est multis iactata illa virtus & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerum vocabula ab inertibus hominibus philosophiæ titulo semet venditantibus excogitata. Quæ quanquam ipsorum commenta sunt, sic tamen simplicium animis persuaserunt, vt nemo amplius nobis sacrificare dignetur. cum certò persuasum habeam, etiam si infinitas hecatombas nobis obrulerit, fortunam tamen nihilo secus ea facturam, quæ à fatis decreta sunt, & quæ sub initium cuique nascentium Parcæ fatalibus fuis adnuerint.

S 3

εἴν' ἐροίμεν σε, ὦ Ζεῦ, εἴπερ εἶδες ἢ ἀρε-
 τὴν, ἢ Φύσιν, ἢ εἰμαρμένον· ὅτι μὲν
 γὰρ καὶ σὺ ἀκχεῖς ὄντας τῶν φιλοσό-
 φων Διδορυβάδης, οἷδ' αἰμὴ καὶ κω-
 φός τις εἴ, ὥς βοώντων αὐτῶν μὴ ἐπαί-
 ει. πολλὰ ἔπ' ἐχων εἰπεῖν, καὶ παύσω
 τὸν λόγον. ὁρῶ γὰρ τὰς πολλὰς ἀχ-
 θομένους μοι λέγοντι, καὶ Κυρίτιοντας,
 ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρ-
 ρησία τῶν λόγων· πέρας γὰρ εἰ ἐθέλεις
 εἰ Ζεῦ, ψήφισμά τι πᾶσι τέττων· ἀνα-
 γνώσκει ἡδὴ συγγραμμένον· Ζεὺς·
 ἀνάγνωθι· εἴ πάντα γὰρ ἀλόγως ἡ-
 πιάσω· καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἴπτι-
 χεῖν, ὥς μὴ ἴπτιπλεῖον αὖ
 γίγηται.

(O)

uerint. Perlibenter itaque te Iupiter
interrogarem, ybinam tibi visa esset,
aut virtus, aut natura, aut fatū? Quod
enim & tu talia subinde in philoso-
phorum disputationibus audias: mi-
hi dubium non est, nisi fortasse quis-
piam fardus sis, vt eisdem vociferan-
te, inaudire nequeas. Multa equidem
adhuc dicenda supersunt, sed finem
verborum faciam. Video enim quos-
dam ob dicta mea dolenter pertur-
bati, & iam sibilare, maximè verò eos
qui orationis libertate tacti sunt. Ita-
que pro concludenda oratione, si ita
sedet animo tuo Iupiter, decretum
quoddam de illis legam iam conscrip-
tum. IVP. Recita: neque enim omnia
absurdè aut de nihilo reprehendisti.

Et sanè multa ex illis inhiben-
da & coërcenda sunt ne in

immensum ex-
crescant.

¶ [O] ¶

§ 4

DE-

Αγαθὴ τύχη.

Μῶμος καὶ Διός.

Εκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης, ἐβδό-
μη ἱεραμένε, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ
προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστέγει ἀπόλ-
λων, ἐγραμμάτευε Μῶμος ὁ νυκτός.
καὶ ὁ Ἰπνὸς ἡ γνώμην εἶπεν. Επειδὴ
πολλοὶ τῶν ξένων καὶ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ
καὶ βάρβαροι, ἐδαμῶς ἀξιοὶ ὄντες κοι-
νώειν ἡμῖν τῆ πολιτείας παρεῖχα φέ-
ντες, καὶ οἶδ' ὅπως καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμ-
πεπλήκασι μὲν τὸ ἔρανον, ὡς μεσὸν εἶναι,
τὸ συμπόσιον ὅχλησ' ἑταχάδους, πολυ-
γλώσσιον πινῶν, καὶ ξυγκλύδων, ἐπλέ-
λοιπε ἢ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥς
μνάς ἤδη τὴ κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆ-
θος τῶν πινόντων, οἱ ἢ ὑπὸ αὐθα-
θείας προσαίμενοι τὰς παλαιὰς τι, ἐ-
ἀλη-

DIALOGI. 413
DECRETVM.

Bona fortuna.

Momus & Iouis.

Concilio legitimè coacto, septimo idus Iupiter rectorem agebat, Neptunus præsidem, Apollo præfectum, & Momus scribæ officio fungebatur noctu, & Somnus dixit sententiam. Quoniam multi ex peregrinis non Græci tantum, verum etiam Barbari, nequaquam digni existentes coelestis reipublicæ communi nobiscum participatione nothi & subditij. Naud scio quo nam modo etiam Dij esse contendentes coelum compleuerunt, ita vt symposium tumultuosis turbis plenum sit, obstrepentibus passim diuersis linguis multitudinis vndique accersitæ: defecit autem ambrosiæ & nectaris copia, ad eò vt mna iam coëmenda sit hemina propter bibentium multitudinem: sed enim illi, qua sunt procacitate &

S s immo-

ἀληθεῖς θεοὺς, περὶ δὲ τῆς ἱερωσύνης
 αὐτῶν ὡς ἀπάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν
 τῇ γῇ περιπατοῦντες θεοὺς, δεδόχθαι
 τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· ξυμμεγῆναι μὲν
 ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ πρὸς τρε-
 πὰς χειμερινὰς· ἐλέσθαι δὲ Ὀπιγνώ-
 μονας τελεῖας θεοὺς ἐπὶ τρεῖς μὲν, ἐκ
 τῆς παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνῳ,
 τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δωδεκά. καὶ ἐν
 αὐτοῖς, τὸν Δία. τέτταρας δὲ τῆς Ὀπι-
 γνώμονας, αὐτῶν μὲν καθέζεσθαι ὁμό-
 σαντας τὸν νόμιμον ὄρκον, πρὸς Στύγα.
 τὸν Ἑρμῆα δὲ, κηρύξαντα ξυναγα-
 γεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιῶσι ξυμμε-
 λεῖν εἰς τὸ συνέδριον. τῶν δὲ ἡ-
 κειν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμό-
 τας, καὶ ἀποδείξαις τὰ γένη. τὸν
 Πόσειδον δὲ, οἱ μὲν, παρίτωσκον καθ'

ἕνα

immodestia, Dijs veris antiquis loco
motis semetipsi primis dignantur ac-
cubitis præter omnem morem
patrium: adhæc in terris quoque ante
alios honorari contendunt, visum
est senatui populoque, vt ad hyberna
solstitia cogatur in Olympo concili-
um: septem autem ad cognoscendum
appositi eligantur dij perfecti. tres
quidem ex curia veteri, quæ Saturno
regnante constituta est: quatuor au-
tem ex duodecim, quorum in nume-
ro vnus erit Iupiter. Cæterum quiele-
cti erunt arbitri, ipsi ad cognoscen-
dum causas sessum eant, dicto prius
iuramento legitimo, nimirum Styge.
At Mercurius proclamato præconio
vniuersos in concionem congreget,
quicunque in Deorum concilium
legitimè admitti postulant. Veniant
autem illi adductis iuratis testibus, &
certis generis indicijs. Deinde illi in
vnum locum conmeent, verum ar-
bitri

ἕνα, οἱ δὲ ὀπιγνώμονες ἐξετάζοντες,
 ἢ θεὸς εἶναι ἀποφασίζοντα, ἢ καταπέμ-
 ψασιν ὀπί τὰ σφέτερά ἡρία, καὶ τὰς
 θήκας τὰς παρονομαστέας. ἢν δὲ πρὸς αἰ-
 λῶ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἀπαξ ὑπὸ τῷ
 ὀπιγνωμόνων ἐκκριθέντων ὀπιβαίνων
 εἰς ἔργον, εἰς τὸν τάρταρον ἐμπιστεῖν τῷ
 πιν. ἐργάζεσθαι ὅτ' αὐτὸς ἕκαστος, καὶ
 μήτε τιτὼν Ἀθλῶν ἰαῶσθαι, μήτε τὸν Ἀ-
 σκληπιὸν χρησιμεύειν, μήτε τὸν Ἀπολ-
 λῶ παυῦναι μόνον ποιεῖν. ἀλλ' ἐν τῷ ὀπι-
 λεξάμενον, μάντιν ἢ κισσιστῶν, ἢ ἰα-
 τρὸν εἶναι. πῶς δὲ φιλοσόφοις περὶ
 πείν, μὴ ἀναπλάττειν καὶ τὰ ὀνόμα-
 τα, μὴ δὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν.
 ὅποσοι δὲ ἡθλητῶν ἢ θυσιῶν ἡξιώθη-
 σαν, ἐκείνων μὲν καθ' αἰρεθῆναι τὰ ἀ-
 γάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἡ-
 ραι, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων πινός.
 ἐκεί-

bitri accurate expedientes, aut deos illos declarabunt, aut ad sua sepulchra, & maiorum tumulos ablegabunt. Si verò quispiam ex obscuris & reprobatis comprehensus fuerit, & semel ab arbitris condemnatus in coelum ascenderit, ille per præceptis in tartarum corruat. Præterea quisque exerceat sua commercia, neque Minerva rei medicæ intenta sit, neque Æsculapius dandis oraculis vacet, aut seruiat, neque Apollo tanta soli sibi obeunda vendicet, sed vna re quapiam electa, aut vatem, aut citharædum, aut medicum agat. Porro philosophis dicetur, ne noua subinde fingendo comminiscantur nomina, neque de ijs, quorum imperiti sunt, nugentur. In quorumcunque autem honorem, aut cultum templa aut sacra constituta sunt, illorum imagines subuertantur, earumque loco aut Iouis, aut Apollinis, aut alterius cuiuspiam erigatur

οἰκείοις δὲ τάφον χῶσαι τῇ
 πόλιν, καὶ σήλιν ὀπισθεῖν ἀντὶ βω-
 μῆς. ἢν δὲ τις ὠδρακῆσθαι κηρύγ-
 ματ' ἔσται, καὶ μὴ ἐθελήσει ὀπίσθας ὀπι-
 γνώμονας ἐλθεῖν ἐρήμῳ αὐτῷ κατα-
 λαιτησάντων. Ζεὺς. τῶν μὲν ἡμῖν τὸ
 ψήφισμα δικαιοτάτην, ὦ Μῶμε, καὶ
 ὅτω δοκεῖ, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα.
 μᾶλλον δὲ ἔτω γιγνώστω πλείους γὰρ
 εἶδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσου-
 ντες. ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιτε. ὁπότεν δὲ κη-
 ρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἡκετε κομίζοντες ἕκαστος
 ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς
 ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, ἑ μητρὸς, καὶ
 ὄθεν, καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, ἑ φυλὴν, καὶ
 φράτορας ὡς ὅστις ἂν μὴ ὠδρακῇ,
 ἔσθ' ἐν μελήσῃ τοῖς ὀπιγνώμοσιν, εἰ νε-
 ών τις μέγαν ὀπί γῆς ἔχει, ἑ εἰ σὶ ἀν-
 θρωποὶ θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

TIMΩΝ

gatur, illis autem vrbs congesta terra
sepulchrum accumulet, & aræ loco
statuam reponat. Quod si quis præ-
conio dicto audiens esse noluerit, ar-
bitrorumque examen, & censuram
subire recusarit, illa indicta causa cõ-
demnetur. IVP. Iustissimum equidem
decretum est istud, ô Mome, & qui
suffragatur, hic manum protendat.
Atqui potius ita fiat. Cõplures enim
noui futuros, qui sua non sunt ad-
iecturi suffragia. Verum in præsens
abite. Cæterùm in concionem acter-
siti à Mercurio, venite adferentes v-
nusquisq; cognitiones claras, & ma-
nifestas comprobationes, patris &
matris nomen, & vnde oriundus sit,
tum quomodo diuinitatem adeptus
sit, adhæc tribum quoque & curiales.
Verum enimverò, qui præsto non fue-
rit, parum curæ erit arbitris, tametsi
ille in terris ingens delubrum habue-
rit, ac homines eundem Deum esse
existimauerint.

ΤΙΜΩΝΗΜΙΣΑΝ-

ΘΡΩΠΟΣ.

Ω Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἐπαρρεῖε, καὶ
 ἐφάσπε, καὶ ἀστεροπιταῖ, καὶ ὄρκειε, καὶ
 πεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδοαπε, καὶ εἴ τι σε
 ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλῆσαι, καὶ
 μάλιστ' ὅταν δότωρ ᾧσι πρὸς τὰ μέγιστα·
 τότε γάρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος
 ὑπερείδεις τὸ πίπλον τῶν μέγιστων, καὶ ἀνα-
 πληροῖς τὸ κεχηνὸς τῶν ῥυθμῶν· πᾶσι
 νῦν ἡ ἐρισμάρα γ' ἀσραπή, καὶ ἡ βα-
 ρύβρομος βροντή, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ
 ἀργήεις, καὶ ῥιμυδαλέος κεραυνός; ἅ-
 παντα γάρ πεῦται λῆρ' ἡ δὲ ἀναπέ-
 φηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀπεχνῶς, ἐξω-
 ῖ παταγμάτων ὀνομάτων. τὸ δ' αἰοίδι-
 μόν σε, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρὸ χει-
 ρον, ὡς κοῖσι, ὅπως πλείως ἀπέσβη, καὶ
 ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀρ-
 γῆς

TIMON SIVE MI-

SANTHROPVS.

O Jupiter philie & hospitalis, sodalitie, domesticæ, fulgurator, iurandice, nubicoge, grandistrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti poëtae tribuunt, maximè eum hærent in versu. Nam illis tum multinominis factus, caementis ruinam fulcis, merisque explens hiatus. Vbi ubi nunc magnicrepita fulgur, grauis frenum tonitru? Vbi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia iam palam apparet nugasse, fumumque poëticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia, expromptaque, nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeò vt ne minimam quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reli.

γῆς κ' τῶν ἀδικούντων διάφυλάτῃον.
 θάτῃον γέντων Ἰππορκεῖν τις Ἰππιχει-
 ρόντων ἑωλόν θρυαλλίδα φοβηθείη
 αἶν, ἢ πλὴν τῶ πανδαμάτορ Θ κεραυνῶ
 φλόγα, ἔτω δαλόν ἵνα ἐπανατείναι-
 ᾶσαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν, ἢ κα-
 πνὸν ἀπ' αὐτῆς μὴ δεδιέναι. μόνον ὅτ' ἔτι
 οἶεσθ' ἀπολαύειν τῶ τραύματος, ὅτι αἶ-
 να πληοθήσονται τ' ἀσέολα· ὥς ἤδη διὰ
 ταῦτά σοι κ' ὁ Σαλμωνεύς ἀντιβροντήσῃ
 ἐτόλμα, ἔπεινυτοὶ ἀπίζαν Θ ὧν πρὸς
 ἔτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμερ-
 γος ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχέμενος. πῶς
 γάρ, ὅτε καὶ κατὰ περὶ τὸ μανδραγό-
 ρα καθεύδεις, ὅς ἔτι τῶν Ἰππορκεύον-
 των ἀνέκεις, ἔτι τὲς ἀδικούντας Ἰπι-
 σκοπεῖς; λημέας δὲ, κ' ἀμβλυώτεις
 πρὸς τὰ γινόμενα, ἔτι τὰ ὦτα ἐκκεκώ-
 Φωσαι κατὰ περ οἱ παρηγοχόεις ἐπεί

reliquam obtineant. Itaq; citius quis ex his, qui peieraturi sunt extinguitum ellychnium metuerit, quam flammam fulminis cuncta necantis: adeò titionem quempiam incutere videris eis, vt ignem quidem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formident: verùm hoc solùm vulneris inferri posse iudicent, vt fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, vt iam Salmoncus tibi sit ausus etiam obtonare: neq; id admodum ab re, quippe aduersus Iouem vsque adeò frigidū, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid nī enim faciat, vbi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neq; peierantes exaudias, neque eorū qui flagitia cōmittunt, respectū agas? Cæcutis autem hippitudine, hallucinaris ad ea quæ fiunt, auresque iam tibi obsurduerunt, instar horum, qui ætate defecti sunt. Quandoquidem cū
iuue-

νέος γέ τι καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκροαῖος τῷ
 ὀργῶν, πολλὰ καὶ τῶν ἀδίκων, καὶ βιαίων
 ἐπίεις, καὶ ἔδεδετο ἡγεῖν τότε πρὸς αὐτὰς
 ἐκ χειρὶ αὐτῶν ἀλλ' αὐτὸς ἐνεργὸς πάντως
 ἐκέραιεν αὐτὰς, καὶ ἡ αἰγὴς ἐπισείετο ἐν
 βροντῇ ἐπαταγεῖτο. ἐν ἡ ἀσραπὴ συν-
 εχες, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, πρη-
 κεν πῆξετο. οἱ σεισμοὶ δὲ κροσκινηδόν, καὶ ἡ
 χιὼν ῥωρηδόν, καὶ ἡ χάλαζα πετρηδόν.
 καὶ ἡ αἰὶ φορτικῶς ἀλαλέγωμαι,
 ὑετοὶ τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιαι, ποτα-
 μὸς ἐκάστη στεγνών. ὥστε τηλικαύτη
 ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ τῇ
 Δευκαλίῳ ἐχέετο, ὡς ὑποβρυ-
 χίων ἀπάντων καταδεδυγόντων,
 μόγις ἐν πικρῷ πόντῳ πείσσωθῆναι,
 προσκείμεναι τῷ Λυκωρεῖ, ζῆν πυρὸν
 τι εἴς ἀνθρώπινον σπέρματος ἀφου-
 λάττον εἰς Ἰππυγονὸν κακίας μαίζονος.
 πικρὰ ῥοὶ ἀχόλεθαι τῇ ῥαθυμίας ἐπιχέ

iuuenis adhuc esses, acrique animo
vehemensque ad iracundiam, per-
multa in homines maleficos ac vio-
lentos faciebas • neque tum vnquam
tibi cum illis erant induciæ : sed per-
petuò fulmen erat in negotio, perpe-
tuò obuibrabatur ægis, obstridebat
tonitru, fulgur continenter iaculo-
rum in morem densissimè ex edito
loco deuolantium torquebatur, terræ
quassationes, cribri instar frequentes,
adhæc mix cumulatim, neq; non gran-
do saxorum in morem. Atque vt tibi
molestè disseram, imbresque rapidi &
violenti, ac flumen quotidie exundās.
Hinc tantum repente Deucalionis æ-
tate naufragium ortum est, vt omni-
bus sub aqua demersis, vix vnica sca-
phula seruaretur, quæ in montem Ly-
corem appulit, humani generis quasi
scintillulas quasdam seruans. vnde
sceleratius etiam genus in posterum
propagaretur. Nimirum igitur dig-
num

ρα καί (ἢ παρ' αὐτῶν, ἔτε θυόντ' ἔτι
 σίλινος, ἔτε σεφαιῶντος, εἰ μή τις ἄρα
 πάρεργον ὀλυμπίων, ἔστος ἔπ' ἀνυά-
 ναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος π
 δεχαῖον σιωπελῶν. Ἐκὰρ ὀλίγον κρό-
 νον σε, ὦ θεῶν γηναμότατε, ἀποφάινε-
 σι, παρωσάμενοι τ' τιμῆς. ἐν δὲ λέγειν, ὁ-
 ποσάκις ἤδη σε τὸν νεῶν σεσυλήκασι.
 οἱ δ' ἐκ αὐτῶν σοι τὰς χεῖρας ὀλυμπι-
 ασίην ὀπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψίβρι-
 μέτης ὠκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύ-
 νας, ἢ τὰς γαίονας ὀπικαλέσασθαι, ὡς
 βοηδρομήσαντες αὐτὰς συλλάβοιεν,
 ἐπισκευαζομένους πρὸς τὴν φυγὴν.
 ἀλλ' ὁ γηναῖος, καὶ γιγαντολέτωρ,
 ἔπιπαινοκρότωρ ἐκάρησο, τὰς πλο-
 κάμους περικειρόμενος ὑπὸ αὐτῶν, δε-
 κάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ.
 ταῦτα ποίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα πύ-
 σεται ἔτως ἀμελῶς παροξυμένα;
 ἢ π-

num socordia præmium ab illis reportas, cum iam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ita ne is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, sed priscum quendam ritum magis referre: ac panem Saturnum, ô Deorum generosissime, te reddunt magistratu abdicantes. Omitto loqui, quoties iam templum tuum sacrilegio compilarint, cum tibi etiam ipsi in Olympicis manus admoliti sunt. Atque interea tu altifremus ille pigritabaris, vel excitare canes, vel vicinos aduocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugam. Sed generosus, gigantumque extinator, & Titanum victor sedebas, cum tibi cæsaries ab illis circumtonderetur, decem cubitale fulmen dextra tenenti. Horum igitur, ô præclare, quis tandem erit finis, quæ tu adeo securè despicias? Aut
quan-

ἢ πότε κηλάσεις τῷ παύτῳ ἀδικί-
 αῳ; πόσοι φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες
 ἱκανοὶ πρὸς ἔτῳς ὑπέραντλον ὕβρι-
 τῶ βίβ; ἵνα γὰρ τὰ κρινὰ εἰάσας, ταῖμα
 εἶπω, πόσους Αἰθιυαίων εἰς ὕψ^ο
 ἄρας, καὶ πλοσίους ἐκ πενεσάτων ὀπο-
 φήνας, καὶ πᾶσι τοῖς θεωμένοις Ὀπι-
 κερήσας· μάλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐερ-
 γασίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦ-
 τον, ἐπειδὴ πένης διὰ πᾶσι ἐγρύ-
 μῳ, οὐκ ἐπὶ ἔδε γνωρίζομαι πρὸς αὐ-
 τῶν, ἔπε προσβλέπασιν οἱ πῶς ὑπο-
 πηύοντες, καὶ προσκυνῶντες, καὶ ἔμψ^ο
 νεύματος ἀνηρτημένοι. ἀλλ' αὖτε καὶ ὁ-
 δῶ βαδίζων ἐντόχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὡς
 περ πνασήλην παλαμῶνεκρῶ ὑπῆσαν,
 ὑπὸ ἔχρονος ἀνατιτραμμένην παρέρ-
 χον, μηδὲ ἀναγνόντες οἱ ἦ καὶ πόρρωθεν
 ἰδόντες ἐτίσαν ἐκτρέπον, δυσάντητον
 καὶ

quando de tantis maleficijs pœnas
sumes? quot Phaëthontes aut Deu-
caliones satis idonei sint ad expian-
dam tam inexhaustam morum ini-
quitate? Etenim vt de communi-
bus sileam, de iis quæ mihi acciderunt
dicam, cùm tam multos Athenienses
in sublime euexerim, ex pauperrimis
diuites reddiderim, cunctisque quot
quot opus haberent, suppeditarim,
imò semel vniuersas opes in amicos
iuuandos effuderim, simulatque his re-
bus ad inopiam deueni, iam ne agno-
scor quidem ab illis, nec aspicere dig-
nantur me, qui dudum reuerabantur,
adorabant, meoque de nutupende-
bant. Quod si quando per viam in-
grediens, fortè fortuna in eorum
quempiam incidero, perinde vt euer-
sam hominis iam olim defuncti sta-
tuam, ac temporis longitudine col-
lapsam prætereunt, quasi ne norint
quidem. Alii verò & procul conspecto

T

me

καὶ ἀποτρέποντες ἡμάς ὄψιν ὑπο-
λαμβάνοντες, τὸν δ' ἀπὸ πολλῆς ζωτῆ-
ρος καὶ εὐεργεσίης αὐτῶν γένηται ἕνός. ὥς
ὑπὸ τῶν κακῶν ὅτι πάντων τ' ἐξα-
παττατόμενος, ἐκαστάμενος δι-
φθέραι, ἐργάζομαι τὴν, ὑπομιμνῶς
ὁδοῶν ποταμῶν, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δι-
κέλῃ προσφιλοσφῶν ἐκταῦθα. τῶν
γὰρ μοι δοκεῖ κερδαίνειν, μηκέτι ὄψιν
πολλὰς ὡς τ' αἰξίαν εὖ περὶ τὸντα.
ἀνιαιρότερον γὰρ τῶν γε. ἡδὴ ποτὲ ἐν ᾧ
κρόνος, ἔρεος γὰρ τ' ἑαυτὸν τῶν ὑπὸ
ἀποστειόμενος, ἔνθ' ἔδωκεν, (ὑπὲρ τὴν
ἐπιμενίδην γὰρ κεκαίμεναι,) καὶ ἀνα-
ρίπτας τὸν κερκαυτὸν, ἢ ἐκ τῆς οἴτης
ἐναυσάμεν, μετὰ τὴν πηλὴν τὴν
φλόγα ἐπιδείξαι ἵνα χολὴν ἀνφρά-
δος καὶ νεανικῆς Διὸς, εἰ μὴ ἀλαθῇ ἐστὶν
ὑπὸ κρητῶν πρὸς σὺ καὶ τῆς σῆς
καφῆς

me, aliò in aliam viam deflectunt, existimantes sese inauspicatum abominandumque visuros spectaculum, quem non ita pridem seruatorem, & adiutorem suum esse prædicabant. Itaque prementibus malis ad extrema redactus consilia, rhe none arrepto, terram exerceo, quaternis conductus obolis, atque hic cum solitudine, cumque ligone philosophor. Hoc inrerim lucri mihi videor facturus, quod posthac non intuebor plerosq; præter meritum secundis fortunæ successibus vtentes. nam illud vel maximè vrit. Iam igitur tandem aliquando Saturni Rheæque proles, excusso profundo isto, grauique somno (nam Epimenidem quoque dormiendo viciisti) denuo iactato fulmine, aut ex Oeta redaccenso, ingenti reddita flamma iram aliquam strenui illius ac iuuenilis Iouis, ostende, nisi vera sint quæ à Cretensibus de te, tuaque se-

παφῆς μυθολογόμενα. Ζεύς. τίς ἔτις
 ἐσιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κέκραγώς ἐκ τῆς Ἀθη-
 κῆς, ὃς δὲ τὸ Τμητιὸν ἐν τῇ ὑποαρείαι
 πναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδί-
 φηρος; σκάπτει δέ, οἶμα, ὅππικεκυ-
 φῶς, λάλος ἀνθρωπῶ, καὶ θρασύς.
 ἦ καὶ φιλόσοφος ἐστὶ. καὶ γὰρ ἂν ἔτως ἀ-
 σεβῆς τὰς λόγους διεξήει κατὰ ἡμῶν.
 Ἑρ. τί φῆς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμαια
 τὸ ἔχκεραπιδε, τὸ κολυπία; ἔτις ἐσιν
 πολλάκις ἡμᾶς κατὰ ἱερῶν πελείων
 ἐστιάσας, ὁ νεόπληγτος, ὁ πᾶς ὅλας ἐκα-
 τόμβας, παρ' ὧν λαμπρῶς εἰώθαμεν
 εὐορτάζειν τὰ δῖα. Ζεύς. Φεῦ τ' ἀλ-
 λαγῆς. ὁ καλὸς ἐκείνῳ, ὁ πλάτῃ,
 ὡς δὲ οἱ τοσῶτοι φίλοι; τί παθὼν ἐν-
 τοι ἔτις ἐσιν, αὐχμηρὸς, ἀθλιῶ, καὶ
 σκαπανεύς, καὶ μιᾶς τοῦ, ὡς εἴοικεν, ἔτω
 βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκηλαον. Ἑρ.

pultura feruntur. IVPIT. Quis hic est, Mercuri, sic vociferans ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus, pelleque amictus? fodit autem, ut arbitror, nam pronus incumbit, homo loquax & confidens, mirum ni Philosophus est. neque enim aliqui adeo impia, nefariaque in nos fuerat dicturus. MER. Quid ais pater, an non nosti Timonem Echekratidis filium Colyttesem? Hic nimirum est, qui nos saepe numero in sacris legitimis conuiuio accepit, ille repente diues factus, ille qui totas hecatombas, apud quem splendide Iouialia festa consueuimus agitare. IVP. Hem quæ nam ista rerum commutatio? hiccine honestus ille, diues, quem tam frequentes cingebant amici? Quid igitur accidit, ut hoc sit habitus? squalidus, ærumnosus, fossor conductitius, ut conijcio cum tam grauem ligonem gerat? MER.

ἔτιωσάν μιν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτρεψε
 αὐτὸν, ἔφιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὰς
 δεομένους ἀπαντας εἶκτο. ὥς ᾧ ἀλη-
 θεῖ λόγῳ, ἀνοία, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία
 πρὸς τὰς φίλους ὅς ἐστανίφ' ἐχράξῃ, ἔ-
 λυκτοῖς χαριζόμενος, ἀλλ' ὑπὸ γυ-
 πῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμε-
 νος. ὅτ' ἤπερ, φίλους εἶναι αὐτὸς καὶ ἐ-
 ταίρους ᾤετο, ὑπὸ εὐνοίας δ' πρὸς αὐ-
 τοὺς, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ παῖδες αὐ-
 γυμνώσαντες ἀκριβῶς, ἔπειρα γόνι-
 πος, ἔπεισε μυελὸς ἐνὶ ἡνέκμυζήσαντες,
 καὶ τὸν εὖ μάλα ὀπιμελῶς ὥχοντα,
 αὐτὸν καὶ τὰς ρίζας ὑποπετμημέ-
 νον ἀπολιπόντες, εὐδὲ γνωρίζοντες ἐπὶ,
 εὐδὲ προσβλέποντες (πέθεν γὰρ) ἢ ὀπιεκ-
 ρῆντες, ἢ ὀπιδιδόντες ἐν τῷ μέρῃ; ἀλλὰ
 περὶ τοῦ δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὥς
 ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπὸ αἰχμῆς τὸ ἄστυ
 μιοῦσθαι

Ad hunc modum illum quodammo-
do probitas euertit, atque humanitas,
& in omnes quicumque egerent mi-
sericordia : at reuera vecordia potius
facilitasque, nullusque in suscipien-
dis amicis delectus, quippe qui neuti-
quam intellexerit. sese coruis lupisque
largiri. Quia cum à vulturibus tam
multis misero iecur eroderetur, ami-
cos esse eos, & socios iudicabat, quasi
beneuolentia erga sese afficerentur,
cum illos epulæ magis caperent. Ergo
posteaquam ossa penitus nudassent,
circumrosissentque : deinde si qua
medulla suberat, hanc quoque admo-
dum diligenter exluxissent, aufuge-
runt, exsuccum & radicitus defectum
destituentes, adeo ut postea ne agnos-
cant quidem, aut aspiciant, tantum
abest, ut sint qui suppeditent, vicis-
simque impertiant. Has ob res folior.
& sago, ut vides, opertus pelliceo vi-
hem præ pudore fugiens, mercede

μιοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς
 κακοῖς, ὅτι οἱ πλεονεῖκτες παρ' αὐτῶν
 μᾶλα ὑπεροπικῶς παρέρχονται, εἰδὲ
 τῆνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰσβότες.
 Ζεὺς καὶ μὲν εἰ παροπίεσθαι ἀνὴρ, εἰδὲ
 ἀμελητὴς. εἰκότα γὰρ ἡγανᾶκται δυσ-
 τυχῶν, ἐπεὶ καὶ ὁμοία ποιήσομεν τοῖς
 καταράταις κέλαξιν ἐκείνοις. Ὀπιλε-
 λησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα ταύρων τε καὶ
 αἰγῶν πόταται καύσαντ' ἡμῖν Ὀπι-
 τῶν βωμῶν. ἐπιγῆν ἐν ταῖς ῥῖσι τ' κνίσ-
 σαν αὐτῶν ἔχω. πολλὴ ὑπὸ ἀχολίας
 τε καὶ θορύβου πολλὰ τῶν Ὀπιρκέντων,
 καὶ βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἐπὶ ᾧ
 καὶ φόβος τῶν Ὀπιδαντῶν ἱεροσυλάντων
 (πολλοὶ γὰρ εἴποι καὶ δυσφύλακται,
 καὶ εἰδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν
 ἐφιαῖσι) πολλὴ ἡδὲ χρόνον εἰδὲ ἀ-
 πέβλεψα εἰς τὴν Ἀθηκίαν, καὶ μάλιστα
 ἐξ

terram exercet aduersus ingratos atra bile stomachatur, qui quidem ipsius benignitate ditati, admodum fastuosè nunc prætereant, ac ne nomen quidem, an Timon vocetur, nouerint. IVP. Atqui profectò vir neutiquam fastidiendus, aut negligendus est & iure optimo indignatur, qui ijs tantis in malis agat. Quare sceleratos istos adulatores ipsi quoque fuerimus imitati si eum virum neglexerimus, qui tot tauros, & capras pinguisimas nobis in aris adoleuerit, quarum nidor etiamdum mihi innatibus residet. Cæterùm propter negotia & turbam maximam peierantium, tum vi, non iure agentium, neque non aliena rapientium, præterea ob formidinem, quam mihi pariunt sacrilegi, (quorum quidem cum multi sunt, tum obseruatu difficiles, adeò vt ne minimum quidem nos conuiuere sinant) longo iam ad Atticam regio-

ἐξ ἧς Φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπι-
 πολαοὺν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς
 ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, ἔδωκε πακύνειν
 ἐπὶ τῶν εὐχῶν. ὥς τε ἡ Ὀπιθυσάμενον
 χρὴ πᾶσι κατὰ ἡδύ, ἢ Ὀπιθυσιῶσαι
 πρὸς αὐτῶν, ἀρετῶν τινα καὶ ἀσώματα,
 καὶ λήρως μεγάλη τῇ Φωνῇ ζυωσιρύν-
 των. Διὰ ταῦτά τοι καὶ τῶτον ἀμελη-
 θήσῃσι συνῆδη πρὸς ἡμᾶς. καὶ Φαῦλον
 ἄντα, ὅμως ἢ τὸ Πλῆτον, ὦ Ερμῆ, ὦ Ζευ-
 λαδῶν, ἀπὸ παρ' αὐτὸν καὶ τὰ χεῖρα.
 ἀγέτω ἢ ὁ Πλῆτον καὶ τὸν Θεσσαυρον
 μετ' αὐτῶν, καὶ μενέτωσαν ἀμφὶ πα-
 ρὰ τῷ Τίμῳ, μηδὲ ἀπικλατή-
 θωσαν ἔτι ῥαδίως, καὶ ὅτι μάλι-
 στα ὑπὸ χρηστότητι αὐτοῖς ἐκδιώ-
 κη αὐτὰς τῆς οἰκίας. πρὸς δὲ τῶν κο-
 λάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας,
 ἡμεῖς ἐπεδείξαμε πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτοῖς
 μὲν

nem oculos non conuerti tempore, maximè posteaquam philosophia & de verbis digladiationes apud istos increbuerunt, ita vt pugnantibus inter se istis vociferantibusque ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Vnde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quædam, meraque nugæ ingenti vociferatione connectunt. Hæc in causa fuerunt, vt hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquum est, Mercuri, tu assumpto Pluto celeriter ad istum abeas. Porro Plutus vnà secum ducat & Thesaurum, & vtrique apud Timonem perseuerent, neque adeò facile demigrent, etiamsi quam maximè illos præ bonitate rursum ex ædibus exegerit. Cæterum de palponibus illis atque ingratitude, qua in hunc sunt vsi, in posterum

μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσωσιν, ἐπει-
 δὼν τὸ κεραυνὸν Ἰπιοκευάσω. καλεαγ-
 μέναι γὰρ αὐτὸ καὶ ἀπεσομωμέναι εἰσι
 δύναιται πῆρες αἰ μέγιστα, ὅποτε φιλοζι-
 μότερον ἡκόντισα πρῶτην Ἰπὶ τὸ σφιστὴν
 Ἀναξάγοραν, ὃς ἐπῆθε τῆς ὁμιλητῆς,
 μηδὲ ὅλως εἶναι πῆρας ἡμᾶς τῆς θεῆς.
 ἀλλ' ἐκείνη μὲν δὴμαρτον. ἐπερέχε-
 γὰρ αὐτὸ τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὃ δὲ
 κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον ὠδρασκοπή-
 ψας, ἐκείνόν τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς
 ὀλίγη δαῖν συνετρίβη ὠδρὰ τὴν πέ-
 τραν. πολλὴ ἱκανὴ ἐν ποσάτω καὶ αὐτῇ
 τιμωρία ἔσαι αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλε-
 τῶντα τὸ Τίμων αὐτῶσιν. Εἰ. οἷον, ὡς
 μέγα κεκραγῆναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ
 θρασὺν, ὃ τῆς δικαιολογῆσι μόνοις,
 ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τῶν ζήσιμων;
 εἰ δὲ ὡς αὐτῶν μάλα πλεῖστος ἐκ πε-
 νεσάτω κατασῆσε) ὁ Τίμων, βῆσας

posterum consulabo, poenasque daturisunt, simul atque fulmen instaurationero. Nam fracti sunt in eo retusa cuspide duo è radijs maximi, cum nuper auidius in sophistam Anaxagoram iacularer, qui suis familiari-bus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui dij vocaremur. Ac illum quidem errore non feriebam, propterea quod Pericles obtenta manu eum protexerit. Cæterum fulmen in Castoris ac Pollucis templum detortum tum illud exussit, tum ipsum parum abfuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam interim vel id supplicij satis magnum in istos fuerit, si Timonem conspexerint egregie locupletem factum. MERCVR. Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum audacemque esse, idque non ijs modo qui causas agunt, verum etiam qui vota faciunt conducibile? En mox è pauperrimo diues euase-

καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ Πά-
 ρεψας τὸν Δία. εἰ δέ σιωπῇ ἔσκαπην
 Πηκεκυφῶς, ἐπὶ αὖν ἔσκαπην ἀμελῶ-
 μενος. Πλῆτ. ἀλλ' ἐγὼ ἔκ τῶν ἀπέλθαι-
 μι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. Ζεὺς, διὰ τί, ὦ ἄρι-
 στε Πλῆτε, ἔτι ταῦτα ἐμῷ κελεύσαντι Θ;,
 Πλῆ. ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, ἔ. ἐξε-
 φόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, ἔ. ταῦ-
 τε, πατρῶον αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνον
 ἔχι δικράνοις με ἐξεῶσθαι τῆς αἰκίας,
 καθάπερ αἰ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χαρῶν ἀσπερ-
 ριπτόντες. αὐθις γὰρ ἀπέλθω, ὡς εἰσὶ-
 ταις καὶ κόλαξι ὡς εἰσὶ δοκῶμεν Θ; ἐπ'
 ὁκείνους, ὦ Ζεὺ πέμπε μέ, τὰς αἰδοη-
 σόμενους τῆς δεινότητος, τὰς περὶ ἐψον-
 τας, οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ περὶ πόθητος. ἔπει
 δέ αἱ λάραι τῇ πενίᾳ ζυγιστῶσαν, ἡ
 προτιμῶσιν ἡμῶν, ἔ. διφθέραν παρ' αὐ-
 τὰ λαβόντες, ἔ. δικοιλάει, ἀγαπάτωσαν
 αὐτοὺς.

uaserit Timon, qui se imprecando
clamosum & improbum præstiterit,
Iouemque reddiderit attentum. Si
verò silentio fodisset nutans, etiam
nunc foderet neglectus. PLUTVS. At
ego, Iupiter, haud quaquam ad istum
rediturus sum. IVP. Quid ita non re-
diturus, optime Plute, præsertim à me
iussus? PLVT. Quoniam per Iouem,
iniuria me affecit eiciens, & in multa
fragmenta dissecans, idque cum illi
paternus essem amicus, ac me panè
dixerim, furca ex ædibus expulit, nec
aliter quàm ij, qui è manibus ignem
abijciunt. Num rursus ad istum ibo,
parasitis, & adulatoribus donandus?
Ad eos me mitte, ô Iupiter, qui munus
intellecturi sint, qui amplexuri, qui-
bus equidem in pretio sim, & maio-
rem in modum exoptatus. At hi stu-
pidi cum inopia commercium ha-
beant, quam nobis anteponunt, ut ab
ea accepto sago pelliceo, ligoneque,
lat

ἄθλιοι, τέτταρας ὁδοὺς ἀποφέροντες,
 οἱ δεκατάλαυτας θωρεῖας ἀμελητὶ
 προϊέμενοι. Ζεὺς. ἔδ' ἐν ἐπιτοίῃ τινι ὁ Τί-
 μων ἐργάσεθ' ὡς σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ
 δίκηλλα πεπαυδαγώγηκεν, εἰ μὴ παν-
 τήπασιν ἀνάλγητος ἐστὶ τ' ὁσφύν, ὡς
 χελῶν σε ἀντὶ τ' πενίας παραιρεῖσθαι. σὺ
 μὲν τοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μά-
 δοκῆς, ὅς τι μὲν τ' Τίμωμα αἰτιάσθαι. διό-
 τι σοὶ τὰς θύρας ἀναπετάσας, τ' Φιδίαν πε-
 ρινὸς εἶν' ἐλευθέρως ἔτι δ' ἀπὸ κλείων, ἔτι
 ζήλοτυπῶν. ἄλλοτε δ' ἡ τ' ἀναλίσκον ἡ γὰρ ἀ-
 κτήσας τ' πλοῦτων, κατὰ κεκλεισθῆναι λέ-
 γων πρὸς αὐτῶν ἐκ τῶν μοχλοῖς καὶ κλῆ-
 σι, ὅς σημεῖων ὁπτιβόλαις ὡς μηδὲ πα-
 ρακύψαι σοὶ ἐς τὸ φῶς διωσάτων εἶναι.
 πεῦτα γὰρ ἀπωδύρεσθαι πρὸς με, δ' ἀπὸ πύ-
 γεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ καὶ διὰ
 τὸ ὥς ἡμῖν ἐφαίνεσθαι καὶ φρονιτῶς
 ἀνδ-

sat habeant, cū quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare soliti. IVP. Nihil istiusmodi posthac in te facturus est Timon, quippe quem ligo abundē satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, te videlicet potius præoptandum quā inopiam. At tu mihi querulus admodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus liberè permiserit vagari nēque includens, neq; zelotypus in te. Porro alias diuersa de causā in diuites stomachabare, cū diceres, te ab illis repagulis, clauibus ac signorū obiectaculis impressis ita fuisse conclusum, vt ne prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimis tenebris: eoque pallidus nobis videbaris, & curis confectus, digitis etiam

num

ἀνάπλεως, συνεσπανάως τὰς δακτύ-
 λους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, ἃ
 ἀποδράσας ἀπὸ λῶν, εἰ καὶ ἔλαβοις
 παρ' αὐτῶν, καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρ-
 δεινον ἐδόκησιν ἐν χαλκῷ, ἡ σισληρῶ
 θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην παρ-
 θενέυσας, ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις
 παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον, τῷ τό-
 κῳ, καὶ τῷ λογισμῷ. ἄντε καὶ γὰρ ποιεῖν
 ἔφασκες αὐτὰς, ἐρῶντας μὲν αἰς ὑπερ-
 βολὴν ὅτι ὄν ᾗ ἀπολαύσειν ἃ πολλοὶν τας,
 οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι,
 κυρίως γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐρη-
 γορότας, ἐς τὸ σῆμα ἔχον καὶ τὴν μοχλὸν
 ἀσκαρδαμυκτὴν βλέποντας, ἱκανοὺς
 ἀπολαύσειν οἰομένους, ὃ τὸ αὐτὰς ἀπο-
 λαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μῆσθενι μετὰ δι-
 δόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν
 οὐ τῇ φάτιγῃ κύνα, μήτε σὺν τῷ ἐοδί-

num ex assiduo colligendi, coaceruandique usu contractis, contortisque: quod si quando daretur opportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In summa rem supra modum acerbam iudicabas in aereo ferreoque thalamo, Danaes exemplo virginem asseruari, atque à scelestissimis educari pædagogis, scœnore & computatione. Proinde absurdè facere aiebas, quod te præter modum adamarent, neque cùmliceret, frui auderent, neque cum ipsis esset in manu, amore suo securè vterentur, sed vigilēs obseruarent, ad signum ac seram oculis nunquam conuiuentibus, neque usquam dimotis semper intuentes, abundè magnam fructum arbitantes, non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quàm in præsepi canis, nec ipse vescens hordeis,

nec

ἔσαν τῶν κριθῶν· μήτε τῷ ἵπῳ πε-
 νῶντι ὀπιτεῖ ἐκαστα· ἢ προσέτι γε καὶ
 καπιγέλας αὐτῶν Φειδομένων, καὶ Φυ-
 λατιόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὰς
 ξηλοτυπουύτων· ἄγνοοντων δὲ ὡς κα-
 πέραιτο οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παι-
 δότριψ ὑψηλῶν λατρεύων, ἐμπαροινή-
 σαι τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρας ἐν δε-
 σπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόσο-
 μον λυχνίδιον καὶ διψαλέον θρυαλ-
 λίδιον· ἐπαχρυσθεῖν ἑάσας πῆς τέχνης.
 πῶς ἔν σ' οὐκ ἔδιδον, πάλαι μὲν σοι
 ταῦτα αἰτιάσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμῳ
 πῶς ἐναντία ὀπικαλεῖν; Πλᾶτ. καὶ
 μὲν ἄγε τὰ ληθῆ ἐξεπέζεις, ἀμφω σοι
 εὐλογαδοῦσαι ποιῆν. τᾶπε γὰρ Τίμωνος
 τὸ πᾶν τῷ ἀναιμένον, ἀμελὲς καὶ σ' οὐκ
 εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ οἰχόμενος ἂν διο-
 χοίη. τὰς πε αὐτὸ κατέκλεισεν ἐν θυρίδι,
 καὶ

Nec equum famelicum id facere sinens. Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, & asseruarent, & (quod esset absurdissimum) ipsi quidem sibi subtraherent, vererenturque contingere: non intelligerent autem fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum pædagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad obscuram, & oris angusti lucernulam, ac siticulosum ellychniolum vsuris inuigilare. An non igitur iniquum, cum hæc quondam incusaueris, nunc in Timone diuersa his criminari? PLUT. Atqui si rem verè perpenderis, vtrumque me iure facere iudicabis. Nam & Timonis ista nimia lenitas, negligentia potius, haud beneuolentia, studiumque quoddam me pertinet, meritò videatur. At è diuerso, qui me ostijs ac

tene

καὶ σκότω φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς
παχύτερος γυροῖμι, καὶ πιμελῆς, καὶ
ὕπερογκος, ὅπιμελεσμένους, ἔτι προσ-
απιόμενους αὐτὰς, ἔτι εἰς τὸ Φῶς
προάγοντες, ὡς μηδὲ ὀφθαλμῶν πρὸς
πῦρος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι καὶ ὑβρι-
σταίς, ὅθεν ἀδικῶντά με ὑπὸ τοσούτοις
δεσμοῖς κατασκήποντας, εὖ καὶ εἰδότες ὡς
μὲν μικρὸν ἀπίασιν ἄλλω τινὶ τῷ εὐδαι-
μόνων με κατὰ λιπὸντες. ἔτ' ἐν ἐκείνους,
ἔτι τὰς πένυ προχέρας εἰς ἐμὲ τὰς
ἐπαινώ, ἀλλὰ τὰς, ὅπερ ἀριστότεροι,
μέτρον ὀπαθήσοντας τῷ πρᾶγματι, ἔ-
μήτε ἀφεξομένους πέραπαν, μήτε προ-
ησμένους τὸ ὅλον. Διόπερ καὶ αὐτὸς πολ-
λάκις ἀνανακτῶ, πρὸς ὀνείων μὲν ἀπί-
μως λακνίζομενος, καὶ λαφυστόμενος,
καὶ ἐξαυτλῶμενος, ὑπὸ ἐνείων δ', ὥσπερ
πυγματίας δραπέτης πεπεδημένος. Ζε.

tenebris inclusum seruabant, id agentes, quo scilicet crassior, saginatioꝝ, ac nimia mole turgidus euaderem, cū interim neque ipsi contingerēt, neque in lucem producerent, ne vel aspicerer à quopiam, hos dementes & contumeliosos in me iudicabam, quippe qui me nihil commeritum tot in vinculis cogerent situ carieque putrescere, haud intelligentes, quo mox demigrent, me alij cuiquam, cui fortuna fauerit, relicturi. Neque hos igitur probo, neque illos, qui nimium facile mihi manus admovent, sed qui (quod est optimum) mediocritate vtuntur, vti nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Quare & ipse sæpè indignor, cū à nonnullis ignominiosè cædor calcibus, laniorque, atque exhaustior, à nonnullis contra perinde ac stigmaticus fugitiuus compedibus vincior, **IVRITER.**

Quid

τί γ' ἀγαναπτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασθαι
 γὰρ ἄμφοι καλὴν τὴν δίκην. οἱ μὲν
 ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἀποτοί. Ἐἄγευσσι καὶ
 ξηροὶ τὸ σῶμα, ὅππικεχηνότες μόνον τῷ
 χρυσίῳ. οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεύς διπλὸν τὸ
 φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρ-
 πύων ἀφαίρμενοι. ἀλλ' ἀπιδι ἤδη,
 ζωφρονεσέρω παρὰ πολὺ τῷ Τίμωνι
 ἐντευζόμενος. Πλῆ. ἐκείνος γάρ ποτε
 παύσε), ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετραύπη-
 μένου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με καὶ σω-
 δὴν ἐξαυτλεῖν, φθίσαι βεβλόμενος. ἢ
 ὅππιρρόην, μὴ ὑπέρφαντος εἰσπεσὼν ἐ-
 πικλύσῃ αὐτόν; ὥς ἐς τὸ Δαναΐδαν
 πύθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μά-
 τιω ἐπαντλήσειν, τῷ κύτῃς μὴ εἶγον-
 τος, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι σχεδὸν ἐκχυ-
 θησμένον τῷ ἐπιρρέοντος, ὥτως ευρύτε-
 ρον τὸ πρὸς τὸ ἐκχυσιν κεχηνὸς ἢ πί-
 βει, Ἐκώλυτος ἡ ἐξοδος. Ζεὺς. ἀκῆν ἡ

Quid igitur indignaris contra illos quandoquidem utrique pœnas egregias luunt. alteri quidem dum Tantali in morem neque bibere sinuntur, neque edere, sed ore sicco duntaxat inhiant auro: alteri verò dū illis ceu Phineo cibos Harpyæ ipsis è faucibus eripiunt. Sed abi iam, Timone multo posthac vsurus cordatiore. PLUT. An ille aliquando desinet me ceu foraminoso cophino, priusquam omninò influxerim, data opera exhaurire, quasi conetur occupare, quo minus influam, veritus ne si copiosus infundar, ipsum undis obruam? Quo fit, ut in Dana: dum dolium aquam mihi videar allaturus, frustra-que infusus, vase non continente liquorem, imo prius propemodum effuso quod influit quàm influxerit. Adeo latus dolij hiatus ad effusionem, ac liber exitus. IUP. Proinde ni hiatum istum obturauerit, perpetu-

V.

amque

μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχλιὸς τῷτο, καὶ εἰς
 τὸ ἄπαξ ἀναπιπταμένον, ἐκχυθέντις
 ἐν βραχεῖ σθ, ῥαδίως εὐρήσκει τὴν
 διφθέρην αὐθις, καὶ τὴν δίκελλον ἐν τῇ
 τρυγίᾳ πίθῃ. ἀλλ' ἀπιτε ἤδη καὶ πλε-
 τίζετε αὐτὸν. σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ,
 ἐπαινιῶν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τὰς κύκλω-
 πας ἐκ τῆς λῆτνης, ὅπως τὸν κερκυτὸν
 ἀκονίσαντες ὀπιοκευάσωσιν, ὡς ἤδη
 γε τιθηγμένῃ αὐτὸν δεησόμεθα. Εὐρι-
 πρὸς ὦμεν, ὦ Πλάτε. τί τῷτο; ὑποσκά-
 ζεις; ἐλελήθης με. ὦ γυνάδα, εἴ τυφλὸς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν Πλάτῃ. εἴκ' αἰ-
 τῷτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ ὅποτε μὲν ἀπὶ τὸ
 πρῶτον πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ
 εἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφο-
 τέροισι, εἰς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέλος, πρὸ
 γηράσκοντος ἐνίοτε τοῦ πρεσβυτέρου. ὅπο-
 ταν δ' ἀπαλλάττεσθαι δεῖ, γῆρὸν ὄψῃ, πο-
 λὺν τ' ἀρτέων ὠκύτερον. ἅμα γ' ἐνέπτεται
 καὶ ὑποληγῇ,

amq; perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso; facile sagum rursus & ligonem in fece dolij reperiet. Sed interim abite, atque illum diuitem reddite. At tu, Mercuri, fac memineris, vt rediens Cyclopes ex Ætna tecum adducas, quo fulmen cuspidē restituta resarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. MERCVR. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam, ô præclare, te non cæcum modo, verum etiam claudum esse. PLVTVS. Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri. verum si quando proficiscor à Ioue missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & vtroque claudus pede, ita vt ægrè ad metam pertingere queam, sene nōnunquā interim facto, qui me opperiebatur. Porro cū discedendum est, alatum videbis multo auibus celeriores. Vnde fit, vt vix iam amoto repagulo, ego iam præco-

ὑπερλήγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύξῃ οἰκισ-
 τὴν νικηκῶς ὑπερπηδήσας τὸ σταδίον, εἰδὲ
 ἰδοῖται ἐνίοτε τῶν θιαστῶν. Εἰς. ὅκ α-
 ληθῆ πεῦτε Φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς
 ἀν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν εἰδὲ ὁδο-
 λὸν ὡς πρῖνα βαρύνοντα ἐρχομένην,
 ὅφρα δὲ τήμερον πλεονέξῃ καὶ πολυτε-
 λῆς ὅππῃ λευκῇ ζεύγῃ ἐξελαύνοντάς,
 οἷς εἰδὲ καὶ ὄνος ὑπῆρξε πῶποτε, καὶ ὁ-
 μῶς περφυροῖ, ἔχρυσόχειρες περὶ ἑ-
 χοντα, εἰδὲ αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμα, ὅτι
 μὴ ὄναρ πλεονέξῃ. Ηλῆ. ἐπεροῖον τέτ-
 ῃς, ὦ Ερμῆ, καὶ εἰς τοῖς ἐμαυτῇ πε-
 σὲ βαδίζω τότε, εἰδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ
 Πλάτων ἀποσέλλει με παρ' αὐτὰς, ὅτε
 πλεονέξῃ καὶ μεγαλόδωρος καὶ
 αὐτὸς ὢν δὴ λῶσι γῆν καὶ τῷ ὀνόματι.
 ἐπειδὴ τὸν πότμον μετοικισθῆναι δὲ
 με παρ' ἐτέρῃ πρὸς ἑτέρον, εἰς δὲ λῶσι
 ἔμεινα.

meis voce victor pronuntiet, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquoties spectatoribus. **MERCVR.** At ista quidem haud veranarras, imo ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri ne obolus quidem erat, quo restim emerent, statim verò hodie diuites & sumptuosi in albo curru aurigantes, quibus ante ne asellus quidem suppeditarit. Il tamen purpurati, aurumque manibus gestantes obambulant: qui ne ipsi quidem, opinor, credere possunt, quin per somnium diuites sint. **PLVR.** Isthæc alia res est, Mercuri. Neque enim cum meis ipsius ingredior pedibus: nec à Ioue, sed à Dite ad istos transmittor: qui & ipse nimirum opum largitor est, ac magna donans: id quod ipso etiam nomine declarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas inijci-

ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενος
 Ἑπιμελῶς, Φορηθὸν ἀράμενοι μετα-
 χομίζουσι. καὶ ὁ μὲν, νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ
 παρὰ τῆς οἰκίας πρόσκειται, ὑπὲρ τὰ γό-
 νατα παλαιᾶ τῇ ὀδῶνι σκεπόμενος, πε-
 ριμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δ' οἱ ἐπελ-
 πίσκυντες, ὅτι τῇ ἀγορᾷ περριμένεσι κε-
 χηνότες, ὥσπερ τ' χελιδόνα προσπε-
 τομένῳ, τετριγότες οἱ νεοττοί. ἐπειδὴ δ' αὖ
 οὐδὲ τὸ Σημεῖον αἰφαιρεθῇ, ἔτι τὸ λῆρον
 ἐντρυμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, ἔτι ἀνα-
 κηρυχθῆμεν ὁ καινὸς ὀλεσφότος, ἥ τις
 συγγνῆς πρὸς, ἢ κόλαξ, ἢ οἰκέτης, μέ-
 γα τὸ μίσθωμα ἰθὺναῖτο ὑπολα-
 βῶν, ἔκείνῳ μὲν, ὅς τις ἀνὴρ, ποτὲ
 ἀρπασόμενός με, αὐτῇ δέλτῳ, θεῖς
 Φέρων, ἀντὶ τῆς πῖως Πυρρίης, ἢ Δρό-
 μωνος, ἢ Τιβίης, Μεγακλῆς ἢ Μεγά-
 λυζος, ἢ Πρώταρχος μεπτομασθῆς,
 τὰς μάτην κεχηνότας ἔκείνας εἰς
 ἀλλή-

unt me, ac diligenter obsignantes sarcinæ in morem sublatum, transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosa parte iacet, vetere linteo in genua iniecto tectus, de quo feles digladiantur. Porro qui me sperauerant obtinere, in foro operiuntur hiantes, non aliter, quàm hircinam aduolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertaq; tabellæ, iamque nouus dominus pronuntiatus est, siue cognatus quispiam, siue adulator, siue seruus, ingens scilicet præmium ferens generosus quisquis ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens apportat commutato nomine, ut qui modò Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, iam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appellatur. Cæterum illos ne quicquam hiantes, seque mutuum intuentes re-

ἀλλήλους δότο βλέποντας καταλιπόν,
 ἀληθῆς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτῆς
 ὁ θύννος ἐκ μυχῆ τὴ σάγῃνης διέφυγε,
 ὥς ὀλίγον τὸ δέλεαρ κατὰ πίων. ὁ δ' ἔ
 ἔμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπὸ ῥόκαλος,
 καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἐπὶ τὸ πέδιλον
 πεφρικῶς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μασιζέ
 πτε, ὁρῶν ἐφιστὰς τὸ ἔς, καὶ τὸ μυλῶνα,
 ὡς τὸ ἀνάκτορον περσικῶν, ἐκ ἔ
 φορητὴς ἐστὶ πῆς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ
 ἴδεις πῆς ἐλευθέρως ὑβρίζει, καὶ τῆς ὁμοδύ
 λης μασιγοῖ, δάτο πρὸς μενέος εἰς αὐτῶ
 τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν. ἄλλοις δὲ ἢ ἰπποδρ
 φίας ἐπιθυμήσεις, ἢ καὶ λαζὶ τῶν δαί
 ἐαυτὸν ὁμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον
 μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐχρύτερον ἢ τὸ
 Κέκροπος, ἢ Κόδρυ, στυεταίτερον ἢ τὸ
 Ὀδυσσεύς, πλεονεχότερον δ' ἔστι συνάμα
 Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τῶν
 ἄβλιος

linquit, ac verum luctū agentes, quod eiusmodi thynnus ex intimo sagenæ sinu sit elapsus, qui non parum magnam escam deuorarit. At hic repente totus in me irruens, homo vitæ mundioris, atque elegantioris rudis, pingui illotaq; cute, qui cōpedes etiamdum horrescit, & si quis præteriens loro increpet, arrectis stet auribus: quique pistrinum, perinde vti templum adoret: non est deinceps tolerandus ijs, quibus cum viuit, verū & ingenuos afficit contumelia, & conseruos flagris cædit, experiens num & sibi huiusmodi liceant, donec aut equorum alendorum studio captus, aut adulatoribus sese permittens, de ierantibus Nireo formosiorē esse, Cecrope Codrōe generosiorē, Callidiorē Vlyssē, vnum autem vel fedecim pariter Croësis opulentiorē, momento temporis semel profundat infœlix, quæ minutatim multis ex

ἄθλιος ἔκχεῖν τὰ κατ' ὀλίγον ἔκ πολ-
 λῶν ὀπιορκιῶν ἔαρπαγῶν ἔπανερ-
 γιῶν συσφλεγμένα. Ερ. αὐτὰ περ χε-
 ρὸν φῆς πὶ γιγνόμενα. ὁπότεν ἢ ἐν αὐ-
 τόπῃς βαδίζης, πῶς ἔγω τυφλὸς ὢν
 εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις,
 ἐφ' ἧς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας
 εἶναι ἔπαλκτῃν ἀξίους; Πλ. οἶμαι γὰρ εὐ-
 ρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι; Ερ. μὰ τὴν Δίαν ὃ
 πένυ. ὃ γὰρ Ἀριστίδῳ κατὰ λιπῶν, Ἰπ-
 πονίκῳ ἔκαλλίαν προσήεις, ἔ πολλοῖς
 ἄλλοις Ἀθηναίων, ὃδε ὁδοῦ ἄξίοις.
 πολλὴν ἀλλὰ πὶ πρᾶττις κατὰ πεμφθείς;
 Πλ. τ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι ὡς
 νοσῶν, ἄχρῃς ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσῶν.
 ὁ δὲ ὅς τις ἂν πρῶτός μοι πετύχη
 ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ερμῆν ὅττι τῷ
 παρὰ λόγῳ τῷ κέρδις προσκυῶν.
 Ερμ. ὁδοιῶν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς,
 οἷμαι δὲ σε κατὰ πὶ αὐτῷ διοκρυῶν

periuriis, rapinis flagitiis fuerant collecta. ME. Ista fermè sic habent, ut inarras: verùm ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandè cæcus cùm sis, viâ inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupiter te miserit, dignos illi visos qui diuitiis abundant? PL. Enimverò credis me reperire istos ad quos mittor? MER. Per Iouè haudquaquam. Neque enim alioqui Aristide præterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, cùm ad alios Athenienses, homines ne obolo quidem æstimandos. Cæterùm quid facis, quando quidem es emissus? PLVT. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in quempiam incurrero. Hic autem, quisquís ille sit, qui fortè primus me nactus sit abducit, ac possidet, te Mercuri pro lucro præter spè subiecto venerans atque adorans. MERCVR. Num ergo fallitur Iupiter, qui quidem credat ex ipsius ani-

πλεπίζει, ὅσους ἀνοίηται τῷ πλεπτεῖν
 ἀξίως; Πλῆ. καὶ μάλα δικαίως, ἐν γα-
 ρὲ ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν
 ἀναζητήσονται δυσεύρετον ἕτω χρεῖμα,
 καὶ πρὸ πολλῶ ἐκλελοιπὸς ἔβριξ,
 ὅπερ καὶ ὁ Λυγκεὺς ἀνέξευροι ραδίως,
 αἰμαυρὸν ἕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαρὺν ἅπε-
 τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγοι ὄντων, πη-
 ρῶν δὲ πλείους ἐν ταῖς πόλεσι καὶ πάν-
 ἐπεχόντων. ῥαῖον ἐστὶ τῆς ποίητος ἐμπί-
 πτω πείων, ὅσα γηνεύομαι πρὸς αὐτῶ.
 Ερ. εἶτα πῶς ἐπιδὼν καὶ ἀλίπησιν αὐτὸς,
 ραδίως φεύγεις, ὅκα εἰδὼς τὴν ὁδόν;
 Πλῆ. ὁξυδερκέως τότε πως καὶ ἀρτίως
 γίγνομαι πρὸς μόνον τὸ καιρὸν καὶ φυ-
 γῆς. Ερμ. ἐπὶ δὴ μοι καὶ τῷτο ἀποκρίναι,
 πῶς τυφλὸς ὢν, ᾤρησεναι γὰρ, καὶ προσ-
 ἐπὶ ὡς πρὸς καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν πι-
 σάτως ἐρχαίης ἐχεις, ὥστε πάντας ἀπο-
 βλέ-

mi sententia. ditari abs te hos, quos ille dignos existimarit, qui ditescerent?

PLUT. Et iure quidem optimo fallitur, ô bone, quippe qui cum me cæcum esse non ignoret, emittat vestigatum rem vsque adeò repertu difficilem, & iam olim è vita sublatam, quàm ne Lynceus quidem facile inueniret, quæ nimirum adeò obscura sit ac minuta. Itaque cum rari sint boni, improbi porro in ciuitatibus omnia obtineant, oberrans facile in huiusmodi mortales incurro, ac retibus illorum illigor. MERCVR. At quî fit, vt quoties eos deseris, celeriter aufugias, cum viæ sis ignarus? PLUT. Tum demum acutum cerno, pedibusq; valeo, ybi ad fugam tempus inuitat. MERCVR. Iam illud quoque mihi responde, qui fit, vt cum sis oculis captus (dicendum enim est) præterea pallidus, postremò claudus, tam multos habeas amantes, adeò vt omnes

respi-

βλέπῃν εἰς σέ, καὶ τυχόντας μὲν εὐδαίμων-
 εῖν οἶεσθαι· εἰ δὲ δοτὶ τυχοῖεν, οὐκ ἀνέχε-
 σθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ πῶς οὐκ ὀλίγους
 αὐτῶν ἔγωγε δυσέρωτας ὄντας, ὥς τε
 εἰς βαθυκῆτεα πόντον φέροντες ἔρρι-
 ψαν αὐτούς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβότων,
 ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σῆ, ὅτι περ
 ἔδει τὴν δόχην ἐώρας αὐτούς. πολλὴν ἀλλὰ
 καὶ σὺ ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι ὁμολογήσεις, ὅτι
 ξυνίης σκευῆ, κερυβαντῶν αὐτούς. ἐ-
 ρωμένῳ τοι ἔγωγε ὁππότε μνησθήσῃς. Πλ.
 αἶε γὰρ τοι ἔγωγε, οἷός ἐμι ὁρᾶσθαι αὐ-
 τοὺς χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι
 πρόσθεν; Ερμ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλάτῃ;
 εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ;
 Πλ. ἐτυφλοὶ, ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἀγνοία καὶ
 ἡ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχουσιν πάντα,
 ὁππότε κιάζουσιν αὐτούς. ἐπὶ δὲ καὶ αὐτοὺς ὥς
 μὴ παντὶ πᾶσιν ἄμορφος εἶλω προ-
 σωπαῖον περὶ θέμενος ἐρασμιώτατον,
 Διότι-

respiciant in te, & si potiantur, felices videantur: sin frustrentur, non sustineant vivere? Ex his equidem non paucos noui, qui sic perditè te amarint, ut se aërio scopulo piscosi in æquoris alta, præcipites abiecerint, rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quanquã sat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi ipsi notus es, furere istos, qui eiusmodi amore sunt dementati.

PLV R. At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum aut cæcum, aut si quid aliud adest mihi vitij? MERCVR. Quid ni, ô Plute? nisi fortè, & ipsi omnes cæci sunt. PLV R.

Haud cæci quidem, ô optime, verùm inscitia errorque, quæ nunc occupant omnia, illis offundunt tenebras: adhæc ipse quoque ne per omnia deformis sim, persona vehementer amabili tectus inaurata, gemmisque picturata, ac versicoloribus amictus, eis

occur-

Δι' ἄχρυσιν καὶ λιθολόγητον, ἔπεικίλα
 ἐνδύς ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δ' ἔτι αὐτο-
 πρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος,
 ἐρῶσι, καὶ δατοῦλαι μὴ ἐντυγχάνον-
 τες. ὥς εἰ γέ τις αὐτοῖς ὅλον δατογυ-
 μνάσας ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατε-
 γίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμύλωτόν τις τῆ
 τηλικαῦται, καὶ ἐρῶντες ἀνθρώπων καὶ
 ἀμόρφων πραγμάτων. Εἰ τί ἐν ὅτι ἐν
 αὐτῇ ἤδη τῷ πλατύν γινόμενοι, καὶ τὸ
 πρόσωπον αὐτὸ πειθόμενοι, ἅτι ἐξ α-
 παιτῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρήται αὐτὸς
 θᾶλλον ἂν τὴ κεφαλὴν ἢ τὸ πρόσωπον
 προοίητο; ἔγὼ δὲ καὶ τότε ἀγνοεῖν αἰεὶ
 αὐτὸς ὡς Ἰππικρεῖος ἢ εὐμορφία εἰναι,
 ἐνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. Πλ. ὅκ ἐ-
 λίγα, ὦ Βερμῆ, ἔτι πρὸς τὸ τό μοι σινα-
 γωνίζεσθαι. Εἰ. τὰ πῶτα; Πλ. ἐπὶ δ' ἀνδρὶς
 ἐντυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπετάσας τὸ θύ-
 ραν εἰσδέχεταιί με, (συμπαρασέρχεται)
 μετ'

occurro: illi rati sese nativi vultus ve-
rissimam aspicere, capiuntur, & pere-
unt non potientes. Quod si quis me
toto corpore renudatum illis osten-
derit, dubio procul futurum sit, vt se
ipsi damnent, qui tantoperè cæcutie-
rint, adamantes res neutiquam aman-
das ac foedas. **MERCVR.** Quid ergo post
eaquam eò peruentum est. vt iam
diuites euaserint, iamque personam
sibi circumposuerint, rursus fallun-
tur? Adeò vt si quis illis detrahere co-
netur, panè caput potius, quàm per-
sonam abijciant? Neque enim verissi-
mile est etiam tum illos ignorare, fu-
catam esse formam, cum intus cun-
cta inspexerint. **PLVR.** Ad id non pa-
rum multæ res, ô Mercuri, mihi sunt
adiumento. **MERCVR.** Quanam?
PLVR. Simulatque qui me primum
nactus est, apertis foribus exeeperit,
clanculum vna mecum introit elatio,
recordia, iactantia, mollities, violen-

μετ' ἐμᾶ λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ
 μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, ἔϋβρις,
 καὶ ἀπάτη, ἔλλα ἅττα μυρία. ἔποδ' δὲ
 τῶν ἀπάντων καταληφθεὶς πλὴν
 ψυχῇ, θαυμάζει τε τὰ ἔθνη, καὶ
 ὁρᾷ τὴν Φευκτῶν. καὶ μετὰ τὴν πέντων
 ἐκείνων πεπρωτὴν εἰσεληλυθόντων κα-
 κῶν πέθηπε, δορυφορούμενον ὑπὸ αὐ-
 τῶν καὶ πάντα πρὸς πρὸν πάθος αὐτῶν,
 ἢ ἐμὸς πρὸς αὐτῶν. Εὐρ. ὡς δὲ
 λέγει αὐτῶν Πλάτωνα, ὁ ὀλιόθηρος ἔδυσ-
 κάθεκτος καὶ διαφευτικός, ὁ δὲ αὐτῶν ἀν-
 τιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ'
 ὡς περὶ ἐγχείλεις καὶ οἱ ὄφεις διὰ τὸ δακ-
 τύλων δραπέτευσεν καὶ οἶδα ὅπως ἡ πε-
 νία δ' ἐμπαλιν ἐξώδης τε καὶ ἐυλαβής, καὶ
 μυρία τὰ ἀγκίστρα ἐκπεφυκότες ἐξ
 ἀπάντων τῶν ζώωντος ἔχουσιν, ὡς πλε-
 ονστάσας ἐυθὺς ἔχουσιν, καὶ μὴ ἔχουσιν
 ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μετὰ τὴν
 φλυαρίαντες ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ

D I A L O G I.

tia, dolus, atque alia item innumera-
 bilia : à quibus omnibus posteaquam
 est animus occupatus, iam admiratur
 quæ neutiquam sunt admiranda, &
 appetit ea quæ sunt fugienda : & me
 cunctorum illorum patrem ingresso-
 rum malorum stupet, illorum satel-
 litio vallatum: quiduis potius passu-
 rus, quàm yti me compellatur reijce-
 re. **MERCVR.** Ut levis ac lubricus es
 Plute, retentu difficilis ac fugax, neq;
 vilam præbens ansam certam, quo
 pressus teneare, sed nescio quomodo
 anguillarum, ac serpentum in morem
 inter digitos elaberis. At è diuerso
 paupertas viscosa, pressu facilis, to-
 toque corpore mille vncos gerit ha-
 mos, vt qui tetigerint, illico hæcant,
 ne faciliè queant auelli. Verùm inter-
 ea dum negamur, rem haud paruum
 omisimus. **PLUT.** Quam? **MERCVR.**
 Nempe

μικρὸν διέλαθε. Πλ. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι πῶν
 θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, ἔπερ ἔδει
 μάλιστα. Πλ. θάρρ' ἔγχε γε ἕνεκα, ἐν
 τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων ἀνέρχομαι
 παρ' ὑμᾶς, ὅπως κήψας ἄνδρον μένδ' ἐπι-
 κλησόμενον τ' ἴδω, ἀνοίξῃν ἢ μηδενί,
 ἢ μὴ ἐμᾶ ἀκέρση βοήσαντος. Ερ. οὐκ ἔν
 ὅπως αἰνῶμεν ἤδη τ' Ἀττικῆς. καί μοι
 ἔπερ ἐχόμενος τ' χλαμύδος, ἄχρ' αὖ
 πρὸς τ' ἐχαπαὶν ἀφίκωμαι. Πλ. εὖ πι-
 σῖς, ὦ Ερμῆ, χεῖρα γαυγῶν, ἐπὶ ἣν γε
 λωπλίπης με, τ' περ βόλω τάχα, ἔκλε-
 ωνι ἐμπεσῶμαι πένος ὦν. ὁλλὰ τίς ὁ
 ψόφος ἕτος ἐστὶ, καθ' ἧπερ σιδήρεα πρὸς
 λίθον; Ερ. ὁ Τύμων ἐπὶ σὶ σκάπῃ πωλησί-
 ον, ὀρέον καὶ ὑπόλιθον γήδιον. πεπαι, καὶ
 ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκῶνος, ἡ καρ-
 τέρια ἢ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιῶ-
 πος ὄχλος τ' ὑπὸ τῷ λιμῷ τετιομένων
 ἀπέν-

Nempe quia Thesaurum non adduximus, quod vel inprimis erat opus.

PLUTVS. Isthac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo, iussuq; intus manere foribus ocellis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MERCVRIVS.

Iam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adhaerens, donec extremam viam attigerimus. PLUTVS.

Rectè facis Mercuri, cum me per viam ducis. Etenim si me desereres, forsitan oberrans in Hyperbolorum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? MERCVRIVS.

Timon hic est, qui proxime montanum & petricosum fodit solum. Papæ, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba: quorum omnium agmen, Fa-

mes

ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν διορυ-
 φόρων. Πλῆ. τί γὰρ ἐκ ἀπαλλαχόμεθα
 ὡς ἐρμῆ τὴν ταχίστην; ἔγωγάρ ἂν πῆμεν
 ὁρᾶσθαι ἀξίολογον πρὸς ἄνδρα, ὑπὲρ
 τηλικούτου στρατοπέδου πείραχήμενοι.
 Ερ. ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ. μὴ δοτοδελισ-
 μεν γὰρ. Πενία. ποῖ τῶν ἀπάγης, ὡς δὲ
 γαιφόνται, χειραγωγῶν; Ερμ. ὅτι
 τῶν τὸν Τίμωνά ἐπέμφθημεν ὑπὸ
 τοῦ Διός. Πεν. νυνὶ ὁ Πλάτης ὅτι Τίμω-
 να, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα
 ὑπὸ τῆς τρυφῆς ὥρμαλα βῆσαι, ταῖσι
 ὥρμαλα βῆσαι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ, γυναι-
 ὄν ἄνδρα καὶ πολλὰ ἄξιον ἀπέδειξα;
 ἔτις ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἢ Πε-
 νία δοκῶ, ὡς εὐαδίκητος, ὡς θ' ὁ μόνον
 κτήμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθαι με ἀκριβῶς
 πρὸς δρετὴν ἐξεργασμένον, ἢ αὐτοῖς
 ὁ Πλάτης ὥρμαλα βῶν αὐτὸν ὕβρει
 ἐτύφω ἐγκλισθήσας ὁμοιον τῷ πάλαι
 μαλ'

mes cogit, longè præstantius quàm
tui sint satellites. **PLUT.** Quin igitur
quàm ocysimè discedimus Mercuri?
Neq; enim vllum operæpretium fece-
rimus cum homine eiusmodi vallato
exercitu. **MERCVR.** Secus visum
est Ioui. quare ne metu deterreamur.

PAUPER. Quò hunc nunc Argicida
manu abducis? **MERCVR.** Ad hunc
Timonem, ad quem à Ioue sumus ire
iussi. **PAUP.** Itane rursum Plutus ad
Timonem? posteaquam ipsum ego
malè habentem ob delicias suscepi
commendans, quod sapientiæ & la-
bori, strenuum, multique pretij vi-
rum reddidi? Adeò ne despicienda, in-
iuriæque idonea vobis Paupertas iu-
dicor, vt hunc, quæ mihi vnica erat
possessio, eripiatis, iam exactissima
eura ad virtutem excultum? vt Plutus
hic, vbi denuò susceperit, per contu-
meliam & arrogantiam illi manu in-
iecta, talem reddiderit, qualis erat
dudum,

καλῶς καὶ ἀγλῶν ἢ ἀνόητος δότι
 φήνας, δόποδ' ἄλλιν ἐμοὶ ῥάκος ἦσθι
 γεγνημένον; Εἰ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία,
 τῷ Διὶ. Πεν. ἀπέρχομαι. ἢ ὑμεῖς δέ, ὦ
 Πόνε, Σοφία, εἰ οἱ λοιποὶ, ἀκολαθῶ-
 τί μοι, ὧς δὲ τάχα ἦσθι ταχ, οἷον με ἔ-
 σκεν δόπολ' εἴψει, ἀγαθὴν συνεργόν, ἢ δι-
 δάσκαλον τῶν δρίσων, ἢ συνὼν ὑγίει-
 νός μιν τὸ ζῶμα, ἐρρώμενος ὃ τ' γνώμην
 διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς
 αὐτὸν δόποδ' ἐλπεῖν. τὰ δὲ περὶ ταῦτα καὶ
 πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐσίν, ἀλλότρια
 ὑπολαμβάνων. Εἰμ. ἀπέρχονται.
 ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ. Τίμ. τί-
 νες ἐστὲ ὧς κατέρχεται; ἢ τί βεβλόμε-
 νοὶ δευρὸ ἤκετε, ἀνδρὰ ἐργάτῳ καὶ
 μειθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' ἔχαι-
 ροντες ἄπιτε μαρὸν πάντες ὄντις. ἐγὼ
 γάρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλωμι τοῖς
 βίοις καὶ τοῖς λίθοις συνερίψω. Εἰ.
 μηδ' αὖ

dudum, mollem & ignauum, ac vecordem, rursum mihi restituat: vbi iam nihili factus, erit & reijculus?
MERCVR. Sicô Paupertas, Ioui placitum est. PAVP. Equidem abeo: At vos Labor & Sapientia, reliquique consequimini me. Porro breui cognoscet, qualis in se fuerim, quâ nunc relinquet, nempe adiutrix bona & rerum optimarum doctrix, qua cum, donec habuit commercium, sano corpore, valentique animo perseuerauit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens, superuacua attem & vulgaria ista aliena, ita vt sunt, existimans.
MERCVR. Discedunt illi, nos ad eum adeamus. TIM. Quinam estis ô scelesti? Aut quid volentes huc venistis homini operario mercenarioque negotiû exhibituri? verum haudquam latiabibitis scelesti vt estis omnes. Nam ego vos ilico glebis & saxis petitos comminuam. MERCVR. Ne-

μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης. εἴ γ' αὖ-
 θρώπυς ὄηας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ μὲν
 Ερμῆς εἰμι, ἔτος γ' ὁ Πλῆτος. ἐπεμψε
 δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπακρύσας τ' εὐχῶν. ὥς αὖ-
 ρα θῆ τύχη δέχεται ἄλβον, δόσους τῶν
 πόνων. Τί. Ἐὐμείς οἰμώξεσθε ἤδη, καί
 τοι θεοὶ ὄντες, ὡς φατί. πάντες γάρ
 ὄμα καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπυς μισῶ. τυ-
 πνὶ δὲ τ' τυφλόν, ὅς τις ἀν' ἡ, ἔδ' ἔπι τρεῖς
 ψην μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. Πλῆ. ἀπίω-
 μεν, ὦ Ερμῆ, πρὸς δ' Διὸς, μελαγχχο-
 λῶν γ' ὁ ἀνθρώπος εἰ μετρίως μοι δο-
 καῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω πρὸς λαβόν.
 Ερμ. μηδὲν σκαῖσι, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τ'
 πάνυ τῆτο ἄχριον καὶ τραχὺ καταβα-
 λῶν, πρῶταίνας τὰ χεῖρε λάμβανε τ'
 αἰαθὴν τύχην, καὶ πλῆττει πάλιν, καὶ ἴσθι
 Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν
 αἰχαρίσων ἐκείνων, μόν' αὐτὸς εὐ-
 δαμονῶν. Τίμ. εἴδεν ὑμῶν δέομα, μὴ
 εἶω

quaquam & Timon, ne ferito: neque enim feries mortales, verum ego sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Iupiter, votis tuis exauditis. Quare, quod benè vertat, opes accipe, desistens à laboribus. TIM. Atqui vos iam ploraueritis, etiamsi dii sitis, ut dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum deos tum homines. Sed hunc cæcum, quisquis hic fuerit, mihi certum est ligone impacto cõminuere. PLUT. Abeamus per Iouem, Mercuri, quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire, ne malo quopiam accepto discedam. MERC. Ne quid ferociter Timon, quin exue potius penitus istam ferocitatem, asperitatemque, ac manibus obuijs excipe bonã fortunã. rursum diues esto, rursum Atheniensium princeps: & despice ingratos istos solus ipse feliciter agēs. TI. Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate: sat opum mihi ligo, præter-

εὖτοχλεῖτέ μοι, ἱκανὸς ἐμοὶ πλῆτ' ἔσθ' ἢ
 δίκηλα, τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατος·
 εἰμι, μηδενὸς μοι πλεονάζοντ' ἔσθ'. Εὐμ-
 ἔτως ὦ τὴν ἀπανθρώπων; τὸν ἧ Φέ-
 ρω Διὶ μῦθον ἀπηνέατε κρεατερόν πε. Ἐ-
 μὲν εἰκὸς ἡμῖν μισάνθρωπον μὲν εἰναισε,
 ποσὺτα ὑπὸ αὐτῷ δεινὰ πεπονθότα,
 μισόθεον ἢ μηδαμῶς, ἔτως Ἰπτιμελῆ-
 μένων σ' ἔτ' θεῶν. Τί. ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ
 Εὐμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς Ἰπτι-
 μελείας· τετονὶ ἢ τὸν Πλῆτον ὅσον ἀν-
 λάβοιμι. Εὐ. τί δὴ; Τίμ. ὅτι καὶ πάλαι
 μυρίων κακῶν μοι αἶπιος ἔτος κατέστη,
 κόλαξί τε ὠδραδὲς, Ἐπὶ βέλους ἐπα-
 γαγῶν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπα-
 θεία διαφθείρας, καὶ Ἰπτιφθορον ἀπα-
 φήνας, τέλος ἢ ἀφνω κατὰ λιπῶν ἔ-
 τως ἀπίσως καὶ παροδοικῶς. ἢ βελτίστη ἢ
 πνία πόνοις μετ' οἷς ἀνδρικῶς τοῖς κα-
 ταγυμ-

ea fortunatissimus sum, si nemo propius ad me accesserit. MERCVR.

Adeone, quæso, inhumaniter? Hæc ego sæua Ioui refero, atque immania dicta.

Atqui par erat forsitan homines tibi haberi inuisos, vt qui tam multa indigna in te cõmisissent; deos

odio te prolequi nequaquam erat cõsentaneum, cum illi tantoperè tui curam agant. TIM.

At tibi Mercuri, Ioui que, quod me respicitis, plurimum equidem habeo grâtiâ: cæterum

hunc Plutum nequaquam recepero. MER. Quid ita? TIM.

Quoniam priusdem innumerabilium malorum hic mihi fuit auctor, cum me assentatori-

bus proderet, insidiatores in me inuitaret, conflaret odium, illecebris cor-

rumperet, inuidiæ obnoxiû redderet: denique cum me, adeo perfidè ac pro-

ditoriè destitueret. Contra Pauper-

tas optima, me laboribus viro dignissimis exercens, mecumque verè & li-

τα γυμνάσκει, καὶ μετ' ἀληθείας ἔπαρ-
 ρησίας προσμιλᾷ, τότε ἀναγκαῖα
 κάμνοντι παρέιχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκεί-
 νων καλὰ φρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτῶ
 ἐμὴ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασί μοι τῶ
 βίῃ, καὶ δείξασα ὅς τις ἦν ὁ πλεῖστος ὁ ἐ-
 μὸς, ὃν ἔτε κέλαξ θωπεύων, ἔτε (συκ-
 φάντης φοβῶν, καὶ δῆμος παροξυν-
 θείς, ὅς τε ἐκκλησιαστῆς ψηφοφορή-
 σαι, καὶ τύραννον ὀπιθελεύσας ἀφε-
 λῆσθαι διύαιτ' ἄν. ἐρρωμένος τοι χαρῶν
 ἐκ τῶν πόνων, τετὸν τ' ἀγρόν φιλο-
 πόνως ἐπερξαζόμενος, ἔδεν ὁρῶν τῶ ἐς
 αἵτας κακῶν, ἱκανὰ καὶ μακρὰ
 ἔχω τὰ ἄλφια ὡς τῆς δικέλης.
 ὥς τε παλίνδρομον ἄπειρι, ὦ Ἑρμῆ,
 τὸν Πλάτωνα ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ. ἐμοὶ
 δὲ τῶτο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώπους
 ἡβηδὸν οἰμῶζεν ποιῆσαι. Εὐμ. μηδα-
 μῶς, ὦ γαῖε. καὶ γὰρ πάντες εἰσὶν ἄπι-
 τήδαιοι

berè conuiuens, & quæ opus erant, suppeditauit laboranti, & vulgaria ista contemnere docuit, effecitque vt mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, demonstrans quænam essent opes veræ meæ: nempe quas neq; adulator assentans, neque sycophanta minitans, neque plebs irritata, neque concionator suffragiorum auctor, neque tyrannus intentis insidijs queat eripere. Itaque iam validus effectus ob laborem, dum hunc agellum grauiter exerceo, neque quicquam eorum quæ sunt in ciuitate malorum adspicio, abundè magnum & sufficientem victû mihi ligo suppeditat. Quare tu, Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, vnâ tecum Pluturn abducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit vt omnes mortales ab ineunte ætate eiulent. MERCURIVS. Nequaquam ô bone: neque enim omnes ad eiulandum sunt accõmodi.

τῆδειοι πρὸς οἰμωγὴν. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργί-
 λα ταῦτα, καὶ μερακιώδη, καὶ τὸν Πλά-
 τον ᾧ δάλαβε, ἔποι ἀπόβλητά εἰσι τὰ
 δῶρα τὰ ᾧ δ' ἔδωκε Διὸς. Πλάτ. βέλει ὦ
 Τίμων δικαιολογήσασθαι πρὸς σε, ἢ χα-
 λεπαίνεις μοι λέγοντι; Τί. λέγε, μὴ
 μακρὰ μέντοι, μὴ δὲ μὲν προσιμίων,
 ὥσπερ οἱ Ὀπίτρεπτοι ῥήτορες. ἀνέξομαι
 γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, Διὰ τ' Ἑρμῆν
 πύπνι. Πλάτ. ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ
 μακρὰ εἰπεῖν ἔγωγε πολλά ὑπὸ σε κα-
 τηγορηθέντα, ὅμως δὲ ὅρα, εἴ τι σε ὥς
 Φῆς, ἡδίκηκα, ὅς τ' ἐμὲν ἡδίστων ἀπάντων
 αἰτιόσθι κατίσθην, τιμῆς καὶ παροδρίας,
 ἔσθ' ἐφάνων, καὶ τ' ἄλλης τρυφῆς. πεί-
 βλεπὶ ὅτι δὲ μοι καὶ αἰοῖδι μὲν ὅτι ἐμὲ
 ἡδῆτα, καὶ παροδρίας. εἰ δὲ π χα-
 λεπὸν ἐκ τῶν κολλάων πέπονθας, ἀ-
 ναίπῃ ἐγώ σοι. μάλλον δὲ αὐτὸς
 ἡδι-

Quin tu iracunda pueriliaque ista mis-
sa face, ac Plutum excipe, non sunt re-
ijcienda munera, quæ à Ioue profici-
scuntur. PLUT. Vin' Timon vt con-
tra te partes defendam meas, an gra-
uiter feres si quid dixerò? TIM. Dici-
to, ne multistamen, neque cum pro-
cemijs, quemadmodum perditissimi
solent oratores. Sustinebo enim te
huius Mercurij gratia paucis dicen-
tem. PLUT. Atqui multis mihi poti-
us erat dicendum, tot nominibus abs
te accusato. Attamen vide num qua
in re te, quemadmodum ais, læserim?
qui quidem dulcissimarum quarum-
cunque rerum tibi extiterim auctor,
opifexque auctoritatis, primarij loci,
coronarum, aliarum item volupta-
tum. Mea opera conspicuus eras, cele-
bris & obseruandus. Cæterùm si quid
molesti ab adulatoribus accidit, non
mihi potes imputare, quin ipse ma-
gis abs te sum affectus contumelia,

ΛΥΚΙΑΝΙ

εὐδίκημαι τῷτο ὑπὸ σὺ, δίοτι με ἔτως
 ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι κατα-
 ράτοις, ἐπαμύνοι καὶ καταγοητεύουσι, καὶ
 πάντα τρόπον ὀπιβυλεύουσί μοι. καὶ τότε γὰρ
 πελευτᾶν ἔφηθα, ὡς περ δίδωκά
 σε. τὸναντίον δ' αὐτὸς ἐγκαλέσάμεναι
 πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σὺ, καὶ
 ὀπίκεφαλῶν ἐξωθεὶς τῆς οἰκίας.
 τοιγαρὺν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος,
 πύτλῳ τῷ διφθέρα ἢ πριωπάτῃ
 σοι Πενία περὶτίθεικεν. ὥς μάρτυς
 ὁ Ἑρμῆς ἔπαι, πῶς ἰκέτευον τὸν Δία
 μηδ' ἦκειν παρὰ σέ, ἔτω δ' ἰσχυμένῳ
 μοι προσενέμενον. Ἑρμ. ἀλλὰ νῦν
 ὁρᾷς, ὦ Πλῆτε, οἷον ἤδη γε γήρηται;
 ὥς παρρῶν ζῶν ἀλάττει βε αὐτῷ, καὶ
 σὺ μὲν σκάπῃ, ὡς ἔχεις. σὺ δὲ τὸν θη-
 σαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. ὑπα-
 κέσεται γὰρ ἐμδοήσαντί σοι. Τίμ. πει-
 τέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐθις πλῆκτηίον.

propterea quod me tam ignominiose viris illis execrandis suppeditariis. qui te mirabantur, ac prastigiis dementabant, mihi que modis omnibus insidias struebant. Porro quod extremo loco dixisti, te à me proditum, desertumque fuisse, istud criminis in te possum retorquere, cum ipse sim modis omnibus à te reiectus, præceptisque exactus ex ædibus. Vnde pro molli chlamyde sagum pelliceum istud charissima tibi paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Iouem orauerim, ne ad te venirem, adeo hostiliter mihi aduersatum. MERCVR. At nunc vides Plute, in cuiusmodi hominem sit commutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem iunge. Tu verò fode ita, vt facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersueris. TIM. Parendum est, Mercuri, rursusque discendum,

τί γὰρ αὖ καὶ παῖσι τις, ὅποτεν οἱ θεοὶ
 διάζουσιν, πλὴν ὅρα γε, εἰς οἷά με πρά-
 γματα ἐμβαλεῖς τὸ κακοδαίμονα, ὃς
 ἄχρην δὲν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυ-
 σὸν ἄφνω τοσῷτον λήψομαι ἔδεν ἀδι-
 κήσας, ἔτσοαύτας φροντίδας ἀναδέ-
 ξομαι. Εἰ. ὑπόσηθι ὦ Τίμων δι' ἐμὲ, ἔ-
 σι χαλεπὸν τῷ, καὶ σφοδρὸν ἐστίν, ὅπως
 οἱ κόλακες ἐκείνοι δις ῥά γῶσιν ὑπὸ
 τῷ φθόνῳ ἐγὼ ἢ ὑπὲρ τῆς αἰτηνῆς τὸ ἐ-
 ρανὸν ἀναπήσομαι. Πλὺ. ὁ μὲν ἀπελή-
 λυθεν, ὡς δοκεῖ πεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰ-
 ρεσίᾳ τῶν περῶν. σὺ ἢ αὐτὸ πείμμενε. ἀ-
 ναπέμψω γὰρ σοὶ τὸ θεοκυρὸν ἀπελθὼν
 μᾶλλον ἢ παῖς. σέ φημι θεοσφύρε χρυ-
 σῷ, ὑπὸ κρυπτοῦ Τίμωνι τριῶν, ἔπαρσθε
 σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε ὦ Τίμων, βα-
 θείας κατὰ φέρων, ἐγὼ ἢ ὑμῖν ὑποθήσο-
 μαι. Τί. ἄγε δὴ, ὦ δίκηλα, νῦν μοι ἐπίρ-
 ρωσον

cendum. Quid enim facias, cum dii compellant? tamen vide, in quas turbas me miserum conijcias, qui quidem cum adhuc usque diem felicissime vixerim, tantum auri repente sum accepturus, nihil commeritus mali tantumque curarum suscepturus. **MERCURIUS.** Sustine Timon, mea gratia, tametsi graue est istuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi præ inuidia rumpantur. Ego porro superata Æna in coelum reuolauero. **PLUTVS.** Abiit ille quidem, sicut apparet: nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu verò hinc operire, si quidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed feri fortius. tibi loquor auri Thesauri, Timoni huic audiens esto, offerque temet eruendum. Fode, Timon, altius impingens. Cæterum ego à vobis digredior. **TIMON.** Age iam, o ligo, nunc mihi tuas vires explica, neque defatigare, dum
ex

ῥῶσιν σε αὐτῷ, ἔμῃ κάμῃς ἐκ τῆς βά-
 θους τῆς θησαυρὸν ἐς τὸν Φανὲς προκα-
 λεμένη. ὦ Ζεῦ πρᾶστε, καὶ Φίλοι χρυ-
 σῶτες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, ποθεν χρυσίον
 πωσῆτον; ἢ πῶς ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια-
 γῆν, μὴ ἀνδρακάς ἐύρω ἀνεχρόμενος.
 ἀλλὰ μὲν χρυσίον ἐστὶν ὀπίσημον,
 ὑπέρυθρον, βαρὺ καὶ τὸ πρῶτον ὑπερ-
 ῥόισιν. ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον
 βροτοῖς. αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅπτε δὲ ἀπρέ-
 πεις καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθε
 ὦ Φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. ὦ Μίδα ἔ-
 Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα,
 ὡς ἔδεν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμωνα καὶ τὸ Τί-
 μωνος πωλῆτον, ὦ γὰρ ἔδε βασιλεὺς ὁ
 Περσῶν ἴσος. ὦ δίκηλλα καὶ Φιλτάτη
 διφθέρα, ὑμᾶς μὲν ἰὼ Πανὶ τέττω ἀνα-
 θεῖναι καλόν. αὐτοὶς δ' ἤδη πᾶσαν πριά-
 μενος τὴν ἐχθαίαν, πυργίον οἰκοδομησά-
 μενος ὑπὲρ τῆς θησαυρῆς μόνῳ ἐμοὶ ἱκανόν
 ἐνδι-

ex abdito Thesaurum in apertum euocaris. Hem prodigiorum auctor Iupiter, amici Corybantes, ac lucifer Mercuri, vnde nam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo ne carbonem reperturus sim expectatus. Atqui aurum profectò est insigne, fuluum, graue, & aspectu multò iucundissimum, Pulcherrima aurum faustitas mortalibus: quippe quod ignis in morem ardes, noctesque & dies renides. Ades ô mihi charissimum & desideratissimum. ô Mida, Cræseque æmunera Delphico in templo dicata, vt nihil eratis si cum Timone. cumque Timonis opibus conferamini, cui ne Persarum quidem Rex par est. Oligo, & sagum charissimâ, vos quidem Pani huic reponere commodum est. At ego quàm maximè femotum mercatus agrum, turriculaque seruandi auri gratia constructa, vni mihi affatim vixero, sepulchrum item
ini-

ἐκδιαιτᾷσθαι τὸ αὐτὸν καὶ τὰ φρονεῖν ἀποφαι-
 νῶν ἔξεν μοι δοκῶ. δεδόχθω ὅτι πεῦται,
 καὶ κενομοθετήσθω πρὸς τὸ ὅτι λοιπὸν
 εἶον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσία
 καὶ ὑπεροψία. φίλος ὅτι ἢ ξένος, ἢ ἐταῖ-
 ρος, ἢ ἐλέσβωμος, ἢ ἄλλος πολὺς καὶ τὸ
 οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ὅτι κερῆσαι
 δεομένω, ὠφθαλμομία καὶ καταλύσις τῶν
 ἔθων. μονήρης ὅτι ἢ διάλυσαι. καθάπερ τοῖς
 λύκοις, καὶ φίλος εἰς Τίμων οἱ ὅτι ἄλλοι
 πάντες ἐχθροὶ καὶ ὅτι βέλτοι, καὶ τὸ πρὸς
 ομιλήσασθαι αὐτῶν, μίανσιν. καὶ εἰ τι-
 ναῖς ἴδω μόνον, ἀποφραῖς ἢ ἡμέρα, καὶ ὅ-
 λως ἀνδριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν μη-
 δὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν, ἔμῃτε κήρυ-
 κα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδαῖς
 σπενδώμεθα. ἢ ἐρημία ὅτι ὄρος ἔσω πρὸς
 αὐτὰς. φυλέται ὅτι ἔφραπρες ἔδημό-
 ται, ἔτι περὶ αὐτῇ, ψυχρὰ καὶ ἀνω-
 Φελῆ,

inibi mihi defuncto, parare est sententia. Hæc igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vitæ, seivntio, ignorantia, fastidium erga mortales omnes. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ, meræ nugæ. Tū commiserari lachrymantem, suppeditare egentibus, iniquitas, ac morum subuersio: at vita solitaria mihi sit, qualis est lupis: vnus sibi amicus Timon, cæteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cum horum quopiam congregi, piaculum: adeo vt si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habeantur loco, quàm signa saxea, æreæue: neque facialem ab illis missum recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Cæterum tribules, cognati, populares, postremo patria ipsa, frigida quædam & sterilia nomina, & insipienti-

um

Φελῆ, ὀνόματά. ἔ' ἀνοήτων ἀνδρῶν φι-
 λοπρίμωτα. πλεῖστῳ ᾧ Τίμων μόνος
 καὶ ὑπερβείτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω
 μόνος καθ' ἑαυτὸν, κυλακείας καὶ ἐπαί-
 των Φορτικῶν ἀπήλλαγμένος, καὶ θεοῖς
 θυέτω, καὶ εὐωχεῖτω, μόνος ἑαυτῷ γέ-
 των καὶ ὁμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων. καὶ
 ἀπαξ ἑαυτὸν δεξιῶσατο δεδόχθω, ἢ
 δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ σέφαινον ἐπει-
 γκεῖν, ἔ' ὄνομα μὲν ἔστω ὁμοσάνθρου-
 πος ἡδίστον. τὰ τρόπα δὲ γνωρίσματα,
 δυσκολία ἔ' τραχύτης καὶ σκαμνότης καὶ
 ὀργὴ καὶ ἀπανθρωπία. εἰ δέ τινα ἴδοιμι
 ἐκ πυρὶ διαφθρόμενον καὶ σβεννύναι
 ἱκετεύοντα, πῆτι ἔ' ἐλαίῳ κατασβεν-
 νύναι καὶ ἢ τινα ἔ' χειμῶνος ὁ ποταμὸς
 ὄψα φέρη, ὃ ᾧ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀν-
 πλαθέσται δέηται, ὡθεῖν καὶ τὰς ἐπὶ
 κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὥς μηδὲ ἀνα-
 πύσαι δυνήσθῃ. ἔ'τω γάρ ἀν' τὴν ἴσιν

um virorum pretia: solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentionibus, & onerosis laudibus. Dijs sacra faciat, epuletur solus, sibi ipsi vicinus, sui particeps, excutiens sese ab alijs. Ac semel decretum esto, ut vnus seipsum comiter accipiat, si moriendum sit, aut necesse habeat sibi ipsi coronam admonere. Nullumque nomen sit dulcius quàm Misanthropi, id est, hominum osoris. Morum autem notæ, difficultas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas. Quod si quem conspexero incendio conflagrantem, obtestantem quo restinguam, pice, oleoque restinguere: rursum si quem flumen undis abstulerit, isque manus porrigens imploret, ut retineatur, hunc quoque demersum propellere, ne possit emergere, hunc ad modum par pari relaturus est. Hanc legem

ἀπολάβοιεν εἰσηγήσατο τὸν κόμον Τίμαρχον
 Ἐκεκράτιδος καλυπτεὺς, ἐπειψήφισε
 τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, εἶεν ταῦ-
 τα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένω-
 μεν αὐτοῖς, πλὴν ἀλλὰ πῶς πολλὰ ἂν
 ἐποησάμην ἅπανσι γνώριμά πως ταῦ-
 τα γινώσκω, ὅτι ἐπερὶ πλεονεξίᾳ. ἀγχο-
 νη γὰρ ἂν τὸ πρῶτον γινώσκω αὐτοῖς.
 καί τοι ἢ τῶτο; Φεῖ τῶ τάχους, παν-
 ταχόθεν συωθέεσσι, κεκοιμημένοι καὶ πνευ-
 σῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὅσφραϊνόμεναι
 τῶ χρυσίῳ. πότερον ἂν ὅτι τὸ πᾶν γοῦ τῶ-
 τον ἀναβάς ἀπελαύνω αὐτὰς πῶς λί-
 θοις ἐξ ὑπερδέξιων ἀκροβολιζόμενας
 ἢ τό γε τοσῶτον ὡς ἀνομήσομεν εἰσάπαξ
 αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλεονεξίων τὸ
 παρορώμενοι; τῶ το αἶμα καὶ ἄμεινοι.
 ὥς εὐχόμεθα ἤδη αὐτὰς ὑπερμέν-
 τες. Φέρε ἰδὼ, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτις
 ἐστίν; Γναθωνίδης ὁ κάλαξ, ὁ πρὶν
 ἐρε-

legem Timon tulit. Echecratides Collytensis. & concionis subscripsit suffragiis idem ille Timon. Age hæc decreta sunt, & pro virili immoremur eis. Cæterum magno emerim, ut id omnibus innotescat, quod opibus abundo. nam illa res illos præfocauerit. Sed quid illud? Hem quæ trepidatio? vndique concurrunt, puluerulenti atque anhelii, haud scio, unde aurum odorati. Vtrum igitur hoc consenso colle faxis eos abigo. è sublimi deiaculans, an hac tantum in re legem violabimus, ut semel cum illis congreduamur, ut magis angantur fastiditi, repulsi que? Ita satius esse duco. Itaque subsistamus, quo illos excipiamus. Age prospiciam, primus eorum iste quis est? Nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti funem porrexit, cum apud me sæpenumero solida dolia vomuerit.

ἔργον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τ' ἐβρόχον
 πίθους ὅλως παρ' ἐμοὶ πολλαίκις ἐμμη-
 κώς. ἀλλ' εὖ γε ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰ-
 μώξε' ἵνα γὰρ πρὸ τ' ἄλλων. Γν. ὅκ' ἐγὼ
 ἔλεγον, ὡς ὅκ' ἀμελήσῃσι Τίμων ὅ-
 ἀναθ' ἄνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων
 εὐμορφώτατε ἔηδιστ' ἐς συμποτικῶτα-
 τε. Τί. νή κ' σύ γε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν
 ἀπάντων βροτώτατε, ἔ' ἀνθρώπων ἐπι-
 τριπτότατε. Γν. αἰὲ φιλοσκώμμων σύ γε.
 ἀλλὰ πᾶρ τὸ συμποσιον; ὡς καμνόν τί σε
 ἄσμα τ' νεοδιδάκτων διθυράμβων ἤκων
 πομίζων. Τί. κῆρ μὲν ἐλεγείᾳ γε ἄσση μά-
 λιστα πειπαθῶς ὑπὸ αὐτῇ ἢ διέλλῃ. Γν.
 τί τ' ἔστι; πάϊς, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι,
 ὦ Ἡράκλεις. ἰδ' ἰδ'. προκαλῆμαί σε
 τραύματος εἰς ἄρτον πάγον. Τί. ἔ' μὴν
 ἄν γε μικρὸν ὀπιβραδύνῃς, Φόνε πά-
 χα προκεκλήση με. Γν. μηδ' αὖτις,
 ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴα-

rit. Sed benè est quod ad me venit:
nam primus omnium vâpulabit.

GNATH. Annon dixi Timonem vi-
rum bonum non neglecturos esse
Deos? Salve Timon formosissime,
iucundissime, conuiuator bellissime;

TIMON. Scilicet, & tu Gnathonides,
vulturum omnium voracissime, &
hominum perditissime. GNATH. Sem-

per tibi grata dicacitas. Sed vbi com-
potamus? Nam nouam tibi adfero

cantilenam, ex his, quos nuper didici,
dithyrambis. TIMON. Atqui elegos

canes admodum miserabiles, ab hoc
doctus ligone. GNATH. Quid istuc?

feris, ô Timon? Attestor, ô Hercules.
hei hei in ius te voco apud Areopa-

gitas, qui vulnus dederis. TIMON.
Atqui si cunctare paulisper, mox cæ-

dis me reum ages. GNATH. Nequa-
quam, quin tu planè vulneri medere,

paululo auri insperfo. Mirum enim
in

σαι, μικρὸν ὀπιπῶσαι τ' χρυσίῳ. δα-
 νῶς γὰρ ἴσχαμόν ἐστι τ' φάρμακον. Τί-
 μένεις; Γν. ἀπῆμι, σὺ δὲ εὖ χαρήσεις
 ἔτω σκαῖος ἐκ χρηστῷ γυρόμενος. Τί.
 τίς ἔτος ἐστὶν ὁ περσιῶν, ὁ ἀναφάλας-
 τας; Φιλιαδῆς κολάκως ἀπάντων ὁ
 ἑδελυρώτατος. ἔτος ἢ παρ' ἐμῷ ἀγρόν
 ὅλον λαβὼν καὶ τῇ θυγατρὶ περὶ καλὴν
 τέλειται μισθὸν τ' ἐπαίνε, ὅποτε ἄσαν-
 τά με πάντων σιωπῶντων μόνος ὑπερ-
 ἐπήνεσεν, ἐπομοσάμενος, ὡδικώτερον
 εἶναι τ' κύκνων, ἐπεὶ δὴ νοσῶντα πρῶτον
 εἶδε με, καὶ προσήλθον ὀπιπῶσαι δειό-
 μεν. Πληγὰς ὁ γυναικὶ προσενέ-
 τεινε. Φιλ. ὦ τῆς ἀναρχιωπίας. νῦν τί-
 μωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης Φί-
 λ. καὶ Συμπότης; τοιγαρὶν δίκαια
 πέπονθεν ἔτ' ἀχάρις ὦν. ἡμεῖς
 τοὶ πάλαι ξυνήθεις καὶ ξυνέφηδοι,

καὶ

in modum sanguinem sistit hoc remedium. TIMON. Etiam manes? GNATH. Abeo. At tibi malè sit, qui quidem ex viro commodo tam saeuus factus sis. TIMON. Quis hic est qui accedit, recaluafter ille? Philia des, assentatorum omnium flagitiosissimus. Hic cum à me solidum acceperit fundum, tum filiae in dotem talenta duo laudationis præmium, cum me canentem reliquis silentibus omnibus solus maiorem in modum extulisset, deierans me vel oloribus magis canorum: ubi ægrotantem antea vidit me (& adieram oraturus ut mei curam ageret) plagas etiam egregius ille vir impegit. PHIL. O impudentiam; nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conuiua? enimvero habet ille digna se, quandoquidem immemor est atque ingratus. At nos qui iam olim conuictores sumus, æquales ac populares

ἢ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ
 ὀλιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέσποτα,
 καὶ ὅπως τὰς μιὰς τῶν τέτρως κάλακας
 φυλάξῃ, τὴς ὅπῃ τῆς τεραπέζης μόνον
 τὰ ἄλλα ἢ κερᾶν καὶ ἄνδρα διαφέρουσας.
 ἢ ἐπὶ πισυρία τῶν ἐδένι. πάντες αὖ-
 χάριστοι ἔσονται. ἐγὼ ἢ τὰ λαυτὰ οὐ
 καμίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ καλεπείγον-
 τα χρεῖα, καὶ ἄνδρα ἡδὲ πωλησίον ἤκα-
 σαι, ὡς πωλησίον ὑπερμεγέθη λινὰ πωλῶ-
 τον. ἤκω τοιγαρὶν ταῦτα σε νεφετήσων.
 καὶ τοι σὺ γὰρ ἔγω σοφὸς εἶμι, ἄνδρα ἴσως
 δεήσει τῶν παρ' ἐμὲ λόγων, ὅς ἐγὼ Νέστορι
 τὸ δέον παραινέσθαις εἶμι. τί, εἰς αὐτῶν
 ὦ φιλιὰς, πλὴν ἀλλὰ πρόσσιθι, ὡς καὶ
 φιλοφρονήσωμαι σῇ δικάλλῃ. φι. ἀν-
 θρωποι, κατέλαβον τὰ κρανία ὑπὸ τῇ
 ἀχαρίστῃ, διότι τὰ συμφέροντα ἐν-
 θέταν αὐτόν. τίμ. ἰδὲ τρίτος ἄνδρα ὁ ῥή-
 τωρ Δημίας προσέρχεται, ψήφισμα
 ἔχων

lares, tamen modestè agimus, ne insi-
lire videamur. Salve here, fac ut istos
adulatores sacrilegos observes, qui
nusquam adsunt nisi in mensa, præ-
terea à eoruis nihil differunt. Neque
posthac huius ætatis mortalium ulli
fidendū est. Omnes ingrati & scelesti.
At ego cum tibi talentum adducē-
rem, quo posses ad ea quæ velles uti,
in via accepi te summas quasdam o-
pēs esse nactum. Proinde accessi his
de rebus admoniturus te, quanquam
tibi forsitan me monitore nihil erat
opus, viro nimirum adeò prudenti, ut
vel Nestori ipsi, si necesse est, consili-
um dare queas. T I M O N. Ita fiet. Phi-
liados. sed age accede quo te ligone
comiter accipiam. P H I L. Homines
contractus sum cranio ab hoc ingrato
propterea quod cum ea quæ in rē illi-
userant, admonui. T I M O N. Ecce ter-
tius huc orator Demæas se recipit, ta-
bulas dextra gestans, atque se mihi

ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ Συγγρηὲς ἡμέτερος
 εἶναι λέγων. ἔπειτα ἐκκαίδενα παρ' ἐμοῦ
 πάλαιτα μιᾷς ἡμέρας ὀκλίσας τῇ πό-
 λει, κατεδεδίκατο γὰρ, καὶ ἐδέδοτο, ὥστε
 ἀποδιδῶς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσόμενον
 αὐτὸν, ἐπέδωκε πρῶτην ἔλαχε τῇ Ερεχθίδι
 Φυλῇ Διγενέμεν τὸ θεωρικόν, καὶ
 γὰρ προσήλαθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον,
 ὥστε φηγὼρίζειν πολίτῃν ὅπως με-
 δημι. Καίρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος
 τῷ γένει, τὸ ἔρεισμα τῷ Ἀθηναίων, τὸ
 πρῶτον ἔθνος τῆς Ἑλλάδος. καὶ μὲν πάλαι
 σε ὁ δῆμος ζυωειλεγμένος, καὶ αἱ
 ἑσπεραί ἀμφοτέρωθεν πειμένεσσι. πρῶ-
 τον δὲ ἀκέραιον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ
 σε γέγραφα. Ἐπεὶ δὲ Τίμων ὁ ἑχεκρά-
 τίδης Κολυτίεὺς, ἀνὴρ ἔμμενος καλὸς
 καὶ καλὸς, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὥς ἐκ ἄλλου
 ἐν τῇ Ἑλλάδι, ὅθεν πάντα γράνοντι Διὰ
 πολὺ πρὸς ἡμᾶς πρῶτον σὴν πόλιν κα-
 ἐβόου

cognatum esse. Hic vna die de meo sedecim talenta ciuitati pendit: nam damnatus erat, ac victus, at cum soluendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro cum illi fortè obuenisset, vt Erechtheidì tribui distribueret ærarium, atque ego audiens id quod ad me redibat, poscerè, negabat se ciuem nosse me. DEM. Salue Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ. Profectò iam dudum te populus frequens, & vtræque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, vir non modò probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta cursuque die

νίκηκε δὲ πύξ καὶ πάλην ἔδρόμον ἐν Ὀ-
 λυμπιάμιας ἡμέρας, ἔπειτα ἄρμα-
 ζα, καὶ συνωρίδι πωλικῇ. Τίμω ἀλλ' ἔδδ' ἐ-
 θεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.
 Δη. τί ἔν; θεωρήσεις ὕστερον. καὶ ποι-
 αῦται δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον. καὶ
 ἡρίτευσσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσσι
 πρὸς Αχαρνίας, καὶ κατέκρεψε Πελοπον-
 νησίων δύο μοίρας. Τί. πῶς; Διὰ γὰρ
 τοῦ μὴ ἔχεν ὅπλα, ἔδδ' ἐπρεζάφην ὅτι
 τῷ κατὰ λόγῳ. Δη. μέτρια καὶ πρὸς σπου-
 δῇ λέγεις, ἡμεῖς ὅτι ἀχάριστοι ἂν εἴημεν
 ἀμνημονέοντες. ἐπὶ ὃ καὶ ψηφίσματα
 ζεάφων, καὶ συμβουλευόντων καὶ στρατηγῶν,
 καὶ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν. Πρὶ τού-
 τας ἅπασι δέδοκται τῇ βαλῇ καὶ τῷ δή-
 μῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ καὶ Φυλάας, καὶ
 ταῖς δήμοις ἰδία, καὶ κοινῇ πᾶσι, ζευ-
 σῆν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα πρὸς τὴν
 Αθηνῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν
 τῇ

eodem, adhuc solenni quadriga, equestrique certamine. TIMON. At ego ne spectator quidem vnquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spectabis posthac. Sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissimè se gessit, & Peloponensium duas acies concidit. TIMON. Quare ratione? Quippe qui nec vnquam arma gesserim. neque vnquam militiæ dederim nomen. DEM. Modestè equidem de te ipso loqueris, nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus. Præterea in scribendis plebiscitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis non mediocrem utilitatem attulit Reipublicæ. His de causis omnibus visum est, curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebeiis singulatim, communiter vniuersis, aureum statuere Timonem iuxta Palladem in arce, fulmen dextra tenen-

τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κε-
 φαλῇ, ἔσπεφανώσαι αὐτὸν χρυσοῖς σε-
 φάνοις ἐπὶ αὐτῷ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τὰς σε-
 φάνους σήμερον Διονυσίοις τραγωδοῖς
 καινοῖς. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμε-
 ρον τὰ Διονύσια. εἶπε τ' γνώμῃ Δημέ-
 ας ὁ ρήτωρ συγχρηῖς αὐτῷ, ἀγχισεύς, καὶ
 μαθητὴς αὐτῷ ὢν. καὶ γὰρ ρήτωρ ἄριστος
 ἑ. Τίμων. καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅπρ' αὐτῷ ἐ-
 θέλοι. ταῦτά μιν ἔν σοι τ' ὑψήφισμα. ἐγὼ
 δέ σοι καὶ τ' ἡνὲς ἐβλόμην ἀγαγεῖν πρὸς
 σέ, ὃν ὅτι τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνό-
 μακα. Τίμ. πῶς ὦ Δημέα, ὃς εἶδε γε-
 γάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; Δη.
 ἀλλὰ γαρ μῶ, ἦν διδῶ θεὸς ἐς νέωται, καὶ τ'
 γλυνθησόμενον, ἄρ' ἔστιν ἔστι, Τίμωνα
 ἤδη καλῶ. Τί. ἔκ οἶδα, εἰ γαμήσῃς ἐπὶ ὧ
 ἔστις, ἡλικαύτην παρ' ἐμῷ πλεῖστην λαμ-
 βάνων. Δη. οἶμοι, τί τ' ἔστι; τυραννίδι Τί-
 μων

ram radijs tempora ambientibus, ut-
que septem aureis coronis coronetur,
& promulgari coronas hodie Diony-
sij, tragœdis nouis. Agi enim per eum
oportet hodie Dionysia. Dixit hoc
suffragium Demeas orator, propter-
ea quod cognatus illius propinquus,
ac discipulus eius sit. Nam & orator
optimus Timon, præterea quicquid
voluerit. Hoc igitur tibi suffragium.
Sed utinam & filium meum ad te pa-
riter adduxissem, quem tuo nomine
Timonem appellauit. TIMON. Quis
potes Demea, cum ne uxorem qui-
dem duxeris vnquam, quantum no-
bis scire licuit? DEME. At ducam,
nouo ineunte anno, si Deus permise-
rit, quodque erit natum (erit autem
masculus) Timonem nuncupabo.
TIMON. An uxorem tu sis ducturus
equidem haud scio, tanta à me plaga
accepta. DEME. Hei mihi. Quid
hoc est rei? tyrannidem Timon oc-
ceptas.

μων Πιχάρεις, καὶ τύπεις τὰς ἐλευθε-
 ρας, ἔκασταρῶς ἐλεύθερος, ἔσθ' αἰεὶ
 ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν πύχῃ τ' δίκῃ, πᾶσι
 ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐσέπρησας.
 Τί. ἀλλ' ἐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιὰρ, ἡ ἀ-
 κρόπολις· ὥς δῆλος εἰ συκοφαντῶν.
 Δη. ἀλλὰ καὶ παλαίεις, τὸν ἐπιτάδομον
 διορύξας. Τί. ἔδωκεν καὶ ἔδωκε ἔτι·
 ὥς ἀπίθανά σ' καὶ ταῦτα. Δη. διο-
 ρυχῆσεν μὲν ὑστερον· ἤδη δὲ σὺ πάν-
 τι πᾶσι ἐν αὐτῷ ἔχεις. Τί. ὅτε καὶ καὶ
 ἄλλω λάμβανε. Δη. οἴμοι τὸ μετέ-
 φρενον. Τί. μὴ κέκραχθι, καποῖσιν
 γάρ σοι καὶ τρίτην, ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμ-
 παν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων
 μοίρας κατὰ κόψας ἀνοπλος, ἐν ᾧ μι-
 ρὸν ἀνθρώπον καὶ Πιτρίψας. μάτῳ
 γὰρ αὖ ἐῖην καὶ νενικηκὼς Ὀλύμπια
 πύξ καὶ πάλην. ἀλλὰ τί τῷτο; ἔθραου-
 κλῆς ὁ φιλόσοφος· ἔπ' ἐστιν; ἔμεινεν
 ἄλλ'·

cœptas, pulsasq; eos qui sunt ingenui, ipse nec ingenuus planè nec ciuis? verùm propediem pœnas daturus: cùm alijs nominibus, tum quod incenderis arcem. TIM. Atqui non conflagruit arx, sceleste. Proinde aperte calumniaris. DEM. Sed & diues es, qui posticum (arcis Atheniensis) perfoderis. TIM. Neque hoc perfossum est, vnde ne hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. DEM. Verum effodietur posthac. sed tu interim omnia quæ in ea condita, possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis. TIM. Ne vociferare, alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, si cum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, vñum scelestum hominem non protrineo. Tum frustra vicerim in Olympijs, & pugil & palastrites. Sed quid hoc? an non philosophus Thrasycles hic est? Profectò ip-
sus

ἄλλος. ἐκπέτασας γὰρ τὸ πώγωνα, καὶ
 τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, ἔβρενθυόμενός
 τι πρὸς αὐτὸν ἔρχεται, τι πανῶδες βλέ-
 πων, ἀνασεσθήμενος τὸ ὅτι τῷ μετώ-
 πῳ κόμην, αὐτοβόρεας τις ἢ Τρίτων,
 οἷος ὁ Ζεῦξίς ἐγραφεν. ἔπος ὁ τὸ χῆμα
 εὐσταλής, ἔκασμιος τὸ βασίλισμα, καὶ
 ζωφρονικός τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία
 ὅσα πρὸς ἀρετὴν διεξιών, ἔτ' ἡδονῇ χα-
 ρόντων καὶ ἡγορῶν, ἔτ' ὀλιγαρκὲς ἐπα-
 νῶν, ἐπὶ δὲ λισσόμενος ἀφίκειτο ὅτι τὸ
 δεῖπνον, ἔοπαῖς μεγάλῃν τὴν κύλικα ὀ-
 ρέξεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ) χαίρει μά-
 λιστα) καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιών,
 ἐναντιώτατα ὅτι δεικνύει τοῖς ἐωθινοῖς
 ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὅσπερ ἰ-
 κτῖνος τὰ ὄψα, ἔτ' ὡλησέν τ' ὄρα γκωνι-
 ζόμενος, καρύκῃς τὸ γλυφὸν ἀνάπλεως,
 κυνηδὸν ἐμφορᾶμενος, ὅτι κεκυφῶς
 καθεύ-

sus est, promissa barba, erectisque supercilijs, & magnum quiddam secum murmurans accedit, Titanicum obtuens, cæsariem per scapulas fluentem ventilans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos Zeuxis depinxit. Hic sedatum oris habitum præ se ferens, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum quàm multa de virtute disserit, damnans eos qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans : at vbi lotus deuenit ad cœnam, puerque ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maximè gaudet) perinde vt Lethes aquam bibens, à dilucularijs illis disputationibus diuersissima quæ sunt exhibet, dum milui instar præripit obsonia, & proximum cubito opposito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, pronoincumbens corpore, perinde atque in patinis virtutem inuentarum sese speret,

καθάπερ ὅν τι λοπάσι τ' ἀρετὴν εὐρή-
 σθαι προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλα
 τῷ λιχανῷ δόποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλί-
 γον τ' μυθώτ' ἐκατάλιποι, μεμψίμοι-
 ρος αἰεὶ ὡς τ' παλακῆντα ὅλον, ἢ τὴν σὺν
 μόνῳ τῶν ἄλλων λάβοι, ὅτι περ λιχ-
 νείας καὶ ἀπωλείας ὅφελ' ἔχει. μέδους
 καὶ πάροις, ὅς κ' ἄχρ' εὐδῆς καὶ ὀρχη-
 σύας μόνον, ἀλλὰ καὶ λαιδορίας καὶ ὀργῆς
 προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ὅτι τῇ κύ-
 λικι, τόπῳ καὶ μάστιγι περὶ ζωφρο-
 σύνης καὶ κοσμιότητος. καὶ ταῦτα φησὶν
 ἤδη ὑπὸ τῇ ἀκράτ' ἀνὴρως ἔχων, καὶ
 ὑποτρέφον γελῶν, εἰπεῖν ἔμετος
 ὅτι τέτοις καὶ τὸ τελευταῖον, δαίμονες
 τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῆς συμπίσης.
 πολλὴν ἀλλὰ καὶ νήφω, ὅθεν τ' πρῶτ' αἰών
 ὁδωχρήσθαι αὐτῷ, ψεύσματος ἕνεκα,
 ἢ θρασυτητος ἢ φιλαρχυρίας. ἀλλὰ
 καὶ καλάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιτοκῆ

ſperet, dumque uſque adeò diligenter catinos extergit indice digito, ut ne paululum quidem reliquiarum ſinat adhærere, nunquam non querulus, tanquam deteriore partem acceperit, vel ſi totam placentam, aut ſuam ſolus omnium accipiat: qui quidem edacitatis & inſatiabilitatis eſt fructus. temulentus, vinoque bacchatus, non ad cantum modo, ſaltationemque, verùm ad conuicium uſque & iracundiam. Adhæc multus inter pocula ſermo (tum enim vel maxime) de temperantia, ſobrietateque: atque iſta quidem loquitur, cùm iam à mero malè affectus balbutit ridicule. Accedit his deinde vomitus. Poſtremò ſublatus eum de conuiuio efferunt aliqui. quanquam alioqui ne ſobrius quidem ulli primariorum ceſſerit vel mendacio vel confidentia, vel auaritia. Quin inter aſſentatores primas tenet, peierat promptiſſimè,
ante-

προχάρσεται, καὶ ἡ γοητεία παρηγείη,
 ἔῃ ἀναγκαστὴ παρομαρτή, ἔῃ ὅλως
 πάνσοφον ἔχρημα, ἔῃ πανταχόθεν ἀ-
 κριβές, ἔῃ ποικίλως ἐντελές. διμώζεται
 τιγαρὲν ὅσα εἰς μακρὰν χρῆστος ὦν. τί
 ἔτι; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.
 Θρα. ἔκ' τὰντ' αὖ Τίμων τοῖς πολλοῖς
 τέτοις ἀφΐγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλῆτ' ἔν
 σὺ πεθηπότες ἀργυρίῃ καὶ χρυσίῃ ἔδει-
 πνων πολυτελῶν ἐλπίδι σιωδεδραμέ-
 κασι, πολλὰν τ' ἐλακείαν ἐπιδεδξά-
 μένοι πρὸς ἀνδρα, οἷόν σε ἀπλοῖχόν, καὶ
 τ' ὄντων κοινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μά-
 ζα μὲν ἐμοὶ δειπνον ἱκανόν, ὅψον δ' ἡδι-
 σον θυμὸν ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφώ-
 λεω, ὀλίγον τῶν ἀλῶν. ποτὸν δ' ἢ ἐννεά-
 κρον Θ. ὃ δ' ἡ τρίβων ἔτος, εἰς ἑξάλη προ-
 Φυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ,
 ἔδεν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς
 ψη-

anteit impostura, comitatur impudentia. In summa prorsus admirandum quoddam spectaculum est omni ex parte exactum, varieque absolutum: proinde non eiulabit clarius videlicet, cum sit modestus. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thrasycles? THRA. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conviviis adducti se concurrunt, multaque assentatione delinunt te, hominem videlicet simplicem, facileque impartientem id quod adest. Siquidem haud ignoras, offam mihi in coenam sufficientem esse, tum obsonium suavissimum, cæpe aut nasturtium: aut si quando delicias, pusillum salis. Porro potum fons Athenis novem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quavis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in pretio est, quam calcu-

ψηφίδων μοι δοκῶ. σὺ δὲ αὐτὰ χάριν
 ἐπέλῃς, αἷς μὴ διαφθείρη σε τὸ κακί-
 σον τῆτο καὶ ἐπιβελότατον κτήμα ὁ
 πλεῖστος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνη-
 κέστων συμφορῶν γεγνημένος. εἰ γάρ
 μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴ θάλατ-
 ταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, εἰδέν ἀναγκαῖον
 ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὴν φιλοσοφί-
 ας πλεῖστον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μὲν τοι
 εἰς βάθος ὡς γὰρ εἰ, ἀλλὰ ὅσον εἰς βεβῶ-
 νας ἐπιμβὰς ὀλίγον περὶ τὸ κυματώ-
 δες γῆς, ἐμὲ ὁρῶντος μόνου. εἰ δὲ μὴ
 τῆτο βάλαι, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον αἰεῖναι
 κατὰ πᾶχος ἐκφόρησον αὐτὸν πῆς οἰ-
 κίας, εἰ μὴ δὲ ὅσον αὐτὰ εἴης, διαδι-
 δὲς ἅπασιν ποῖς δεομένοις. ὦ μὲν, πέντε
 δραχμας, ὡς ἢ μὲν αὖν, ὡς ἢ πάλαντον. εἰ δὲ
 τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοι-
 ρίαν φέρειας δίκαιος. ἐμοὶ δὲ καὶ πῖ ἐκ
 ἑμαυτοῦ χάριν αἰνῶ, ἀλλὰ ὅπως μὲν αὖ
 τῶν

calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, ut ne te subuerteret pessima ista atque insidiosissima res, opulentia, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes universas in mare præcipitabis, ut potè quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in altum ô bone, sed fermè ad pubem usque ingressus paulò ultra solum fluctibus opertum, me quidem vno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potiore via ex ædibus eijcito, ac ne obolum quidem tibi facias reliquum: videlicet largiens ijs, quicunq; opus habent: huic quinque drachmas, illi minam, alij talentum. Si verò quis philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non mea ipsius gratia peto, sed quo

τῶν ἐταίρων τοῖς θεωμένοις, ἱκανὸν ἔ-
 παύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας ᾧ δά-
 ρχοις, ἐδὲ ὅλῃς δύο μεδίμνους χωρῶσαν
 αἰγινήτικας. ὀλιγαρχῇ δὲ ἔ-
 μέτριον χρῆναι τὴν φιλοσοφῆντα, καὶ μηδὲν
 ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν. τί. ἐπαμνῶ
 παύτα σὺ ὦ Θρασύκλεις. ποῦ γὰρ τῆς
 πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρεσσι τὴν κεφαλὴν
 ἐμπλήσω κρινδύλων. ὀπτιμετρήσεις τῇ
 δίκηλῃ. ὦρα. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι,
 παύμεθα ὑπὸ τῷ καταράτῃ. ὦν ἄ-
 λευθῆρα τῇ πόλει. τί. ἀνανακτεῖς ὦ
 γαθὲ Θρασύκλεις; μὴν ᾧ δάκρυα
 σμῆσέ σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλὼ χοίνικας
 ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτλαρας. αἰδῶ τί
 τῆτο; πολλοὶ ξυνέρχονται. βλεψίας
 ἔα ἡνῶ, καὶ Δάχης καὶ Γνίφων, καὶ
 ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωζομένων.
 ὥστε τί σὺκ ὀπτι τὴν πέτρην πάντῃ ἀ-
 νελθὼν, τὴν μὲν δίκηλῃ ὀλίγον ἀνα-
 παύω,

quo amicis, si qui egebunt, donem. sat est si modò peram hanc largitione tua expleueris, ne duos quidem modios Ægineticos capientem. Nam paucis contentum, modestumq; conuenit esse cum qui philosophatur, neque quicquam vltra peram cogitare. TIMON. Equidem ista, quæ dicis, probo Thrasycles. ergo si videtur, priusquam peram expleam, age tibi caput opplebo tuberibus, posteaquam ligone sum mensus. THRAS. O libertas, ô leges, pulsamur ab impurissimo libera in ciuitate? TIMON. Quid stomacharis ô bone Thrasycles? num te defraudaui? Atqui adijciam mensuram choenices quatuor? sed quid hoc negotij? Complures simul veniunt, Blepsias ille & Laches, & Gniphon, breuiter agmen eorum qui vapulabunt. Itaque quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem paulisper interquiescere sino, dudum fatiga-

παύω, πάλαι πεπονηκῆσαν; αὐτοὺς δ' ὅτι
 πλείους λίθους συμφορήσεις, ἴππιχα-
 λαζῶ πόρρωθεν αὐτοὺς; βλεψ. μὴ θάλα-
 λε, ὦ Τίμων, ἀπικνέει γάρ. Τίμω. ἀλλ' ἐκ
 ἀναιμωτὶ γε ὑμεῖς, ἐσθ' ἂν ἀνευ τραυ-
 μάτων.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ.

Επὶ ἀρχόντος Αριστάρχου Φαληρείως.
 Πυανεψιδῶνος ἐβδόμη ἰσταμένω,
 γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ
 ἵππ' ἱππ' ἀφωνήεντων, βίας ὑπαρχόν-
 των, ἑάρπαγῆς, ἀφηρεῖσθαι λέγον πάν-
 των τ' ἐν διπλῷ Ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὦ φωνήεντα δικασαί,
 ὀλίγα ἡδὲ κέρμειν ὑπὸ τῆς τῆς
 Ταῦ, κατὰ χρωμένω πῖς ἐμοῖς, καὶ κα-
 ταίροντ' ἐνθα μὴ δεῖ, ἐ βαρείως
 ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρή-
 κων ἑνὶα τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς με-
 τριέ-

figatum? Ipse verò plurimis congestis faxis, procul eos lapidum grandine peto? **BLI P.** Neiaee, ô Timon, abimus enim. **TIMON.** At vos quidem nec citra sanguinem, nec absque vulneribus.

IVDICIVM VO- CALIVM.

IMPERANTE Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Sigma aduersus Tau, constitutis iudicibus septem Vocalibus, de vi & rapina, spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quæ duplici Tau proferri solent.

Hactenus quidem, ô Iudices Vocale, non admodum graui iniuria affectus ab hoc Tau, quod meis rebus abutebatur, & inde auferebat, vnde minimè conueniebat, quod quidem damnum non grauitè tuli: nonnullâ etiam quæ dicebantur, audivisse

Τριότητες, ἣν ἴδε με φυλάσσοντα πρὸς τε
 ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβὰς. ἐπεὶ δὲ
 εἰς τοσούτον ἦκει παρονεξίας, καὶ ἀνοίας,
 ὥστε ἐφ' οἷς ἡσυχία καὶ πολλάκις, οὐκ
 ἀγαπῶν, ἤδη καὶ πλείω προσοιάζε-
 ται, ἀναγκαίως αὐτὸ ἐυθύνην νῦν πρὸς
 τοῖς ἀμφοτέρωθεν εἰδόσιν ὑμῖν. Διέγω δὲ
 καὶ μικρόν με ὑπὲρ τῆς ἀποθλίψεως ἐ-
 πέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ περὶ
 πρᾶγμαμένοις αἰετὶ μεῖζον προστιθέν,
 ἄρδην μὲ τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώ-
 ρας, ὥς ὀλίγη διέσῃ ἡσυχίαν ἀναγόν-
 τα, μηδὲ ἐν γραμμασιν δριφμεῖσθαι,
 ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ. Δίκαμον
 γὰρ ἔχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ
 καὶ τὰ λοιπὰ γραμμάτων τῆς πέ-
 ρας ἔχειν πινὰ φυλακῇ. εἰ γὰρ ἐξέ-
 σται τοῖς βυλομένοις ἀπὸ τῆς καθ' αὐτὰς
 πίξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ
 τῷ τοῦ

diuisse me dissimulabam propter modestiam, quam vos ipsi nostis me seruare, cum erga vos, tum alias syllabas. Postquam verò ad tantam auaritiam & amentiam peruenit, vt non modò non sit contentum ijs, quas ego sæpè dissimulaui, verùm iam maiorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, vt accusem apud vos, qui vtrumque nostrum nouistis. Non autem exiguus metus propter istam miseriam me inuasit. Nam cum prioribus iniurijs maiores semper addat, prorsus me è domestica sede expellet, ita vt parum iam absit, dum ego ista dissimulo, quin ne inter litteras quidem amplius numerer, & in simili quodam verser metu. Est itaque æquum non modò vos iudices, sed omnes etiam reliquas litteras huius doli curam gerere. Nam si, vt libet vnicuique, licebit è suo ordine in alium violenter irrumpere,

Z

idque

τῷ πρῶτῳ ἔπειτα ὑμεῖς, ὧν χωρὶς ἔδω-
 καθόλου ἡ γράφεται, ἔχοντες τὴν αὐτὴν
 πρὸς αἰσιν αἰσιν τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἔ-
 τάχθη τὰ κατ' ἀρχαίς, ἔχουσιν. ἀλλ' ἔτε-
 ὑμᾶς οἱ μὲν ποτε εἰς τὸ σῶτον ἀμελείας
 τε καὶ παροράσεως ἤξευτε, ὥστε ἔπειτα
 ψαίειν ἀμὴν δίκαια. ἔτε εἰ καθυφήσετε
 τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ ὡδὸν λαίπλεον
 εἶναι ἀδικημένον. ὡς εἴθε καὶ τῶν ἄλλων ἀ-
 νελήθησαν τίτε αἱ τὸ λῆμα, εὐθὺς ἀρξα-
 μένων ὡδὸν ἀνομεῖν καὶ οὐκ ἂν ἐπὶ λῆ-
 μεν μέχρι νῦν τὸ Λάμβδα τῷ Ρῶ, δι-
 αμφοισθῆτεν πρὸς τὴν κλισίαν, καὶ κε-
 φαλαλγίας. ἔτε τὸ Γάμμα τῷ Κάπ-
 πα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικρῶ
 οἰεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ
 ὑπὲρ γναφάων. ἐπέπαυτο ὅτ' ἀνέχεται
 τὸ Λάμβδα μαχόμενον πρὸς τοὺς ἀφαι-
 ρεμα-

idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines iura, iuxta quæ à principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam peruenturos, ut ea feratis, quæ cum æquitate & iure pugnant. Et ut vos certamen omiseritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligendum non erit. Arque utinam aliarum quoque litterarum audaciæ ab initio statim, cum cœperunt contra leges delinquere, esset repressa. neque enim litigare ad hunc usque diem Δάμβδα cum Ρω disceptans de voce κίσις & κεφαλαλγία. Neque etiam Γάμμα cum Κάππα certamen haberet: neque tam sæpè ad manus propè venissent in fullonia de dictionibus γναφείω & κναίφω disceptantes. Quia cessasset etiam hoc Γάμμα cum Δάμβδα contendere, dictionem Μόγι, illi

ρέμενον αὐτὸ, καὶ μάλιστα ᾧ θακλέ-
 πιον. καὶ τὰ λοιπὰ δι' αὐτὸν ἡρέμει συγ-
 χύσεως ἄρχεσθ' ᾧ θανόμην. καλὸν γὰρ
 ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς πετόχηκε τάξεως.
 τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἄμην χρεὴ, λύον-
 τός ἐστι τὸ δίκαιον. καὶ ὅγε πρῶτον ὁ
 μῖν τὰς νόμους τέτρεσθαι τυπώσας,
 εἴτε Κασίμῳ ὀνησιώτης, εἴτε Παλα-
 μήδῃς ὁ Ναυπλίας, καὶ Σιμωνίδῃ
 δι' ἐνίοις προστάτῃσι τὴν περιμήθει-
 αν ταύτῃ, ἐκ τῆς τάξεως μόνον, καθ' ἡ
 αἰ περιεδρεῖται δεδομένηται, διώρισαν τί
 πρῶτον ἔσται ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ
 ποιότητος, αἷς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυ-
 νάμεις ζυγῶσθαι. ὁ ὑμῖν μὲν, ὡς δικα-
 σαί, τὴν μοίρῳ δαδῶκασι τιμὴν, ὅτι
 καθ' αὐτὴν δύνανθε φθέγγεσθαι. ἡ-
 μιφῶνοις δὲ τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθή-
 κης.

furripiens, imò suffurans. Adeoque reliquæ litteræ quæuissent seditiones mouere cōtra leges. Est enim pulchrū vnamquamque litteram in eo ordine, quem primum sortita est, manere: transcendere verò eò quò non oportet, eius est, qui ius & æquum soluit. Et qui primus vobis has leges finxit & formauit, siue Cadmus fuerit ille insularis, siue Palamedes Nauplij filius, (quamquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis præsentia dignitas firmiter permanet, definierunt: videlicet quæ debeat esse prima, quæ secunda, sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulæ nostrū constituerūt. Et vos quidē ō iudices, honore affecerunt præcipuo, propterea quod vestro Marte potestis sonū efficere. Semiuocales verò secundo loco dignati sunt, eo quod sine vestro accessu exaudiri nequeunt.

κης εἰς τὸ ἀκροθῆναι δίδται. πιστῶν
 δὲ ἐχάτῳ ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἑνια
 τῶν πάντων, οἷς ἔδιδε Φωνὴ πρὸς ἐστ.
 καὶ αὐτὰ μὲν ἔν τὰ Φωνήεντα Φυ-
 λάσσειν ἔοικε τῷ νόμῳ τῷ τῷ. τὸ δὲ
 ταῦτ' ἐστὶ, (ἔγωγ' ἔχω αὐτὸ χεῖρονι
 ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὡς καλεῖται τὸ μα-
 τὸς θεός, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνηλθόν
 ἀγαθοὶ καὶ κατὰ κῶντες ὀραθῆναι, τό, τε
 Αλφά, καὶ τὸ Γ, ὅς κ' ἂν ἡκρόθη μόνον)
 τῷτ' ἐν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω ἢ
 πώποτε διασκειμένων, ὀνομάτων με καὶ
 ῥημάτων ἀπελάσαι πατρῴων, ὅς κ' διώ-
 ξαι δὲ ὁμῶς Συυδέσμων ἅμα καὶ Προ-
 θέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν πῶς ἔκτο-
 πον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ καὶ ἀπὸ πι-
 κῶν ἀρξάμενον ὥρα λέγειν. Επε-
 δλήμην ποτὲ Κυβέλω. - τὸ δὲ ἐστὶ
 πολίχνιον ἐκ ἀηδὲς, ἀπικρον, ὡς ἐπέχῃ
 λόγος,

queunt. Ex omnibus etiam litteris quibusdam omnium postremum locum decreuerunt mutis scilicet & voce carentibus. Has itaque leges per vos Vocales conseruari decet. Hoc verò *Tau* (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quàm quò nominari solet) per Deos nisi duæ quædam bonæ ex vobis, & aspectu decenti, *Αλφα* scilicet & *Υψιλον*, se illi coniūnxissent, ne audiretur quidem solūm. Hoc, inquam, mihi maiorem vim quam ullæ vnquam litteræ inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patrijs me extrudere, præterea ex ipsis etiam Coniunctionibus, & Præpositionibus expellere tentat, adeò vt istam immodicam avaritiam porrò ferre nequeam. Verum iam tempus est dicere, vnde & à quibus res initium sumpserit. Peregrinabar aliquando in Cybelo (id oppidulum non est iniucundum, colonia, sicuti

λόγῳ, Ἀθηναίων. Επηγόμειω δὲ καὶ
 τὸ κράτιστον Ῥῶ, γαιτῶνων τὸ βέλτιστον.
 κατηγόμειω δὲ ὧδ' αὖ κωμωδιῶν πινυ-
 πειῇ, Λυσίμαχ' ἑκαλεῖτο, βοιω-
 π' ἡμέκ' οἷς ἐφαίνετο, τὸ γέν' ἀνέ-
 καθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιῶντι λέγεσθαι
 τῆς Ἀττικῆς. ὧδ' αὖ τέτῳ δὴ τῷ ξένῳ
 τῷ τ' Ἰαυτὸ τέτ' αὖ πλεονεξία ἐφώ-
 ρασα. μέγιστοι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρη-
 τι παρακόντα λέγ' ἐν, δ' ὅσοις ἐν μετῶν
 συγγεγραμμένων μοι, σωθήσονται ὅλην
 σωλὲθραμμένων γραμμάτων. ἐπὶ δὲ
 τῇμερον καὶ τὰ ὅμοια ὀπασώμενον,
 ἴδια ταυτὶ λέγειν. καὶ οἷον ἡμῶν μοι τὸ
 ἄκρομα, καὶ ἡ πάνυ τι ἐδρακνόμειω
 ἐπ' αὐτοῖς. ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τέτων δέ-
 ξάμενον ἐτόλμησε Κατίπερον εἰπεῖν, καὶ
 Κάτιυμα, καὶ Πίτιαν, εἴτα ἀπερυ-
 θριάσαν, καὶ Βασίλιτταν ὀνομάζειν,
 ἡμε-

fertur, Atheniensium. Adducebam
 verò mecum fortissimum *ῥῶν* ex vici-
 nis meis optimum. Diuvertebam verò
 ad Gomicum quendam poëtam: huius
 nomen erat *Λυσίμαχος*: & à maiori-
 bus, quantum apparebat, genere erat
 Bœotius, sed tamen de se dici volebat
 quod in media Attica natus esset. Apud
 hunc hospitem ego huius *ταῦ* auariti-
 am deprehendi. Equidem cum hacten-
 us paucis quibusdam manus intu-
 lisset dicendo *ῥετλαγάκοντα*, priuans
 me meis cognatis, existimabam eam
 esse consuetudinem litterarum, quæ
 vnà mecum essent educatæ. Præterea
 cum *τήμερον*, & similes quasdam vo-
 ces mihi detraxisset, diceretque eas
 esse suas, audiebam patienter, nec ve-
 hementer admodum me ea res mor-
 debat. Verùm cum ab eis initium
 sumpsisset, atque postea ausum esset
 etiam dicere *κατ'ἑτέρον*, & *κατ'ἑνός* &
πίτταν, deinceps abiecto omni pudore

ἔμεινέως Ἰππὶ τέτοις ἀθανάκτῳ, καὶ
 πίμπραμαι. διελθὼς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ
 τὰ σῦκα, τὺκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι
 πρὸς Διὸς ἀθυμῶντι, καὶ μεμονωμένῳ
 τῶν βοηθησόντων, ζῦγνῶτε τῆς δι-
 καίας ὀργῆς. ἔγὰρ πρὶ τὰ μικρὰ καὶ
 τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρ-
 μένῳ τῶν σωηθῶν καὶ συνεχρηλαχ-
 τῶν μοι χαμμάτων. Κίρσαν μὲ λα-
 λον ὄρνεον, ἔκ μέσων, ὡς ἔπος εἶπεν,
 τῶν χέλπων ἀρπάσκει, Κίτταν ἀνόμα-
 σεν. ἀφείλετο δέ μὲ φάσαν ἁμαρτήσ-
 σαις τε καὶ Κοσύφοις, ἀπαγορεύοντος
 Ἀριστάρχου. πείεσθαι δὲ καὶ μελιόσων
 οὐκ ἐλίγας. ἐπ' Ἀπικλῆν δὲ ἦλθε, καὶ
 ἔκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν ἀνόμως Γυ-
 μητίον, ὁρῶντων ὑμῶν, καὶ τῶν ἄλλων
 Συλλαβῶν. ἀλλὰ τί λέγω πεῦ-
 τε; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης,
 Θεττα-

te βασιλῆαν quoque nominare, haud
leuiter sum commotus, & ira accen-
sus, timens ne quis temporis successu
etiam σῦκα, πῦκα appellet. Oro autem
vos per Iouem, vt mihi indignanti, &
iusta ira commoto, præterea omni
ope & auxilio destituto, ignoscatis.
Neque enim parum hoc aut leue est
periculum, in quo versor, cū præ-
terquam quod assuetis & familiaribus
literis me spoliauit, etiam κίσαν, id
est, picam, auem meam loquacissimā
ex medio sinu, vt dici solet, abreptam
κίτταν appellauit. Quin & φαίσαν, id
est, palumbum vnā cum νήσαν, id est,
anatibus, & κροσύφοις, id est merulis
abstulerat, interdicente Aristarcho.
Eripuit etiam non paucas apes. In At-
ticam verò veniens, ex media illa re-
gione ὑμηττὸν præterius rapuit, idque
vobis ipsis & alijs quibusdam syllabis
videntibus. Verū quid ego ista com-
memoro, cū me tota Thessalia ex-
pulerit.

Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶσαν δόπο-
 κεκληφσμένον ἑτάλασαν, καὶ δὲ τὴν κή-
 πους φροσόμενον Λεύτλων. αἷς τὸ δὴ λε-
 γόμενον, μὴ ὅτι πάσαλόν μοι καταλι-
 πείν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γεγάμημα,
 μαρτυρεῖ τί μοι καὶ αὐτός, μηδὲ ποτε ἐγ-
 κολλέσονται τῷ Ζῆτι, ἐμάραγδον δόπο-
 σάσκοντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τῷ
 σμύρναν· μήτε τῷ Ξῦ πᾶσαν ὠδραδάν-
 τι σιωθήκην, καὶ τὴν Συγγραφέα τὴν τοιχ-
 των ἔχοντι Θεκυδίδει σύμμαχον. τῷ
 μέν γάρ γεγονί με Ρῶ νοσήσαντι, Συγ-
 γνώμη καὶ παρ' αὐτῶν φυτεύσαντί με πῆς
 μυρρίνας, καὶ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ
 μελαγχολίας ὅτι κόρης. καὶ γὰρ μὲν
 τοιχτον, τὸ δὲ Ταῦ τὰ τοιαῦτα. ὅτι
 φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι
 δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀπέχετο γεγα-
 μάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ Δέλτα, καὶ τὸ Θῆ-
 τα, καὶ τὸ Ζῆτα, μικρὰ δὲ εἶναι πάντα
 ἥδι-

pulerit, velitque eam Thettaliam dicere? toto insuper mari sum exclusum. Neque à betis hortensibus sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod vetò litera sum, quæ nulli nocere studeam, vos ipsimet mihi testes estis. Neque enim vnquam accusavi literam Ζῆτα, quæ mihi σμάρα γδον abstulit, & totam σμύρναν surripuit: nec ipsi etiam Ξῦ, omnia fœdera & pacta rumpenti, litem intendi, ipso etiam Thucydide opem illi ferente. Etenim vicino meo Πῶ venia danda, quod morbo affectū sit, & meas apud se μυρρίνας, id est, myrtos, plantarit: & quod melancholiæ malo laborans me in faciem percusserit. & talis quidem litera sum ego. Hoc verò Ταῦ quàm sit natura violentum aduersus reliquas omnes litteras, & quàm à nullis omnino abstinuerit, consideremus. Sed & Δέλτα, & Ζῆτα, & Θῆτα, & propè omnia

ἡδίκησε τὰ σοιχεῖα. αὐτὰ μοι κάλῃ τῇ
 αἰδικηθέντα γραμμαῖα. Ἀκέετε Φωνή-
 εντα δικασαί, ἔ μὲν Δέλτα λέγοντος,
 ἀφείλετό με τ' ἐνδελέχεια, ἐντελέ-
 χεαν ἀξιῶν λέγουσθ' ὅθ' αὖ πάντας τὰς
 κόμους; ἔ Θῆτα κρῶντος, καὶ τ' κεφα-
 λῆς τὰς τρίχας τίλλοντος, ὅτι τῷ τ'
 κολοκύνθης ἐστέρησθ'; ἔ Ζῆτα τὸ ζυρί-
 ζέν, ἔ σαλπίζεν ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξῆ-
 ναι μὴ ἢ γρύζειν; τίς ἂν τῶν ἀνάχοι-
 το; ἢ πᾶς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονη-
 ρότα τον τ' ἐπὶ Ταῦ; τὸ δὲ ἄρα εἰς τὸ ὁμό-
 φυλον τ' σοιχείων μόνον αἰδικεῖ γένος,
 ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μετα-
 βέβηκε, τ' ἐπὶ τὸ τρέπον. εἰ γὰρ ὅτι τρέ-
 πῃ γε αὐτὰς καλ' εὐθὺ φέρεσθ' ἔ γλώσ-
 σαις. μᾶλλον ἢ ὡς δικασαί μεταξὺ γάρ
 με πάλιν τὰ τ' ἀνθρώπων πράγματα
 ἀνέμιησε πρὶν τ' γλώσσης, ὅτι καὶ
 ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτ-
 ταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὡς γλώσσης

nia literarum elementa iniuria affecit. Accerſe mihi litteras. Auditis vocales iudices, ipſum Δέλτα dicere, ſurripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua vult dici ἐντελέχειαν, quod ſanè contrarium eſt omnibus legibus? Auditis vociferari Θῆται, & capiti capillos euellere, eò quod priuatum eſt cucurbita? Auditis etiam ipſum Ζῆται vocibus συρίζειν & σαλπίζειν ſpoliatum eſſe adeò, vt ne γρύζειν quidē, id eſt, mutire illi porrò liceat? quīs iſta, quæſo, ferat? aut quæ pœna ſatis magna erit tam ſceleſto? Verùm hoc non tantùm cognatum ſibi elementorum genus lædit, ſed iam ad homines etiam iſdem moribus ſe contulit. Neque enim permittit, vt recta fèrantur linguis. Imò verò Iudices, interim enim res humanæ rursus me admonuerunt γλώσσης, id eſt, linguæ. nam expulſum me hac quoque parte γλῶσσαν facit γλῶτταν. O reuera linguæ pernicioſus morbus

ἀληθῶς νόσημα ταῦτ'· ἀλλὰ μεταβή-
 σουμαι πάλιν ἐπ' ἐκείνο, καὶ τοῖς ἀνθρώ-
 ποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὰς
 ἐπλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ ποτε σρεβλῶν
 καὶ σαρράτιεν αὐτῶν ἢ Φωνὴν ὀπιχέ-
 ρει. Ἐὐ μέν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν
 βέλει· τὸ δὲ παρδσπεσὸν, πάλιν εἰπεῖν
 αὐτὰς ἀναγκάζει, ἐν ἅπασι περὶ δρίκω
 ἔχον ἀξίειν. πάλιν ἔπερος πᾶσι κλήμα-
 τος διαλέγε· τὸ δὲ (τλήμον γάρ ἐστιν ἀ-
 ληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλήμα, καὶ
 ἔμνον γὰρ τὰς τυχόντας αἰδίκηει, ἀλλ'
 ἤδη καὶ τοῖς μεγάλῳ βασιλεῖ, αἷ ἔχμῳ,
 καὶ θαλάσσαν εἴξει Φασί, ἔτ' αὐτῶν
 φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τῷ ἐπιβυ-
 λέωφ. καὶ Κύρον αὐτὸν ὄντα, τυρόν τινα ἀ-
 πέφηνεν. ἔτῳ μὲν ἐν ὅσων εἰς Φωνὴν ἀν-
 θρώπων αἰδίκηει, ἔργω δὲ πῶς κλάσσει
 ἀνθρώποι, καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὁδύρον, καὶ
 Κασί-

morbus. Ταῦ. Verùm rursum me conferam ad illud quod cœperam, atque homines defendam in ijs, in quibus aduersus eos delinquit. Nam conatur illorum voces quibusdam vinculis constringere & discerpere, ita vt si quis pulchrum quidpiam videns, idque καλὸν appellare velit, hoc Ταῦ statim irruens, πικρὸν ipsum dicere cogit: adeò cupit in omnibus præsidentiam obtinere. Rursum alius dicit περὶ κλήματος, id est, de palmite, hoc verò, (est enim reuera τλήμων, id est, miserum) τλήμα facit, quod erat κλήμα. Et quidē non plebeios tantum homines iniuria afficit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama est ipsam terram, & mare cœsisse, atque naturas suas reliquisse, insidias tendit, & ex ipso cūm Κύρος sit, τῦρον quendam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo verò re ipsa & opere eosdem lædat, audite, Plorant homi-

nes

Κάσμιω κατὰρᾶνται πολλάκις, ὅτι τὸ
 ταῦτες τῶν σοιχείων γένος παρήγα-
 γε. τῷ γὰρ τέττε σάματι φασὶ τὴς τυ-
 ράννης ἀκολεθήσαντας ἢ μιμησάμε-
 νας αὐτὴ τὸ πλάσμα. ἐπὶ τα χήματι
 τοῖς τῷ ξύλα τεκλήναιτας, ἀνθρώπους
 ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὲ τέ-
 τε ἢ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πο-
 νηρὰν ἐπωκυμίαν συνελθεῖν. τέτων ἔν
 ἀπάντων ἕνεκα πόσων θανάτων τὸ
 ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ
 εἶμαι δικαίως τέττο μόνον ἐς τὸ ἔ τῷ ταῦ
 τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ χήματι
 π τῷ αὐτῷ τῷ δίκῃ ὑποχεῖν. ὁ δὲ
 πειρὸς εἶναι, ὑπὸ τέττε μὲν ἐδημιερ-
 γήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνο-
 μάζεται.

Τ Ε Λ Ο Σ.

nes, atque suæ fortunæ vices deflent, atque ipsum sæpè Cadmum execrantur, quod *Tau* in literarum genus induxerit. Aiunt enim tyrannos eius litteræ corpus secutos, atque figuram imitatos, postea simili figura ligna fabricasse, in quibus homines suspendant: atque ex hoc huic tam perniciosæ fabricæ pessimum nomen obuenisse. Propter ista omnia quot mortibus ipsum *Tau* dignum esse iudicatis? Ego quidem existimo, meritò hoc solum ad supplicium illius *Tau* relinqui, ut poenam in sua illa figura sustineat, propterea quod crux ab ipso fabricata est, & ab eo nomen illi homines imposuerunt.

F I N I S.

INDEX

INDEX DIA- LOGORVM LV- CIANI.

EX LIBRO PRIMO.

C yclopiſ & Neptuni.	2
Menelai & Protei.	10
Neptuni & Delphinum.	19
Neptuni & Nereidam.	20
Xanthi & Maris.	24
Iouis, Aefculapii & Herculis.	28
Martis & Mercurii.	32
Diogenis & Pollucis.	36
Pluto ſeu contra Menippum.	46
Menippi, Amphiloſchi, Trophonij	50
Mercurii & Charontis.	54
Plutonis & Mercurii.	60
Terpſionis & Platonis.	64
Xenophantæ & Gallidemidæ.	72
Cnemonis & Damnippi.	78
Charontis & Mercurii.	80
Charontis & Diogenis.	100

Alex-

Alexandri, Hannibalis, Minois, Scipionis.	100
Diogenis & Alexandri.	124
Alexandri & Philippi.	134
Achillis & Antilochi.	144
Menippi & Tantal.	150
Menippi & Aeaci.	156
Menippi & Cerberi.	166
Charontis & Menippi.	170
Diogenis & Mausoli.	176
Nirei, Thersitæ, & Menippi.	182
Menippi & Chironis.	186
Diogenis, Antisthenis & Cratetis.	189
Aiacis & Agamemnonis.	205
Minois & Sostrati.	209
Menippus seu Necyomantia.	215
Charon siue Contemplant.	273

EX LIBRO SECVNDO.

De somnio seu vîta Luciani.	351
Deorum concilium.	387
Timon siue Misanthropus.	421
Iudicium vocalium.	518

Cum facultate Superiorum.

**Errata Græca sic corrigantur,
omissis leuioribus.**

Pag. I. V. II. ἔτιν. *Θ* sic deinceps. 19.
ult. ἐμπασῆται. 33. 8. γῆν 57. 5. ὦ χά-
ριον. 59. 5. ἔκ εἰσιν. 85. II. παρὰδεξαι, *Θ*
17. τὰ. 89. ult. εἶναι. 93. 13. τοσούτην. 97.
αντερον. μετελευσόμεθα. 99. II. ἀνάειρ.
105. 8. παρ. 107. 5. περικεκρίσθ. 127.
3. ἄδ. 222. 4. παῖδοι π. 232. ult. καὶ σι-
πά. 270. αντερ. ἀπμιν. 276. 5. ὀξύθυ-
μός. 286. penult. εἴ σοι. 332. 7. κατὰρ-
βήτην π. 8. Φυσαλίδας. 346. 4. νῦν δὲ
τεθνήκασι καὶ αὐταῖ, addito puncto. 364.
15. διαπλάκσα. 596. I. θεοί. 406. I. σὺ.
424. 17. τῷ. 430. pen. ἀληθῆ.

**Latina quisque menda per se
corrigit.**